

Cây Xương Sườn Thứ Hai

Contents

Cây Xương Sườn Thứ Hai	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	24
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12: Chương 12	34
13. Chương 13	34
14. Chương 14	38
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17: Chương 17	50
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	57
21. Chương 21	61
22. Chương 22	66
23. Chương 23	68
24. Chương 24	70
25. Chương 25	74
26. Chương 26	78
27. Chương 27	82
28. Chương 28	85
29. Chương 29	90
30. Chương 30	94
31. Chương 31	97
32. Chương 32	100
33. Chương 33	104
34. Chương 34: Chương 34	107
35. Chương 35	110
36. Chương 36	114
37. Chương 37	117
38. Chương 38	121
39. Chương 39	124
40. Chương 40	128
41. Chương 41	131

42. Chương 42	135
43. Chương 43	138
44. Chương 44	141
45. Chương 45	143
46. Chương 46	146
47. Chương 47	150
48. Chương 48	153
49. Chương 49	156
50. Chương 50	160
51. Chương 51	163
52. Chương 53: Kết Thúc (2)	167

Cây Xương Sườn Thứ Hai

Giới thiệu

Theo truyền thuyết, khi bẻ gãy cây xương sườn thứ hai ở bên trái, trái tim sẽ tan nát. . . . Trì Đông Chí

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cay-xuong-suon-thu-hai>

1. Chương 1

Edit: Ngáo Ôp

“Reng reng reng....” Tiếng điện thoại trên đầu giường vẫn không ngừng reo.

Trì Đông Chí nằm ở trên giường giống như một con cá chết, lưỡi biếng khể động.

Hôm nay bận bịu quá, giữa trưa nhận được điện thoại tố giác, một công nhân đang làm việc tại công xưởng nhặt được một túi du lịch ở bên ngoài bức tường, anh ta tưởng rằng đó là thứ gì tốt, xem như bảo bối ôm về nhà, về đến nhà mở ra xem, bên trong toàn bộ đều là ngòi nổ.

Trước tiên Trì Đông Chí và đồng đội đến nhà người công nhân kia, khi nhìn thấy chiếc túi du lịch, ngay lúc đó toàn thân toát mồ hôi lạnh. Tổng cộng là mười một ngòi nổ, chuỗi dây điện rối loạn nằm cùng một chỗ, mạng lưới vô cùng phức tạp, cho dù bọn họ không hiểu về việc phá gỡ bom mìn, nhưng cũng biết số lượng ngòi nổ nhiều như vậy một khi kích nổ, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Phó đội trưởng đội cảnh sát hình sự Lý Trường Hà xoa xoa tay, loại tình huống như thế này anh cũng không dám tự tiện hành động, chỉ huy cấp dưới trước tiên sơ tán những người không liên can ra, đưa tay về phía Trì Đông Chí vậy vậy.

“Đông Chí à, chuyện này lại phải phiền đến người nhà cô rồi.”

Trì Đông Chí vụng trộm trừng mắt, trong lòng nghĩ thật phiền toái, hiện giờ cô đang chiến tranh lạnh với Lương Hạ Mạt, gọi điện thoại lúc này thì khác nào chủ động làm hòa chứ.

“Thế nào? Có khó khăn sao?”

Trì Đông Chí ngượng ngừng giật giật khóe miệng, nụ cười lộ ra một chút vô lại, “Đội trưởng, xin anh giúp đỡ cho bộ đội chuyên nghiệp tháo gỡ bom mìn như đã nói, anh cứ trực tiếp đề nghị với cấp trên theo như trình tự bình thường là được mà.”

Lý Trường Hà theo thói quen đưa tay lên, dọa cho Trì Đông Chí rụt cổ lại.

“Nha đầu kia, tinh thần sa sút lười biếng, nếu không phải có ba cô ở trên tôi đã sớm đá cô ra khỏi đội cảnh sát hình sự rồi.”

Trong lòng Trì Đông Chí lại trợn trừng mắt, anh không muốn đá tôi thì tôi cũng tìm cách để điều đi, ai muốn đứng ở đây làm con của cấp trên để bị súng dí vào đầu đầu, không muốn dựa dẫm vào ba mình, có lẽ rằng không thể bảo toàn tính mạng rồi.

Lý Trường Hà suy tính một lúc, “Như vậy đi, trước tiên cô gọi điện thoại trao đổi với anh Lương nhà cô đi, tôi sẽ lập tức xin chỉ thị của cấp trên.”

Trì Đông Chí không tình nguyện lấy điện thoại ra, suy nghĩ một chút, trực tiếp gọi điện thoại cho cấp trên của Lương Hạ Mạt, phó trạm trưởng kho vũ khí đạn dược của quân khu S.....Khúc Trục

Khúc Trục lải nhải trong điện thoại ít nhất năm phút, lại bắt đầu lặp đi lặp lại vài câu ‘nhất định phải sơ tán nhân viên’ ‘nhất định không được đến gần’ ‘nhất định không được tự tiện gỡ bỏ’..... Trì Đông Chí nghe mà lỗ tai muốn mọc vết chai, thật không hiểu nổi một người mặt mũi lạnh lùng không bao giờ cười như Khúc Trục, như thế nào mà lại nảy sinh ra cái linh hồn biết quan tâm lo lắng như một bà cô vậy?

“Được rồi, được rồi, nói dài dòng đến mức bất tỉnh luôn mà, sau này sao mà tìm được cô dâu đây?”

Khúc Trục im lặng một lúc lâu, lúc sau lại có âm thanh vang tới, “Hạ Mạt cũng ở đây, sao em không gọi điện cho cậu ấy?”

Trong lòng Trì Đông Chí lại thầm nhủ: chẳng những rất quan tâm, mà còn là một linh hồn rất nhiều chuyện.

Muốn nói về tình bạn với Khúc Trục đương nhiên cũng là vì Lương Hạ Mạt, năm đó hai người là bạn học tại Học viện kỹ thuật quân sự ngành đạn dược, Khúc Trục sắp tốt nghiệp, còn Lương Hạ Mạt vừa mới nhập học, cũng không biết qua lại thế nào lại thân thiết đến mức độ này. Lương Hạ Mạt xem Khúc Trục như một người anh trai.

Mấy năm nay Trì Đông Chí đều chạy tới Thạch gia, mỗi lần Khúc Trục đều nhiệt tình chào đón, rất có khí phách của một anh trai. Sau khi tốt nghiệp thi nghiên cứu sinh vào Đại học Quốc phòng, đến Bắc Kinh, liên lạc giữa Khúc Trục và cô em gái này cũng không gián đoạn, cuộc gọi bình thường chỉ là hỏi thăm sức khỏe, lại còn gửi quà mừng năm mới và đồ dùng này nọ, những chi tiết nhỏ như vậy cũng khiến người khác có cảm giác thân thiết.

Trì Đông Chí cũng không nghĩ rằng, một giờ sau, Lương Hạ Mạt lại tự mình đến hiện trường, anh cũng đang rất lo lắng nên cũng không chào hỏi gì, nhưng vốn người nhà cũng không để ý đến anh, ngay lập tức anh và đồng đội ở một bên nghiên cứu phương án gỡ bỏ, một lúc sau, mặc đồng phục bảo hộ chuyên nghiệp, tiến vào hiện trường.

Nửa giờ sau, Lương Hạ Mạt đi ra, trong tay cầm những dây điện đã được tháo gỡ, pha loãng thuốc nổ, ngăn chặn đường đi của ngòi nổ, thuận tay đưa cho tiểu nha đầu mặc quân trang ở bên cạnh.

“Hong Kỳ, mang ngòi nổ này về trạm giao cho Khúc Trục, xử lý bằng lò thiêu hủy.”

Trì Đông Chí bĩu môi, đúng là cáo già bản tính khó dời, nhìn thấy phụ nữ thì giọng điệu liền dịu dàng, đương nhiên là trừ người phụ nữ là cô ra. Đáng tiếc là tiểu nha đầu Hong Kỳ này lại không để ý đến anh, chỉ nâng ngòi nổ lên rồi nghiên cứu cẩn thận.

Sắp xếp xong liền đi theo nhân viên, Lương Hạ Mạt mới dành chút thời gian nhìn cô một cái. Trì Đông Chí thấy thế liền kiêu ngạo hếch cằm lên, một bộ mặt đáng đánh đòn. Lương Hạ Mạt chăm chú nhìn một hồi lâu, không hiểu nổi tại sao năm đó mình bám dính cô ta âm ỉ đòi phải gả cho anh mới được.

Lương Hạ Mạt biết Trì Đông Chí chưa nguôi giận, sờ sờ cái mũi, khó khăn đến gần cô, giả bộ như có như không nói, “Thẩm Linh đã về, buổi tối sẽ cùng nhau gặp mặt?”

Giọng điệu hỏi thăm.

Trì Đông Chí cười lạnh. Thẩm Linh trở về thì anh có thời gian hả? Tại sao cả nửa tháng nay lại không thấy bóng dáng của anh đâu hả? Thẩm Linh trở về thì cô ta cố tình thông báo cho anh? Chẳng phải cô ta là người bắt đầu sao! Lúc này còn giả bộ hỏi? Hai người là cô nam quả nữ có nhà có sự nghiệp, một mình đi gặp nhau không thích hợp hay sao?

“Đúng đúng đúng, đương nhiên là sẽ gặp mặt, em còn không biết là cô ấy đã về.” Trì Đông Chí lười biếng tháo bao tay và mắt kính xuống, giả bộ như trông mình rất ngầu.

“Giữa ngày hè mà mang bao tay?” Lương Hạ Mạt cố ý nói đùa cô, nhìn thấy Trì Đông Chí sắp nổi giận liền nói lảng sang chuyện khác, “Tối hôm đó anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

“Ừ.” Trì Đông Chí đi theo đồng đội lên xe cảnh sát, không quay lại nhìn anh.

Trì Đông Chí về nhà liền nằm ườn trên giường, từ trong ra ngoài, mỗi một tác da tác thịt đều lộ ra sự mệt mỏi. Đương nhiên là cô biết Thẩm Linh đã về, còn biết rằng Lương Hạ Mạt cũng lén lút gặp cô ta không ít lần, mẹ anh cũng sớm nói chuyện này cho cô biết, nói rằng Thẩm Linh và Tô Nhưộng đang âm ỉ đòi ở riêng, một người về nước, nghe ý tứ trong lời nói có vẻ rất thâm.

Cũng khó trách bà chỉ vì chuyện này mà gọi đến đây, đừng nói đối với mấy người trong phường Lão Nhai, cho dù Trì Đông Chí nghe xong cũng kinh hãi không khép được miệng.

Trước đây bốn người bọn họ cùng nhau lớn lên, Thẩm Linh yêu Tô Nhưộng, giống như cô yêu Lương Hạ Mạt, mọi người đều biết, chỉ là tình yêu của Thẩm Linh tương đối phách lối, náo loạn sống chết nhiều lần mới giành được Tô Nhưộng về tay.

Có một việc mà Trì Đông Chí không bao giờ thừa nhận, chồng của cô Lương Hạ Mạt, người anh yêu thực sự là Thẩm Linh.

Điện thoại ở đầu giường vẫn vang lên không ngừng, mí mắt Trì Đông Chí không thể mở nổi, sờ vào điện thoại, cầm lấy, sau đó buông ra, vô tình tắt luôn, lười biếng nhận điện thoại.

Dường như là ngay lập tức, chuông điện thoại vẫn cứ vang lên, Trì Đông Chí cắn răng chửi ‘mẹ nó’, cầm lấy điện thoại, lần này không tắt đi, mà trực tiếp đặt bên tai cho xong việc.

Đầu bên kia điện thoại, truyền đến âm thanh kim nén cơn giận của Lương Hạ Mạt, “Trì Đông Chí em còn âm ỉ cái gì, mấy ngày nay cấu kính vậy chưa đủ sau? Đến đây nhanh đi, Thẩm Linh đang đợi em đó, nói chuyện với em, này, này này....”

Một phút sau, âm thanh quấy rối cũng đã biến mất, sự yên tĩnh lại được khôi phục. Trì Đông Chí lật người, có chút đỡ đỡ nhìn chiếc gối ở bên cạnh. Giống như bốn năm trước, đêm tân hôn của bọn họ, khách chưa còn bước chân ra khỏi, Lương Hạ Mạt đã bị đơn vị gọi đi, cô cũng nằm nhìn chiếc gối cả đêm.

Khi đó cô chỉ biết rằng cuộc hôn nhân này do cô ép buộc, nhưng trong lòng vẫn mong chờ. Trì Đông Chí từ từ thở ra một hơi, dường như sau khi kết hôn cô đã đánh mất mình, thật ra trước kia cô không như vậy, lúc trước khi vẫn còn thân thiết với Lương Hạ Mạt, bản thân có chút kiêu ngạo, phải dùng sự điều ngoa và quá đáng để che giấu cảm giác không an toàn trong lòng, không giống như sau khi kết hôn, sẽ vì những động tác, sắc mặt của anh để quyết định sự vui vẻ của bản thân, vẫn từ từ chậm rãi không một tiếng động nản lòng.

Khi đó cô cảm thấy sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày Lương Hạ Mạt sẽ yêu thương cô, nhưng cho đến tận bây giờ, cô đã không còn đơn thuần như ngày trước, hai mươi mấy năm trước đây và cả bây giờ Lương Hạ Mạt vẫn không yêu cô, hôn nhân đâu có thể thay đổi điều gì đâu?

Buổi tối Lương Hạ Mạt về đã qua mười giờ, lấy chìa khóa mở cửa phòng, trong phòng khách là một mảnh tối đen. Lương Hạ Mạt cởi quần trang rồi tùy tiện ném sang một bên, buồn bực kéo kéo cổ áo, cả người nằm dài trên ghế sofa hờn dỗi.

Thật sự là nên chỉnh tống nha đầu chết tiệt kia, trong nhà hỗn loạn không khác gì một cái ổ chó, trước khi bị bức hôn thì những thời thê đều như cơn ăn trong bụng, đừng nói là lên phòng khách, xuống phòng bếp, ngay cả điều tối thiểu nhất là sạch sẽ cũng chưa làm được.

Nhắc đến bụng, Lương Hạ Mạt xoa xoa bụng, thật là đói bụng, cả đêm phải an ủi Thẩm Linh, không biết đã nêu ra bao nhiêu chủ ý, đều bị cô bác bỏ hết, đến cuối cùng, tự mình hoài nghi rằng cuối cùng thì mình có bao nhiêu nhẫn nại với cô ấy.

Trong phòng bếp có những thứ gì có thể ăn được cũng đã sớm nghĩ đến, trong tủ lạnh vẫn còn trứng gà và sữa mà anh mang về cách đây nửa tháng. Ừm, mì ăn liền cũng không ít, chỉ là khẩu vị đều là siêu cay, đôi quá cũng có thể dùng tạm.

Lương Hạ Mạt cố ý cho nhiều mì, bỏ thêm ba cái trứng gà và ba cái xúc xích, một bên bưng tô đi vào phòng ngủ, nhấc chân đá cửa phòng, thế nhưng lại không nhúc nhích tí nào. Trong miệng còn ngậm một cây xúc xích, lộ ra một nửa, Lương Hạ Mạt nhanh tay xoay khóa cửa, nhưng vẫn không mở được.

Mẹ ơi, thì ra nha đầu kia ở trong phòng khóa trái cửa rồi.

“Trì Đông Chí, tại sao em lại khóa trái cửa, có phải em dấu mặt trắng nhỏ ở trong đúng không?”

“Cút đi Nhị Đại gia”

*Đại gia: chỉ những người có tính kiêu ngạo.

Nghe thấy cô mắng chửi, Lương Hạ Mạt lại yên tâm, cười hừ hừ vài tiếng, xoay người ăn sạch tô mì, tắm rửa sạch sẽ, rồi đem chiếc chìa khóa dự phòng mới tìm được, thoải mái đi vào phòng ngủ.

Vừa vào phòng ngủ trực tiếp nhào đến chặn miệng, tuyệt đối không cho cô thời gian phản kháng, tay chân không nặng không nhẹ chui vào trong vạt áo, mân mê nửa ngày cũng không mở được, cúi đầu thì mới phát hiện ra, té ra là nha đầu kia chưa thay quần áo mà đã ngủ, cứ mặc đồng phục cảnh sát mà đi ngủ.

Trì Đông Chí dùng cả tay chân, kịch liệt giãy giụa, cắn vào cằm của anh một cái.

Lương Hạ Mạt đau đến mức phải hít một ngụm khí, sờ sờ trên cái eo không có tí thịt nào của cô mà béo, “Tiểu súc sinh, dám cắn anh, nhanh thay quần áo ra.”

Khuôn mặt Trì Đông Chí liền đỏ bừng, miệng vẫn không ngừng kêu gào, “Ông anh vừa vào cửa liền chèn ép người khác là ý gì? Ngài nhớ ai thế?”

“Xin lỗi, có lẽ do chui vào chăn của nhiều người quá, tôi còn không nhớ nổi ngài nữa rồi.”

Lương Hạ Mạt không kiên nhẫn nhắm chặt mắt lại. Lại nữa rồi.

Trì Đông Chí cảm thấy mình giống như súc sinh, Lục Thân Bất Nhận, thà rằng bị tổn thương một nghìn lần, cũng muốn đả thương người khác tám trăm lần, đối với mẹ cô cũng không hề ngoại lệ, đừng nói người phạm sai lầm là anh, nhất định là sẽ dùng thanh đao kia, ghim vào anh.

*Lục Thân Bất Nhận: không nhận người thân, bao gồm sáu người: ông, bà, cha, mẹ, anh, em.

Từ khi trần truồng Lương Hạ Mạt và cô đã cùng nhau lớn lên, kinh nguyệt lần đầu tiên của cô cũng là do anh mua vải đệm lót cho, lần đầu tiên thủ dâm của anh cũng là do cô giúp đỡ, từ tinh thần đến sờ soạng thân thể cũng hiểu nhau triệt để, thậm chí có vài cọc tóc nhỏ xíu cũng đều rõ ràng, làm sao mà anh không biết tính cách hỗn hào ăn mềm không ăn cứng của cô đâu chứ?

Lương Hạ Mạt trần trụi cọ cọ vào người Trì Đông Chí, bắt đầu châm lửa xoa nắn bộ ngực cô, miệng còn hôn hôn vào cổ cô, “Đông Tử, đừng nóng giận, anh biết em vì tổ chức sinh nhật cho anh bỏ không ít thời gian, anh không phải cố ý quên, là vì trong đơn vị bận bịu quá.”

“Công việc bận quá mà còn hẹn hò với giai nhân?”

“Thả rắm thì thế? Giai nhân ở đâu ra?”

Thật ra Lương Hạ Mạt cũng có chút chột dạ, chính anh cũng không nhớ ngày sinh nhật vì ngày đó đang bận việc ở cùng với Thẩm Linh, dường như hai sự kiện này đã chiếm hết thời gian của anh, không có ký hiệu trên lịch, không nhớ cũng là chuyện đương nhiên.

Trì Đông Chí lòi chần che đầu, nửa ngày sau mới có âm thanh rầu rĩ phát ra, “Ly hôn thôi.”

“À?” Lương Hạ Mạt lắp bắp kinh hãi, nén giận túm túm góc chăn, “Không phải chỉ là một cái sinh nhật thôi sao, còn về phần em thì sao? Lúc trước là ai ép buộc anh kết hôn....”

Rõ ràng là Trì Đông Chí không muốn cho anh nhìn thấy cả cái ót, cả người trốn trong chăn, thân thể khẽ run.

Lương Hạ Mạt rất tức giận, dùng hai bàn tay vỗ mông cô, “Hành hành hành, em muốn ly thì ly, giống như một đứa trẻ con, qua một khoảng thời gian rồi nói tiếp.”

2. Chương 2

Trì Đông Chí bớt chút thời gian trở về nhà mẹ chồng, cũng là nơi mà cô và Lương Hạ Mạt sinh ra và lớn lên.

Cô và Lương Hạ Mạt cùng sinh ra ở đại viện, người nhà của hai nhà rất thân thiết nên liền biến thành một nhà, cho nên một đứa sinh ra khi mùa hạ gần kết thúc, nên gọi là Hạ Mạt, một đứa sinh ra thì bắt đầu mùa đông, nên gọi là Đông Chí.

Bây giờ nghĩ lại, đó cũng là một đoạn nghiệt duyên không rõ ràng, từ nhỏ Trì Đông Chí đã nguyện ý ở cạnh Lương Hạ Mạt người chỉ lớn hơn cô có nửa tuổi, ngay cả người đẹp trai dịu dàng nhất như Tô Nhược cũng phải đứng sang một bên. Còn Lương Hạ Mạt mỗi ngày chỉ tìm mọi cách để bỏ lại cái đuôi nhỏ này, cảnh tượng một truy một đuổi này, khiến ọi người trong đại viện sôi nổi nói rằng con gái nhà họ Trì là vợ nhỏ của con trai nhà họ Lương. Mỗi lần Tô Nhược nghe được, đều sẽ nhảy ra bênh vực kẻ yếu, nhưng Trì Đông Chí không thêm để ý đến bạn bè liên ưỡn ngực, nói tới chính là vợ nhỏ của Hạ Mạt.

Mãi đến năm mười tuổi, cha của hai người cùng thi hành nhiệm, hy sinh vì bom nổ, Lương Hạ Mạt mới lạng lẽ cho phép cô đi theo sau mình, còn Trì Đông Chí lại càng bám chặt hơn.

Bà Vương Thục Hiền là một người phụ nữ nội trợ điển hình, sau khi chồng qua đời, lãnh đạo cấp trên sắp xếp cho bà đến làm việc ở căn tin của đồn công an, cứ làm như vậy cũng được mười năm, không có tái giá.

Không giống như mẹ cô Tiết Bình, cho đến bây giờ cũng là một người không an phận, hồi nhỏ cả ngày đều bỏ cô ở nhà Lương Hạ Mạt, ba cô qua đời chưa đến hai năm, người nhà liền hùng hùng hổ hổ gả đi, lại gả ột người có máu mặt.

Tiết Bình cũng không quên rằng mình còn một đứa con gái, khi tái giá cũng muốn dẫn theo cô đi, lại bắt đắ dĩ khi Trì Đông Chí cứ bám chặt lấy Lương Hạ Mạt sống chết không buông tay, Vương Thục Hiền lại rất thích cô, liền thương lượng với bà nói rằng muốn nuôi dưỡng Trì Đông Chí, như vậy sẽ thuận tiện cho cả hai mẹ con, hàng tháng Tiết Bình gửi tiền sinh hoạt là được.

Tiết Bình thì hùng hù hỏ hỏ, còn Vương Thục Hiền thì dịu dàng như nước, hai tính cách hoàn toàn đối lập vậy mà có thể ở cùng nhau, Tiết Bình không tin ai ngoài Vương Thục Hiền. Cứ như vậy, Trì Đông Chí công khai vào cửa nhà họ Lương.

“Người chết không thể sống lại, người còn sống phải hướng về phía trước, tính cách của mẹ con và bác không giống nhau, tái giá không có nghĩa là trong lòng mẹ con đã quên ba con, con đừng khiến mẹ con khó xử.” Vương Thục Hiền luôn dạy dỗ cô như vậy.

Cho đến tận bây giờ Trì Đông Chí cũng không cãi lại Vương Thục Hiền, cho nên đến lúc này cũng không dám hé răng, cúi đầu không biết làm gì. Vương Thục Hiền hiểu rõ cô, cái này gọi là im lặng phản kháng.

Trì Đông Chí nắm rõ thời gian bà tan ca, tiện đường về mua ít củ cải và xương sườn, Vương Thục Hiền không thích thứ khác, chỉ cần có củ cải hầm với sườn, mỗi lần có thời gian về nhà cô đều không quên mang theo một ít.

Trong tiểu khu vẫn có một đám người ngồi bên cạnh bồn hoa, đều là các cụ già hàng xóm, Trì Đông Chí đứng lại chào mọi người một tiếng rồi mới đi về hướng nhà chồng. Vừa đi chưa được hai bước, liền nghe thấy có người thì thầm to nhỏ, “Sao nhà họ Lương có con dâu kết hôn nhiều năm như vậy mà chưa thấy mang thai nhỉ?”

“Có phải là không thể sinh chứ?”

“Đâu, không phải là kết hôn xong nửa năm sau đã có thai rồi sao, sau này không cần thận sinh non rồi.”

“Thật sự sao, thế này thì hỏng rồi, hay là cơ thể bị thương không thể sinh con được nữa.....”

Trì Đông Chí lặng lẽ nắm chặt tay, trong ngực đột nhiên nhói đau, thở không ra hơi.

Nhà họ Trì không còn ai, bây giờ mọi người cũng ít khi nhắc đến, nhưng mẹ chồng luôn ở đây, không tránh khỏi việc mọi tin đồn đều hướng về nhà họ Lương.

Đến cửa nhà, Trì Đông Chí lấy chìa khóa mở cửa, không kịp đổi giày, Vương Thục Hiền đã ra đón.

“Mẹ, mẹ tan ca rồi à.”

“Con thật là, hôm nay Chủ nhật mẹ được nghỉ, sao con lại về trễ như vậy, mẹ con cũng vừa đi cách đây không lâu.”

Trì Đông Chí cũng lười trả lời, ngã vào trong sofa, nghĩ nghĩ lại hỏi một câu, “Bà ấy đến đây làm gì vậy?”

Lúc này Vương Thục Hiền mang dưa hấu đến, ngồi vào phía đối diện cô, “Còn chuyện gì nữa, dưa vài thứ, hai người gặp mặt cũng chỉ có ẩm ỉ, bà ấy cũng chỉ đến đây nơi này của mẹ để giải sầu thôi.”

Trì Đông Chí lại không lên tiếng, nhắm mắt ra vẻ im lặng.

Vương Thục Hiền thấy thế chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ, cầm lấy túi sườn và củ cải chuẩn bị đi vào phòng bếp. Trì Đông Chí ở sau lưng bà mới từ từ mở miệng, “Mẹ, mẹ nói xem có phải là do con không thương cơ thể mình nên không thể sống lại, nếu không vài năm nay lại không thấy động tĩnh gì?”

Vương Thục Hiền quay qua đánh vào bả vai cô một cái, “Suốt ngày đoán mò gì vậy hả, người khác thích nói gì mặc kệ họ, con định dựa vào lời nói của họ mà sống qua ngày sao? Bản thân ta nuôi con dâu lớn, không thấy bóng dáng cháu trai nhưng vẫn kiên cường.”

Trì Đông Chí xoay người, lặng lẽ lau nước mắt.

Khi cô mang thai, kết hôn không đến nửa năm đã có tin vui, khi đó mọi người đều rất vui vẻ, chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ để chào đón sinh mệnh bé bỏng, Lương Hạ Mạt cũng chỉ ở nhà, dường như mỗi phút đều ở bên cạnh cô, đều dán lỗ tai lên bụng cô, không ngại chào hỏi đứa bé chưa ra đời. Khi đó cô cảm thấy cuộc hôn nhân cường ép này cũng rất hạnh phúc.

Nhưng đứa bé trong bụng cô chỉ ở lại có ba tháng, cuối cùng là vẫn bỏ đi, chỉ vì một lần bị ngã, liền bị sinh non. Từ khi đó, cũng không thể có thai, thật sự đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Trì Đông Chí muốn ly hôn.

Đi ra từ nhà chồng, Trì Đông Chí đến bên ngoài tiểu khu bắt xe về, đúng vào thời điểm mọi người tản bộ sau bữa cơm, xung quanh luôn có tốp năm tốp bảy người đi qua. Trì Đông Chí đi vài bước rồi dừng lại, tầm mắt dừng lại trên hai bóng người ở cách đó không xa, một người mặc quân phục, một người mặc váy trắng.

Thẩm Linh có thể khiến mình xinh đẹp như một nàng công chúa, hồi nhỏ mặc quần lụa mỏng màu hồng nhạt rồi bù, trên đầu là vương miện nhỏ nết nết, giọng điệu và vẻ mặt đều ngây thơ như một công chúa nhỏ bé, đương nhiên, người đàn ông theo đuổi công chúa cũng ngập ngừng. Không biết sau này thế nào, đột nhiên đem thể diện đi đánh cược, không biết làm cách nào mà có thể đoạt được Tô Nhượng mà cô thích vào tay.

Khi đó Lương Hạ Mạt đều nói cô phải học theo Thẩm Linh, nói rằng cô gái nhỏ yếu đuối thì người ta mới thương. Bộ dạng Trì Đông Chí cực kỳ bình thường, vóc dáng bình thường, xương cốt cũng bình thường, đặc biệt là ngũ quan khá đẹp, trên khuôn mặt lộ ra vẻ quật cường, rõ ràng là vóc người Thẩm Linh cao hơn cô, thể tích cũng lớn hơn cô, cái chính là cô không học theo được phong thái như Thẩm Linh.

Cô không mảnh mai, cô ngủ dậy thì mảnh mai sao? Lại được đàn ông theo đuổi dễ dàng vậy sao? Theo đuổi anh thì phải cùng bước đi, cho nên khi Lương Hạ Mạt đi học trường quân sự, Trì Đông Chí sống chết cũng muốn thi trường cảnh sát, khi bị một đám con gái trên Tỉnh ở tổ Taekwondo vọt vào. die»nd anl«equ»yd«on Anh không còn thời gian về thăm cô, cô liền trốn học nói dối xin phép đi đến Thạch gia, ngồi xe lửa mấy chục tiếng, cho dù là ngồi ghế cứng cũng chưa bao giờ thấy sợ hãi.

Trì Đông Chí cúi đầu nhìn bản thân, vấn đề hình tượng vẫn canh cánh trong lòng. Quần cảnh sát màu xanh, tôn lên màu xanh cảnh sát, một loại tính tình lưu manh, cũng không phải là không vừa mắt, dù thế nào cũng rất đẹp trai.

Kiểm tra thấy không có chỗ nào không ổn, Trì Đông Chí mới cười nhạt đi về phía người kia chào hỏi, “A, có phải là công chúa Thẩm của chúng ta không?”

Thẩm Linh ngẩng đầu nhìn cô, hé miệng có chút kinh ngạc, “Đông Tử, cậu ở đây à, Hạ Mạt vừa mới rời đi.”

Nụ cười của Trì Đông Chí lại càng ảm áp, “Thật sao, hơn nửa tháng rồi mình không có gặp anh ấy, thì ra anh ấy bận rộn như vậy.”

Thẩm Linh cong môi, như đùa giỡn như đang làm nũng, “Đừng nói những chuyện khác, chồng mình có tìm cậu hay không?”

Trì Đông Chí buồn cười mở to mắt, “Chồng cậu tìm mình để đòi hỏi gì chứ? Chồng mình muốn mà còn không gặp được vậy thì gặp cậu đòi hỏi gì vậy! Lại còn không họ không tên, chồng của cậu là vị nào vậy?”

Thẩm Linh tức đỏ mặt, “Cậu.....Cậu nói vậy là có ý gì? Mình chỉ gả đi có một lần, mình chỉ có một anh chồng, chồng của mình là Tô Nhượng.”

“Đúng, đúng, cậu là một vị công chúa thuần khiết nhất trên thế giới.”

Nói về việc chơi xấu, từ nhỏ đến lớn Thẩm Linh đều thua cô, Trì Đông Chí cũng không có cảm giác thành tựu. “Về phần Tô Nhượng, nếu là Tô Nhượng mà mình biết, chắc là sẽ không tìm người phụ nữ khác ngoài chồng mình để qua lại đâu, cũng không biết có phải người cậu nói là Tô Nhượng mình biết hay không.”

Giọng điệu Thẩm Linh cũng đã hòa hoãn hơn, “Cậu còn nói anh ấy không đi tìm cậu, rõ ràng bởi vì anh ấy....”

“Rõ ràng bởi vì sao?”

Đợi nửa ngày cũng không thấy câu trả lời, Trì Đông Chí không kiên nhẫn khoát tay, “Được rồi, mình đi đây, lần sau thì nhốt chồng mình lại đi, đừng để đánh mất rồi đi hỏi người khác.”

Cũng không quan tâm xem Thẩm Linh ở phía sau có bị cô chọc cho tức điên không, Trì Đông Chí hào hứng đi về nhà, không có taxi cũng không có xe bus, dọc đường đi đều tươi cười, vừa cười vừa khóc, giống như một người ngoài cuộc bước đến xem trò vui, trò vui này không có ai thắng, làm sao lại không buồn cười chứ.

Sau khi về nhà ăn một bữa cơm, tắm rửa xong, gọi điện thoại di động cho Lương Hạ Mạt. Bấm số, không có người nghe, tiếp tục bấm số, tiếp tục không có ai nghe, bấm lấy không tha, rốt cuộc cũng có người nghe, là một giọng nữ khàn khàn.

“Chào cô.....Được, kỹ sư Lương đang làm việc, cô có chuyện gì có thể nhắn lại, hoặc là.....Chuyển lời.”

“Cô là ai thế.” Trì Đông Chí quát to, dọa cho cô gái nói lắp bắp.

“Tôi.....Tôi.....Tôi.....Tôi là Vệ Hồng Kỳ.”

Trì Đông Chí cau mày suy nghĩ, hẳn là cô gái mà mấy ngày trước xuất hiện cùng với Lương Hạ Mạt. Cô nhìn không được khẽ cười một tiếng, rõ ràng cô gái nhỏ này có gương mặt và thân thể nhỏ bé, làm sao lại không sợ hãi chứ?

“Vậy phiền cô chuyển lời cho Lương Hạ Mạt, cha anh ấy đang đợi anh ấy về ăn cơm.”

“Cha anh đang đợi anh về nhà ăn.....”

Điện thoại cúp xuống ‘bộp’ một tiếng.

Trì Đông Chí liền ném điện thoại di động, dọa chết người ta.

Lương Hạ Mạt sau khi cúp điện thoại liền nổi giận đùng đùng, vừa nãy ở tiểu khu anh cũng nhìn thấy Trì Đông Chí, buổi sáng còn nói với cô là buổi tối trực ban nên không thể quay về, trong nháy lại bị bắt trúng nhược điểm, anh còn lòng dạ nào sao? Gần đây không biết nổi điên cái gì, náo loạn đòi ly hôn với anh, nha đầu kia là tâm bệnh của anh, ngang ngược như vậy, cho nên khi gọi điện thoại anh không thể nhận, từ hồi tiểu học dóc đều cả lăm, còn phải phiền anh cúp điện thoại, vì thế, lộ rồi.

Nói rằng cha anh đang đợi anh về ăn cơm? Thua với trí tưởng tượng của cô luôn, cha anh đã đi gặp Chủ tịch Mao từ tám trăm năm trước rồi, với trình độ này chắc đang uống rượu cùng với các cụ già rồi.

3. Chương 3

Ngày hôm sau đi làm thì đôi mắt có chút sưng, cô em gái ở gần đó trêu cô là tình dục quá độ, Trì Đông Chí nói rằng lão nương không ăn đồ mặn cả tháng nay, có mà cô em gái phóng túng thì có! Đại khái là nhìn ra tâm tình không tốt của cô, đôi mắt giống như hồ nước, liền ào ào đề ra chủ ý, nói cô mua hai tá bia về uống thâu đêm, có lẽ là sẽ hồi phục lại.

Trì Đông Chí ghi nhớ lời này trong lòng, khi tan ca trở về liền mang theo mấy lon bia, chờ khi ánh trăng và những ngôi sao nhỏ xuất hiện, chạy đến ban công uống điên cuồng.

Chất cồn trong người bắt đầu bốc lên, tầm mắt cũng mơ hồ, một khuôn mặt tuần tú đang giận giữ mà giống như đang cười, không biết là xuất hiện trong đầu hay là đang ở trước mắt.

Trên mặt Trì Đông Chí có chút dịu dàng, vươn tay ra sờ, chỉ là một mảnh hư không, biết rõ là đang chạm vào không khí, nhưng cũng không chịu thu tay lại, đầu cũng nghiêng qua dựa vào, khẽ cọ cọ, nhỏ giọng thì thầm, “Vì sao anh lại không thương em? Cũng đúng, em hư như vậy, tính toán đem Thẩm Linh mà anh thích cho Tô Nhược, ép anh kết hôn, bây giờ ngay cả một đứa trẻ cũng không thể cho anh, em nợ anh nhiều như vậy, anh không thương em thì không có gì lạ.”

Không biết mưa từ khi nào, từng hạt mưa rơi xuống khuôn mặt cô, tại thành một mảnh. Cô nghiêng đầu, dường như làm như vậy là có thể kéo dài mãi mãi, có thể gột rửa đi tất cả yêu hận và cả nợ nần, hoặc là khi mở mắt ra, có thể trở lại nhiều năm trước đây, trở lại làm chiếc đuôi nhỏ của anh, nếu có thể lựa chọn thêm một lần nữa, cô sẽ không bao giờ liếc nhìn Lương Hạ Mạt.

Nhưng thời gian trôi qua nhanh chóng đã nói cho cô biết rằng, trên đời này không có hối hận, chỉ có thuốc chuột mà thôi.

Cho nên cô đã phải trả giá rất đắt vì chuyện trước đây, lần lượt hiểu ra năm tháng tuổi thanh xuân kia. Đó là bản nhạc do bốn con người còn non nớt viết ra, dùng sai âm điệu ngấm xương, kỹ thuật biểu diễn hỏng bét, tuy rằng bọn họ đều có lòng, nhưng vì tuổi trẻ cố chấp, cuối cùng rơi vào một khoảng u mê.

Khi đó mọi chuyện đều ở trên quỹ đạo của nó, cô và Tô Nhược đều học chung lớp từ Tiểu học đến Trung học, còn Lương Hạ Mạt và Thẩm Linh cũng chưa từng tách ra. Nhưng vận mệnh trên mỗi đầu ngón tay đều thích nhảy nhót và đùa giỡn, Trì Đông Chí không hề để ý rằng ngày nào Tô Nhược cũng đi theo sau lưng cô, vì cô chỉ suy nghĩ đến việc đi theo sau lưng Lương Hạ Mạt.

Từ ngày còn học tiểu học, ngày nào Thẩm Linh và Lương Hạ Mạt cũng ăn ngủ vui chơi cùng nhau, Trì Đông Chí vô cùng chán ghét nên chia rẽ Thẩm Linh và Lương Hạ Mạt và cả Tô Nhược suốt ngày bám lấy cô, tất cả mọi chán ghét đều đổ vào Lương Hạ Mạt và Thẩm Linh. Còn lửa giận thì luôn trút lên đầu Tô Nhược, ‘đều tại cậu hết, Hạ Mạt cũng không ình đi chơi chung, trước kia đi đâu cậu ấy cũng mang mình đi theo, sau này cậu đừng đi theo mình nữa, phiền chết thôi.’ Bình thường Tô Nhược đều dùng đôi mắt dăm lệ, lời kéo dơ đưa cánh tay cô, ‘Đông Đông, để mình đi chơi với cậu nha, mình sẵn sàng đi chơi với cậu mà, cái gì mình cũng nghe theo cậu hết.’ Nếu không đồng ý với Tô Nhược, nước mắt của anh ta rơi xuống sẽ rất nguy hiểm.

Vương Thục Hiền dạy dỗ cô và Lương Hạ Mạt, nói rằng từ nhỏ Tô Nhược đã sống cùng với ông bà nội ở một thành phố khác, học Piano, học Thư pháp, học rất nhiều thứ mà từ hồi đó đến giờ bọn họ chưa được nhìn thấy, dường như không có thời gian vui chơi, càng không có bạn bè, nên nhất định bọn họ phải cho Tô Nhược chơi chung.

Đối với lời dạy của mẹ chồng tương lai Trì Đông Chí luôn ghi nhớ trong lòng, chỉ có thể buồn bực mang theo Tô Nhược bày đồ hàng ra chơi. Lương Hạ Mạt không thèm nhìn xem bọn họ chơi trò chơi ngây thơ, khi nhìn thấy Tô Nhược ngây thơ kêu Trì Đông Chí ‘Mẹ Đông Đông, bảo bảo của chúng ta ngủ rồi, ăn cơm thôi’, lại càng thêm khinh thường.

Mỗi lần như vậy Trì Đông Chí sẽ nói với Tô Nhược là ‘cùng ăn’, Lương Hạ Mạt cảm thấy Trì Đông Chí như vậy sẽ không gây phiền hà cho người khác, liền kéo tay Thẩm Linh ‘đi, chúng ta đừng ở đây làm phiền vợ chồng nhà người ta ăn cơm.’

Đến tận bây giờ Trì Đông Chí vẫn vô cùng chán ghét Tô Nhược và Thẩm Linh, Thẩm Linh sợ cái gì thì Trì Đông Chí sẽ làm cái đó, bỏ con ếch vào trong cặp sách của cô ấy, ở ghế ngồi thì bỏ đinh mũ, làm dơ váy công chúa, ngày nào Thẩm Linh cũng nước mắt lưng tròng, tố cáo thành cơm bữa, Trì Đông Chí lại làm như vậy, làm với mình như thế, Lương Hạ Mạt liền nổi giận dùng đũa tìm cô tính sổ, túm lấy cô đánh đòn, Thẩm Linh được mình bảo vệ, lại dám ăn hiếp cậu ấy xem mình xử lý cậu thế nào.

Lương Hạ Mạt nói gì cô đều nghe theo, chỉ riêng chuyện này, càng ngày càng nghiêm trọng, hôm đó cô tóm được Thẩm Linh đang ở một mình liền dòn vào góc tường uy hiếp ‘nếu còn đi theo Lương Hạ Mạt nữa thì mình sẽ bỏ chuột vào cặp của cậu đấy’. Thẩm Linh ôm đầu khóc, liền nói rằng mình sẽ nhường Lương Hạ Mạt cho cậu chơi một chút, nhưng cậu phải nhường người kia ình chơi với nha?

Vì thế Trì Đông Chí liền mang chủ ý áp dụng lên người Tô Nhược, đe dọa, dụ dỗ, dọa Tô Nhược đi đâu cũng phải mang theo Thẩm Linh, còn Trì Đông Chí thì quang minh chính đại, hăng hái đi theo Lương Hạ Mạt. Ai ngờ anh lại chê cô phiền muốn chết, chê đáng người cô không mảnh mai, chê cô gan dạ quá nên không hù dọa được, chê cô cái này chê cô cái kia, tóm lại là không tốt bằng Thẩm Linh, đây cô đi tìm Tô Nhược, để cô đi chơi với Tô Nhược, chỗ nào cô không thích đi cũng phải dẫn Tô Nhược theo.

Trì Đông Chí liền hung ác trừng Thẩm Linh, dọa cho Thẩm Linh và Tô Nhược sợ quá. Dĩ nhiên, Lương Hạ Mạt không thích Tô Nhược nhưng cũng không thể hiện ra bên ngoài, không tính chuyện anh mắng chê Tô Nhược trắng trẻo như một cô gái, giống như một cái bánh nhân đậu, công phu bám chặt lấy người không khác gì so với Trì Đông Chí.

Cứ lảo đảo như vậy cho đến năm mười tuổi, năm ấy, cha Trì và cha Lương cùng giữ chức tại đội cảnh sát hình sự phải chấp hành đi làm nhiệm vụ bị bom nổ chết, nước mắt bắt đầu tràn ngập ở hai gia đình nhỏ,

chỉ có Tiết Bình vẫn kiên trì như trước, chăm sóc hai đứa bé, chăm sóc cả Vương Thục Hiền không chịu nổi đã kích liên sinh bệnh.

Khoảng thời gian này Trì Đông Chí đều im lặng, mỗi ngày chỉ làm ba việc: ăn cơm, ngủ và khóc, không để ý đến ai ngoài Lương Hạ Mạt. Rốt cuộc thì ánh mắt của Lương Hạ Mạt cũng dừng lại trên người cô, dỗ cô ăn cơm, ôm cô ngủ, không thêm trêu chọc cô, cùng Tiết Bình phân chia công việc, người khỏe chăm sóc người bệnh, đứa trẻ chăm sóc đứa trẻ buồn bã.

Đến khi đi học, Trì Đông Chí bám lấy Lương Hạ Mạt càng chặt hơn, dường như trong ánh mắt của cô không còn ai khác, khi phạm sai lầm thầy giáo tìm đến phụ huynh, Tiết Bình bắt đắ dĩ khi nói không nghe đánh không phục, nhưng chỉ cần Lương Hạ Mạt khẽ trườg mắt, Trì Đông Chí lập tức ngoan ngoãn nhận sai. Sau này Tiết Bình nói cho Thầy giáo nghe, mỗi khi Trì Đông Chí phạm sai lầm lại trực tiếp tìm Lương Hạ Mạt ở lớp bên cạnh là được.

Từ lâu, ai cũng biết người đi theo sau Lương Hạ Mạt là vợ anh, đương sự không phát biểu ý kiến gì, đương đắ dĩ, chỉ có Tô Nhượng bắt chó đi cày chỗ mồm vào, mỗi lần nghe thấy thể đều bước lên cắ lại, Trì Đông Chí giận đến nghiến răng nghiến lợi, còn phải giải thích thêm một lần nữa, cô chính là vợ của Lương Hạ Mạt. Tô Nhượng thấy cô tức giận, nói cô không biết xấu hổ, Trì Đông Chí liền đuổi anh đi tìm Thẩm Linh, bắt anh nhất định phải coi chừng Thẩm Linh.

Sau này khi Lương Hạ Mạt và Thẩm Linh ở cùng nhau đều không công khai, thứ nhất là do Trì Đông Chí cứ bám dính lấy, thứ hai nữa là Trì Đông Chí theo dõi rất chặt. Dù sao thì bọn họ cũng học chung một lớp, nhiều lần cô nhìn thấy Lương Hạ Mạt và Thẩm Linh vụng trộm gặp nhau, trò chuyện thật vui vẻ, kể vai sát cánh ở cùng nhau, cười cười nói nói, khác hẳn bộ mặt nghiêm túc khi ở cùng với cô.

Nói thẳng ra, Thẩm Linh là một cô gái nhỏ rất khiến cho người khác yêu quý, thích khóc không giận không hờn, cho dù là Trì Đông Chí ức hiếp cô thế nào, cô khóc xong thì quên ngay, thấy có vật gì đẹp mắt thì cứ như trước đây giao nộp cho Trì Đông Chí. Tuy ở cùng một chỗ với Lương Hạ Mạt rất vui nhưng cô vẫn không quên thích Tô Nhượng, lại ngày một nghiêm trọng hơn, tuổi nhỏ nên chỉ biết đỏ mặt vụng trộm nhìn Tô Nhượng.

Trì Đông Chí nhân cơ hội này dạy dỗ Tô Nhượng một trận, bắt anh mỗi ngày phải ở cùng với Thẩm Linh, nếu không thì cô sẽ hận anh cả đời. Tô Nhượng sợ nhất là Trì Đông Chí không chơi với anh, chán ghét anh, hận anh, vì thế chỉ có cách là nghe lời cô, cò kè mặc cả hết buổi trưa mới bắt đắ dĩ đi về nhà cùng với cô.

Trì Đông Chí giải quyết xong chuyện vướng mắc trong lòng, đi bộ cũng mang theo gió, lúc này Tiết Bình đã tái giá, cô cũng bắt đầu sinh sống lại nhà họ Lương. Khi về đến nhà, còn chưa bước chân vào cửa, liền nhìn thấy bộ mặt nham hiểm hung ác của Lương Hạ Mạt, Tô Nhượng bị dọa cho chết khiếp, nhanh chân chạy về nhà. Lương Hạ Mạt hung hăng đánh hai quyền vào lưng anh, rồi xoay người kéo Trì Đông chí về nhà, đặt lên cánh cửa, to tiếng quát cô, “Mẹ nó, lại đi ra ngoài chơi hả, viết văn xong rồi hả?” Tạm dừng một chút suy nghĩ, lại to tiếng hơn, “Có phải là nghĩ ra chủ ý ôi thiêu gì để ức hiếp Thẩm Linh đúng không?”

Tuy mọi chuyện Trì Đông Chí đều nghe theo Lương Hạ Mạt, nhưng không phải là không ngang ngược, cô rất hay cáu kỉnh, bình thường đều búg búg với Lương Hạ Mạt, cố tình đi gây sự, chỉ là người ta lười phải lãng phí thời gian để so đo với cô thôi.

Lúc này bọn họ đã lên cấp hai, bắt đầu có sự rung động giữa nam nữ. Trì Đông Chí thấy anh vẫn duy trì với Thẩm Linh, trong lòng vô cùng khổ sở, cắ đầu quát anh, “Thích đi ra ngoài chơi với Tô Nhượng đó, không viết văn đó, thì sao nào? Thích ức hiếp Thẩm Linh đó? Có phiền đến cậu....”

Lương Hạ Mạt nổi giận đùng đùng, môi không hề do dự liền hạ xuống, chỉ một phát trúng ngay môi cô, khó khăn ngậm lấy, trong miệng đều là hương vị trong veo. die»nd anl«equ»yd«on Trì Đông Chí bị răng của anh cò có chút đau, sợ đến mức không dám thở, bị bắt buộc phải đón nhận đầu lưỡi của anh, nó khuấy đảo trong khoang miệng cô. Cảm giác choáng váng bắt đầu ập về, phía dưới có một luồng nhiệt trào ra, đột nhiên bụng bắt đầu đau nhức.

Lương Hạ Mạt dừng lại, không kiên nhẫn cau mày hỏi, “Làm sao vậy?”

Trì Đông Chí tội nghiệp ôm lấy bụng, “Mình đau bụng.”

Lương Hạ Mạt xoay người nhìn vào giữa hai chân cô, thấy chiếc quần trắng tinh đã nhuộm hồng, anh lại trở về nơi môi cô, ngậm thêm một lúc lâu, mới bắt đầu diêm hôn vai cô nói, “Hôn môi thì đi cả lại đến, có lẽ cậu cũng là người đầu tiên đó.”

Lương Hạ Mạt ở nhà lục tung mọi thứ lên cũng không tìm được miếng bông lót, bắt đầu đi phải đi mua, mua về lại nghiên cứu cách dùng, tự mình chỉ cô cách dùng, buổi tối lại nấu nước đường đỏ cho cô uống. Trước khi đi ngủ còn uy hiếp cô, “Sau này không cho đi tìm Tô Nhược nữa, lại còn ức hiếp Thẩm Linh nữa đi, xem mình xử lý cậu thế nào.”

Trì Đông Chí đỏ mặt túm lấy tay anh, “Cậu hôn mình, có phải mình chính là bạn gái cậu đúng không?”

Lương Hạ Mạt khinh thường hất tay cô ra, “Không trang điểm, ai thèm hôn cậu, đó là do mình không đứng vững. Muốn làm bạn gái mình, trước tiên phải đáng yêu như Thẩm Linh đã.”

Vào năm này, bọn họ mười ba tuổi.

Nếu như lúc đó đạp thắng dừng xe lại, nhất định sau sẽ mọi chuyện sẽ hoàn mỹ hơn, ít ra là không có hôn nhân của hai người họ, cũng sẽ không có cưỡng ép, tranh cãi, chiến tranh lạnh, không cam lòng và phản bội.

Trì Đông Chí cầm lon bia cuộn mình ở góc ban công run rẩy, thân thể giống như chiếc lá bị trận cuồng phong cuốn lấy bay lên không trung, cảm giác có hơi ấm truyền khắp toàn thân, sau đó rơi vào đám mây mềm mại. Sau đó, bên trong cơ thể tồn tại cảm giác quen thuộc, sáng khoái truyền đi khắp thân thể.

Tiếng rên rỉ vô thức phát ra từ miệng cô, va chạm càng trở nên mãnh liệt, eo cô bị nắm lấy, trong miệng cũng bị lấp đầy, từ trên xuống dưới đều bị khuấy đảo một trận. Bụng Trì Đông Chí cuộn lên, nôn khan vài tiếng, giống như bị ai chọc giận, thất lưng đột nhiên bị nhấc lên cao, phía dưới nhẹ nhàng, bị loại va chạm cuốn lấy phía sau, lại bị chiếm lấy từ phía sau.

Lần này thật dịu dàng, chiếc lưới mềm mại di chuyển trên lưng mẫn cảm của cô, thoải mái đến mức khiến cho người ta không nhận được thở dài, cơ thể gần như nhũn ra, khoái cảm bao phủ lấy toàn thân.....

4. Chương 4

Khi tỉnh lại, cảm giác được vùi mình trong một không gian vô cùng ấm áp, Trì Đông Chí thầm kêu không được rồi, mở mắt ra, quả nhiên trước mắt là một bức tường thịt cùng với khuôn mặt đẹp trai đang ngủ say của Lương Hạ Mạt.

Trì Đông Chí cắn răng mắng cha mắng mẹ, mẹ nó lại bị anh bắt lên giường rồi, mỗi lần có mâu thuẫn luôn là dưới giường cãi vả trên giường làm hòa, khúc mắc trong lòng không thể gỡ bỏ, cơ thể dây dưa với nhau, làm một hồi nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa, hai người lại ngọt ngào như ban đầu. Cứ như vậy, khúc mắc càng ngày càng nhiều, thường xuyên tranh cãi, chỉ có thể giảng hòa ở trên giường. Diễn đàn Lê e Quý Ý Đôn Trì Đông Chí cho rằng Lương Hạ Mạt không thương cô, lại không thể bỏ mặt mũi xuống mà bới móc, cuộc hôn nhân vô vị và đơn phương trả giá những gì tốt đẹp nhất, vì thế cô mượn đề tài để nói chuyện của mình, oán trách anh không quan tâm, oán trách anh mỗi ngày cũng chỉ bận bịu công việc.

Mà vốn là trước đây Lương Hạ Mạt không đồng ý việc kết hôn này, bởi vậy liền trả lời một cách khinh thường, sớm biết như vậy đánh chết tôi cũng sẽ không cưới cô. Một câu nói nóng vô ý đã trở thành tử huyết của Trì Đông Chí, vì thế sự phản kích ngày một nghiêm trọng.

Cùng nhau cỗi trướng mà lớn lên, tính cách và cơ thể đều giống nhau, đã sớm cho nhau sờ mó triệt để, nên tất cả dả kích cũng bắt đầu từ đó, nói cái gì khó nghe, chuyện từ tám trăm năm trước cũng lôi ra mà nả đạn, Tranh cãi kịch liệt đi qua lại là một hồi yêu đương nồng nhiệt, một vòng tuần hoàn ác tính, chính là cho dù xúc phạm nhau đến mức độ nào, Trì Đông Chí vẫn chưa từng đề cập đến Thẩm Linh một lần nào.

Trì Đông Chí đẩy bức tường thịt kia ra, chịu đựng sự đau nhức giữa hai chân mà ngồi dậy, cho dù thế nào, vẫn làm điểm tâm cho anh. Vừa mới chuẩn bị xuống giường, bị người phía sau vật ngã, Lương Hạ Mạt nhắm mắt lại, bắt đầu đốt lửa trên người cô.

Đối với thân thể của cô Lương Hạ Mạt vẫn cảm thấy rất hứng thú, từ lần đầu tiên cho đến bây giờ cũng đã mười năm, anh cũng không cảm thấy nhàm chán, chỉ cần về nhà, việc chính đầu tiên đó là làm hai lần, cửu biệt trùng phòng lại càng nghiêm trọng hơn. Diễn đàn Lê ê Quý Đôn Trước kia khi anh học ở Học viện quân sự, Trì Đông Chí đến Thạch Gia Trang (ghi chú ở chương 1) gặp anh, chỉ cần anh có thể ra khỏi cổng, đảm bảo là phải làm đủ, cô ở lại bao lâu thì anh liền nhốt người ở lại khách sạn bấy lâu, làm việc không ngừng nghỉ.

Tính toán một chút, lần này là cả tháng nay bọn họ không có gần gũi nhau, thế nào cũng được coi là một lần tiểu biệt, nếu mà theo anh, hôm nay cũng đừng mong làm được việc gì khác.

Trì Đông Chí không đẩy được anh ra, nhắm ngay mũi anh mà đánh một cái, “Cút ngay, đừng có đụng vào em.”

Lương Hạ Mạt không buồn ngẩng đầu, nằm ở trước ngực cô mà nhẹ nhàng cắn cắn mút mút, trong miệng ngậm điểm phấn hồng mà hàm hàm hồ hồ trả lời cô, “Không làm không được đâu, anh nhìn đã bao lâu rồi chứ, tối hôm qua không phải là sợ em ói lên người anh, như vậy mà đã ghiền gì chứ.”

“Con mẹ nó, anh giống như cái đầu lợn, đừng có chạm vào em, đồ ghê tởm.”

Lương Hạ Mạt ngậm chặt miệng cô mà tận hưởng hương vị ngọt ngào, hương vị khá tốt, nhưng cũng khiến cho người ta hận, nghĩ một đằng nói một nẻo, chưa bao giờ nói ra câu gì dễ nghe, làm tổn thương anh như vậy giống như cơm bữa. Nhiều năm gần đây bọn họ ở chung một chỗ mà liều chết, công kích nhau, gây tai họa cho nhau, quan hệ giữa hai người ác liệt đến mức giống như cừu nhân giết cha, khi lại ngọt ngào đến mức không thể phân biệt ai là Lương Hạ Mạt, ai là Trì Đông Chí, chỉ hận không thể biến hai người thành một mà thôi.

“Không cho anh chạm vào em? Hả? Ghê tởm? Hả? Đêm qua ai kêu thoải mái giống như một con mèo hoang, có lẽ anh nên khắc sâu một chút nữa.”

Cho đến bây giờ ở trên giường Trì Đông Chí đều không thể thắng anh, thấy giấy dựa không thoát, liền há mồm cắn vào đầu lưỡi anh cho đến khi máu tươi tràn ngập khoang miệng.

Lương Hạ Mạt quay đầu phun ra một bùm máu, vô cùng tức giận, cứng rắn đẩy hai chân của cô ra thẳng lưng tiến vào, ở một bên kích thích một bên hung hăng mắng cô, “Mẹ nó, bây giờ em ở đây mà giả vờ làm Thánh nữ, cái vẻ mặt em như vậy, mười năm hơn ba ngàn ngày, hai chúng ta cũng không có làm hết ba ngàn ngày nhưng cũng khoảng hai ngàn ngày, mẹ nó, bây giờ em ở đây nói cái gì nữa hả.”

Trì Đông Chí cắn răng tiếp nhận những cú va chạm của anh, trên miệng lại càng không buông tha người, “Bố đây giả vờ thuần khiết thế nào, cho dù có động lòng cũng không có phần cho anh.”

Gương mặt Lương Hạ Mạt tức giận đến mức đỏ bừng, thân dưới liều mạng hướng vào sâu bên trong cơ thể cô, không muốn nghe những lời ác động phun ra từ miệng cô, sẽ dùng bản thân mình để che kín, cho dù cô cần đến mức nào cũng không buông.

Sau khi kết thúc một hồi kịch chiến, hai người cũng không tránh khỏi việc bị thương, trên tấm lưng trần của Lương Hạ Mạt đều là vết móng tay.

Sau khi bôi thuốc cẩn thận, không thấy có gì đáng ngại. Lương Hạ Mạt mở tủ đầu giường lấy ra một chiếc bấm móng tay, véo đùi Trì Đông Chí, “Ngồi dậy, anh cắt móng tay cho.”

Trì Đông Chí lười biếng vươn cánh tay ra, cho dù không tình nguyện, nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài. Diễn đàn Lê ê Quý Đôn Cô nhìn đến những vết thương trên lưng anh, trong lòng cũng rất đau, từ nhỏ đến lớn, cô không hề nhường anh một chút tổn thương nào, nếu mà anh đau, thì cô còn đau hơn gấp mấy lần, nhưng ngoài miệng thì không bao giờ nói.

Lương Hạ Mạt len lén cười, cổ ý cắt sâu một chút, Trì Đông Chí đau quá liền cắn môi, đánh vào mông anh, “Anh cố ý!”

“Ai biểu em cầu anh.”

Trì Đông Chí liếc anh một cái, “Em là quân địch sao? Sao anh lại mạnh tay như vậy. Hay là anh còn có tính tình tàn bạo sao?”

Lương Hạ Mạt ngậm lấy ngón tay cô mút sạch máu, nói chuyện hàm hồ, “Anh có tính tình tàn bạo hay không em còn không biết? Về điểm này thì tất cả mọi thứ anh đều dâng hết cho em, anh rất thích việc này, đừng nói với anh là em chưa quen nha.”

“Em đây cũng không biết.” Trì Đông Chí cố ý sửa thành, “Em còn không biết anh còn dâng lên cho ai nữa không, nói không đúng em tổng ra ngoài bây giờ.”

“Từ sáng đến tối cứ như vậy em có thấy phiền không?” Lương Hạ Mạt bỏ tay cô ra, thân thể trần truồng đi dạo khắp phòng, “Anh làm gì có thời gian tìm người khác, cả ngày làm việc ở trên miệng núi lửa, nói không đúng thì có ngày sẽ bị nổ chết, khi đó em có vui hay không?”

Nói xong cũng không thèm để ý đến người ngồi ở trên giường, đi ra ngoài vài bước, rồi lại đi vào phòng tắm. Trì Đông Chí bị ghen nói không ra lời, cầm lấy chiếc gối hung hăng ném về hướng anh đi ra, khi chơi thì rất vui vẻ, đến lúc kéo quần lên liền trở mặt như một thằng khốn.

Chết, là từ mà cô không muốn nghe thấy nhất, vào năm mười tuổi, thần chết đã mang đi người cha thân yêu của cô, năm mười lăm tuổi, từ ấy lại mang đi chú chó mà cô nuôi nấng từ nhỏ đến lớn. Trong khi đó, công việc hiện tại của chồng cô, cũng giống như những gì anh đã nói, mỗi ngày phải phân tích hàng ngàn quả đạn pháo khác nhau. Kéo đạn, gỡ đạn, cho thuốc súng, phá hủy.... Từng công đoạn đều đang so chiếu với Tử thần. Lương Hạ Mạt là kỹ sư phụ trách toàn bộ kỹ thuật tiêu hủy, lại càng giống như ở trước mặt Tử thần diễn trò, trọng trách trên vai càng nặng thêm.

Tốt nghiệp trường quân đội năm đó, Lương Hạ Mạt đạt được thành tích tốt nghiệp loại ưu, từ bỏ cơ hội được nghiên cứu khoa học, dứt khoát muốn đi đến trạm thiêu hủy của Khúc Trục. Lúc ấy Trì Đông Chí nắm chặt hành lý của anh nhất định không buông tay, cô nghĩ rằng Lương Hạ Mạt học ngành này vì muốn đi nghiên cứu, không nghĩ rằng anh lại muốn đi lên tuyến đầu. Cô chưa bao giờ đi cầu xin người khác, liền gào thét khóc lóc, quỳ xuống dập đầu trước anh, chỉ mong anh có thể giữ lại cái mạng này, có yêu hay không thì cô cũng trở thành mây trôi.

Lương Hạ Mạt đỡ cô đứng lên, đứng trước mặt Vương Thục Hiền mà hôn cô thắm thiết. Khi đó Tô Nhượng và Thẩm Linh không có ở trong nước, đây là khoảng thời gian mà hai người họ yêu nhau, Trì Đông Chí cũng tin rằng thời gian đó Lương Hạ Mạt yêu cô, có lẽ là do tình yêu chưa đủ sâu, cho nên anh vẫn bỏ tay cô ra, lao ra khỏi cửa mà không hề quay đầu lại.

Trì Đông Chí nằm trên giường không ăn uống gì cả ba ngày trời, ngày thứ tư đứng lên, trang điểm thật xinh đẹp, trên người là bộ đồ mà Tiết Bình đưa cho cô, bình thường đều rất lười trang điểm, im lặng đi tìm Lương Hạ Mạt.

Bức hôn.

Lương Hạ Mạt không đồng ý, cô cũng không vội, đứng canh giữ ở cách đó không xa trạm thiêu hủy. Khúc Trục đến khuyên cũng không được, Tiết Bình đánh cô cũng không được, cuối cùng là khi Vương Thục Hiền ôm lấy cô khóc lóc, cô mới miễn cưỡng về nhà, ý muốn kết hôn vẫn kiên trì như trước. Không bao lâu sau, Tô Nhượng và Thẩm Linh về nước, bốn người họ bớt chút thời gian tụ họp, cũng đã biết chuyện họ đã chung sống với nhau ở nước ngoài. Cũng không biết như thế nào, tối hôm đó Lương Hạ Mạt liền cầu hôn cô.

Trì Đông Chí thở dài một hơi, bỏ một nửa gói sa tế cay vào trong bát nước canh, nấu mì xong, chùi rửa nồi rồi đổ nước canh hải sản vào, lại nấu thêm một nồi mì sợi.

Lương Hạ Mạt tắm rửa xong đi ra ngoài uống chén canh không nóng không lạnh, cười hì hì sờ sờ hai má Trì Đông Chí, ngồi xuống bắt đầu ăn.

Vừa nãy mới bị cô cắn, đầu lưỡi cảm thấy tê dại khi vừa một miếng canh. Lương Hạ Mạt dùng ánh mắt ai oán nhìn về phía Trì Đông Chí, nghĩ bụng muốn mài răng của cô.

Trì Đông Chí không ngẩng đầu, cứ thế khuấy khuấy đồng mì sợi tê cay ở trong chén, máy móc đưa vào miệng.

Lương Hạ Mạt nhìn vào trong chén mình rõ ràng là có lòng, nhìn không được lại sờ sờ hai má Trì Đông chí, “Sợ lưỡi anh không thể ăn cay nên cho anh hải sản, sợ bát mì này để lâu thì khó ăn, liền cho anh ăn bát sau. Diễn đàn Lê e Quý Đôn Em yêu anh như vậy mà còn so đo như một bà cụ vậy chứ, nếu ngày nào đó anh muốn bị nổ bay thật, nhìn em khóc.....”

“Anh xong chưa?” Trì Đông Chí hung hăng quăng đôi đũa, lớn tiếng quát anh, trong đôi mắt lập tức lóe lên những ánh sáng.

Lương Hạ Mạt biết mình nói sai, chạy nhanh tới ôm lấy cô, vừa dỗ dành vừa xin lỗi, chỉ sợ nước mắt của cô rơi xuống.

“Anh sai rồi anh sai rồi, cái miệng thúì, ôi, em đừng khóc mà! Đông Tử....Yêu mà.....Bảo bối, ôi khóc thật rồi, anh sai rồi mà, sau này sẽ không nói nữa, nếu không thì em đánh anh vài cái cho hả giận đi, được không?”

Trì Đông Chí đẩy khuôn mặt vô lại đang tiến gần lại của anh ra, dùng tay áo hung hăng lau đi nước mắt, quay đầu đi không thèm để ý đến anh, ngang ngược như một con trâu.

Đừng ăn cơm, trước tiên phải dỗ vợ. Lương Hạ Mạt lồi lồi kéo kéo Trì Đông Chí ôm vào trong ngực, ngậm lấy vành tai cô, “Làm sao lại giống như hồi nhỏ đùa giỡn vậy? Hả? Anh cũng không cố ý nói những lời này, hai ta không thể ở cùng nhau mỗi ngày, vất vả lắm mới có thể gặp nhau, đừng hờn dỗi làm lãng phí thời gian nha, còn không bằng làm nhiều lần đâu.”

Trì Đông Chí khịt khịt mũi, tránh khỏi anh, một biểu cảm không hề biết sợ, “Lương Hạ Mạt, em hỏi anh, có phải anh vụng trộm ở sau lưng em gặp Thẩm Linh đúng không?”

Lương Hạ Mạt nhú mày, trầm mặc một hồi lâu mới mở miệng, “Chuyện như vậy em đừng có xen vào.”

“Em không xen vào?” Trì Đông chí đẩy anh ra đứng bật dậy, “Chồng của em vụng trộm gặp người phụ nữ khác, anh bảo em đừng có xen vào?”

“Anh gặp cô ấy thì sao, thế nào gọi là vụng trộm, cô ấy chơi với chúng ta từ nhỏ, còn là bạn học của anh, so với em thì còn thân hơn một bậc đấy.”

“Anh nói láo, làm như em không biết ý định của anh dành cho cô ấy sao?”

Thấy cô đứng lên gào thét, Lương Hạ Mạt cũng không yếu thế, “Anh có ý định gì? Tám trăm năm trước chọc em một chút em cũng nhớ, anh thấy em mới là người lòng dạ hẹp hòi.”

“Anh là kẻ xấu trước, anh.....Anh lưu manh.” Trái tim Trì Đông Chí siết đau, khối thịt này rất đau vì anh.

“Tôi lưu manh, tôi nói cho cô biết, chuyện cô chia rẽ tôi và Thẩm Linh, tôi muốn làm gì cũng không đến lượt cô quản.”

Điểm tâm ngon lành bị phá rối, Lương Hạ Mạt sập cửa bỏ đi, để lại Trì Đông Chí ngồi dưới đất run rẩy.

Thật ra lúc trước khi Trì Đông chí ép kết hôn, bao gồm cả người ở trong nhà Lương Hạ Mạt cũng không đồng ý, Vương Thục Hiền khuyên cô để mấy năm nữa rồi kết hôn, nhưng khi hai người mới tốt nghiệp ra đi làm. Diễn đàn Lê e Quý Đôn Tiết Bình lại càng phản đối dữ dội, ngay từ đầu đã không đồng ý cho hai người ở cùng nhau, tính tình hai người đều ngang ngược, một người nói một người phản đối, ai cũng không nhường ai, quan trọng nhất là, từ nhỏ Trì Đông chí đã bị Lương Hạ Mạt ăn sạch sành sanh, tương lai đi theo anh sẽ không có một ngày tốt lành.

Một câu nói khiến ba người tối cả mặt, lần đầu tiên Vương Thục Hiền nổi giận đuổi cô ra khỏi nhà, từ này về sau cũng không có ý muốn phản đối cuộc hôn nhân này.

Có lẽ do Tiết Bình phản đối nên lại có tác dụng ngược, có lẽ do tin tức truyền đến tai hai người đang ở nước ngoài, rốt cuộc Lương Hạ Mạt cũng đồng ý kết hôn, còn trịnh trọng cầu hôn Trì Đông Chí.

Trước đây không lâu, nhà họ Lương có một phòng sách cũ ở ngoại ô đã bị quy hoạch và được đền bù, liền dùng số tiền đó để mua một căn hộ nhỏ cho đôi vợ chồng, nợ không ít, vào thời điểm khó khăn này, những việc đó Trì Đông Chí đều biết đến, ôm hành lý của mình đến căn hộ của Lương Hạ Mạt, xem như là chính thức ở cùng một chỗ, ngoại trừ giấy đăng ký kết hôn, cái gì cũng không cần. Sau này Vương Thục Hiền vẫn không đồng ý, khó khăn gom chút tiền mua cho hai người cặp nhẵn.

5. Chương 5

Có một số việc, một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại, nư hôn đầu tiên của họ là bắt đầu vào năm mười ba tuổi, sau này đã không thể ngăn cản nữa rồi.

Lương Hạ Mạt đã từng không thừa nhận chuyện yêu đương của hai người, khi cô hỏi thì nói đây là đang luyện tập, để phòng sau này có hôn Thẩm Linh cũng sẽ không bị bề mặt. Trên mặt anh là nụ cười cùng với giọng điệu nửa thật nửa giả, làm cho người khác không rõ đầu đuôi. Trì Đông Chí rất tức giận, nói gì cũng không chịu theo anh, Lương Hạ Mạt liền dỗ dành cô, hôn vài cái, thành thói quen không bao giờ thay đổi. Thời gian đó Trì Đông Chí vô cùng ngu ngốc, không thể chống cự lại được những cử chỉ thân mật của anh, đã thành thói quen chờ được anh ôm, nhưng sau lưng thì chính chết Thẩm Linh.

Lương Hạ Mạt vô cùng to gan, ở nhà cũng dám càn rỡ, mỗi khi Vương Thục Hiền quay lưng đi thì anh lại nứu chặt lấy cô, khi Vương Thục Hiền quay người lại thì anh liền buông người ra, nhưng chính hai đôi môi hồng ảm ướt thật khiến người khác nghi ngờ, Lương Hạ Mạt mặt không đỏ, hỏi xem mẹ đang nhìn cái gì vậy? Nói như thế chẳng khác gì giấu đầu lòi đuôi, Hạ Mạt không có hôn Trì Đông Chí. Trì Đông Chí đứng trước mặt Vương Thục Hiền xấu hổ không thôi, chờ đến khi Lương Hạ Mạt ôm lần nữa thì nhất định từ chối.

Sau này hai người liền đặt ra quy định, tuyệt đối không được làm ở nhà, ở ngoài khi không có người nhìn thấy thì có thể hôn. Lương Hạ Mạt nói mẹ biết thì cũng không sao, nếu anh không muốn chịu trách nhiệm, thì mẹ cũng không thể làm gì anh. Trì Đông Chí tức giận cầu anh, anh liền cười ngọt ngào rồi chạy biến đi, nhưng rốt cuộc cũng làm theo ý cô không giở trò càn rỡ nữa, nhưng lại thường xuyên vi phạm, mỗi đêm đều vụng trộm bò vào phòng cô, bình thường đi học về ăn cơm tối xong, đều túm cô đi dạo trong công viên rồi hôn triền miên.

Nhưng bí mật trăm năm cũng có ngày bị lộ, ngày hôm đó trong rừng cây ở công viên khi hai người đang ôm nhau hôn say đắm, đột nhiên từ phía sau truyền đến tiếng hét chói tai của cô gái, Trì Đông Chí bị dọa sợ liền tránh khỏi miệng Lương Hạ Mạt, nhìn thấy cách đó không xa là Tô Nhược đang nắm tay Thẩm Linh.

Cô đẩy Lương Hạ Mạt, nhưng không có đẩy ra, trong đôi mắt của Lương Hạ Mạt tràn ra ánh sáng rạng rỡ, thở hổn hển, đôi môi lại đặt xuống, nhưng Trì Đông Chí lại nhanh chóng nghiêng đầu đi, nhưng cơ thể bị anh nhốt ở trên thân cây không thể cử động được, chỉ có thể hắt cằm ý bảo với anh là đằng sau có người.

Lương Hạ Mạt vẫn không chịu tránh ra, Trì Đông Chí nhìn thấy Tô Nhược bỏ tay Thẩm Linh ra chạy đi, Thẩm Linh liền đuổi theo sau.....

Ngày hôm đó Trì Đông Chí đi về nhà một mình, lúc đó Lương Hạ Mạt đẩy cô ra, đuổi theo Thẩm Linh. Cô về nhà nằm trùm kín chăn rơi nước mắt, hận Lương Hạ Mạt đến nghiêng răng nghiêng lợi, càng hận chính bản thân mình không có lập trường, vẫn cứ cố chấp chờ mong lời hứa nhẹ nhàng: chờ thói quen của anh.

Năm đó cô mười lăm tuổi, cũng phải khổ sở với tính nết xấu xí của anh, biết rõ phía trước là sơn cùng thủy tận, vẫn bướng bỉnh không chịu buông tha, cắn răng kiên trì, có lẽ chỉ có cách ngoan cố kiên trì thì mới có thể gánh vác phần tình cảm cố chấp của mình.

*Sơn cùng thủy tận: đường cùng.

Thực ra thì anh cũng đối xử rất tốt với cô, thành tích môn văn của cô kém vô cùng, lời văn khô khan buồn chán khiến cho điểm thành tích của cô bị kéo xuống thấp, anh liền gần từng tiếng một phân tích giảng giải cho cô nghe, khi giảng bài cũng có lúc tức giận thì chỉ có thể điên cuồng vỗ vào đùi mình. Cô học rất tốt các môn tự nhiên, anh liền cố gắng đuổi theo, kiểm tra hàng tháng ở lớp thành tích của anh cũng ngang sức với cô.

Cho nên đa số thời gian đều là cô tự mình mơ mộng, rất tin vào bản thân rằng địa vị của mình trong lòng anh rất khác với người bình thường, như vậy là do sáng chiều ở chung nên mới bồi dưỡng được như vậy, Thẩm Linh cũng không thể thắng được, cho nên vẫn như trước đây chấp nhận làm người hai mặt.

Giống như tối hôm đó, sau khi anh trở về vẫn theo thói quen mò vào phòng cô, biết cô tức giận, liền mang khuôn mặt tươi cười kiên trì dỗ dành cô. Trì Đông Chí trốn dưới chăn không thèm để ý đến anh, anh sẽ không né khi cô thượng cẳng chân hạ cẳng tay, kéo góc chăn chui vào trong, ôm lấy cô mà xin lỗi, cũng không dám nhắc lại chuyện hồi tối, bàn tay bắt đầu vạch áo cô ra, nhẹ nhàng đặt trên bụng cô, “Không phải lúc này bảo đau bụng sao, mình xoa cho cậu nha.”

Một cô gái mười lăm tuổi không thể hiểu được hành động cự tuyệt một cậu con trai là đang ra vẻ mời chào, anh đối với cô dịu dàng một chút, cô lại càng thêm tin tưởng rằng: quả thật ở trong lòng anh ấy mình có một địa vị khác với người bình thường.

Bàn tay anh nhẹ nhàng chậm rãi xoa bụng rồi lại biến thành đang xoa nắn bộ ngực cô, nụ hoa trong lòng bàn tay run rẩy nở rộ, sự đầy đặn mềm mại có khó thể cưỡng lại.

Cô còn trẻ và trong sáng, thân thể trắng nõn cùng với hương thơm tinh khiết, dường như tất cả những điều này có thể làm cho khí huyết sôi trào trong con người còn đang ngây ngô của Lương Hạ Mạt, bao nhiêu lần nhìn thấy dáng vẻ rối rắm của anh, đều là cố gắng chịu đựng mới không cưỡng bức cô. Nhưng đêm nay, ngoài cửa sổ là ánh trăng đang xấu hổ ôm cột nhà cùng với làn gió nhẹ nhàng dường như đang cố ý chạy đến chứng kiến sự ôm ấp của hai người họ, bàn tay Lương Hạ Mạt vuốt ve trước ngực cô mang theo khao khát cùng với tò mò chậm rãi dò dẫm xuống dưới.

Cô giữ chặt váy không cho, anh liền đè trên người cô yêu thương cầu xin, đôi môi khẽ lướt qua khuôn mặt cô, hút đi thần chí cô.

Cứ như vậy, từng chút một, đã không thể cứu vãn, anh ở bên tai cô cầu xin cô khiến cho phòng tuyến tâm lý của cô dần lung lay, rốt cuộc cũng thả lỏng bàn tay đang nắm chặt lấy váy.

Đang vào giai đoạn tuổi trẻ này, ai cũng có khát khao được tìm tòi bản thân và ngược lại, chất lỏng từ trong cơ thể tản ra mùi rất hấp dẫn, nhưng mà anh chỉ có thể quan sát rồi vội vàng dừng lại, lời kéo tay cô nắm lấy vật cứng rắn của bản thân, kéo cô cùng tiến lên hạ xuống, rốt cuộc lòng bàn tay nhẵn nhụi của cô lần đầu tiên tiến hóa, bàn tay đều là tinh dịch tanh nồng trắng đục, đó là một đoạn ký ức rất ấn tượng của anh, và cô cũng bị lôi kéo vào trong đó.

Rất nhiều năm sau vào khoảng thời gian học đại học, rốt cuộc tình yêu cuồng nhiệt của họ cũng đã nằm chung một chỗ nhưng lại không thể lúc nào cũng gặp mặt nhau, những lúc trước khi đi ngủ cô đều nằm dưới ánh trăng nhàn nhạt mà khẽ ngậm nga: chỉ là người con gái luôn dễ dàng với mỗi tình thâm thiết, luôn đau khổ vì tình yêu, rốt cuộc lại càng lún càng sâu, nhưng linh hồn của cô chính là người con gái đang yêu, cô có thể dùng cả cuộc đời mình, vì người cô yêu....

Ngày tiếp theo sẽ mua giấy viết thư có mùi hoa quả, sau đó đem những nốt nhạc tuyệt vời đó chăm chút viết xuống, một bức thư chứa đầy những nhung nhớ vô tận được gửi đến anh.

Vốn dĩ lúc đó cô cũng biết rằng mình phải trả giá cho tình yêu đó, nhưng vẫn yêu một cách trong sáng như vậy, năm này sang năm khác, này mùa xuân xanh lá, mùa hè xanh lam, mùa thu vàng, mùa đông trắng đều có thể làm chứng cho điều đó.

Cũng sau chuyện này, cô mới mờ mờ ảo ảo hiểu rõ tấm lòng của Tô Nhược. Ngày hôm sau, Tô Nhược đưa cho cô một bức thư thật dài, giữa những con chữ đều tràn đầy ý nghĩa. Thành tích môn văn của cô rất

kém, đọc xong chỉ cảm thấy vô cùng vô vắn, căn bản không hiểu được giữa những con chữ văn vẻ hoa mỹ đó là cả một tấm lòng chân thành của chàng trai.

Sau khi lớn lên thỉnh thoảng Trì Đông Chí lại nhớ lại chuyện cũ, kinh ngạc khi nhận thấy ý chí sắt đá mà mình dành cho Tô Nhược, thật ra có thể dùng một cách mềm mại uyển chuyển để từ chối hoặc thuyết phục, chứ không phải dễ dàng chà đạp lên ý tốt của người khác dành cho cô.

Từ khi họ là bạn ngồi cùng bàn, hơn nữa còn là bạn bè thân thiết, Trì Đông Chí ở trong nhà Lương Hạ Mạt, Tô Nhược vô cùng lo lắng Lương Hạ Mạt sẽ bắt nạt cô. Trì Đông Chí xem Tô Nhược như anh em tốt, bảo anh cứ yên tâm, Lương Hạ Mạt đánh không dùng tay mắng không dùng miệng. Tô Nhược còn lo lắng cô ăn không ngon, dù sao thì cuộc sống ở nhà họ Lương cũng hạn chế, vì thế hộp cơm trưa đầy thịt cá đều nằm trong bụng Trì Đông Chí, chỉ cần cô đồng ý ăn, trên khuôn mặt xinh đẹp đều là sự thỏa mãn.

Ở trên lớp cô ngủ thì anh sẽ canh gác, cô làm bài tập không xong, anh liền bắt chước nét chữ của cô mà làm dùm, càng bị cô áp bức lại càng cảm thấy mỹ mãn, giống như cô có thể tác động đến anh, đó là việc hạnh phúc nhất trên thế giới.

Đó là một chàng trai xinh đẹp hay xấu hổ, móc tim móc phổi ra cho cô, nhưng cô lại không cần, lại lãng phí tâm tư của mình theo đuổi một người khác, cuối cùng khiến cho Tô Nhược khóc điên loạn, Trì Đông Chí, cậu có biết hay không, cuối cùng thì cậu có biết hay không, mình thích cậu, không thể thích người khác.

Nhưng không phải anh đã nắm tay Thẩm Linh sao? Vậy thì chỉ cần cố gắng, sẽ có khả năng thích Thẩm Linh, chỉ cần cố gắng.

Thử qua rồi mới biết là không thể, ngày đó Tô Nhược nói cho cô biết, Đông Đông, nắm tay Thẩm Linh mới biết là không thể, không phải là cậu, nhất định là không được.

Đây là mười mấy năm ngắn ngủi mà lần đầu tiên trong cuộc đời cô có một chàng trai tỏ tình, chàng trai này đẹp trai dịu dàng, tuy yếu đuối nhưng cũng rất kiên cường, nụ cười như có thể làm tan chảy cả kẹo mạch nha, anh bắt lực nhưng lại khát khao nhìn cô, nói rằng không phải cô thì không được. Nhưng Trì Đông Chí lại không hề cảm động, trong đầu chưa từng xuất hiện hai chữ ‘rung động’, hai tay liền nắm lấy, nếu nói thích mình thì nghe theo mình, thử ở cùng với Thẩm Linh đi.

Cô giao cho Tô Nhược một lời nguyên rủa, để cho sau này mọi người đều xem thường mình. Dần dần lớn lên Trì Đông Chí mới hiểu rằng, lúc trước bản thân mình xấu xa và vô sỉ đến mức nào, lợi dụng người thích mình để đá văng tình địch, cô làm gì có quyền sắp xếp Tô Nhược đi tìm tình cảm của mình, không phải là do Tô Nhược thích cô sao, cho nên mới trắng trợn mà tỏ lòng thương hại anh, mà điều này không hề công bằng với Tô Nhược.

6. Chương 6

Lương Hạ Mạt chui từ trong chăn ra, quần phục trên người ướt đầm mồ hôi, rút vài tấm khăn giấy lau sạch những vệt trắng trên tay, cứ nâng lên như vậy mà không muốn động dậy. Anh cảm thấy rối rắm không thôi, lửa nóng trong người vẫn chưa được xuất ra ngoài, ngơ ngác nhìn bức tường da một lúc lâu, mới lười biếng lôi Trì Đông Chí ra khỏi chăn, bẻ ngón tay hai lần, “Không cho anh chạm vào em. A? Ông đây lái máy bay đâm em bây giờ.”

Chiều này là do anh đọc được từ trong sách, nhìn không được liền lấy ảnh chụp của Trì Đông Chí ra đánh thử, sau này anh còn kể chuyện này cho Trì Đông Chí nghe, cô nghe xong trong ánh mắt liền xuất hiện sự ngượng ngùng và phẫn nộ.

Nhớ lại chuyện từ hai tháng trước, sau bữa sáng không vui đó, dường như Trì Đông Chí muốn phát điên đòi ly hôn với anh, tư thế hiên ngang đến mức anh cũng không thể chống lại được, cả nửa đời này anh cũng chưa từng thấy Trì Đông Chí hùng hùng hổ hổ như vậy. Lương Hạ Mạt cảm thấy không thể nuông chiều cô được nữa, liền gọi điện thoại cho Tiết Bình, xem mẹ em quản con gái kiểu gì?

Tiết Bình ở bên kia điện thoại mắng chửi, “Hai đứa mày thấy nhà họ Lương không thể nói được như mẹ sao? Hai đứa cố ý bêu xấu mẹ phải không?”

Ngày hôm sau Lương Hạ Mạt đứng giờ đến nhà ăn gặp Tiết Bình, một thân quân trang, quả nhiên là giống khuôn cầu dạng, người phục vụ bưng cà phê đến cũng vụng trộm đánh giá anh một lúc, Lương Hạ Mạt nhường mày nói cảm ơn, ai nói anh không đặc ý thì đúng là mất mủ rồi. Diễn đàn Lê Quý Đôn Thẩm Linh có nói sau này anh sẽ là con chim Khổng Tước, chỉ có thể nhìn về phía trước, phía trước còn có nhưng vinh quang có thể đắp lên mặt, nhưng phía sau lại không thể, phía sau đã sớm bị Trì Đông Chí nhỏ cho trụi lại thành người Nguyên Thủy rồi, Lương Hạ Mạt cũng vì mười phần thích thú này mà buồn bực mấy ngày vì lời so sánh của Thẩm Linh.

*Khuông cẩu dạng: ý nói về bề ngoài thì đạo mạo nhưng bên trong thối nát.

Tiết Bình đến muộn nửa giờ, Lương Hạ Mạt đã hút gần nửa gói thuốc, nhìn thấy mẹ vợ đến, chân chó lập tức bước đến đẩy ghế mời người ngồi. Tiết Bình che miệng ho khan vài tiếng, “Sao ở đây không có quạt hút khói?”

Lương Hạ Mạt có chuyện muốn nhờ, lập tức dập khói, bàn tay quạt quạt giữa không trung vài cái, cười hèn hạ, “Mẹ không thích có mùi khói thì con sẽ không hút, ngài hạ lệnh con chấp hành.”

Tiết Bình tròn tròn mắt bĩu môi, “Mặt trời mọc hướng Bắc sao?”

Lương Hạ Mạt xoa xoa tay rồi cười, đôi mắt tìm tòi xung quanh Tiết Bình, “Mẹ có mang cho con không?”

Tiết Bình lấy hộp tiện lợi từ trong túi xách đặt lên trên bàn, “Không biết hai ta là ai nhờ ai nhỉ, còn phải mang quà cho con.”

Bốn hộp tiện lợi được xếp ngay ngắn, Lương Hạ Mạt vừa mở ra, lập tức khoa trương khịt khịt mũi. Tôm viên màu cam, sườn giòn tan, đậu phụ thịt còn có gà chiên, thật thơm, từ nhỏ Lương Hạ Mạt đã rất thích ăn những món ăn mà Tiết Bình làm, có cơ hội thì phải tranh thủ một chút.

Bị nghẹn miếng đậu phụ thịt, anh lập tức ho lên. Tiết Bình nhanh chóng đưa cho anh một cốc nước, oán giận nói, “Đứa nhỏ này gấp gáp cái gì, cái này hơi mặn, con ăn thêm chút cơm đi.” Tiện gọi người phục vụ đến, gọi thêm một phần cơm thịt kho củ cải.

Lương Hạ Mạt sau khi uống vài ngụm nước, “Thức ăn này đã lâu không ăn, ngài cũng biết là con thèm ăn bao lâu, đúng rồi, sao lại không có làm món thịt hầm?”

Tiết Bình nhường mày cười ý vị sâu xa, Lương Hạ Mạt lập tức hiểu ý, gơ ngón tay cái lên, “Biện pháp hay, nếu Đông Tử có một nửa sáng suốt của ngài, thì con cũng đã không phải chịu khổ rồi.”

“Ngay trước mặt ta mà dám chê con gái ta ngu ngốc, con muốn đánh đòn không hả?” Tiết Bình hung hăng gõ bàn, “Con gái của ta không có ngốc đâu, chỉ là đụng đến chuyện của con thì liền trở nên ngốc nghếch.”

Lương Hạ Mạt im lặng, thức ăn cũng không còn mùi vị gì, “Cô ấy muốn ly hôn với con.”

“Thái độ của con dành cho nó không mặn không nhạt, khi hai đứa kết hôn thì mẹ biết rồi cũng sẽ có ngày này. Diễn đàn Lê Quý Đôn Hạ Mạt, đến bây giờ ta vẫn không hiểu con đối với Đông Chí là thói quen hay là chân thành yêu thương nó.”

“Mẹ vợ vãn, nói cái gì đó.”

“Được rồi, chuyện của hai đứa ta cũng không muốn đi theo làm rộn.” Tiết Bình bỏ câu chuyện qua một bên, lấy điện thoại di động gọi cho Trì Đông Chí, bộ dạng nói dối rất nghiêm chỉnh.

Lương Hạ Mạt nghĩ rằng, nhắc đến hai mẹ con không hề giống nhau, vậy khẳng định là tay này rồi, Trì Đông Chí nói rằng cho dù bị đánh chết cũng không nói dối, còn Tiết Bình thì nói dối mặt không đỏ tim không đập lại không cần đến bản nháp.

“Đúng đúng, dưỡng Vệ của con thân thể không tốt, mỗi ngày đều nhắc đến con, buổi tối về nhà ăn cơm, để mẹ làm thịt hầm....”

“Con có ngang ngược thì ngang ngược với mẹ đây, dưỡng Vệ cũng không có chọc đến con, cứ như vậy đi.”

Lương Hạ Mạt tha thiết nhìn bà đặt điện thoại xuống, “Đồng ý rồi sao?”

Tiết Bình hung hăng đánh vào ót anh, “Lần cuối cùng ta giúp con đó, về sau còn dám ức hiếp con gái ta, xem ta trừng trị con thế nào.”

Trì Đông Chí đặt điện thoại xuống liền đoán được kẻ chủ mưu phía sau, điểm này thì Lương Hạ Mạt được lợi, một mình gặp mặt thì mình ra sức khước từ, kiểu gì cũng phải đem Tiết Bình ra làm lá chắn mới yên tâm.

Phải lấy cơ là bận rộn công việc để không phải đi nhưng cũng không xong, mỗi khi mẹ đem Vệ Biên Cương ra thì không dễ dàng rồi. Diễn đàn L ê ê Quý Quý Đôn Vệ Biên Cương không có con gái, ngoài mặt đối xử với cô rất bình thường, nhưng thực ra thì móc tim móc phổi ra để đối xử với cô. Từ thời niên thiếu Trì Đông Chí đối với ông là địch ý nhưng đến khi thành niên là từ từ bị cảm động, tất cả quá trình này đều là Vệ Biên Cương thành tâm thành ý xem cô như con gái.

Trì Đông Chí do dự cắn cắn di động, Tiểu đồ đệ ngồi ở bên cạnh cũng nhìn thấy không vừa mắt, “Sư phụ đại nhân, ngài đang gây khó dễ cho điện thoại di động sao?”

“Ta bị thiếu canxi.” Cô cắn răng nói.

“Cậu nên tặng cô ấy chút xương cốt, phải cứu chiếc điện thoại này ra.” Đại Lý ở cùng nhóm trên ghẹo, Trì Đông Chí liền cuộn tờ báo ném tới, lại đúng lúc trúng phải Tiểu đồ đệ Chu Nhiễm đang mang nước đến cho cô.

“Thật xin lỗi, có nóng lắm không?” Chu Nhiễm vội vàng nắm lấy tay cô kiểm tra, Trì Đông Chí rút ra không để lại dấu vết, “Không có chuyện gì, là do tôi không cẩn thận, cậu đem hồ sơ tháng trước nghiên cứu lại một chút, không biết có thể hỏi tôi.” Cô cố gắng dùng giọng điệu của một người thầy để nói chuyện, bản thân có chút không thể thực nữ được, quay đầu lúi lét kéo Cốc Tử lại, “Chao ôi, cô nhóc, nói chuyện với chị một chút nào, không muốn gặp chồng thì phải tìm cái cơ gì đây?”

“Cái gì cái gì, em còn chưa kết hôn đâu.” Cốc Tử lớn tiếng nói, để tỏ rõ trong sạch.

“Vậy bạn trai đâu?” Trì Đông Chí hỏi.

Cốc Tử nhìn một lượt xung quanh, nhỏ giọng nói, “Chỉ có anh ấy không muốn gặp em, chứ cho đến bây giờ có khi nào em không muốn gặp anh ấy đâu. A, mà ai nói với chị là em có bạn trai?”

Trì Đông Chí bĩu môi, “Tiểu Phái xuất thân là một cảnh sát nhân dân nhỏ mà, làm sao mà không biết chứ.”

Cốc Tử cười cười, “Cách mạng chưa thành công, bây giờ em vẫn còn đang bị thử thách. Thương lượng với sư phụ chuyện này, anh ấy sắp được điều đến đội cảnh sát hình sự, đến lúc đó chị và lão Tân phải vất vả mang anh ấy đi theo biết không, để cho em có thể tiếp cận lâu dài.”

Trì Đông Chí ghét bỏ xoay mặt đi, không biết cái cô nương rụt rè năm đó đi đâu mất rồi, đúng là thời gian làm con người thay đổi.

Trì Đông Chí mang hai tay trống trơn đi đến đại viện nhà họ Vệ trong quân khu, sau khi gọi điện thoại xác minh thân phận thì cô mới được đi vào, đi đến nửa đường, từ xa xa Trì Đông Chí đã nhìn thấy Vệ Biên Cương, vội vàng chạy đến chào, “Dương Vệ, sau người lại đi ra ngoài, cẩn thận một chút.”

“Còn khỏe lắm.” Vệ Biên Cương cứng rắn trả lời, “Cũng rất rảnh rồi, đi ra ngoài tản bộ.”

Trì Đông Chí biết đây là do ông cố ý đến đón cô, cũng không vạch trần, ông ấy đều như vậy, mỗi lần cô đến đều đúng lúc đi ra ngoài tản bộ. Diễn đàn L ê ê Quý Quý Đôn Nhà họ Vệ là nhà làm quan lớn, con cái đều ở trong quân đội, tổ tiên là anh hùng kháng Nhật, anh hùng Viện binh, có bảy người là liệt sĩ, hiện nay trong nhà họ Vệ có ba trưởng bối người ngoài quân hàm Trung tướng, còn những người vai dưới thì vô số kể.

Trung tướng Vệ Biên Cương, ủy viên quân ủy, Tư lệnh viên quân khu S, cả đời oai phong lẫm liệt, cương trực công chính, nhưng nào có ai biết rằng ông còn có tính trẻ con như những ông lão ở nhà bình thường.

Đôi khi Trì Đông Chí cũng thấy tiếc nuối thay ông, Vệ Biên Cương không có con, ông từng có một cuộc hôn nhân mười lăm năm, vợ ông qua đời sau đó mới tái hôn cùng với Tiết Bình. Khi đó Tiết Bình mới được ba mươi tư mùa xuân xanh, muốn sinh một đứa bé cũng không phải là không có hy vọng, nhưng Vệ Biên Cương lại không đồng ý, nói rằng sản phụ lớn tuổi rất nguy hiểm, mất nhiều hơn được, lại nói rằng bọn họ có Trì Đông Chí là đủ rồi.

Nhưng Trì Đông Chí còn không biết tốt xấu, sống chết không chịu đi theo Tiết Bình tái giá, còn Vệ Biên Cương lại xem chuyện này là do lỗi của mình, đối xử với Trì Đông Chí có chút dè dặt cẩn trọng, khi lớn lên Trì Đông Chí mới hiểu chuyện hai người ở chung với nhau có chút giống cha và con gái.

Dọc đường đi đều có người chào hỏi Vệ Biên Cương, “Con gái Tư lệnh Vệ trở về thăm sao?” Vệ Biên Cương trầm mặt xuống trả lời, ngực ưỡn lên cao.

Trì Đông Chí vẫn còn nhớ rõ, hồi nhỏ bị Vương Thực Hiện dồn ép cũng tới vài lần, khi đó Vệ Biên Cương gặp ai cũng giới thiệu, “Đây là con gái tôi, rất ngoan, so với tiểu tử nhà cậu thì nha đầu này mạnh hơn.” Nhưng khi đó cô cảm thấy nếu thân thiết với Vệ Biên Cương thì chẳng khác nào làm chuyện có lỗi với cha mình, vài lần sau thì khóc không chịu đến, thật ra cho đến bây giờ, hễ có thể tránh được, cô cũng không bằng lòng đi đến nơi này, nhưng thái độ của Vệ Biên Cương cũng có vài phần thân quen.

“Đông Tử, có chuyện con nên khuyên nhủ Hạ Mạt.” Vệ Biên Cương đột nhiên nói.

“Chuyện gì?”

“Chính là chuyện để cho nó vào sở nghiên cứu, đứng mãi ở đó không phát triển, không có tiền đồ.”

Trì Đông Chí nở nụ cười, người này đúng là không khiếm nhường chút nào, nếu là mười mấy năm về trước, có đánh chết Vệ Biên Cương cũng sẽ không nói những lời này, khi đó ở trong mắt ông tham gia quân ngũ là việc nên xông vào nơi nguy hiểm nhất, nếu không tại sao nhà nước lại nuôi không mấy đứa. D iễn đàn Lê Quý Đôn Hơn nữa bây giờ ông nói cái gì mà không có tiền đồ chỉ là cái cớ, đáp án chỉ có một, ông không muốn Lương Hạ Mạt đứng ở nơi nguy hiểm, người già đi, lòng cũng mềm theo, không thể chịu được sinh lý tử biệt.

“Chuyện này tôi nói anh ấy cũng không nghe, anh ấy lại tranh cãi với dượng?”

“Hừ, tiểu tử này. Nếu như nó thực sự không có năng lực còn chưa tính, con nói nó là một nhân tài cao cấp, để chỗ nào cũng sáng rực rỡ, nó còn không phải không như ta mong muốn.”

“Dượng Vệ, anh ấy bây giờ cũng giống như ngài khi còn trẻ, tràn đầy nhiệt huyết, hơn nữa so với Phó trạm trưởng thì anh ấy có năng lực hơn, cũng không cam tâm tình nguyện dừng lại, anh ấy muốn làm gì thì cứ làm cái đó.”

7. Chương 7

Vốn là Lương Hạ Mạt không muốn đến nơi này, vì muốn đỡ dành Trì Đông Chí, kiên trì nghe Vệ Biên Cương giáo huấn ba tiếng đồng hồ, Tiết Bình tỏ vẻ đồng tình, nhưng kiên quyết ủng hộ đề nghị của Vệ Biên Cương. Lương Hạ Mạt rất buồn bực, mãi đến khi nghe tiếng cười hì hì của Trì Đông Chí ở cửa thì trong lòng mới vui vẻ hơn, buông tờ báo xuống chạy ra đón, không ngoài ý muốn là đều nhận được sự xem thường của Trì Đông Chí và Vệ Biên Cương.

“Tư Lệnh, ngài có thể trả vợ cho con một lát được không?”

Vệ Biên Cương trừng mắt nhìn anh, “Đông Chí, đánh vài ván cờ với dượng nào.”

Luật cũ, Vệ Biên Cương nhường Trì Đông Chí đi trước một quân pháo, nhưng vẫn bị giết không còn một mảnh giáp, tài đánh cờ của Trì Đông Chí không hề tốt, đi một nước cờ cũng không hề hối hận, tay cầm quân cờ suy xét tình hình. Lương Hạ Mạt ngồi trên tay vịn sofa, cả người che lấy cổ, cánh tay giữ lấy tay cô từ phía sau, “Đặt ở đây.”

Vệ Biên Cương hừ hừ hai tiếng, “Nhìn không nói, trình độ đánh cờ của con vẫn chán như trước đây, con nhìn Đông Chí xem, thua thì thua, cũng không nhìn thấy nó quay đầu.”

Lương Hạ Mạt cười ha ha, “Cho dù là cô ấy hối hận nhưng cũng không biết nên đi thế nào để chuyển bại thành thắng, nước cờ không hay.”

Trì Đông Chí bị anh vòng tay ôm vào trong ngực, vừa nhắc khuỷu tay lên, Lương Hạ Mạt đã khoa trương che bụng lại, cả người thuận thể nằm sấp trên lưng cô.

Vệ Biên Cương lại hừ lạnh một tiếng, “Đông Chí, có thể cho phép con đi lại một nước cờ.”

“Không, có đi lại cũng không biết đi thế nào, chết sớm để đi đến kết cục.”

“Đứa bé ngang ngược này.” Vệ Biên Cương đặt một quân cờ xuống, kết cục thắng bại đã định, xoay người đi về phía vườn hoa của ông.

Lương Hạ Mạt vẫn không tránh ra, nghiêng đầu vùi vào cổ Trì Đông Chí, lè lưỡi liếm liếm, “Nhớ anh không?”

Trì Đông Chí khẽ giật giật khóe miệng, cười rặng rờ, Lương Hạ Mạt nhìn thấy mà máu trong người sôi trào, quên luôn đây là đâu, ghé đầu rơi xuống đôi môi màu hồng phấn.

Trì Đông Chí nhẹ nhàng tránh ra, vẫn tươi cười như trước, nhẹ nhàng mờ miệng, “Khi nào thì ly hôn với em?”

Nhìn thấy cô cười như vậy Lương Hạ Mạt cũng không biết nên nói cái gì cho dễ nghe, dù sao chỉ cần cô cũng chăm chỉ, đợi cô ở trên giường nhiệt tình, đã lên giường thì chiều gì cũng có tác dụng.

“Em bỏ được sao?” Lương Hạ Mạt nhéo ngực cô, “Không có anh, thì sẽ không có ai hầu hạ em đâu.”

Trì Đông Chí cười vui vẻ, “Việc này cũng không nhọc ngài lo, quân dự bị vẫn không khó tìm.”

Lương Hạ Mạt vẫn không cười, “Vậy cũng không thể hiểu biết bằng anh, ai biết em thích tư thế nào? Tần suất bao nhiêu? Chính em cũng không biết, chỉ có anh biết.” Khi nói chuyện cái miệng của anh đã di chuyển đến gáy cô, ở nơi đó không nặng không nhẹ cắn một cái. Trì Đông Chí khẽ rùng mình, mạnh mẽ đứng dậy, cắn răng gào to, “Cọ sát với nhau tự nhiên sẽ biết, đối với anh em còn là ni cô nữa sao?”

Bữa cơm chiều rất phong phú, Tiết Bình và bảo mẫu trong nhà cùng nhau xuống bếp. Vệ Biên Cương bị bệnh tiểu đường, ăn uống phải rất cẩn thận, Trì Đông Chí phóng tầm mắt quan sát món ăn trên bàn, đều là những món Lương Hạ Mạt thích. Nhắc đến hai người mẹ cũng cảm thấy rất kỳ quái, Vương Thực Hiện đối xử với Trì Đông Chí rất tốt, còn Tiết Bình mặc dù không hy vọng vào cuộc hôn nhân của bọn họ nhưng cũng không ức hiếp con rể của mình, nhưng rõ ràng trong lòng vẫn nghiêng về phía anh hơn so với con gái, hai người đều cảm thấy đứa con của đối phương mới là tri kỷ.

Tiết Bình múc chén canh gà nấu sẫm, đưa cho Lương Hạ Mạt nháy mắt ra hiệu, nhìn về phía Trì Đông Chí bĩu bĩu môi, Lương Hạ Mạt thấy thế nhận lấy rồi tự mình đưa đến bên miệng cô, “Nào Đông Tử, mẹ nấu canh là ngon nhất đó.”

Trì Đông Chí im lặng híp mắt, tức giận nhéo bắp đùi anh.

“Hạ Mạt đưa cho con thì con uống đi, cũng đã kết hôn nhiều năm rồi, có gì mà ngượng ngùng, hồi nhỏ chạy theo bám đuôi người ta sao không thấy ngượng ngùng.” Tiết Bình cảm thấy chướng mắt với những việc Trì Đông Chí làm, từ trước đến nay đều thay Lương Hạ Mạt nói chuyện.

Trì Đông Chí muốn đánh cho anh mấy cái, nhưng cuối cùng vẫn e ngại hai vị lớn tuổi ngồi đây, cũng không muốn gây sự với mẹ và khiến Vệ Biên Cương cảm thấy ngọt ngào, uống một ngụm lấy lệ. Nhưng một ngụm lút dạ này, đều như thiêu cháy lục phủ ngũ tạng, miệng bị phỏng nóng bừng bừng.

“Anh muốn.....Bỏ chết em rồi.”

Tiết Bèo và Lương Hạ Mạt ngây ngốc, vừa nãy vội vàng hợp tác vội vàng tranh công, đều quên mất chuyện này. Vẫn là Lương Hạ Mạt phản ứng nhanh, lấy ly nước đá đưa cho cô, một bên nắm lấy miệng cô thổi ‘vù vù’, “Không đau không đau không đau.”

Khuôn mặt Trì Đông Chí đỏ lên, tránh xa anh, “Lo ăn cơm đi, ăn xong còn về đơn vị.”

Lương Hạ Mạt đặt đũa, ngồi ở một bên tủ thân nhìn cô, “Hôm nay không về đơn vị, mẹ nói chúng ta ở đây một đêm.”

Tiết Bình cũng hỏi cô, “Có được không? Dù sao hai đứa cũng không lái xe đến, xa như vậy thì sao mà về?”

Trì Đông Chí cắn cắn môi, ngẩng đầu nhìn Vệ Biên Cương đang rất vui vẻ, quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng tha thiết chờ mong của Lương Hạ Mạt, cuối cùng là không thể mở miệng từ chối được. Đây là Tiết Bình cố ý giữ người, chứ lái xe thì kêu là đến thôi mà.

Cơm nước xong theo thường lệ thì ngồi đánh vài ván cờ với Vệ Biên Cương, còn Lương Hạ Mạt thì ngồi bên cạnh quấy rối, thân thể Vệ Biên Cương không được tốt lắm, chín giờ là phải nghỉ ngơi rồi, Trì Đông Chí đỡ ông lên lầu, lại cùng ngồi tán chuyện trong đội, thấy ông có vẻ mệt mỏi liền đi xuống lầu.

Lúc tắm rửa xong đi ra ngoài. Lương Hạ Mạt đã trần truồng nằm ở trên giường đợi cô, dừng nhìn thấy anh ban ngày mặc quân trang, một thân đầy khí chất, còn khi ở cùng cô đều thiếu thốn quần áo. Anh biết nhất định Trì Đông Chí sẽ tức giận, chạy đến giường lớn xốc chăn chui vào, để lại cho anh tấm lưng.

Lương Hạ Mạt nghiêng người lại đè cô dưới thân, ôm lấy mặt cô dùng sức mà hôn, núp chặt quần áo của cô mà điên cuồng kéo xuống, “Vợ có nhớ anh không? Mau cởi quần áo ra để làm việc chính nào.”

Trì Đông Chí liền xong tay nắm anh, “Ngoài việc cởi quần áo ra thì anh còn biết cái gì nữa không? Lăn xa một chút.”

Lương Hạ Mạt mạnh mẽ bẻ cánh tay cô, Trì Đông Chí bẻ ngược lại, mà cái này cũng là do Lương Hạ Mạt dạy cô, ngay từ đầu đã bị anh đè lên, tức giận gào lên, “Lương Hạ Mạt, anh có yên cho em ngủ không, nếu không thì em sẽ đi.” Nói xong liền bước xuống giường đi đến ghế sofa ngủ.

Lương Hạ Mạt vội vàng kéo cô trở lại, “Đi đâu vậy?”

“Ngủ trên sofa có được không? Không thể trèo vào anh được mà em cũng trốn không xong!”

“Nói sao.” Lương Hạ Mạt thay đổi bộ dạng đáng thương thành bộ mặt gia trưởng, đẩy hai bên đầu gối cô rồi chen chân vào, hung dữ, “Em là vợ của anh, không ngủ với anh là tội khó tha. Anh buồn bực, rốt cuộc là em khó chịu gì với anh?”

Trì Đông Chí cũng tức điên lên, từ nhỏ anh đều như vậy, hôn cô, ngủ với cô, ức hiếp cô như một lẽ đương nhiên, anh đã từng một lần khiến cô có cảm giác đang được ban ơn.

Song khi đó còn nhỏ tuổi, xem nhẹ bản chất, cho anh cơ hội xem thường bản thân. Đột nhiên Trì Đông Chí cảm thấy bất lực, cô vĩnh viễn không thể nhìn thấu con người Lương Hạ Mạt, anh chưa từng nói yêu cô, nhưng lại không bao giờ muốn rời xa thân thể cô, vấn đề này tựa như một câu đố từ ngàn xưa.

Thỉnh thoảng cô sẽ phát hiện ra rằng, Lương Hạ Mạt đối với Thẩm Linh cũng giống như Tô Nhược đối với cô, có chút gì đó tương tự nhau. Ở trước mặt cô thái độ của Lương Hạ Mạt dành cho Thẩm Linh luôn có chút ái muội không rõ ràng, nhưng trước giờ lại không phủ nhận hoặc thừa nhận rằng bản thân thích Thẩm Linh, cho nên Trì Đông Chí lại có thêm nhiều thời gian để xem nhẹ tất cả, xem nhẹ việc anh yên lặng dụ dỗ quan tâm đến Thẩm Linh từ nhỏ đến lớn, chỉ cần Thẩm Linh cần anh, mặc kệ đang ở nơi nào, chỉ cần một cú điện thoại là có thể gọi anh đi.

Trì nhớ của cô rất tốt, nhưng đôi khi, đây cũng không phải là một chuyện tốt.

Trì Đông Chí khẽ thở dài, rốt cuộc cũng nhịn xuống, “Anh có thể để cho em ngủ một giấc yên lành được không? Hiện nay tỉ lệ phát hiện ra các vụ án rất cao, hôm nay em rất mệt.”

Suy cho cùng thì Lương Hạ Mạt cũng không phải là một người hoàn toàn vô nhân tính, hôn cô vài cái rồi mới không tình nguyện xoay người nằm sang một bên, bàn tay vẫn không thành thật di chuyển từ phía sau lưng cô ra đến trước ngực bắt đầu vuốt ve, trái tim đập nhanh kịch liệt, nửa ngày cũng không thấy dừng lại.

Ngủ đến đêm Lương Hạ Mạt cũng đã làm rồi, Trì Đông Chí cũng không nghĩ rằng anh sẽ bỏ qua ỳnh, nằm ở đây chỉ cần cô không từ chối thì cái người bên cạnh cũng dám làm việc này trong phòng thay quần áo, muốn thôi lui nhưng cơ thể đều trì trệ.

Lương Hạ Mạt làm rất kích động, tiến vào từ phía sau, lại vẫn lưu luyến mà hôn lên tấm lưng cô, đó là nơi mẫn cảm nhất của cô, vốn không có tâm tình nhưng cũng bị anh khơi dậy vài phần. Lần thứ nhất âm thanh hừ nhẹ khẽ tràn ra từ trong miệng, rõ ràng cảm thấy anh càng kịch liệt hơn, thân thể bị cuốn đi, hai chân bị mở rộng ra, ra chạm vào vùng xương chậu khiến cô run rẩy hơn.

Trì Đông Chí đã mất đi khái niệm về thời gian, cuối cùng là cũng không biết anh đã làm bao lâu, chỉ nhớ rõ lần cuối đùa nghịch xoay lưng cô lại đặt lên chân anh, nụ hôn dừng lại ở phía sau lưng, bàn tay nắm lấy bộ ngực mềm mại, tiến vào sâu hơn.

Cô dùng lấy hơi sức cuối cùng mở mắt ra nhìn ngoài cửa sổ, thật đen, thời khắc trước bình minh là màn đêm tối mịt, cũng giống như mối quan hệ của hai người họ, tương lai sau này, chỉ nhìn thấy một giải đất màu xám tro, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, nhấn tâm bước qua nhau, mới có thể nhìn thấy ánh sáng nơi cuối con đường.

Rất nhiều năm trước vào khoảng thời gian thời kỳ vừa kết hôn, hai người họ cũng từng chiến đấu kịch liệt tại căn phòng này, khi đó cô nguyện ý bỏ qua sự bối rối trên khuôn mặt anh, cuối cùng ôm lấy thắt lưng anh làm nũng, “Anh có yêu em không?”

Câu trả lời của anh là, “Cái này còn phải hỏi sao?”

“Vậy anh có lên giường cùng người khác không?”

“Anh chỉ lên giường với em.”

Đáp án thứ hai đã thành công khiến cô thỏa mãn, tự động đem đáp án thứ nhất thành một câu ‘yêu’. Vì thế mà cô cười rất hạnh phúc, “Em cũng yêu anh, chỉ lên giường với anh, cả đời này sẽ không để người khác ức hiếp anh.”

Cô chưa từng nghe thấy từ trong miệng anh một câu ‘yêu’, cô luôn tự cho là mình đúng đến khi Thẩm Linh quay về và vạch trần mặt nạ của đoạn tình cảm này, gỡ ra và ném trước mặt mọi người, ném lên đoạn dây đã căng, ép cô không thể yêu mà cũng không thể hận, luyến tiếc rời đi, nếu tiếp tục kéo dài sẽ trở nên điên loạn, mà anh cũng thừa nhận với cô đó là hành hạ, không có cảm giác.

Trì Đông Chí lau nước mắt, tìm đến môi anh, nhẹ nhàng đặt vào đó ấn ký của bản thân, tất cả đều cho anh.....tình yêu của em.

Từng vì anh mà bùng cháy, nhưng cũng tự lành lặn vì anh.

Nhiều năm trôi qua, em vẫn chưa từng hối hận!

8. Chương 8

9. Chương 9

Ngày thứ hai đi làm, trong tay ôm một chồng lớn công việc cần làm, bình thường thời gian để làm việc là không bao giờ đủ, nếu mà không có người giúp thì đúng là không còn thời gian để ăn ngủ nữa rồi. Trì Đông Chí vất vả lắm mới có thời gian để uống một ngụm nước, vừa đúng lúc nhìn thấy đồ đệ Cốc Tử đang chuồn mất.

“Này, quay trở lại quay trở lại.”

Cốc Tử cười hì hì, đứng thẳng lưng lên, “Sư phụ đại nhân, ngài có điều gì muốn chỉ giáo?”

“Chuyện gì đây? Sao lại muốn chuồn mất?”

Cốc Tử đưa hai tay lên che bụng, “Ôi sư phụ, con đau bụng, chúng ta đều là phụ nữ, nhất định là ngài hiểu mà.”

Trì Đông Chí cau mày lại, “Không phải chứ, tôi thấy cô một tháng đau bụng đến vài lần?” Cốc Tử không da không mặt nở nụ cười.

“Được rồi được rồi, vụ án đầu độc thu thập chứng cứ đến đâu rồi?”

“Không biết.” Cốc Tử nén cười, “Tuổi tác của sư phụ cũng không lớn mà, người đã quên vụ này là Chu Nhiễm theo rồi sao.”

Trì Đông Chí nhìn một vòng, không thấy người, cố ý ho hai tiếng, “Ngày hôm nay không có ai tới nhỉ? Hay là đi điểm danh!”

Mọi người chung quanh bị cô chọc cười, Cốc Tử đưa tay lên, “Báo cáo quan trên, Chu Nhiễm chuồn mất, còn chuồn nhanh hơn cả em.”

Mãi đến giữa trưa mới nhìn thấy bóng Chu Nhiễm, Trì Đông Chí đang ăn cơm ở căn tin, suy nghĩ thấy đám người này mà đứng lên thì cao hơn cô cả một cái đầu, nơi này nhiều người như vậy cũng nên giữ mặt mũi cho cậu ta, thời gian nghỉ trưa liền gọi cậu ta đến phòng nghỉ nói vài câu. Chu Nhiễm cúi đầu im lặng không nói, khiến Trì Đông Chí có cảm giác mình giống như bà ngoại của sói vậy.

“Tôi nói như vậy thì cậu cũng tỏ chút thái độ đi chứ? Ít nhất cũng phải nói lý do đi mất.”

Chu Nhiễm ấp a ấp úng nửa ngày, nhìn bộ dạng giống như muốn khóc, “Em.....Em đi ra ngoài mua ít đồ.”

“Cậu đi ra ngoài thì cũng phải xin phép tôi chứ, cậu nói xem mấy cậu trông ngóng đến ngày thi, xong việc thì hai ba ngày lại không thấy bóng dáng người đâu, tất cả đều giao hết cho tôi.....” Lúc này di động lại vang lên, Trì Đông Chí liếc nhìn rồi lại giáo huấn, “Tôi không chịu trách nhiệm được, cứ vậy đi, cậu về trước đi, tôi còn có chút việc.”

Trì Đông Chí quay lưng lại nghe điện thoại, vừa mới alo một tiếng, nhìn thấy Chu Nhiễm đi ra khỏi cửa rồi lại quay vào nhét một hộp gì đó vào trong tay cô quay đầu bỏ chạy. Trì Đông Chí cảm thấy kỳ quái, mở ra là bánh tart, còn rất ấm, cô lại không nhìn được nở nụ cười, đứa bé này, lại còn biết dứt lốt.

“Này, Tần Thanh.”

“Tôi nói cậu chơi đùa cái gì thế hả, tôi gọi cậu nửa ngày rồi.” Phía bên kia là tiếng người ồn ào, “Tôi nói hai vợ chồng nhà cậu quanh co vòng vèo gì thế, một người thì gọi không nghe, một người gọi được nhưng không nói chuyện, mấy người vội vàng cái gì hả, không coi trọng mấy người nộp thuế như chúng tôi sao.”

“Ồ ơ ơ, có phải là muốn khoe cậu vừa đi chơi biển về, trong miệng toàn là mùi vị hải sản.” Trì Đông Chí ở một bên trêu ghẹo Tần Thanh, một bên mở hộp bánh trứng ra ăn, đừng nói là tiểu tử này cố gắng để mua, cô rất thích ăn bánh tart KFC.

“Bớt nói nhảm đi, anh em đã về rồi, tìm vợ chồng nhà cậu tụ họp một bữa nào.”

“Đã về rồi, nên gặp nhau, cũng đã hai năm không gặp rồi.”

“Còn không phải sao, có thể tưởng tượng được là mình sắp chết luôn rồi.”

Trì Đông Chí tán phét với Tần Thanh một lát rồi hẹn thời gian và địa điểm để buổi tối gặp mặt, sau khi cúp điện thoại lại nghĩ nghĩ bấm số của Lương Hạ Mạt, vẫn giống như trước không có ai nghe máy. Buổi tối sau khi tan việc liền đi đến nơi hẹn, ngoài ý muốn là nhìn thấy Thẩm Linh đã ở đó.

Bọn họ hẹn gặp nhau ở một phòng bao trong khách sạn, Trì Đông Chí đến sau cũng không để ý đến người, lười biếng vẫn không đổi, còn hai người kia vẫn vô tri vô giác, Tần Thanh ba hoa nước miếng tung bay, Thẩm Linh nề tình cười không ngớt.

Cô và Thẩm Linh là hai cô gái duy nhất trong đại viện, luôn là đối tượng để theo đuổi, chẳng qua từ nhỏ Trì Đông Chí không hề giống một cô gái, cho nên tất cả mọi người đều xem cô như anh em, nhưng Thẩm Linh thì lại khác, mặc kệ là ở đại viện hay ở trường học, cho đến bây giờ cô ấy vẫn chính là một công chúa, năm thứ ba tiểu học đã nhận được thư tình, cho đến bây giờ cũng không hề vai sát cánh, ngoại trừ Lương Hạ Mạt.

Không biết Tần Thanh đã chạy đến bên cạnh cô từ lúc nào, hươ hươ tay trước mặt cô, “Cô nương ơi, hoàn hồn nào.”

Trì Đông Chí vội vàng cất ngang suy nghĩ ngẩng đầu nhìn, phát hiện hai người này đều đang giương mắt nhìn cô, “Xin lỗi.” Cô nói, bưng ly nước chanh lên uống để che giấu.

Hai người đối diện nhìn thấy, đều có chút không hiểu, “A, Đông Tử của chúng ta từ khi nào đã học được cách khách khí như vậy.” Tần Thanh dè tiện, từ bé đã như vậy, “Uống một chút, đã gọi điện thoại, lát nữa Hạ Mạt đến chúng ta sẽ bắt đầu ăn, đêm nay không say không về.”

“Đã nghe?”

“Đúng vậy.” Tần Thanh nói đùa, “Vẫn là công chúa Thẩm của chúng ta có tài, một cuộc đã nghe.”

Ngón tay thoảng qua một cái, cục đá nhỏ va vào vách ly tường kêu răng rắc, Trì Đông Chí mỉm cười, “Mình cũng cảm thấy như vậy, mình nhớ hồi nhỏ cậu luôn luôn ở lại lớp, sau này ở lại đến lớp của tụi mình ngồi bàn trên, có một lần dán một tờ giấy sau lưng cô giáo, cô vừa quay đầu lại cậu đã cúi đầu ghi chép, cô ấy tưởng là mình làm, cậu còn vụng trộm chấp tay xin mình đừng phủ nhận, kết quả cậu không bị sao, còn mình lại bị phạt ghi bài trên bảng đen, tiền cơm trưa đều cho anh ấy cầm, anh ấy cũng không biết đưa cơm ình, cậu đi tìm cũng vô dụng, cuối cùng vẫn là Thẩm Linh thuyết phục anh ấy.”

Tiếng nhai cục đá nhỏ vang lên, cô còn nhớ rõ lần đó dói đến mức ngực dán vào lưng cũng không thấy Lương Hạ Mạt đến, sau đó Tô Nhượng mang cơm đến còn thay cô ghi bài trên bảng. Rốt cuộc Lương Hạ Mạt cũng đã đến nói là vì nể mặt Thẩm Linh, sắc mặt tối đen không kiên nhẫn, cô buồn bực không thêm ngẩng đầu nhìn anh, anh liền ném cơm trưa đến trước mặt cô, trước khi đi còn đoạt lấy cơm mà Tô Nhượng mang đến cho cô ném vào thùng rác.

“Đúng vậy đúng vậy, lần đó Hạ Mạt còn đánh mình.” Tần Thanh gãi gãi đầu cười, “Thẩm Linh nói, có phải cậu và Tô Nhượng giận dỗi gì đúng không?”

Thẩm Linh không tự nhiên liếc nhìn Trì Đông Chí một cái, “Hai vợ chồng giận dỗi bình thường thôi mà.”

“Ha ha ha, bình thường bình thường, Đông Tử không có việc gì thì khuyên nhủ Tô Nhượng đi, mình đi toilet một chút, mọi người cứ tán gẫu.”

Ở trong mắt bọn họ, cô và Tô Nhượng vĩnh viễn là bạn bè tốt không có gì giấu nhau, cũng giống như Thẩm Linh và Lương Hạ Mạt, không ai biết rằng cô và Tô Nhượng nhiều năm không liên lạc rồi.

Sau khi Tần Thanh rời đi trong phòng có chút yên tĩnh, không đến một phút sau Thẩm Linh liền đảo qua đảo lại, “Đông Tử, cậu nói thật sao, Tô Nhượng.....Gần đây anh ấy có tìm cậu không?”

Trì Đông Chí liếc nhìn cô, chỉ lười biếng cầm ống hút uống nước trái cây.

Thẩm Linh nhìn thấy cô như vậy, có chút nản lòng trở lại chỗ ngồi, “Gần đây mình cũng mới biết được, hồi nhỏ anh ấy thích cậu, trong lòng mình cảm thấy rất khó chịu.”

“Cậu âm ỉ với cậu ấy? Cũng vì chuyện này mà hai người dỗi ỉ riêng?”

“Ừ.” Thẩm Linh gật đầu.

Trì Đông Chí ngạc nhiên, không biết cô gái này giả ngu hay khờ thật, từ nhỏ đến lớn mặc kệ cô có ức hiếp như thế nào, cô ấy vẫn không xem mình như người ngoài, không có chút biết rằng mình bị người khác bài xích.

“Mình nói này Thẩm Linh, những lời này cậu nói với mình có thích hợp không?” Trì Đông Chí híp mắt nhìn cô, “Nếu cậu có chứng cứ mình gặp mặt Tô Nhượng thì nói, còn nếu không có thì hãy tiếp tục về làm vợ hiền đi.”

Thẩm Linh há miệng thở dốc, mắc nghẹn, “Mình không biết, mình biết cậu không có tình cảm gì với Tô Nhượng, Đông Tử mình không giận cậu, ai cũng biết cậu đối xử với Hạ Mạt như thế nào, nhưng trong lòng mình vẫn không thoải mái. Mình có tâm sự, ngoài cậu và Hạ Mạt ra thì không biết nói với ai.”

“Nói với mình cũng không có biện pháp nào hay.” Trì Đông Chí có chút buồn bực, cô cảm thấy rất hâm mộ Thẩm Linh ngờ nghệch này, chuyện như thế này mà cũng có thể chia sẻ với cô, nhưng cô thì không, Lương Hạ Mạt thích Thẩm Linh, chất vấn Lương Hạ Mạt cô lại càng không có dũng khí, càng miễn bàn việc mang ra bàn luận cùng với Thẩm Linh.

“Đông Tử, cậu nói mình như vậy mình cảm thấy rất tốt, vậy sao chuyện với Hạ Mạt lại không thể xử lý tốt? Từ nhỏ cậu vẫn như vậy, cái gì buồn đều giữ trong lòng không nói, Hạ Mạt tâm thô, cậu không nói thì anh ấy cũng không biết.”

“Có những lời đã nói ra thì không thể cứu vãn.” Trì Đông Chí mặt mày ủ rũ, “Lương Hạ Mạt đã nói cái gì với cậu à?”

“Anh ấy nói cậu giận đối với anh ấy, mà anh ấy cũng không biết vì sao, Đông Tử, dù sao thì quan hệ giữa cậu với Hạ Mạt cũng rất tốt, còn nữa, chuyện Tô Nhượng thích cậu cũng không liên quan đến Hạ Mạt.”

Cò đôi khi, Trì Đông Chí đối với cái người đơn thuần này không có cách nào, nhưng Thẩm Linh đơn thuần như vậy cũng rất tốt, bằng không thì nhiều năm như vậy cũng không có cảm giác, luôn xem Lương Hạ Mạt như anh trai.

Trì Đông Chí vỗ vỗ vai cô chân thành nói, “Yên tâm đi, cậu đi rồi thì chúng mình sẽ tốt thôi.”

“A? Vì sao?” Thẩm Linh ngây thơ hỏi.

Trì Đông Chí nhắm mắt lại không thèm để ý đến cô ấy, có đôi khi cảm thấy số phận thật biết trêu đùa con người, Lương Hạ Mạt thích Thẩm Linh, nhưng Thẩm Linh không biết; Tô Nhượng thích cô, Lương Hạ Mạt cũng không biết, nguyệt lão cứ kết tơ hồng vào bốn người, giống như toàn bộ mọi chuyện chỉ có cô hiểu rõ nhất. Nhưng cô và Lương Hạ Mạt ở cùng nhau không phải chỉ có vấn đề tình yêu, mà còn có thêm đứa nhỏ.

Khi Tần Thanh trở lại, đi vào cùng với Lương Hạ Mạt, rất tự nhiên đi đến ngồi bên cạnh Trì Đông Chí, mở nút cổ áo, xem ra có chút mệt mỏi.

Trì Đông Chí phá lệ rót ổi người một ly nước ấm, trà để bên cạnh, chưa từng nhìn đến, Tần Thanh gọi người phục vụ đến đầu gọi món. Mấy năm nay anh em ra ngoài buôn bán, tiền bạc của cải cũng khá khá, thuần thực gọi món, sau đó đưa thực đơn để mọi người gọi thêm mấy món ăn.

Trì Đông Chí chỉ vào canh gà, còn lại hai người không gọi gì. Tần Thanh nhao nhao muốn đổi thành canh chua cay, nói rằng nhớ hồi nhỏ cô rất thích uống. Trì Đông Chí cười nói bao tử hơi đau, phải kiêng kị, Tần Thanh ái muội nhìn Lương Hạ Mạt cười, nói có vợ tốt, có người đau lòng dùm vợ rồi.

Lương Hạ Mạt cũng chỉ cười, cúi đầu nói gì với Thẩm Linh, giống như anh đối với cô chỉ là nhiệm vụ, nhưng người khác thấy cô đối với anh đều là dịu dàng quan tâm, một chút sơ sẩy nhỏ cũng là Thiên nghịch bất đạo. Trường hợp như vậy khiến cô có chút xấu hổ, như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than. Cũng may là đồ ăn nhanh chóng được đưa lên, trước mặt Trì Đông Chí là món tôm chiên, lá trà hỗn loạn cùng mùi vị của tôm chiên đánh vào vị giác của cô, nơi dạ dày có chút trướng đau.

*Thiên nghịch bất đạo: tội do giai cấp phong kiến gán cho những ai chống lại sự thống trị và lễ giáo phong kiến.

Vốn là không nên trông cậy vào việc Lương Hạ Mạt thấy cô không khỏe, anh là đàn ông, từ trước đến nay luôn là người hai mặt với cô, một mình ở chung với cô thì dịu dàng đầm ấm, nhưng ở ngoài thì cũng không thêm liếc nhìn cô lấy một cái, ít nhất cho đến bây giờ, cô cũng chưa từng nghe thấy ai khen vợ chồng cô ân ái, nhưng tất cả những điều này, sớm đã thành thói quen.

Tuy Tần Thanh nhao nhao nói không say không về, đáng giận nhất là không khí chẳng vui vẻ gì, qua loa kết thúc, mọi người đi về nhà, Thẩm Linh đề nghị Lương Hạ Mạt đưa Trì Đông Chí về, Trì Đông Chí hừ nhẹ, ngoài cười nhưng trong không cười, không dám, Thẩm Linh nói đã lâu không cùng nói chuyện với Tần Thanh.

Tần Thanh buồn cười xoa đầu Thẩm Linh, lôi kéo cô lên taxi, xe taxi rời đi, Thẩm Linh thò đầu ra cửa kêu Lương Hạ Mạt, nói anh phải rảnh ngày chủ nhật đó.

Cứ như vậy, vĩnh viễn là như vậy, chỉ cần Thẩm Linh xuất hiện, Lương Hạ Mạt ở xung quanh cô dừng mong người khác quấy rầy, người ngoài nhìn vào đều cho rằng tình bạn của họ rất thắm thiết, từ trước đến giờ không cảm thấy có gì không thích hợp, không có ai để ý đến suy nghĩ của Trì Đông Chí.

10. Chương 10

Trước mặt người ngoài nên nể mặt anh, một mình thì cảm thấy không quan trọng, sau khi mọi người rời đi, Trì Đông Chí xoay người bước đi. Không ngoài ý muốn Lương Hạ Mạt cũng đuổi theo, lúc trước còn lười để ý đến vẻ mặt của cô, cười hì hì ôm cổ cô, “Em yêu, chúng ta đi đường quốc lộ về nhà đi.”

Trì Đông Chí hung hăng trừng mắt với anh, tên súc sinh này còn ra vẻ đạo mạo, vậy mà lại vô tri vô giác lộ ra vẻ mặt mơ màng, biểu cảm vô tội hỏi cô, “Sao thế? Em xem tính khí của em ngày càng không tốt rồi, anh rất sợ em đó.”

Cổ họng cũng không thể chống đỡ nổi cái giọng chua lèm này, Trì Đông Chí có chút tự giễu, vốn là tâm tư của anh luôn đặt trên người khác nên không biết rằng cô luôn ghen tị, cô tức giận cùng với.....đau lòng đến tuyệt vọng, cô thật sự muốn chết vẫn mọi người, tại sao mọi người có thể cảm thấy giữa ngoài tình cảm vợ chồng còn có thể có tình bạn khác phái, người bạn đời của họ không khó chịu sao? Không ai có thể cho cô một câu trả lời khách quan, bởi vì thái độ của Lương Hạ Mạt cũng giống như cái nhìn của mọi người. Lương Hạ Mạt, nhất định là một người không tìm không phổi nhất mà cô từng gặp.

Trì Đông Chí hận chết cái gương mặt khốn nạn này của anh, thật sự là muốn còng tay bắt anh lại ột đao để có một khuôn mặt hoàn toàn khác, máu mũi lẫn lộn, cho dù chia cắt như thế nào thì chỉ có chính cô mới hiểu cái người này, tên Lương Hạ Mạt khốn kiếp.

Nhưng mà mọi thứ hoàn toàn thay đổi, máu mũi của cô dường như chỉ có tình yêu, nếu có thể, cô luôn hy vọng tình yêu của mình phải hấp dẫn ngay từ ban đầu, theo đuổi, do dự, chấp nhận, kích thích, rồi sau đó là chậm rãi chuyển biến từ tầm thường thành tình thân vững chắc. Nếu có thể, cô tình nguyện chưa từng là thanh mai trúc mã của Lương Hạ Mạt, bởi vì là thanh mai trúc mã, chỉ vì là thanh mai trúc mã thuận tiện khiến trái tim cô động lòng trước, cho nên trước mặt anh cô vĩnh viễn là tôi tớ, thanh mai trúc mã khiến cho họ gặp nhau quá sớm, còn chưa kịp học được cách yêu, đã cứng rắn lời anh chạy thẳng về phía trước, nghiêng ngã chao đảo, cuối cùng thì té ngã thay đổi một bộ mặt khác, máu mũi lẫn lộn.

Đôi khi, do đã quá quen thuộc đến từng tế bào, trái lại đều xem nhẹ việc đòi hỏi về tinh thần, nhất là Trì Đông Chí khó hiểu cùng với Lương Hạ Mạt hờ hững. Nền hiện tại, Lương Hạ Mạt không thể hiểu nổi tại sao đột nhiên Trì Đông Chí gắt gao chăm chú nhìn anh mà không nói gì, loại ánh mắt này khiến anh cảm thấy không chắc chắn.

Anh cúi đầu, anh chóng kiểm tra bản thân, nút áo đã cài tác phong đều ổn, dáng đứng thẳng lưng, vật kỷ niệm kết hôn cô mua anh cũng đeo trên cổ tay. Kiểm tra thấy không có gì sai sót, anh liền trưng ra một bộ mặt tươi cười giết người không đền mạng.

“Đẹp trai đến mức nghiêm trọng vậy sao? Vợ chồng già, em cũng không đến mức đó chứ?”

Đã từng đưa cho cô xem một tấm hình, nói rằng đây là bộ dạng đẹp trai nhất, trong ảnh chụp là một cậu bé trắng muốt có chút tà ác, lúc đó Trì Đông Chí lắc đầu, nói là không đẹp trai, mắt của soái ca không quá lớn, mũi phải cao, khí chất vững vàng, tính tình phải có chút vô lại.....Miêu tả kĩ như vậy, sau này nhìn lại Lương Hạ Mạt mới tỉnh ngộ ra, anh vốn là một người như vậy.

Trì Đông Chí chậm chạp cười khỏ, làm gì đến nỗi như thế, nhưng quả thực là hơn cả thế, cái gương mặt khốn nạn đó, cô nhìn từ nhỏ đến lớn mà không hề thấy chán, cái ánh mắt cái mũi cái miệng, cái khí chất gì mà cô cho rằng như vậy là đẹp trai nhất, đều trùng hợp có trên khuôn mặt của Lương Hạ Mạt, cũng không biết là ai dụ dỗ ai, thẩm mỹ quan của cô cứ dựa theo khuôn mặt này, đã sớm trúng độc quá sâu rồi.

“Hạ Mạt, chúng ta nói chuyện đi.”

Lương Hạ Mạt có chút khản trương.

Nói? Theo ý của anh, về nhà lên giường nói chuyện là phù hợp nhất, không thể đồng ý trực tiếp làm, xong xuôi đâu đấy cô lại im lặng, nhưng trước đó cô làm âm ỉ đòi ly hôn cho nên anh không dám đề nghị ‘gặp nhau trên giường’, vì thế không tình nguyện đi theo sau Trì Đông Chí, đầu thẳng tắp, giống như cà nhiễm sương.

Trì Đông Chí chỉ giả mòm cái láo rùa đen rứt cổ, một dao đó rất sợ đưa đầu vào, rứt đầu về lại nghen ngào ủy khuất khó chịu, thật vất vả lắm mới có dũng khí để có ý kiến với anh, lại nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của anh thì rất đau lòng, cái này là bản chất của tôi tớ, đơn giản là do cô quá mức thương anh.

Cuối cùng vẫn là dẫn anh đến một tiểu đình hóng mát, Trì Đông Chí vì có chút phiền chán nên đột nhiên mềm lòng, đi trong đình dạo vài vòng hóng mát cũng không muốn dừng lại, mười mấy năm ngồi buồn bã, giờ phút này cũng muốn tàn lụi.

Lương Hạ Mạt thấy bộ dạng này của cô biết đêm nay sẽ không yên tĩnh, nhất định sẽ không chủ động mở miệng để bị mắng, đem hết tất cả rồi rảm giao lại cho Trì Đông Chí.

Cô tìm một chỗ không xa gần góc tối ngồi xuống rồi nhìn anh, ở góc độ này, vị trí này, nhìn như vậy, có thể dễ dàng quan sát một chút trẻ con một chút trong sáng từng chút một trên khuôn mặt dày dặn này của anh.

Lương Hạ Mạt vẫn cứ nhìn xa xăm, đôi mắt với hàng mi dày rủ xuống, càng nhìn càng giống như một giống như cánh quạt Hương bồ, nhìn thấy lông mi ở đuôi mắt mềm dẻo uyển chuyển, phong lưu đến tận xương. Trì Đông Chí nhìn anh chăm chăm, còn chưa mở miệng nhưng đã không còn muốn tiếp tục, phát hiện ra rằng bản thân mình vô cùng khổ sở không thể không chế.

Rất đau, rất muốn qua loa cho xong chuyện, rồi vẫn tiếp tục, bởi vì đau đón mới chân thật, bảo vệ một thân xác trống rỗng để mọi người nhìn vào nghĩ rằng mình luôn hạnh phúc. Trì Đông Chí hoảng loạn gục đầu xuống, một vài giọt nước mắt rơi xuống tung tóe ra như một đóa hoa. Hơn nửa đời người sống trong ủy khuất và cam chịu, như thế nào lại muốn kéo theo nửa đời sau của anh vào, với lại.....Tác thành cho người người tại sao lại không tác thành cho bản thân mình.

Anh nghe thấy hô hấp của Trì Đông Chí có chút hỗn loạn, vì cô không ngẩng đầu, cho nên anh không thể xác định xem có phải cô đang khóc hay không. Đột nhiên Lương Hạ Mạt cảm thấy mọi việc quá rối rắm rồi, Trì Đông Chí rất ít khi khóc, trong trí nhớ của anh chỉ có đêm cầu hôn, cô nhốt mình ở trong phòng ôm gối khóc cả một đêm.

Đột nhiên rất muốn hôn cô, Lương Hạ Mạt nghĩ rằng, anh nên dùng cách nào để diễn tả cảm xúc vừa bất chợt xuất hiện, cuối cùng là giữa hai người họ có vấn đề gì mà khiến cô phải dùng nước mắt để thổ lộ. Luôn ở cùng nhau, giống như sinh trưởng trên người anh, mà bây giờ anh đột nhiên hoảng sợ, cô gái này, có lẽ anh chưa bao giờ hiểu rõ.

Lương Hạ Mạt đến gần, xoay người ôm lấy cô, trong lòng mang những cảm xúc không tên khiến anh chỉ muốn làm một vài việc, để hai người họ có thể thân mật như xưa.

Vì thế anh vươn đầu lưỡi cẩn thận miêu tả lại bờ môi cô, mềm mại đến lạ lùng, mùi vị vẫn như trước, mà mùi vị này này có thể nói ra những lời nói tàn nhẫn, nhưng hôm nay lại có chút yên tĩnh dị thường. Cơ hội này giống như đang cổ vũ anh, Lương Hạ Mạt thô bạo hôn lên khóe môi và gò má cô, một đường để lại dấu vết, lại quay về đôi môi, cạy mở hàm răng trượt vào, cố gắng dùng sức lực lớn nhất để hút lấy, nụ hôn như vậy cũng khiến anh có chút sợ hãi.

Hô hấp, thở gấp giao hòa cùng nhau, nóng bỏng như vậy, không rõ là ai nóng hơn ai.

Bàn tay Lương Hạ Mạt di chuyển xuống dưới, dừng lại ở trước ngực, ngón tay như có mục đích khê nắm chặt rồi lại buông lỏng, gấp gấp khó nhìn mà tiến vào bên trong.

“Đủ rồi Hạ Mạt, đủ rồi.” Bàn tay Trì Đông Chí nhẹ nhàng túm lấy tay anh, nhưng Lương Hạ Mạt vẫn cố chấp tách ngón tay cô ra, nắm ngón tay lần lượt đi vào, nắm thật chặt, “Đông Tử, em muốn thế nào? Đến cùng thì em muốn thế nào?”

Đây không phải là bàn tay điển hình của một cô gái, ngón tay dài và nhỏ, không có khớp xương, có chút khô cứng, cũng quật cường giống như người, thầm nghĩ muốn thoát khỏi anh, vì thế anh đã bắt đầu nhanh hơn, trong lòng càng thêm khẩn trương. Mỗi lần anh khẩn trương thì sức lực trên tay lại không thể khổng chế nổi, mà sức lực ân ái lại càng nhanh hơn.

Trì Đông Chí thuần thực mà lại trúc trắc sờ lưng anh, giống như người mẹ dịu dàng âu yếm, khiến trong lòng anh dần dần ổn định, vùi đầu vào lòng cô, hai tay vẫn cố chấp ôm lấy eo cô.

Người này luôn ý lại vào cô, luôn luôn ý lại, cho dù là không thương.

“Hạ Mạt, anh yêu em không?” Một cô gái hai mươi bảy tuổi, đã kết hôn bốn năm nhưng vẫn rối rắm vấn đề yêu hay không, cô rất khó khăn để hỏi điều này, nhưng khi lọt vào tai Lương Hạ Mạt chỉ còn lại một mảnh tan tành.

Anh bị thương, đặc biệt bị thương, anh tức giận, vô cùng tức giận, “Anh yêu em hay không? Em còn không biết sao?”

Cô lắc đầu, “Có lẽ anh yêu em.” Có lẽ không phải vì tình yêu hoặc là vì cô, mà bởi vì do thói quen và ý lại.

“Em muốn ly hôn với anh là vì chuyện này sao? Hả?” Vành mắt Lương Hạ Mạt đau xót, vô cùng phần nộ, “Con mẹ nó anh yêu em yêu em yêu em, được chưa.”

Trong lòng Trì Đông Chí có một cảm xúc nói không nên lời, ủy khuất, đè nén, chỉ có một ý nghĩ duy nhất là muốn thoát khỏi cái tên hỗn đản này, trong lúc nhất thời không thể phản bác lại được.

Lương Hạ Mạt mạnh mẽ đứng lên, hung hăng chỉ vào cô, “Em vừa lòng chưa? Không vừa lòng thì con mẹ nó tối nay anh không ngủ, nói cả đêm cho em nghe có được không?” Giọng anh khàn khàn, khiến mọi người bên đường nhìn vào, đi loanh quanh tại chỗ, một cước đá vào hòn đá, đau đến dựng ngược, lửa giận trong lòng không ngừng lớn hơn, “Anh nói cho em biết, Trì Đông Chí, em không thể dùng lý do anh không thương em mà ly hôn, em không thể, anh yêu em hay không yêu đều do em tính toán.”

“Người nào định đoạt?” Trì Đông Chí chậm rãi đứng lên, “Hạ Mạt, ai nói tính toán?”

“Con mẹ nó, anh điên mất khi phải thảo luận một vấn đề ngây thơ với em.” Lương Hạ Mạt vô cùng phiền chán, hỗn hển ấn cô ngồi xuống, bày ra một bộ mặt dạy dỗ, “Trì Đông Chí, em bao nhiêu tuổi rồi hả? Em cũng đã hai mươi bảy tuổi, tại sao lại cũng không hiểu chuyện giống như một học sinh Trung học vậy, vào lúc mười bảy tuổi em cũng không tốn công để suy nghĩ đến những vấn đề này, huống hồ bây giờ chúng ta đã trưởng thành, sống vui vẻ qua ngày mới đúng, cả ngày em suy nghĩ đến những vấn đề vô dụng này để làm gì?”

Trì Đông Chí nở nụ cười mệt mỏi, tự giễu, “Nhưng mà Hạ Mạt, nếu bây giờ em nói em không thương anh, anh sẽ thế nào?”

Trên ngực như có một vật gì nó đâm vào xé nát, đau đến mức khó nhin, máu chảy đầm đìa, được cô yêu hai mươi mấy năm, chỉ biết nghe những lời hường thụ thậm chí cũng lo lắng sẽ không bao giờ mất đi, giả thiết này, tuyệt đối không nằm trong phạm vi có thể chấp nhận của anh.

“Không chấp nhận được đúng không?” Trì Đông Chí tổng kết, “Anh xem, anh chính là người rất ích kỷ.”

Khuôn mặt Lương Hạ Mạt không có chút biểu cảm nào, không thể chấp nhận lời nói của cô, lại càng không thể phản bác, anh nghe thấy bản thân mình mở miệng, âm thanh khàn đục, “Anh yêu em! Em....Có thể đừng nói câu kia được không, anh không muốn nghe.”

Nhưng mà câu nói anh yêu em đã quá trễ, lại quá mức miễn cưỡng, Trì Đông Chí làm bộ thoải mái nhảy xuống khỏi hòn đá, “Được rồi Hạ Mạt, chúng ta sẽ sống vui vẻ qua ngày.”

Ánh mắt Lương Hạ Mạt sáng lên, nhưng lại bị câu nói tiếp theo của cô làm cho thất vọng, cô nói, “Anh thề với em rằng vĩnh viễn sẽ không qua lại với Thẩm Linh.”

Lương Hạ Mạt không thể tin được, “Em nói cái gì vậy Đông Tử? Làm sao anh có thể không gặp Thẩm Linh, từ nhỏ đến lớn tại em đều là bạn tốt mà, bây giờ cô ấy đang gặp khó khăn, làm sao mà anh có thể không giúp cô ấy chứ?”

“Anh có đồng ý hay không?” Cô hỏi anh, rất bình tĩnh, không chấp nhận lời phản bác, “Mặc kệ vì lý do gì, sau này không gặp Thẩm Linh, chúng ta sẽ sống vui vẻ qua ngày, có thể chứ?”

Anh ngoan cố im lặng, cảm thấy chán ghét khi bị cô uy hiếp, sau một lúc lâu mới mở miệng, “Vì sao em không cho phép anh gặp Thẩm Linh?”

“Em cảm thấy cô ấy rất phiền, được không?”

Thấy cô vững vàng như núi, anh còn nói, “Qua một thời gian, chờ cô ấy và Tô Nhược hòa thuận, sau đó.....”

“Không.” Cô lắc đầu phản đối, cắt đứt lời nói của anh, “Không, Hạ Mạt, bây giờ, ngay lập tức, anh có thể đồng ý không?”

Lương Hạ Mạt phiền chán đứng lên, cào cào tóc, “Sao em lại làm vậy.....Anh có trách nhiệm với Thẩm Linh.”

Vành mắt Trì Đông Chí đỏ hoe, “Còn em thì sao? Hạ Mạt, em thì sao?”

Cô không chờ câu trả lời của anh, bởi vì theo suy nghĩ của cô câu trả lời lúc này chỉ là nói xạo, như vậy cũng đã đủ cho cô nhìn thấu tất cả, nhìn thấu anh, nhìn thấu con đường tương lai của cô.

11. Chương 11

Lương Hạ Mạt vận vẹo muốn tìm cách rời khỏi người Trì Đông Chí lại bị giữ chặt lại, trong lòng đột nhiên hiện lên một ý niệm rất buồn cười: có thật là em muốn quãng anh hay không?

Cái ý nghĩ này có chút buồn cười, trên thực tế mặc kệ trước đây Trì Đông Chí làm ầm ĩ thế nào, anh đều không để trong lòng, luôn muốn lơ cô, sau đó tìm thời gian tốt để hò hét làm hòa với cô, giống như những lần gây gỗ trước kia. Cho đến sau này ồn ào càng lúc càng lớn, anh có chút không nhịn được mới chủ động tìm Tiết Bình, chính là muốn cho sóng gió sớm dừng lại, dù sao mặc kệ như thế nào, cho đến bây giờ anh thật sự nghĩ rằng Trì Đông Chí bảo anh ly hôn.

Trong trí nhớ, từ nhỏ đến lớn, từ trẻ trung đến thành thực, giữa hai người, anh luôn là người được người khác theo đuổi. Anh chỉ khí dâng trào, chiến đấu anh dũng, vì sự nghiệp, vì lý tưởng, không sợ thua, không sợ mệt mỏi và tuyệt không thỏa hiệp, dù biết rõ là có một ngày sẽ mất đi tất cả thì anh vẫn còn có cây xương sườn của anh.....

Cô là cây xương sườn giấu ở trong ngực anh, mặc dù cảm giác tồn tại thấp đến có thể bỏ qua không tính nhưng cũng là cái giá giúp cho cơ thể anh giữ thăng bằng, xương sườn sẽ bị chặt đứt, không thể bỏ qua, cho nên anh vĩnh viễn sẽ không lo lắng một ngày kia cây xương sườn sẽ chọc thủng máu thịt của thân thể anh tìm cách ra ngoài.

Vậy mà hôm nay, gốc cây xương sườn có phải muốn phản bội anh.

Lương Hạ Mạt cảm thấy chán ghét cực độ, vẫn từng tưởng tượng rằng tất cả mọi chuyện chẳng phải lỗi của anh. Làm sao Trì Đông Chí có thể không muốn anh đây? Cái này không thể nào, giống như Ngư Nhi rời khỏi đất nước này, xác suất này thấp hơn hoa quỳnh thường thường hiện.

Được rồi, trở lại chuyện chính, cũng không phải là anh không có sai, Lương Hạ Mạt đột nhiên muốn cho thời gian dừng lại để anh phân tích. Anh có lỗi, không nên quên cô tỉ mỉ chuẩn bị sinh nhật cho anh, càng không nên nói láo, trên giường quá bạo lực cũng không đúng, nếu như có thể quay lại một năm... một năm trước, khi còn bé không nên phiền cô, nhớ đến ngày ngày hắt cô ra, năm mười ba tuổi ấy cũng không nên hôn cô sau đó lại làm cho hai người không đứng vững, lúc mười lăm tuổi không nên ép buộc cô giúp mình trốn đi, lúc mười tám tuổi không nên cậy mạnh kéo Quan cô sau đó liền chạy mất; cực kỳ không nên chính là, năm hai mươi ba tuổi, anh không nên cự tuyệt khi cô chết sống gì cũng quyết kết hôn với anh

Sau khi từng món một “không nên” được liệt kê vào, đột nhiên Lương Hạ Mạt chợt dạ muốn nói lời xin lỗi. Đây đều là chuyện anh đã làm sao? Mẹ nó, anh đây cũng không phải là người rồi

“Lương Hạ Mạt, anh buông tay.”

Lương Hạ Mạt có chút thần thờ nhìn chằm chằm cô, bị con dao trong ánh mắt kia làm cho giật mình, lập tức thẳng sống lưng, rất không chính trực xỏ lá:

“Không, đánh chết cũng không”

Trì Đông Chí có chút nhứt đầu, Lương Hạ không có tiền đồ, cứ mãi ồn ào như xuống Tam Bản Phủ (thuyền ba lá), đầu tiên là cùng cô xuống, sau đó lặn mất không thấy mặt, cuối cùng là đùa nghịch, chơi xấu, mà với bộ dạng này căn bản là lại muốn lặn lên giường rồi, này Tam Bản Phủ đã dùng bao nhiêu năm, cô không có sức chống cự gì, tính ác trong mình cứ tuần hoàn.

“Em đã quyết định, Hạ Mạt, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay thôi”. Từ trước đến giờ chưa từng có khoảnh khắc tốt đẹp bên nhau, thì làm thế nào lại nói đến tan rã. Liều chết mà đánh đến bây giờ, tại sao có thể chia tay? Trong lòng Lương Hạ Mạt không kìm nén được tức giận, quát cường đem từ “không nên” vừa mới nói ra phân tích lại một lần nữa, đem tất cả những việc trái với lương tâm từ khi bắt đầu biết chuyện đến bây giờ nói ra một lần, cuối cùng nói xin lỗi cô, về mặt thì vẫn cố chấp như cũ, giống như đang nói: Anh nói xin lỗi được chưa, em nên tha thứ cho anh, hai ta cút về giường đi.

Trì Đông Chí không nghĩ ra, a.....không nghĩ ra, đến lúc này rồi mà anh ta còn mang khí thế hung hăng như vậy, thái độ đây là sao hả người? Nhưng mà đây cũng nằm trong dự liệu, a.....trong dự liệu, từ ba tuổi cô đã gặp anh, từ bé đã bắt đầu tán tỉnh anh rồi. Theo như những gì anh nhớ lại, Trì Đông Chí cũng trở về, ôn lại kỷ niệm một lần nữa, ngay sau đó nói ra những ám ức của mình, tình yêu vô vọng và nhường nhịn, áy náy cũng trở về ôn một lần lại một lần nữa.

Trì Đông Chí gặp Lương Hạ Mạt phải chăng là số kiếp, một lần té ngã lại một lần té ngã, đầu cứ cắm xuống đất, bể đầu chảy máu còn chưa đủ, cần phải nát sọ mới thấm tháp, đây tuyệt đối là chân lý.

Mười mấy tuổi Vương Thục Hiền đã từng nói với cô, với Lương Hạ, cô tuyệt đối không thể thật tức giận, nếu không chính mình sẽ tức chết, người bên anh ta đều biết tình huống đấy. Đây là một người mẹ đối với cô và con trai mình luôn hiểu rất rõ. Từ rất lâu Trì Đông Chí đã cảm thấy cô với Lương Hạ Mạt còn giống mẹ con hơn Vương Thục Hiền, trong việc đối đãi với Lương Hạ Mạt, mười mấy tuổi liền chia sẻ một nửa sức lao động với Vương Thục Hiền, nhưng thật cô không có thực lực cho anh ta bú mà thôi.

Vậy mà Lương Hạ Mạt không vì thế mà bày một đôi mắt rất vô tội, rất thuần khiết, mà đưa ánh mắt nhìn chằm chằm cô, rất mãnh liệt muốn biết một đáp án, nói tha thứ tôi, nói tha thứ tôi, không tôi liền ngồi lặn lộn trên đất.

Đột nhiên Trì Đông Chí nhứt đầu rất muốn rên rỉ, vì cái gì mà cô cứ phải dỗ dành anh, tại sao bọn họ không thể dùng phương thức người trưởng thành tới nói chuyện trao đổi. Dưới mắt Lương Hạ Mạt cả người đều là không để ý, cái lỗ chân lông cũng lộ ra tổ cáo, tựa như làm sai một chuyện đã nói lời xin lỗi với mẹ, chuyện đương nhiên anh ta nên được tha thứ, không chiếm được tha thứ cũng thành mẹ có lỗi.

“Hạ Mạt, không phải như vậy, vấn đề giữa chúng ta không liên quan đến những chuyện đó.”

“Vậy còn vấn đề gì?” Lương Hạ Mạt nhanh chóng nhứt tóc tại chỗ xoay quanh

“A a, là chuyện Thẩm Linh, em đợi qua một khoảng thời gian bọn anh..... Tóm lại, sau khi chuyện của cô ấy kết thúc hoàn hảo anh bảo đảm không gặp cô ấy nữa”

Trong lòng Trì Đông Chí lạnh dần, cuối cùng hô hấp bị đóng băng. “Anh thực lòng thương cô ấy như vậy, thì cứ vì cô ấy suy nghĩ đi”

“Anh.....” sắc mặt Lương Hạ khê đỏ lên “anh cũng là vì tự chính mình.....Làm sao mắt em lại để ý như vậy, khi còn bé anh và cô ấy không qua được, trưởng thành còn như thế.”

“Em vì cái gì mà gây khó dễ cho cô ấy chẳng lẽ anh không biết sao?”

“Sao anh biết được?”

“Cũng bởi vì anh từ nhỏ đã đối tốt với cô ấy, anh thích cô ấy, ở trong lòng anh cô ấy vĩnh viễn xếp hạng thứ nhất, em liền phải lui về phía sau, em ghen tỵ có được hay không? Mẹ nó, em cảm thấy phiền khi anh đối tốt với cô ấy có được hay không?” Trì Đông Chí đột nhiên rống lên.

“Em đừng rống nữa.”

Lương Hạ nhanh tới che miệng của cô, lại bị Trì Đông Chí đẩy ra. “Dựa vào cái gì mà cuộc đời em toàn bị cô ấy đi theo làm rối, chồng của em nhưng cô ấy cũng có quyền chiếm dụng, rốt cuộc em có lỗi gì với cô ấy, đời này làm ra một việc trái với lương tâm, Trì Đông Chí em chỉ thẹn với một người, Thẩm Linh chính là người được lợi ích.”

Lương Hạ Mặt có chút mơ hồ, ban đầu vẫn tưởng rằng cô vì anh mới bài xích Thẩm Linh, nói khó nghe thì anh còn từng tự đắc, nhưng hàm ý trong mắt cô lại hoàn toàn không vì anh.

“Lời này của em là có ý gì? Nói cho rõ.”

“Được, hôm nay bất cứ giá nào em cũng sẽ nói rõ mọi chuyện với anh”. Trì Đông Chí bấm một cái vào bắp đùi của mình, trầm giọng nói: “Em thật xin lỗi Tô Nhược, ban đầu anh ta không muốn mang Thẩm Linh ra nước ngoài, là em thuyết phục anh ta, cũng bởi vì em ép nên anh ta mới ở cùng Thẩm Linh ở chung, thậm chí kết hôn.....”. Lỗ mũi Trì Đông Chí đau xót, cô nói tiếp “Tô Nhược không hạnh phúc đều do em tạo thành, đời em không phụ lòng ai nhưng em thật có lỗi với Tô Nhược”

Nếu như giờ phút này cô nhìn thẳng anh mà nói, sẽ phát hiện trong mắt Lương Hạ Mặt không chỉ có ngạc nhiên vui mừng mà tràn đầy lửa giận, nhìn kỹ anh sẽ phát hiện miệng anh mở to có lời muốn nói lại thôi. Nhưng cô không nhìn, cô chỉ cúi đầu khóc sùi.

“Hạ Mặt, anh không yêu em, anh căn bản không hiểu được cái gì là yêu, có lẽ trên thế giới này chỉ có một người đáng giá để anh học cách yêu, nhưng người đó không phải là em. Cho nên vấn đề giữa chúng quá nhiều, em vẫn che giấu, anh lại một mực không phát hiện, mà hiện tại em.....Thật mệt chết đi.”

Anh nghĩ cô hiểu lầm, có lẽ anh không hiểu được yêu, nhưng người đáng giá để anh học cách yêu chỉ có một mình cô, bởi vì trừ cô ra không có người anh yêu. Vậy mà cô cũng không cho anh cơ hội, thật ra thời gian thì chỉ có mấy giây nhưng lại giống như ngừng trôi, Trì Đông Chí xoay người rời đi...

“Hạ Mặt, em yêu anh như vậy!”

Tinh thần Lương Hạ Mặt như lơ lửng giữa không trung, nửa đêm thân thể đang ngủ say đột nhiên bị một tiếng sấm thức tỉnh, linh hồn trở về thân thể, vì vậy gió mát có tin, Hạ Nguyệt vô biên rồi, anh cứ miên man suy nghĩ về việc sống qua ngày tháng. Mẹ nó, cảm giác ngủ không yên thật không dễ chịu, vừa nhắm mắt chính là cái câu nói kia của cô.

“Hạ Mặt, em yêu anh như vậy!” Khóe miệng cô gợn lên, ánh mắt lưu luyến, lưu luyến đáng sợ bởi vì lưu luyến mang ý vị muốn chia lìa, cuối cùng cô nói: “anh nên suy tính thật kỹ, em rất chân thành”.

Anh đương nhiên biết Trì Đông Chí thương anh, bình thường được cô yêu giống như ăn cơm, ngủ, đi nhà cầu, là một phần sinh hoạt bình thường nhưng cực kỳ quan trọng.

Ngày này, lúc nào thì mới có thể sáng đây

Trên ghế sa lon Lương Hạ không ngủ được, trong không gian đen như mực tất cả đều là bóng dáng cô lay động, lúc này trong mộng cũng không bỏ qua cho anh, tỷ số xuất hiện trước nay chưa có. Không có cách nào, anh lật người đốt lên một điều thuốc, cùng lắm thì trợn tròn mắt chờ trời sáng thôi. Vậy mà loáng thoáng hư ảo, những vì sao đang dần dần tạo thành bóng dáng cô, khẽ cười nhẹ, đẹp như thế, khóe miệng vẫn gợn lên như cũ: Hạ Mặt, em yêu anh! Giọng nói như vậy tuyệt vọng, tâm như tro tàn tuyệt vọng. Cô ấy nói em yêu anh, sau đó còn nói tôi rất nghiêm túc muốn rời khỏi anh.

Lương Hạ Mặt trầm mặc một lúc lâu, rồi chợt lật người ngồi dậy, bước mấy bước đến cửa phòng ngủ, nhưng ở trong thời khắc này phàm là người có lý trí sẽ không xông vào rống cô: Yêu! Hãy cùng anh làm. Lương Hạ Mặt không thể, anh còn chưa có ngu đến độ đó.

Càng thêm ái mộ người trước mặt, người chưa từng tìm thấy niềm vui trong cuộc sống vợ chồng giống như người khác, bọn họ có thói quen lạnh nhạt với nhau, từ khi ân ái với người trước đến bây giờ người sau sứt

đầu mẻ trán. Mà Lương Hạ không tựa hồ không hề biết cái gì là không bình thường, ân ái cũng tốt, tự dập đầu cũng tốt, dù sao chỉ cần hai người cùng một chỗ, lăn qua lăn lại là điều bình thường cả mà thôi

Nhưng hình như, tất cả đều không đúng, nếu như chỉ là ghét Thẩm Linh và áy náy với Tô Nhược thì việc này không đến mức để cho cô thấy khác thường như vậy, hình như hơn phân nửa vấn đề là xuất hiện ở trên bản thân anh.

Cuối cùng không có cách nào khác, Lương Hạ Mạt thừa dịp trời chưa sáng rời đi, anh phải suy tính, còn phải suy tính thật kỹ, nếu như vấn đề hơn phân nửa xuất hiện ở trên người anh đều bởi vì anh đã làm và nói sai điều gì, thì thời gian và cơ hội giải quyết để tất cả trở về như lúc ban đầu cũng không xa.

Lương Hạ không nghĩ, thật ra từ trước đến nay anh đã thả rất nhiều suy nghĩ và tinh lực lên người cô gái khác rồi. Tình yêu như một cánh cửa, anh không ngại học tập, điều kiện tiên quyết là cô phải tìm cho anh một người thầy thích hợp.

12. Chương 12: Chương 12

13. Chương 13

“ Xin hỏi người có nguyện ý không quyên ra một giọt nước mắt không, giọt nước mắt đó có thể trợ giúp tiểu thiên sứ Na Na phá giải câu thần chú? ”_cậu bé mắt kiếng hỏi.

“ Ta đồng ý, nhưng người phải đáp ứng một điều kiện của ta? Đó chính là giúp ta tìm được một người thật lòng thật dạ yêu thương ta. ”_Yêu Vân nói.

“ Nhưng ta nhìn thấy ở thế giới này, ta ko có thể vì người mà tìm một tình yêu mù quáng.”

“ Tình yêu trên thế gian này vốn chính là mù quáng, ta cũng không để ý. ”

“Nhưng ở đây mỗi người đều mở to mắt tìm kiếm tình yêu, không ai muốn có một tình yêu mù quáng đâu! ”

“ Có lẽ tìm một phần tình yêu chân thành, cũng không chỉ là cần thấy được. ”

“Sư phụ ! Sư phụ ! Tinh thần mau trở lại!”

Cả người Trì Đông Chí bị lay lay, cuối cùng đem tinh thần và ánh mắt rời khỏi bản ghi chép đang cầm trên tay, nhìn bàn tay mập mập của Cốc Tử quơ đang lắc lư trước mặt cô.

“Sư phụ, đang nghĩ gì mà say mê thế? Thậm chí em chào chị mấy câu rồi mà không biết.”

Trì Đông Chí ổn định tinh thần lại, đem bản ghi chép quăng trên bàn.

“Cái này của ai?”

Cốc Tử liếc một cái, không có nghĩa khí mà bán đứng Chu Nhiễm.

” Chu Nhiễm chứ ai.”

Cái đứa bé Chu Nhiễm này, luôn khơi dậy cảm giác tội lỗi trong lòng của Trì Đông Chí. Giống như lúc này, cô chưa kịp nói gì, Chu Nhiễm đã chủ động đứng dậy ngoan ngoãn đi qua đây, cúi đầu, cả khuôn mặt đều ửng đỏ. Thái độ của Chu Nhiễm làm Trì Đông Chí ngượng ngùng không biết phải nói gì, Trì Đông Chí suy nghĩ không biết nếu lấy ra sức mạnh năm đó khi ức hiếp Tô Nhược thì không biết có dọa cậu nhóc này sợ đến phát khóc hay không ?

” Cái này là bản ghi chép nội dung buổi họp sáng nay ?”

Chu Nhiễm lắc đầu, đưa cho cô một cuốn vở khác, rất nghiêm túc giải thích cho cô.

“Đây mới là ghi chép sáng hôm nay, phần chị xem là ghi chép của buổi họp ngày hôm qua.”

Trì Đông Chí bị nghẹn ngang, tiện tay mở ra nhìn xem.

“ Nếu như ta biết quý trọng những thứ trước mắt, ta sẽ phát hiện cái ta thu được càng ngày càng nhiều; Nhưng nếu như ta một mực không biết quý trọng, sẽ có một ngày ta phát hiện ra mình đã đánh mất nhiều thứ quý giá.”

“Đây là một nhân tài mới nha!”

Trì Đông Chí tức giận vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

“Đều là do cậu nghĩ ra?”

“Không phải.”

Chu Nhiễm xua tay.

“Đều là mấy người nghĩ ra được?”

“Mấy người là ai ?”

Trì Đông Chí không hiểu, gặp phải Cốc Tử quảng tới một câu xem thường “ người lạc ngữ” (chị thật lạc hậu), cùng nhau cộng tác đã ba năm, nhưng lúc này hai đứa bé rõ ràng đang cách xa cô cả nửa kênh rạch.

“Tôi phải nói một chút.”

Chu Nhiễm lập tức đứng thẳng, dáng vẻ một lòng lắng nghe.

“Sư phụ chị nói đi, em nghe chị, chị nói cái gì em đều nghe.”

Trong nháy mắt Trì Đông Chí có chút hoảng hốt, giống như quay về rất nhiều năm trước, Tô Nhược luôn biết điều như vậy, mặc kệ cô nói lên yêu cầu vô lý gì, người ấy cũng chỉ có một câu nói : anh nghe em, em nói cái gì anh đều nghe.

Vậy mà nhiều năm đi qua, người và vật không còn, chẳng biết người ấy có phải hối hận chuyện kia nhất không !

Cô do dự một chút, liền mở miệng.

“Đi học thì không lo ghi chép, không lo học tập, lấy những thứ vớ vẩn này làm gì? Cậu cho rằng những thứ học ở trường cảnh sát đó đủ tính xác thực rồi sao? Quả thực là không biết sống chết. Duy trì chúng ta đi cái này, có cao thượng, có trách nhiệm, còn có nguy hiểm, cậu không chỉ phải bảo vệ người dân, còn là chính bản thân mình nữa. Chuyên ngành là cậu học cái gì? Lúc đi điều tra, cậu cho rằng dựa vào những thứ học trên sách vở đó là có thể phá án? Quá ngây thơ rồi.”

Trì Đông Chí uống một ngụm nước làm trơn cổ rồi thét lên.

“Kinh nghiệm, kinh nghiệm rất là quan trọng, Lý đại gia so với cậu kinh nghiệm phong phú vẫn cần thận ngay cả khi mở cửa lớn, cậu không có nhiều cơ hội phải cố gắng học tập, không phải đi làm là chuồn mắt còn đi học thì viết những thứ vô dụng này, tôi xem cậu là muốn đợi đội trưởng đem cậu đập ột cước rồi. . . .”

Đang kích động giảng giải, Trì Đông Chí nhìn thấy phó đại đội trưởng Lý Trường Hà đang đứng ở ngoài cửa vẫy tay gọi mình.

“Được rồi, cứ như vậy đi, bản thân cậu trở về suy nghĩ thật kỹ, đứa bé bao tuổi rồi, còn phải để cho người khác đi theo quan tâm.”

Trước khi đi nghe được Chu Nhiễm ấp úng phản bác.

“Em không phải đứa bé.”

Cô cũng không để ý, đi đến phòng làm việc của Lý Trường Hà.

Lý Trường Hà đi thẳng vào vấn đề.

“Cô không nên ở trước mặt nhiều người như vậy khiến cho Chu Nhiễm bối rối.”

Trong lòng Trì Đông Chí lẩm bẩm, cô mang theo người này, khó chịu này cô không mang cho người khác ai nguyện ý đắc tội với người?

“Tôi đây là vì tốt cho nó mà thôi, đứa bé này còn chưa giữ được bình tĩnh, cần phải quản.”

Thiếu chút nữa Lý Trường Hà đã phun ngụm trà trong miệng ra rồi.

“Đứa bé ? cô bao tuổi rồi, hơn người ta bốn tuổi, bây giờ bắt đầu tự ình là người già rồi sao ?”

Trì Đông Chí mặt dày, thực sự có chút. Cậy già lên mặt rồi.

“Về sau cần phải có chừng mực, chỉ là đứa nhỏ này tâm tư ngay thẳng,tinh tế. Dạy dỗ tốt, về sau có thể gánh nửa bầu trời.”

Lý Trường Hà có phần như suy nghĩ gì đó.

“Dạy không tốt cậu ta cũng có thể gánh nửa bầu trời, Đông Tử à tôi cũng là vì tốt cho cô. Bối cảnh của Chu Nhiễm rất khó lường, chúng ta nên đề phòng người này, nói không chính xác cậu ta tính trẻ con một lòng ghi nhớ thù hận cô, như vậy sẽ không tốt.”

“Vậy. Vậy tôi cũng không dám dẫn theo, trời sinh tôi là người rất thẳng tính, không thể nhìn cậu ta có lỗi mà không nói? Nếu không thì ông giao cậu ta cho người khác đi.”

“Tôi cũng cảm thấy vậy, cứ để cô tạo điều kiện cho Phật lớn lại chẳng biết sẽ là phúc hay là họa, có khi lại ngược lại, muốn cho nó hoán đổi với cô, hình như người ta nói chết đã định là cô.”

Tất cả đau khổ đều nổi cả lên mặt của Trì Đông Chí.

“Tôi nghĩ như thế này đi, đứa nhỏ này sớm muộn gì cũng có triển vọng, sau này nói ra cô là giáo viên của cậu ta, đó cũng là chuyện vinh dự. Cô cứ lấy những nhiệm vụ ra dạy dỗ cậu ta, chia sẻ thêm nhiều kinh nghiệm cho cậu ta, về phần kỷ luật gửi cấp trên, mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.”

Cô không thể nào vui lòng, nhưng hiểu chỉ có thể làm như thế, gạt đầu đi ra. Tâm tình cũng không tính là quá tốt cho đến tận buổi trưa, trong lòng có chuyện, đi bộ cũng hoảng hốt, bị Cốc Tử kéo một mạch đến ngoài cửa lớn cục cảnh sát mới kịp phản ứng.

“Không phải em đi ăn cơm trưa sao? Tại sao còn không đi phòng ăn?”

“Chu Nhiễm muốn nói xin lỗi với chị, cơm trưa cậu ta mời đi ra ngoài ăn, em chọn Vương Ký.”

Cốc Tử cười hì hì, khiến trong nháy mắt Trì Đông Chí hiện ra hai ý niệm trong đầu: một, cô cũng không dám để cho Chu Nhiễm xin lỗi; hai, rốt cuộc là cậu ta xin lỗi ai? Chẳng lẽ là trước mắt cô bé này?

Tới nơi vừa ngừng đầu Trì Đông Chí cũng có chút bối rối, cô cho là Vương Ký chẳng qua chỉ là một quán nhỏ, không ngờ là một nơi rất xa hoa, ăn xong một bữa cơm đoán chừng Chu Nhiễm sẽ mất nửa tháng tiền lương. Thật là phải dạy dỗ lại nha đầu Cốc Tử này một chút rồi, như vậy không phải người lừa bịp sao.

Mặc dù trong lòng có chuẩn bị, nhưng khi thấy thực đơn vẫn còn có chút giật mình, chính xác là rất đắt, đắt đến nỗi cô không đành lòng xuống tay. Chu Nhiễm có thể là nhìn thái độ cô tốn thời gian thật sự không chịu nổi, nhận lấy thực đơn thuần thực chọn mấy món, sau lại gần một chút nói, ” Cốc Tử nói chị thích ăn hải sản, em chọn *Long Tỉnh Hà Nhi.”

* Long Tỉnh Hà Nhi: là Tôm hấp với lá trà Long Tỉnh một loại chè xanh được trồng ở vùng Long Tỉnh, Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc

Chao ôi thật là đắt, chỉ là mùi vị món ăn thật là ngon, Trì Đông Chí coi hai người như những đứa bé, cũng không nên để Chu Nhiễm bỏ tiền, cơm nước xong lấy có đi toilet để đi ra ngoài trả tiền trước.

Nhân viên quầy thu tiền hỏi cô có muốn lấy hóa đơn hay không, Trì Đông Chí nói muốn lấy.

“Các người đi ra ngoài ăn cơm, đơn vị có thanh toán lại không?”

Lúc này giọng nói xa lạ đã lâu không gặp khiến Trì Đông Chí nhanh chóng ngừng đầu lên, hai tờ hóa đơn trên tay bỗng rơi xuống.

Có người tới nhặt hóa đơn lên trả lại cho cô, một ánh mắt dịu dàng điềm tĩnh, nhìn cô khẽ cười.

“Đã lâu không gặp.” Anh ta nói.

Trì Đông Chí cảm giác không thể tin được, đã qua bốn năm, có lẽ hiện giờ anh đang ở bên kia bờ Đại Dương, có lẽ anh ta đã từng trở lại cái thành phố này, nhưng thật sự anh ta giữ được lời hứa, chưa từng gặp mặt, không có một cuộc điện thoại, ngay cả lễ mừng qua tết hết năm cũng không ngoại lệ.

Nghĩ lại, cô cảm thấy cái này là trong dự đoán của mình, ngay từ lúc cô biết Thẩm Linh trở về, từ đó trở đi liền biết rõ sớm muộn có một ngày cô và Tô Nhượng sẽ gặp mặt, nhưng không thể ngờ rằng lại gặp nhau trong trường hợp này.

Hôm nay gặp lại, trên mặt đã sớm không thấy được bộ dáng trẻ trung hay thẹn thùng của năm xưa, chỉ có tao nhã, chỉ có nho nhã, cùng với chút cảm giác mạnh mẽ khiếp người.

Trì Đông Chí có chút dờ dẫm, đưa mắt nhìn cặp mắt kia, trầm tĩnh và lại trắng đen rõ ràng, giống như mây trắng đọng lại trên trời cao xanh lam chói mắt, cô lên tiếng, giọng nói có chút khàn lại hết sức bình tĩnh.

“Đã lâu không gặp.”

“Giống như em không hề biết anh.”

Tô Nhượng nghiêng đầu nhìn cô, khẽ cười, trong nụ cười kia đã không còn có kích động thời niên thiếu, chỉ còn lại giọng nói thâm trầm làm cho tất cả mọi người đều không dám xem nhẹ.

“Rất khó hình dung khuôn mặt em khi còn bé.”

Anh nhìn thấy cô đứng thẳng tắp, giống như trúc mới ra đời, anh cảm thấy, hiểu rõ hơn, mặc kệ trải qua bao nhiêu năm tháng thử thách, cô vẫn là người phụ nữ sẽ không thỏa hiệp trước đây.

Tô Nhượng cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, vẫn không nói gì thêm, lát sau, một tiếng la lên khiến hắn tỉnh lại. Trì Đông Chí cũng liếc nhìn về nơi phát ra âm thanh kia, liếc mắt nhìn sau, vừa liếc nhìn, sau đó nhìn chằm chằm gương mặt người đó, ngay sau đó đáy mắt dấy lên ngọn lửa nhỏ, đứng rồi một ngọn nhưng là một ngọn tức giận.

Tô Nhượng không có giới thiệu bọn họ với nhau, cũng không có một chút ngưng ngừng, nói mình còn có việc, mang người vội vã rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, dạ dày Trì Đông Chí bắt đầu đau, chậm rãi tựa vào bên cạnh quầy thu tiền, đã từng có một ánh nhìn xuyên qua người cô, rất khó tưởng tượng nhiều năm sau, anh ta sẽ biến thành cái dạng gì, có thể bỏ qua sẽ không để lặp lại, không thể bình tĩnh lặp lại trật tự, điều có thể làm, chỉ là không được mắc thêm lỗi lầm nữa.

“Sư phụ chị làm sao vậy? Có phải người kia bắt nạt chị hay không?”

Làm sao có thể, Trì Đông Chí bật cười, trên thực tế cũng không còn người nào trên thế giới này đối tốt với cô giống như anh ta. Xưa nay Cốc Tử nổi danh tiểu mỹ nữ bát quái (nhiều chuyện), chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này, chỉ là lần này có chút ngạc nhiên, nắm cánh tay Trì Đông Chí dùng sức lay động.

“Sư phụ đó là người nào, sao lại giống Chu Nhiễm chúng ta vậy?”

Trì Đông Chí nhìn một chút, người đứng ở một bên vẻ mặt có chút ngang ngược, giống như Chu Nhiễm sao? Thật ra thì không quá giống, gương mặt mỗi người đều như vậy, có lẽ ánh mắt có lẽ miệt, luôn có thể gặp phải người có chiều cao giống nhau, mà Trì Đông Chí không có phát hiện ra sớm, bây giờ Chu Nhiễm và Tô Nhượng năm đó, cũng có vẻ mặt trẻ trung xấu hổ, trong lúc phát tay còn có tính trẻ con như nhau, luôn để cho cô có gan vượt qua quay về cảm giác nhiều năm trước.

“Giống nhau cái đầu người, trở về cục cảnh sát đi.”

Dọc theo đường đi thực ra Chu Nhiễm cũng không quá quan tâm, Cốc Tử nhỏ giọng hỏi Trì Đông Chí có phải là mỗi tháng đàn ông cũng có mấy ngày đó tâm tình phiền não hay không?

Trì Đông Chí thật muốn bỏ đầu cô ấy để nghiên cứu một phen, nghiên cứu một chút tại sao cô ta có thể có nhiều ý tưởng kỳ cục như vậy.

Trước khi vào cục cảnh sát Chu Nhiễm kéo cô, Trì Đông Chí kêu Cốc Tử đi lên trước, quay đầu lại hỏi cậu ta.

“Làm sao vậy?”

Cả khuôn mặt Chu Nhiễm đỏ bừng, nín thở nửa ngày mới toát ra một câu

“Em không phải đứa bé.”

” Tất nhiên chị biết.”

Trì Đông Chí cười.

“Cao hơn chị một cái đầu đấy.”

“Em đang nghĩ, em mời hai người ăn cơm, em có khả năng chi trả, tại sao chị phải tính tiền?”

Thì ra bởi vì chuyện này mà giận dữ, thật giống như đứa bé. Trì Đông Chí buồn cười, nhưng cố gắng hết mức để lại cho hắn mặt mũi của đàn ông.

“Cậu và Cốc Tử đi theo chị hơn mấy tháng rồi, vẫn chưa làm tiệc chào mừng cho hai người, lần này coi như cho chị cơ hội đi.”

Vừa nói xong, quả nhiên sắc mặt Chu Nhiễm đã khá nhiều, chính là hướng nội ít nói, người hơn nữa chỉ còn lại vẻ mặt cười khúc khích. Trì Đông Chí lắc đầu cười, quả nhiên là đứa bé, tuổi trẻ thật tốt!

14. Chương 14

Buổi tối ở sở cảnh sát bận đến gần chín giờ, nhận được điện thoại của Vương Thục Hiền, nói là buổi chiều bị trật cổ chân, trước tiên Trì Đông Chí cố gắng kết thúc hết công việc sau đó thuê xe đi về nhà mẹ chồng.

Phòng khách rất tối, chỉ mơ hồ thấy trên ghế sa lon có một bóng dáng ngả nghiêng, Trì Đông Chí lo lắng tình trạng thương tích của Vương Thục Hiền, cũng không còn lưu ý vật dưới chân, đi mấy bước liền đụng vào một cái gì đó khiến cho cô mất thăng bằng, cảm giác có vật nặng rơi xuống đất, bấp bệch cạnh ngoài lập tức trở nên đau rất .

Đèn phòng khách được bật sáng lên, Lương Hạ Mạt mới vừa tỉnh ngủ, thấy một đôi mắt đang nhìn thẳng vào mắt cô, thật lâu sau mới hoàn hồn lại vội đi tới kiểm tra thương thế của cô.

“Có bị thương ở đâu không? Cho anh nhìn xem.”

“Không cần.”

Truyện được chuyển thể và đăng chính thức tại diễn đàn Lê Quý Đôn bởi Thiên Yết

Trì Đông Chí hất tay của anh ra, đứng lên, thân thể có chút không vững.

“Đụng cái gì, lại bướng bỉnh rồi, nghe lời anh.”

Không nói lời nào, Lương Hạ Mạt cúi xuống bế cô vào phòng ngủ, gần như cởi quần của cô ra, kiểm tra khắp cơ thể một lần. Bắp đùi cạnh ngoài đã hơi sưng lên, có vết bầm tím rất to.

Trì Đông Chí có chút dở khóc dở cười, động tác này quen thuộc, giống như là bọn họ đã quên đi việc hai người đang suy nghĩ đến vấn đề ly hôn .

Cho tới bây giờ Lương Hạ Mạt cứ như vậy, chỉ cần anh nguyện ý, dịu dàng có thể ngăn chết người, mặc kệ việc cô khước từ hay không quan tâm, anh đều có thể trưng bộ mặt vô lại mà nắm lấy, tính trẻ con đồ thừa, làm cho người ta ngay cả cự tuyệt cũng không nhẫn tâm.

“Ngoan nào, để anh giúp em.”

Lương Hạ Mạt cố ý đem kéo dài âm thanh của chữ cuối, mặt cười đều, anh liền kết luận Trì Đông Chí không có sức chống cự lại anh. Quả thật như thế, cô gái này không hề lên tiếng nữa, thật ra thì Trì Đông Chí là không dám ở nhà Vương Thục Hiền gây ra động tĩnh quá lớn, huống chi ga giường đã lẫn lộn mười năm, coi như vứt ga giường sớm cũng đã bị anh nhìn hết cả trong lẫn ngoài rồi, huống chi giờ lại chưa ly hôn, nói thêm nữa thật sự là không cần thiết.

“Thứ gì vừa rồi để trong phòng khách hả ?”

“Hành lý, anh chuyển về ở mấy ngày, cổ chân mẹ bị trật khá nghiêm trọng.”

Lương Hạ Mạt giống như là chột dạ, cúi đầu, tay vẫn vờ bấp đùi mềm nhũn của cô, vẫn không dám ngẩng đầu nhìn cô.

Vậy nên Lương Hạ Mạt thu hồi hết sự khó chịu cùng móng vuốt lại, khiến Trì Đông Chí không cảm được sự chua xót trong lòng.

“Anh trở về quân đội đi, em tới đây chăm sóc.”

“Vậy thì chúng ta cùng nhau đi.”

Lương Hạ Mạt nói nhỏ, đầu cúi thấp hơn, giống như là đứa bé làm chuyện sai lầm rồi cuộc hiểu rõ mẹ không để ý tới mình nữa, tất cả quát cường và cứng rắn đều thu vào, chỉ còn lại sự dè dặt. Trì Đông Chí phỏng đoán qua lâu như vậy có lẽ anh đã nghĩ thông suốt, hơn nữa bên cạnh anh còn có một người tự xưng là Gia Cát Lượng, cho nên thái độ của anh mới mềm như vậy.

“Thế nào tự nhiên nghe lời như vậy? Có phải anh lại nghĩ ra biện pháp gì đó hay không? Hạ Mạt, vấn đề giữa chúng ta không nên để người khác can thiệp vào.”

“Không phải vậy không phải vậy, phải Anh, nhớ em.”

“Hạ Mạt.”

“Chắc em chưa ăn cơm tối? Đợi anh đi làm cho em một bát mì.”

Lương Hạ Mạt nói xong dường như lẩn tránh cái gì đó, anh chạy đi, vành tai, chóp mũi đột nhiên đỏ ửng. Trì Đông Chí xoa xoa ngực, nơi đó nhảy dữ dội, thật là mấy chục năm cũng như một ngày, không có tiến bộ.

Truyện được chuyển thể và đăng chính thức tại diễn đàn Lê Quý Đôn bởi Thiên Yết

Thừa dịp này cô lặng lẽ vào phòng ngủ của Vương Thục Hiền, bà ngủ không yên, chân mày hơi nhíu lại, Trì Đông Chí đi tới nhẹ nhàng chà xát chỗ chân mày. Bà đối với cô so với mẹ ruột mình còn đào tìm móc phổi (đối xử thật lòng từ trong tim), Trì Đông Chí thường xuyên suy nghĩ, nếu như không phải là bởi vì bà, cô và Lương Hạ Mạt có thể kiên trì kéo dài cuộc hôn nhân này đến tận bây giờ?

Nhớ đoạn thời gian cô bị sảy thai, Lương Hạ Mạt luôn lấy cớ bận bịu ở lại bộ đội không trở về nhà, chỉ có một mình bà bên cạnh chăm sóc cô, cái gì cũng không cho phép cô làm, hận không thể đến băng vệ sinh cũng tự mình giúp cô đổi. Quả thật một lần sảy thai là còn phải được chăm sóc kỹ hơn những người ở cũ. Hơn nữa, cũng không còn nói thêm một câu nào tốt giúp Lương Hạ Mạt. Cho nên hiện tại, nếu như ly hôn, cô không biết mình nên mở miệng thế nào cùng bà?

Sức tay vô cùng nhẹ, nhưng vẫn là đánh thức Vương Thục Hiền, mắt không có mở ra, kéo tay Trì Đông Chí mè nheo:

“Đông Tử, con tới rồi à.”

“Mẹ.”

Trì Đông Chí đỡ Vương Thục Hiền ngồi dậy, tựa người vào đầu giường, đem gối đầu nhét vào phía sau bà,

“Trừ thương tích ở chân, còn có nơi nào bị thương không mẹ?”

“Sau lưng có chút xây sát, Hạ Mạt đã giúp mẹ bôi thuốc, không có việc gì lớn.”

“Về sau trong nhà có việc gì thì mẹ gọi điện thoại cho con với Hạ Mạt, đừng tự làm một mình.”

“Các con cũng bận, sao chuyện gì mẹ cũng có thể gọi các con tới.”

Trong lòng Trì Đông Chí đau xót, nước mắt liền chảy xuống, trước kia đã nói rất nhiều lần rồi, muốn dẫn bà theo ở cùng bọn họ, nhưng Vương Thục Hiền không đồng ý, không phải là đuổi bọn họ dọn ra ngoài để mình ở lại, nhưng Trì Đông Chí hiểu, bà ấy náy vì thái độ của Lương Hạ Mạt đối với cô, không muốn ở chính giữa làm khó, định nhắm mắt làm ngơ.

“Mẹ, công việc ở căng tin đừng làm nữa, con đem tiền lương của con đưa ẹ, mẹ bây giờ như vậy con không yên lòng.”

“Mẹ muốn tiền lương của con làm gì.”

Vương Thục Hiền tức giận gõ một cái vào đầu của cô.

“Mẹ có tiền hưu trí, hơn nữa đám nhỏ kia cũng đã quen với tay nghề nấu ăn của mẹ, công việc ở nơi đó cũng chỉ là để có chuyện làm, nếu không nhân rồi lại sinh bệnh, hai con nếu là có thêm đứa bé mẹ liền. . . .”

Nói đến đây chợt bà dừng lại câu chuyện, sắc mặt của Trì Đông Chí thoáng chốc tái nhợt, Vương Thục Hiền có chút khó chịu kéo tay của cô qua,

“Đông Tử, mẹ không nên nói những thứ này, mẹ không cố ý.”

“Mẹ.. con hiểu biết rõ.”

Làm sao bà có thể không nghĩ đến có thêm đứa cháu chứ ? Nhưng cô vì còn nghĩ đến tâm tình của mình, chưa từng nhắc tới chuyện này. Trì Đông Chí thoáng một nụ cười, cô có thể hoài nghi bất luận kẻ nào đối với mình có ý xấu, nhưng Vương Thục Hiền thì không .

Cuối cùng Lương Hạ Mạt cũng bẻ bát mì trứng gà nóng hổi đi vào, nhìn thấy vợ mình vùi đầu trên đùi của mẹ mình, tình cảnh kia thấy thế nào cũng là mẹ con, tuyệt đối không giống như mẹ chồng nàng dâu.

“Đông Tử, tới đây ăn mì đi, anh nấu nhiều lắm.”

Đúng lúc Vương Thục Hiền cũng đói bụng, không ngờ được là hai người đang giận đối , muốn hòa giải bầu không khí, cũng gấp một chén nhỏ ăn, lát sau lại bày ra vẻ mặt mệt mỏi, đuổi hai người đi nghỉ ngơi, nói mình cũng buồn ngủ.

Bây giờ đối với hai người mà nói, ở cùng một chỗ cũng có chút lúng túng, nhất là Lương Hạ Mạt, tay chân cũng chẳng biết để chỗ nào, thấy anh như vậy trong lòng Trì Đông Chí càng khó chịu mà không thể nói ra. Trước kia một ngày không ở cùng nhau liền muốn gặp nhau, ai có thể nghĩ tới là hôm nay hai người đã ở riêng, cuộc hôn nhân này đang ở bờ vực lung lay sắp rã.

” Ngủ thế nào?”

Trì Đông Chí trầm mặc lên tiếng hỏi trước.

“Cái gì mà ngủ thế nào ?”

Lương Hạ không hiểu ra sao.

“A a, anh. . . . Anh ra ghế sa lon ngủ.”

Trì Đông Chí cười khỏ, không ngờ bọn họ trở nên khách khí như vậy, xem ra lần này thật đúng là dọa anh, tên khốn này thế nhưng cũng có ngày hôm nay.

“Thôi, mẹ sẽ phát hiện, anh tìm thêm cái chăn thôi.”

Lương Hạ Mạt liên tục gật đầu không ngừng, giống như đứa nhỏ sau khi làm sai liền lấy lòng mẹ. Ban đêm bình an vô sự (không có chuyện gì xảy ra), đây cũng là ngoài suy nghĩ và dự đoán của Trì Đông Chí, cô vốn cho là anh còn có thể giống như kiểu trước đây đeo bám mình dai dẳng. Ban đầu đã suy nghĩ, nếu anh còn như vậy cô liền trực tiếp đập xuống giường, không ngờ tối nay anh lại rất đáng hoàng.

__Truyện được chuyển thể và đăng chính thức tại diễn đàn Lê Quý Đôn bởi Thiên Yết__

Trì Đông Chí thoát nhìn thì gầy còm, nhưng ngược lại thật sự là người rất khỏe mạnh, đoán chừng là bởi vì từ nhỏ đã đi học Taekwondo với Lương Hạ Mạt. Ban đầu ở trong học viện quả đấm là phải có tính cứng rắn, hơn nữa còn có phần che chở, nếu như Lương Hạ Mạt bị ai đó nói, không đợi anh nổi giận, quả đấm của Trì Đông Chí đã vung lên, từ từ mọi người không nói con gái nhà họ Trì là vợ của con trai họ Lương nữa, mà họ nói, “Ồ, đây không phải là người yêu của Trì Hoãn Đông nhà nàng sao?”

Anh nhớ trước kia Lương Hạ Mạt tiếng tăm lừng lẫy một vùng, lại bị người ta nói thành dạng mặt trắng nhỏ ăn cơm chùa (tiểu bạch kiểm_ trai bao), trở về liền tức giận với Trì Đông Chí, cũng tức giận chính bản thân mình, liền tìm cách phá hỏng danh xưng (tên gọi) này !!

Gần đây cô thường mất ngủ, ước chừng là bắt đầu già rồi, vô tình hay cố ý sẽ nhớ tới những chuyện xưa như vậy, hình như mỗi một năm, mỗi một ngày, chuyện cô nhớ lại luôn là giây phút bên cạnh anh, cũng không biết anh là kỷ niệm, hay kỷ niệm lại chính là anh.

Cuối cùng Lương Hạ Mạt đã ngủ say, Trì Đông Chí nghiêng người ngó mặt anh, to gan nhìn gò má anh. Cái trán bóng loáng, sống mũi thẳng tắp, mỗi đường nét cấu tạo luôn luôn là đẹp mắt như vậy, nó đã in sâu ở trong đáy lòng cô, cũng làm cho mọi người nghĩ rằng anh sinh ra là để dành cho cô.

Nếu như không phải là yêu, trọn đời này liền tình nguyện dần dần u mê, ga giường lẫn lộn, cãi nhau, hợp nhau như thế nào cũng là cả đời. Yêu sâu đậm một người, đôi lúc cũng không phải là một chuyện tốt.

Đã nhiều năm trôi qua, Trì Đông Chí vẫn cho rằng tình cảm thuộc về cô mãnh liệt và đã có từ bé, không phải là cô không thể sống được nếu không truy đuổi phần tình cảm này, mà từ khi cô chào đời nó đã là bản năng, trừ anh ra, không thể là ai khác!

“ Có chết cũng không đổi, thâm tình không dứt. ” vậy mà bây giờ bọn họ đã sắp bỏ qua phần tình cảm kia, gặp nhau quá sớm, khi hai người đều không đủ mạnh mẽ, không đủ trưởng thành, không đủ lý trí để chiếm giữ tình yêu này, chính giữa tâm điểm thì bọn họ cho nó rèn luyện, lại không tự bảo vệ mình, càng điên cuồng nói phát dương quang đại

Cuối cùng đôi thanh mai trúc mã chỉ chỉ là trông ký ức, đến cuối cùng bọn họ chỉ có tổn thương và tổn thương, đặt vào đó hơn nửa đời tâm huyết cùng kiên trì thể mà đoạn ái tình đó lại sắp chết yếu ở giữa đường, đã từng đan xen nhau vào trong cuộc sống, bị mảnh đau thương kia chà xát cho thành một vết sẹo, rất luyến tiếc, nhưng không bỏ được.

Quả nhiên là tuổi trẻ không nên làm loại chuyện này, chỉ khi có đủ lý trí, suy nghĩ chín chắn hai người mới có thể nếm thử tình yêu, có thể bảo vệ nó vĩnh viễn, cho nên, cũng chỉ có người tài như vậy mới có thể bởi vì tình yêu mà lý trí trở nên mạnh mẽ hơn.

Mà bọn họ lại không phải như thế, nói đi nói lại vẫn là một câu như vậy : “ gặp nhau quá sớm ” , giống như một con thú nhỏ bé vừa ra đời, tuổi không đủ hiểu hết mọi chuyện, cuối cùng lấy hết tình yêu đặt nơi con mồi, vì vậy bất chấp tất cả mà cắn, cuối cùng gây tổn thương cho nhau, loại tổn thương xưa nay vốn chỉ do sau khi lớn lên săn đuổi con mồi mà bị.

Trì Đông Chí mượn ánh trăng ngoài cửa sổ tỉ mỉ quan sát Lương Hạ Mạt, cứng rắn, ngây thơ, đây là hai từ duy nhất xuất hiện trong đầu cô, tác phong quân nhân cứng rắn cùng thủ đoạn lưu manh của bản thân là kết hợp hoàn mỹ rồi, có lẽ cũng có thể hiểu anh là như vậy, một người đàn ông trưởng thành nhưng tư tưởng cổ chấp như con nít, vốn dĩ là tên khốn kiếp.

Trì Đông Chí nghĩ thầm xong rồi, thật ra thì đã sớm xong rồi, hiện tại dù cho là cô hận anh, hận không thể ly hôn, nhưng ánh mắt vẫn dễ dàng bị cướp đi.

Anh, con người này, không có bản lĩnh khác, chỉ là khắc tinh của Trì Đông Chí, đầu tiên là cướp đi lực chú ý của cô, sau đó là tình cảm, thậm chí lý tưởng cùng niềm tin, Trì Đông Chí biết, nếu như không rời đi, sớm muộn cũng có một ngày cô lại cam tâm tình nguyện đem vận mệnh của mình đưa cho anh chơi đùa, hết thấy toàn bộ sự sống và hi vọng, tự mình mang hai bàn tay trắng, mà anh, không gì làm khó anh được.

Nóng tay Trì Đông Chí giống như là có sự sống, theo sống mũi Lương Hạ Mạt đi xuống một chút xíu, lúc dừng lại dao động đến xương quai xanh, người đàn ông này sinh ra đã có một bộ xương quai xanh xinh đẹp,

đã từng có thời gian dài cô lưu luyến đem nụ hôn dừng lại ở chỗ này. Ngón tay dạo chơi tới ngực trái dừng lại, hai ngón tay Trì Đông Chí ở nơi này nhẹ nhàng tiếp cận.

Truyền thuyết, Eve là từ trong lồng ngực Adam rút ra một cây xương sườn, người đàn bà là xương sườn của người đàn ông, thuở nhỏ Trì Đông Chí đã từng hỏi Lương Hạ Mạt, cô là cây xương sườn thứ mấy của anh? Khi đó Lương Hạ Mạt nói như đùa: cây thứ hai.

Cô vì câu nói của anh mà đau lòng thật lâu, người nào là cây xương sườn thứ nhất của anh đây ???

15. Chương 15

Sáng ngày thứ hai, tiếng động trong phòng bếp vang lên đánh thức Trì Đông Chí, cô đi ra ngoài lập tức nhìn thấy Lương Hạ Mạt làm xong bữa sáng, có cháo trắng, dưa muối, còn có bánh trứng. Nhìn qua bữa sáng rất được này, xem tay chân anh cũng linh hoạt. Suy đi nghĩ lại, mấy người xuất thân là lính ai không biết nấu cơm, nhưng có mấy người thật sự chịu đựng tay động chân làm? Ít nhất trừ nấu mì, Trì Đông Chí chưa từng ăn cơm Lương Hạ Mạt nấu, cái này đủ nói rõ, không phải là anh không biết mà, chỉ là anh không muốn làm mà thôi.

“Em dậy rồi, mau đi rửa mặt.”

Lương Hạ Mạt không hay câu nệ, một khi anh có thái độ câu nệ, Trì Đông Chí liền mất tự nhiên, càng khó bày ra bộ mặt chết, xoay người đi rửa mặt sau đó lại vào phòng của Vương Thục Hiền. Ánh mắt Lương Hạ Mạt vẫn đuổi theo bóng dáng cô, sau khi nhìn bóng lưng cô biến mất, giơ tay làm động tác cổ gồng lên, phải trái nói rất đúng, vợ anh là một người thích mềm không thích cứng, anh mềm một chút cô cũng mềm, anh cứng rắn cô lại cứng rắn hơn, anh không phải là không hiểu rõ tính bướng bỉnh của cô, chỉ là lúc trước lười tốn tâm tư trên người cô, hiện tại không giống như thế, nghe nói anh ta đã trở lại.

Suy nghĩ của Lương Hạ Mạt lại bay về mười năm trước, trước khi anh ta lên máy bay ra nước ngoài, anh ta nghiêng thân thể ghé vào lỗ tai anh nói một câu, lúc đó anh ta nắm cổ áo của anh ném ra xa mấy bước. Tôi đã hôn cô ấy, thời gian hôn khá dài, cô ấy dùng kem đánh răng mùi chanh, thật không tệ.

Mất anh ta cứ nhìn chằm chằm Trì Đông Chí, anh vẫn biết, anh ta thành tâm bệnh của Lương Hạ Mạt, không phải là anh không biết Trì Đông Chí đối với mình sâu đậm, cô vững tâm, trừ anh ra những người đàn ông khác bên ngoài không thể đi vào lòng cô, nhưng Tô Nhượng không giống với những người đàn ông khác, nếu như nói Lương Hạ Mạt anh đã chiếm cả trái tim Trì Đông Chí, Tô Nhượng lại làm cho ngoài trái tim cô bồi hồi, không vào được, cự ly cũng không xa, từ lúc còn rất nhỏ, lần đầu tiên Trì Đông Chí mềm lòng thỏa hiệp với Tô Nhượng đã bắt đầu làm anh khó chịu. Trì Đông Chí có thể dùng lời nói ác độc mắng người chọc tới cô, nhưng mặc kệ Tô Nhượng đã làm sai điều gì, cùng lắm thì cô không để ý tới anh ta chứ tuyệt đối sẽ không hung hấn, bởi vì lý do này anh liền cực độ chán ghét Tô Nhượng.

Chưa bao giờ Lương Hạ Mạt nghĩ tới, khi còn bé nếu như anh làm sai chuyện, trước phải kiểm chế bản thân không để ý tới Trì Đông Chí, cô mặc kệ đúng sai, mặt dày mày dạn đánh anh, đánh đến khi anh nguyện ý thết cô, mới có thể thỏa mãn mà bỏ đi.

Từ trước tới giờ, vị trí của anh trong lòng cô vĩnh viễn là đứng ở đỉnh cao nhất Kim Tự Tháp, độc nhất vô nhị.

Nhớ năm đó, nhớ năm đó, thật là thật là đẹp. Nhớ năm đó. ..

Editor: Miumiu2311

Diendan

Cháo trắng nấu rất nhiều, Vương Thục Hiền uống một chén đầy, buổi sáng sở cảnh sát của Trì Đông Chí có công việc làm chưa xong, cô ăn xong điểm tâm liền vội vã đi. Vương Thục Hiền chuẩn bị đi rửa chén, bị

Lương Hạ Mạt ngăn lại, anh vén tay áo lên bắt đầu làm việc, bình thường góc chết trong phòng bếp không được lau qua một lần cũng được lau sạch sẽ

Vương Thục Hiền đứng bên cạnh nhìn anh, cũng không biết nhìn bao lâu, thở dài một cái thật sâu “Con trai à, con cũng đừng vội lo chuyện trong bộ đội, nên cùng Đông Tử hợp lại sinh con, nếu thực sự không cũng đừng hết hi vọng, mặc kệ như thế nào không thể vì vậy ghét bỏ Đông Tử. Nếu con đánh mất Đông Tử thì đời này con cũng không tìm được người đối với con tốt giống như nó đâu, mẹ cũng coi là người ở trong cuộc”

Lưng Lương Hạ Mạt có chút cứng ngắc, như là cổ chặn tức giận, lại không cam lòng “Cô ấy cố tình gây sự bắt nạt con, đáng lẽ rất tốt.”

“Con bé đau lòng vì con còn không kịp, làm sao có khả năng cố tình gây sự bắt nạt con”. Vương Thục Hiền cảm thấy vô cùng đau đớn, càng nói càng bốc lửa

“Con nói con ngày ngày cùng Thẩm Linh ở một chỗ, lúc này chúng ta còn có ai là không biết, ngày bé con khiến cho Đông Tử đi theo con sẽ khó chịu, lớn lên còn như vậy, con cần phải đem con bé đau lòng đến chết mới thôi sao. Con đã kết hôn rồi, vợ của con thật sự đau lòng vì con.”

“Con trai à, cô gái Thẩm Linh kia tốt thì tốt, nhưng cô ta không phải là vợ con, dù gì cô ta cũng không phải là sống nhân, con xem cô ta yếu ớt, ngoài miệng sẽ nói rõ, trên thực tế không biết làm, ngay cả Tô Nhượng tốt như vậy cũng”

“Tô Nhượng, Tô Nhượng, các người chỉ biết hấn tốt.” Lương Hạ vùng khăn lau lên, “Hấn tốt như vậy, lúc trước sao mẹ không để cho con dâu mẹ lấy hấn ta”.

Vương Thục Hiền sững sờ, có chút tức giận, từ nhỏ con trai bà đã thiếu đầu óc, cũng không biết lúc nào thì mới có thể trưởng thành.

“Mẹ, sao mẹ cứ mang Thẩm Linh và con kéo về một nơi vậy, căn bản không có gì.”

“Không có gì cả ngày con lại cùng cô ta xen lẫn một chỗ, hai ngày trước vì cái gì lại đưa cô ta đến đây, ngay cả mẹ ở nơi này con cũng không đến một lần, chừng nào thì con đối xử với vợ con được như vậy? Con nói xem.”

“Vậy. Không phải là không có chuyện gì sao?”

”Chuyện gì cần con đi theo lấy lòng? Mẹ biết rõ hồi nhỏ con đã thích Thẩm Linh, nhưng Đông Tử kém cô ta

ở điểm nào, lại nói ban đầu cũng là con tự mình dẫn Đông Tử đến trước mặt của mẹ nói các con yêu đương, mẹ cũng không tin nếu con không muốn, Đông Tử còn có thể ép con sao?”

“Con mới không thể. Dù sao qua khoảng thời gian này thì tốt rồi, mẹ đừng nói gì với Đông Tử, lại tìm con làm phiền, thật chán ốm.”

Lương Hạ xoay người trở về phòng ngủ, Vương Thục Hiền tức giận lắc đầu liên tục. Lương Hạ Mạt nghĩ, có thể anh thật không chú ý, ngay cả mẹ anh cũng hiểu lầm anh cùng Thẩm Linh có cái gì, đây cũng là suy nghĩ của Trì Đông Chí sao? Tất nhiên là cô nghĩ như vậy, khó trách ngày đó cô tìm mọi cách buộc anh không gặp Thẩm Linh. Chỉ là, quanh co thôi, chịu thua thôi, ai sợ ai, dù sao trong lòng Trì Đông Chí có anh, thu phục cô là chuyện sớm hay muộn.

Editor: Miumiu2311

Diendan

Trì Đông Chí bận rộn nhiều việc, buổi trưa cô nhận được hộp tiện lợi mà Lương Hạ Mạt đưa tới, đột nhiên có cảm giác xuyên từ Xã Hội Nguyên Thủy đến Xã Hội Đương Đại, từ chân trần đi đường bùn lập tức ngồi lên phi thuyền vũ trụ, còn là khoang hạng nhất.

Cô dẫn anh về cực cảnh sát thì không hay lắm, cô trực tiếp đến bãi tập tìm một vị trí, hai người ngồi chung một chỗ cùng nhau ăn cơm. Mùi vị cũng không tệ lắm, tất cả đều là món cô thích ăn, ném ra không phải tay nghề của Vương Thục Hiền. Trì Đông Chí thật đói bụng, ở trước mặt anh cũng không cần bận tâm hình tượng, cúi đầu chỉ biết ăn, làm cho người ta vừa nhìn cũng muốn ném thử một chút.

Lương Hạ Mạt cười như không cười, trong tay cầm điều thuốc, “Ăn chậm một chút, em nhìn tướng ăn của em này, ăn có ngon không?”

Trì Đông Chí gật đầu, cũng không nhìn hấn.

“Cho anh ăn cùng với”

Trì Đông Chí ghét bỏ nhìn anh một cái, “Anh chưa ăn cơm à?”

“Gấp gáp đưa cơm cho em nên chưa ăn. Em đừng hẹp hòi như vậy, cho anh cùng với”

Trì Đông Chí đem hộp cơm cho anh, anh không nhận, chỉ hé miệng. Cô không muốn quẫn anh, thật lòng không nghĩ nhưng thật sự sợ quai hàm anh mỗi nhừ, nhìn chung quanh không có người nào, nhanh chóng nhét vào trong miệng anh một khối lạp xương, lại cúi đầu ăn.

Lương Hạ Mạt cười rất thỏa mãn, lại mặt dày mày dạn đoạt vài miếng, nhìn thời gian không còn sown, dọn dẹp một chút rồi đi, trước khi đi dặn dò Trì Đông Chí tan việc đi chăm sóc Vương Thục Hiền, bộ đội có chuyện cần anh, ngày mai lại trở về.

Editor: Miumiu2311 Diendan

Từ lúc Lý Trường Hà đối với Chu Nhiễm mắt nhắm mắt mở, khiến cô đối với Chu Nhiễm liền đặc biệt khách khí, chính xác mà nói là coi thường, nhưng làm hết sức không để lại dấu vết, chỉ là bình thường mọi người cùng nhau cũng náo nhiệt, mặn nhạt đều không chê, thành linh đối thái độ, người nhạy cảm đã sớm phát hiện, cũng bao gồm đương sự Chu Nhiễm.

Buổi chiều vừa về phòng đã bắt đầu làm việc, ở đây đều là hồ sơ hợp quy tắc, ngoại trừ âm thanh lật giấy chung quanh cực kì yên tĩnh. Chỉ có tờ giấy nhỏ trong tay Chu Nhiễm soàn soạt bay về phía Trì Đông Chí, làm Trì Đông Chí phiền không chịu nổi. Nghĩ không nhìn nó, nhưng mắt thấy đứa bé kia thật sự hết hi vọng, toàn bộ đề tài viết không có chút dinh dưỡng.

“Sư phụ buổi trưa ăn cái gì? Người đưa cơm cho sư phụ là người nhà sao?”

Trì Đông Chí không có biện pháp tức giận, ngoáy bút viết: “tôi lại hi vọng cậu hỏi vụ án giết người hai tháng trước có tiến triển chút nào hay không”

Mắt thấy Chu Nhiễm ngẩn ra, chợt chuông điện thoại di động vang lên, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn tới đây, Chu Nhiễm cúi đầu nói tiếng xin lỗi, đứng dậy rời đi. Không có ai quy định lúc làm việc nên tắt máy, nhưng âm thanh chói tai này rõ ràng đánh gãy nhiệt tình xử lý công việc của các đồng chí, vài người lục tục đứng lên châu đầu ghé tai.

Trì Đông Chí vô tình nghe được mấy câu, đơn giản đều là nói về Chu Nhiễm, nói bối cảnh đứa bé này không đơn giản, đáng người lại tốt, chính là tính tình quá xấu hổ, không thích nói chuyện. Cuối cùng không biết người nào đặc biệt thiện lương cảm thán một câu: bị Đông Tử làm khó giống như tôn Đại Phạt (câu này Miu ko hiểu. Ai biết câu này có ý gì không chỉ Miu với nhé!)

Trì Đông Chí cười trong lòng. Hấn xấu hổ? Trước đây quả thật cô cũng cảm thấy như vậy, hiện tại biết Chu Nhiễm không thích nói chuyện đều là giả bộ, hấn sẽ không nói, hấn sẽ viết.

Chu Nhiễm và Cốc Tử được phân tới đây cùng nhau, tất cả đều nhét cho Trì Đông Chí hướng dẫn, nha đầu Kê thích làm âm ỉ, không biết lớn nhỏ cùng cô, Chu Nhiễm yên tĩnh hơn nhiều, thường là mặt mày mỉm cười nhìn các cô náo. Lúc mới tới Chu Nhiễm so với tất cả học sinh vừa tốt nghiệp ra trường không giống nhau, tuy rằng ngây ngô, nhưng đối với công việc mới không có bao nhiêu hiểu kì, hơn nữa ánh mắt lại bình thản.

Hàng năm Trì Đông Chí nhìn hắt hắt cảnh phục, lúc mùa đông bên ngoài có thêm một cái áo khoác cảnh phục, bên trong cái áo len cũng không có. Trong kí túc xá có thể xưng là đơn sơ, không có thảm điện càn càn không có máy sưởi ấm, tháng Mười Một ở phương bắc còn chưa có khí ấm, cả kí túc xá lạnh như là hầm băng.

Cô vụng trộm nghĩ có thể gia cảnh hắt hắt không tốt, luôn lặng lẽ tìm cơ hội giúp hắt, đơn vị phát cái gì cũng trực tiếp cho Chu Nhiễm dùng, qua năm mới quá tiết mua đồ khoán cũng tùy ý đưa cho hắt, nói là siêu thị cách nhà mình quá xa, thuê xe qua lại cũng không tiện.

Chu Nhiễm cười tủm tỉm nhận lấy nhưng ngược lại ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói. Thời gian trôi qua, mặc dù hai người trao đổi không nhiều, nhưng Trì Đông Chí càng ngày càng coi hắt là đứa bé mà chăm sóc, nói chuyện cũng không khách khí.

Về sau có một lần cùng Cốc Tử tán gẫu trong lúc vô ý đã nói ra, nói đồng nghiệp muốn quan tâm thì tiền mua đồ ăn vặt cho cô không bằng mời Chu Nhiễm ăn vài bữa cơm. Lúc ấy, Cốc Tử trợn mắt há mồm nói “sư phụ, chị cũng đừng làm em sợ, cấp bậc như em, nửa tháng tiền lương cũng không đủ mời hắt ăn một bữa điểm tâm, một cái quần bò hắt mặc đều là Levi’s, một năm em vất vả chịu khổ mới kiếm đủ tiền mua”.

Trì Đông Chí thật không nghĩ tới xuất thân Chu Nhiễm cao như thế, nhưng từ trước tới giờ, cô và hắt đối với mấy cái này đều không sao, trước kia đối với hắt như thế nào sau lại như thế nào, không cần thận ngược lại sẽ tổn thương tự ái của hắt.

Chu Nhiễm trở lại ngồi bên cạnh Trì Đông Chí, cúi đầu nói tiếng “xin lỗi”, Trì Đông Chí muốn giáo huấn hắt, há miệng thở dốc lại nhắm lại, giống như làm vậy sẽ thương tổn tới trái tim yếu ớt của hắt, cả một buổi chiều hắt cũng đều ở đây len lén liếc cô, quả thật như đứng ngồi không yên.

Nếu là trước kia, ở trước mặt người khác, Trì Đông Chí vô cùng có bản lãnh rống hắt dừng lại, nay tương phản lớn như vậy, ngược lại có không ít người đồng ý, cũng nhỏ giọng nói thầm, có thể xem là Đông Tử học thông rồi. Thanh âm cũng không lớn, nhưng Chu Nhiễm vẫn nghe rõ ràng, ngồi không có cảm giác. Trước khi tan sở lợi dụng thời gian rảnh hắt tìm Trì Đông Chí:

“Sư phụ, hôm nay thế nào chị không vắng em?”

“Thời điểm nào tôi vắng cậu?” Theo bản năng Trì Đông Chí liền chống chế, “Cậu nói là trước kia à, đấy không gọi là vắng, đều là vì tốt cho cậu.”

“Về sau chị tiếp tục tốt với em đi, em nguyện ý để chị quản em. ”

Trong lòng Trì Đông Chí thầm nói da mặt cậu thật dày nhưng mà trên mặt lại lộ ra một nụ cười hết sức chân thành tha thiết, “Cậu đã lớn như vậy, có cha mẹ trông nom, đâu đến phiên tôi tới trông nom.”

Trên mặt Chu Nhiễm có chút hồng, nhỏ giọng phản bác “Em không có mẹ, mẹ em đã qua đời sớm, ba em không rảnh trông nom em”.

Trì Đông Chí ngẩn người, trong lòng có chút chua không giải thích được. Tình huống của cô và hắt tương tự nhau, cha cô qua đời sớm, mẹ cô quan tâm cô không tiện. Vương Thục Hiền cơ hồ thay thế vị trí hai người.

“Biết rồi! Về sau có chỗ không đúng tôi sẽ nói cho cậu, dù sao tôi không sợ cường quyền, chỉ cần ba cậu chó cắn chết tôi là được.”

Chu Nhiễm thoả chí nở một nụ cười cực tươi.

16. Chương 16

Thật ra Vương Thục Hiền thì rất dễ chăm sóc, cơ bản chỉ cần nấu cơm ngon, giúp bà dọn dẹp phòng khách, phòng ngủ, toilet là được rồi. Trước khi mở cửa Trì Đông Chí hơi đắn đo một chút về củ cải và xương sườn

trên tay, không biết mình nấu canh có ngon như bà hay không

Không đợi cô móc chìa khóa ra, Vương Thục Hiền đã tới mở cửa, đứng tại cửa, nở nụ cười thoải mái. __Thiên Yết__ddlqd __

“Sao giờ mới trở về, đơn vị rất bận sao?”

“Không phải, con đi mua thức ăn.”

Trì Đông Chí cố ý cười rất vui sướng.

“Lần này không được khoác lác nữa đâu đấy, phải đảm bảo đưa món ăn ngon lên đó!”

“Được rồi, con sẽ chọn những nguyên liệu tươi ngon nhất là được chứ gì!”

Vương Thục Hiền cười cưng chiều.

“Mau tới đây xem ai tới này.”

Ánh mắt Trì Đông Chí ngưng trệ trong ba giây, người ngồi trên ghế sofa từ từ đứng dậy, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng, nét mặt hồ hững, dù so với khuôn mặt lúc nhỏ như thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi đây là cùng một người, cảm giác rất kì diệu, lạ lùng.

“Đã quá lâu rồi không gặp, Đông Đông.”

Tô Nhượng ngọc thụ lâm phong, rõ ràng mấy ngày trước hai người mới gặp mặt nhau, mà giờ này anh lại tròn tròn mắt nói dối.

Cảm giác rất lạ lẫm, Trì Đông Chí khẽ cúi đầu xuống, phối hợp với anh.

“Phải, đã lâu không gặp, anh trở về lúc nào?”

“Được một thời gian rồi.”

“Vâng, anh ngồi chơi, em đi nấu cơm.”

Tô Nhượng nhìn cô lạnh nhạt xoay người đi vào phòng bếp, tay chân hết sức nhanh nhẹn, tạp dề quanh eo của cô không tới một nắm, đường cong gò má rất đẹp, ánh mắt vẫn cố chấp như cũ. Cảm xúc trong lòng Tô Nhượng lại cuộn cuộn dâng lên một lần nữa, cô sẽ mãi mãi không thỏa hiệp, luôn bướng bỉnh như vậy, quả nhiên một chút cũng không thay đổi.

Rõ ràng bởi vì Tô Nhượng đến thăm mà Vương Thục Hiền rất vui vẻ, cố ý giữ anh lại ăn cơm tối, Tô Nhượng cũng không có từ chối, hơn nữa khẩu vị của anh cũng không tệ lắm, liền uống hai chén canh xương, món ăn thì lại không động đến.

Cũng không có cảm giác khó chịu, rất nhiều năm qua lần đầu tiên hai người ngồi gần nhau như thế, lại hết sức ăn ý lựa chọn lạnh nhạt, có lẽ trong lòng cũng có chút pháp phùng, chỉ là nguồn gốc không giống nhau, một người bởi vì yêu, một người khác bởi vì ghen.

Năm tháng dài đằng đẳng đã xóa tan sự khờ khạo và cố chấp của anh, Tô Nhượng nghĩ, năm tháng không buông tha cho con người, ngay cả nhóm người bọn anh đều cố chấp như nhau cũng bắt đầu dần thất vọng về tình yêu, thậm chí còn buông tha, quả nhiên không có thứ gì là không bị tàn phá bởi thời gian.

Sau đó Tô Nhượng ngồi cùng Vương Thục Hiền một lát, Trì Đông Chí ở phòng bếp dọn dẹp vệ sinh, giống như cuộc sống nhiều năm trước, chỉ là vai nam chính khác nhau, rất khó làm cho người ta có cảm giác của sự thay thế.

Lúc rời đi, Tô Nhượng đề nghị Trì Đông Chí tiễn anh một đoạn.

Vương Thục Hiền hiển nhiên đồng ý, có thể nhìn ra, rất có thể là bởi vì con trai mình cùng Thẩm Linh đi quá gần, bà có chút áy náy với Tô Nhượng, cho nên không từ chối yêu cầu của anh, có thể cũng bởi vì bà không biết một chút quá khứ giữa Trì Đông Chí với Tô Nhượng.

“Đông Tử, con tiễn Tô Nhượng đi, nhớ cầm theo đèn pin.”

Trì Đông Chí thoáng giật mình, cười tự nhiên đứng lên.

“Có thể nha, đi thôi.”

Tri Đông Chí khoác thêm một bộ quần áo, mang theo đèn pin cầm tay, một trước một sau cùng Tô Nhượng ra cửa, nhìn dáng vẻ cô như vậy có vẻ là một tư thế nói chuyện dài, Tô Nhượng suýt nữa bật cười, cô quả nhiên vĩnh viễn đều là như vậy.

“Gọi em xuống có chuyện gì sao?”

Tri Đông Chí vừa ra khỏi cửa liền mở miệng hỏi.

“Không phải là em có nghi vấn cần anh tới giải đáp sao, anh cho em một cơ hội.”

Tô Nhượng ở trước mặt dẫn đường, cũng không quay đầu lại nhìn sắc mặt của cô.

“Em không có nghi vấn gì, cuộc đời của anh chưa bao giờ cần người khác vung tay múa chân.”

Còn nói không có nghi vấn? Miệng đã nói như vậy mà còn không chịu nhận.

“Em cùng Hạ Mạt có khỏe không?”

“Cũng không tệ lắm.” __Thiên Yết__dđlqd __

Tri Đông Chí hơi hột nói, hình như cô không muốn tiếp tục cái đề tài này.

“Thật làm cho người khác hâm mộ.”

Đi xuống tới lầu dưới, Tô Nhượng đứng lại, quay đầu lại nhìn cô, đáy mắt một mảnh hài hước.

“Có phải em muốn hỏi người phụ nữ đó là ai?”

“Em càng muốn biết tại sao dáng dấp của cô ấy giống em.”

Tri Đông Chí cười khinh miệt.

“Điều này làm cho em khó chịu, có một người hình dạng rất giống với em lại là người thứ ba, cho dù thế nào thì trường hợp này cũng làm cho người ta kinh tởm.”

“Miệng em lúc nào cũng xấu như vậy.”

Tô Nhượng không có tức giận bởi vì lời nói của cô, ngược lại anh cười rất vui vẻ.

“Giống em sao? Thật ra thì không giống, vừa mới bắt đầu anh cũng cảm thấy cô ấy giống em, sau lại. . . .”

Tô Nhượng lắc đầu một cái.

“Không cảm thấy giống nữa, cho nên cô ấy còn chưa có tư cách làm người thứ ba, trước miễn cưỡng dùng đi, chờ sau này tìm được người giống em hơn thì cô ấy có thể rời đi.”

Trán Tri Đông Chí nổi đầy gân xanh, không nhịn được nhỏ giọng quát lớn.

” Tô Nhượng, anh đừng quá phận.”

“Em đừng nóng vội.”

Tô Nhượng ngăn trở cô.

“Anh bỗng phát hiện ra rằng anh yêu những người không giống với em, bởi vì em không yêu anh, và anh, ừm, cũng bởi vì họ yêu anh, cho nên mãi mãi không vui nổi, anh không phải. . . .”

“Đủ ê tiện!”

Về mặt Tri Đông Chí cực kỳ giận dữ làm Tô Nhượng buồn cười.

“Ha ha, chính xác, quả thật đủ ê tiện. Thế nào? Kế tiếp có phải vờ làm người tri kỷ khuyên anh quay đầu lại là bờ, đối xử tốt với Thẩm Linh không?”

Tri Đông Chí cứng lên, biết nghe lời lắc đầu một cái.

” Tô Nhượng, thật lòng em không có ý nói anh đê tiện.”

“Anh hiểu, anh còn không hiểu em sao?”

Anh đương nhiên hiểu rõ cô, cô chỉ độc mồm, từ trước đến giờ luôn nghĩ một đằng nói một lẻo, khi còn bé anh thường đi theo phía sau cô, cô chê anh phiền liền mắng chửi người, để cho anh biến, anh không đi cũng không thấy cô tức giận, cô đi đến chỗ nào thì anh tới nơi đó.

“Về chuyện anh và Thẩm Linh, không có liên quan gì với em, giải quyết như thế nào đều là chuyện của hai người.”

Lúc này Tô Nhượng thật sự kinh ngạc, anh đã quen với sự ích kỷ và vô cảm của cô, mặc dù biết tất cả ngọn nguồn đều là bởi vì Lương Hạ Mạt, nhưng nhiều năm qua như vậy anh đã có thể đón nhận, anh không bao giờ có thể ngờ Trì Đông Chí cô cũng có một ngày thay đổi tính, tiếp theo một cái suy nghĩ hiện lên trong đầu anh.

“Em cùng Hạ Mạt xảy ra vấn đề?”

Trì Đông Chí cười nhạo anh.

“Anh đa nghi.”

“Em cảm thấy. Em có thể gạt anh sao?”

Anh nhìn cô chăm chăm, màu sắc đáy mắt từ từ hòa tan ra bốn phía, khoảng cách hai phía không phải rất xa, Tô Nhượng gần như không nhận được ý nghĩ muốn đi bóp cằm của cô, lấy ra một ít tin tức từ bên trong.

Thấy cô đứng im như đá, cuối cùng Tô Nhượng cũng suy sụp như cũ, cúi đầu giống như là con gà trống thua trận, giải thích những gì đã trải qua với cô gái ngoài giá thú kia, từ lúc thông báo tuyển dụng đến khi nhìn thấy vẻ ngoài của cô thì trong đầu anh xuất hiện ý xấu, sau đó hai người quen nhau, tất cả đều rõ ràng chi tiết giống như một bài báo cáo, cuối cùng anh còn nói.

“Rất thân mật, ôm hôn cũng có, ý nghĩ cùng nhau lên giường cũng có, nhưng còn chưa kịp thực hiện thì phát hiện cô ta và em là hai người hoàn toàn khác nhau.”

Tô Nhượng trưng ra vẻ mặt không biết phải làm sao.

“Sau đó... giống như không có hứng thú, đành nghỉ, giữ cô ta lại bên cạnh để làm vật trang trí, nhìn cũng thấy thoải mái.”

Trì Đông Chí nhìn chăm chăm vào anh, toàn thân tức giận mỗi lỗ chân lông cũng bốc lửa, con mẹ nó khôn kiếp, lại dám có ý xấu với cô.

“Em đừng nhìn anh như vậy, anh cảm thấy giống như em muốn cưỡng bức anh.”

Trì Đông Chí rất muốn đá cho anh một phát, hoặc là nói tiếng “em thật thất vọng về anh”, nhưng điều này không phải là thái độ cô nên có, cô không nhận được hỏi.

“Anh làm sao xứng đáng với Thẩm Linh?”

Tô Nhượng cố ý trừng mắt giả bộ vô tội, hai tay mở ra.

“Trước mắt còn không định suy nghĩ những chuyện này, huống chi cô ấy đối với anh cũng rất vui vẻ.”

”Anh nói láo, cô ấy rất yêu anh, như thế mà vẫn không làm anh xúc động, anh không có trái tim sao?”

“Yêu?” _Thiên Yết_ddlqd _

Tô Nhượng tựa hồ nghe được chuyện buồn cười nhất trên thế giới này, lập tức liên tục gật đầu.

“Ừ, đúng, rất yêu anh, đó là nói dễ nghe một chút, ngay cả nước nóng cũng bắt anh lấy, anh phục vụ cho cô ấy đầy đủ, huống chi anh căn bản không yêu cô ấy, miễn cưỡng, dựa vào cái gì mà anh phải tự uất ức chính mình.”

Trì Đông Chí vừa định phản bác liền bị anh vội vàng cắt ngang.

” Đông Đông, tại sao cách em và cô ấy yêu lại không giống nhau chứ? Cô ấy thì chỉ nói, còn em chỉ biết làm, nếu Thẩm Linh có thể đối với anh bằng một nửa giống như em đối với Hạ Mạt, thì cho dù anh không thương cô ấy sớm muộn cũng sẽ bị cô ấy làm cho cảm động, càng không thể nào phản bội cuộc hôn nhân này, dù sao cũng là chuyện cả đời, nhưng cô ấy không xứng đáng để anh làm như vậy.”

Bạn bè lớn lên cùng nhau ai cũng hiểu Thẩm Linh, yếu ớt, đơn thuần, thích nằm mơ, thích bám người, nói nhiều hơn làm, bệnh công chúa cực nghiêm trọng, không có trải qua cuộc sống mà không có người tể nhật có thể được gây ấn tượng với cô, nhưng một khi sống thực sự với nhau, những chi tiết bình thường không đáng kể đều có khả năng đánh bại tình yêu, huống chi, Tô Nhược không có tình yêu với cô, nói gì đến nhân nhượng, bao dung.

Trì Đông Chí bị cắt ngang im lặng, vẫn còn đấu tranh phản bác.

“Đây không phải là lý do của anh, cô ấy là vợ anh, bất kỳ khuyết điểm nào của cô ấy đều không phải là lý do của anh.”

Một câu cuối cùng nói khó khăn.

“Tô Nhược, cảm ơn anh đã giết chết hình ảnh đẹp của anh trong tâm trí của em.”

Trì Đông Chí gần như có thể nghe được âm thanh của quả đấm anh nắm chặt đến xương cốt vặn vẹo, chỉ là cô không thể nào lùi bước, càng không thể nào tán thành cái Logic của anh. Bên ngoài, cô mãi mãi khinh bỉ cách làm này.

“Còn Lương Hạ Mạt thì sao? Em có thể tha thứ cậu ấy vượt quá giới hạn sao?”

“Tô Nhược.”

Trì Đông Chí lớn tiếng quát anh.

“Anh thật là quá đáng, đừng quên hai người bọn họ một là vợ anh một là chồng của em, anh làm sao có thể trở thành như vậy?”

“Thì ra là em cũng biết bọn họ xen lẫn cùng một chỗ, mà vẫn có thể bình tĩnh được, để anh xem em có thể nhìn Lương Hạ Mạt tới khi nào? Mạt khác, em cũng giết chết sự kiên cường và không thỏa hiệp của Trì Đông Chí ở trong lòng anh.”

Trì Đông Chí im lặng không thể đối mặt với thất bại ở trước mặt Tô Nhược, không nắm chắc, không biết trước, tâm trí vượt quá giới hạn thì tính sao? Cô có thể bảo đảm Lương Hạ Mạt không có vượt quá giới hạn, bởi vì anh đã nói đời này chỉ cùng lên giường với một mình cô, ưu điểm của Lương Hạ Mạt thì không nhiều, duy nhất một điểm nói được là làm được.

Gây nhau rất căng, hình như không có nói một chút đi cần thiết, Trì Đông Chí chuẩn bị lên lầu, bị Tô Nhược từ phía sau gọi lại.

“Này, cho anh ấn dấu cái đi, coi như là kỷ niệm, chỉ là bên ngoài cũng không coi là phạm pháp.”

Trì Đông Chí cảm thấy vớ vẩn đến tận cùng, ngay cả đầu cũng không quay lại, xoay người lên lầu.

Cho đến khi đèn trên lầu sáng lên, Tô Nhược chậm chạp không chịu rời đi, ngồi trong khu nghỉ mát của chung cư bên cạnh, tây trang cởi ra hai cúc áo, nhìn qua rất chán chường.

Người phụ nữ này, vừa ngoan tuyệt lại ích kỷ, ngay từ lúc tám trăm năm trước anh đã sớm tuyệt vọng đối với cô, nhưng mà, cho tới bây giờ, có một nơi sâu trong lồng ngực của anh vẫn bị đau dữ dội.

“Ấn dấu thôi mà.” __Thiên Yết__ddlqd __

Nhiều năm trước, một ngày nào đó trong lúc vô tình anh thấy Lương Hạ Mạt cười hì hì chỉ vào má cậu ta nói, Trì Đông Chí nhảy dựng lên hung hăng hôn ở trên mặt cậu ta, vui mừng giống như con thỏ nhỏ. Anh vừa chua xót vừa đổ kị, nhưng trong cái không gian kia chỉ có Lương Hạ Mạt cùng Trì Đông Chí, không có người khác.

Hơn nữa, không hề có anh!

17. Chương 17: Chương 17

18. Chương 18

Hai mươi bảy tuổi Trì Đông Chí đã không còn là Trì Đông Chí lúc mười tám tuổi nữa, cô đã không còn nhiệt tình đi ép Lương Hạ Mạt phải nói ra một chữ yêu nữa. Trước kia đã từng sôi nổi bộc lộ nhưng đã bị cuộc sống bình thản mài dũa nhẵn bóng, chỉ cầu nửa đời còn lại được thanh thản, muốn bỏ mà không thể vì luyến tiếc. Mỗi đêm khuya mất ngủ, cô một lần lại một lần tự hỏi mình: Anh ấy chịu thua rồi, mình mềm lòng rồi ư? Anh ấy muốn có con sao?

Trả lời cô là căn phòng vắng lạnh: Muốn! Cô muốn có một đứa con! Cô muốn có một đứa con rồi cùng Lương Hạ Mạt đi đến cuối cuộc đời. Cô cũng chẳng còn hy vọng xa vời rằng mình có thể yêu người khác nữa, cho dù sau này không có anh, cô vẫn có quyền tìm một nơi gửi gắm trái tim mình.

Sau nửa tháng suy nghĩ tỉnh táo, cuối cùng Lương Hạ Mạt cũng hài lòng trở lại. (Thiên Yết-DĐLQĐ)

Cuộc sống và tình yêu đầy rẫy sự thỏa hiệp. Người nào đắm chìm trước thì người đó sẽ thua, đôi khi người ta lại phải cúi đầu phục tùng nó. Mà Trì Đông Chí cô muốn có đứa trẻ không phải vì tình yêu nửa đời của cô, chỉ đơn giản là một suy nghĩ trong đầu, đó sẽ là chỗ dựa để cô tiếp tục sống trên đời này.

Sau khi Lương Hạ Mạt biết cô tự suy xét, mặt mày liền giãn ra, cười không có cảm xúc, là sự hài lòng phát ra từ trong lòng, phá lệ không ỷ sủng mà kiêu, nhiều lần liên tiếp nhấn mạnh sự chân thật, yêu cô thì yêu luôn đứa nhỏ của cô, đặt cô vào trong tim..

Gần đây anh luôn dùng lời ngon tiếng ngọt, không còn có thể thành thật với nhau, bây giờ tận mắt thấy anh từng bước từng bước lớn lên khó khăn, quá trình này khiến cho lòng cô chua xót. Vì cô từ nhỏ đến lớn cô luôn yêu người đàn ông này, đây là thứ tình cảm mà cả thế giới này cũng không thể phá hủy được, nếu như quay về thời gian mấy tháng trước, nếu như anh cũng biểu hiện như vậy, thế giới của anh chỉ có một mình cô, Trì Đông Chí nguyên ý coi anh là đứa bé để cưng chiều cả đời, nhưng tất nhiên tất cả những giả thiết này đều không thể nào thành lập.

Cuối cùng Lương Hạ Mạt tự đưa ra quyết định, chúng ta hẹn hò đi!

Biến chuyển quá mức kinh người, Trì Đông Chí có chút không dám tin, chúng ta đi hẹn hò, còn mẹ thì sao đây?

Lương Hạ Mạt rất tự hào, mẹ cho phép đi.

Nụ cười trên mặt Trì Đông Chí mất đi, ngược lại lại bật cười, tại sao cô có thể so đo với người đàn ông có trái tim và đầu óc dung lượng thấp đây? (Thiên Yết-DĐLQĐ) Anh có thể nghĩ đến việc xin người khác chỉ bảo, hơn nữa còn không miễn cưỡng tiếp nhận đề nghị của Vương Thục Hiền, đây đã được coi là một đột phá không nhỏ.

Lương Hạ Mạt nói được là làm được, buổi tối anh lập tức đi mua vé xem phim, thời đại hoàng kim, cơm tối cũng không kịp ăn, trước khi vào trong anh lại đi mua chút gì đó cùng nước, sau khi phim bắt đầu chiếu, anh mở ra cho cô ăn từng thứ một.

Lương Hạ Mạt luôn luôn hứng thú với việc mình đưa món ăn ngon này nọ cho cô, liên tục nhét vào trong miệng cô, không dũa dằm cũng không gấp, lại càng không làm bộ, tựa như rất nhiều cha mẹ đem đồ tốt trong nhà để lại cho đứa bé, mà cô cũng yên tâm thoải mái tiếp nhận. Không có một từ chính xác nào để đánh giá mọi chi tiết nhỏ của những gì có trong cảm giác tự nhiên. Lương Hạ Mạt đối tốt với Trì Đông Chí chôn giấu ở trong từng chi tiết nhỏ, bẩm sinh đã vậy, ngay cả bản thân anh cũng chưa từng phát giác qua.

Cho nên nói Lương Hạ Mạt có thói quen tiếp nhận tình cảm của Trì Đông Chí đối với anh, hơn nữa anh còn coi thường nó, nhưng Trì Đông Chí chưa từng coi thường tình cảm ăn sâu bén rễ của anh dành cho cô!

Nhìn Trì Đông Chí ăn no rồi, Lương Hạ Mạt mới bắt đầu dọn dẹp tàn cuộc, anh nhanh chóng tiêu diệt sạch sẽ, lại mở chai nước, rất tự nhiên đưa cho Trì Đông Chí.(Thiên Yết-DĐLQĐ) Khi làm hàng loạt các hành động này đôi mắt của anh cũng chưa từng rời khỏi màn hình nửa phút, vẫn nhận xét đánh giá về nơi này, một chút cũng không khách khí.

Đây giống như thước phim quá khứ của hai người trong hai mươi mấy năm từng chung sống, một chút thay đổi trong lòng cũng không thể kích thích đối phương, chỉ là trong quá khứ Lương Hạ Mạt không thường tới rạp chiếu phim, anh thà rằng xem phim ở nhà, muốn làm cái gì thì làm cái đó, ở rạp chiếu phim thì không được như vậy, tay chân bị gò bó.

Khi hết phim, bên ngoài mưa nhỏ, Trì Đông Chí cau mày, cô ghét nhất trời mưa, tâm trạng đều đều nén. Trước kia Lương Hạ Mạt thường trêu ghẹo cô, nói trời muốn mưa để đuổi *dì cả đi, lúc đó mùi thuốc súng trong nhà bắn ra còn nồng nặc hơn so với bãi tập bắn.

*dì cả : cách nói ám chỉ kinh nguyệt của người phụ nữ.

Lương Hạ Mạt thấy thế, anh chạy ra đường mua chiếc dù che mưa, hơn phân nửa dù đều che ở trên người cô, trong chốc lát, nửa người của anh đều ẩm ướt.

“Sao hôm nay anh lại chu đáo với em như vậy?”

Lương Hạ Mạt nháy mắt mấy cái, có chút không rõ nguyên do.

“Sao anh lại chu đáo với em hả ? Không đúng không đúng, lúc nào thì anh không chu đáo với em hả ?”

Trì Đông Chí chỉ chỉ vào cây dù che cạnh mình .

“Chà chà.” (Thiên Yết-DĐLQĐ)

Lương Hạ Mạt cười.

“Trước kia không có cơ hội chứ sao.”

Trước kia quả thật khó mà yên lặng đi cùng một chỗ, Trì Đông Chí nói.

“Che mình cho kỹ vào, đừng để bị cảm, em không muốn chăm sóc anh đâu.”

Nếu như giữa hai người có một người ngã bệnh, Trì Đông Chí hy vọng là mình.

“Anh coi mình là sắt thép mà, anh là một đấng mày râu, phương diện này em không cần nuông chiều anh.”

Nghĩ đến trước kia anh luôn thoải mái tiếp nhận sự nuông chiều của cô, Lương Hạ Mạt không nhịn được đỏ mặt, cười hì hì nắm mặt cô nhéo một cái, đây là việc thân mật mờ ám mà anh thích làm nhất, sức lực trên tay anh khiến mặt Trì Đông Chí bị sưng đỏ mấy ngày liền.

“Hơn nữa, bây giờ em là đối tượng quan trọng cần được bảo vệ.”

Lương Hạ Mạt sờ sờ bụng cô, chợt khom lưng kề mặt ở phía trên, thần bí hề hề nói.

“Nói không chừng đã có.”

“Anh chết đi.”

Hất tay của anh ra, mặt cô khê đỏ lên, Trì Đông Chí xoay người rời đi.

“Này, đừng đi mà, chờ anh một lát.”

Cánh tay cô bị anh kéo, Trì Đông Chí không tính là thấp, nhìn hai người đứng chung một chỗ rất xứng đôi, Tần Thanh đã từng trêu ghẹo nói qua, chiều cao hai người này rất thích hợp để hôn môi.

“Đông Tử, anh đã nói với em, nếu như em mang thai em phải nói cho anh biết sớm một chút, lúc đó anh nhất định sẽ một bước không rời canh giữ ở bên cạnh em, anh thề. (Thiên Yết-DĐLQĐ) Đông Tử, cho anh thêm một cơ hội, lần trước. Anh tự trách bản thân thật lâu.”

” Trách bản thân mình cái gì?”

Lương Hạ Mạt không có mở miệng, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một tia đau đớn.

Đây là hối tiếc lớn nhất đời anh, cô mang thai, anh vui mừng hơn bất cứ ai, nhưng ngoại trừ thân phận người lính của anh, anh cũng chỉ là một chàng trai mới lớn còn nông nổi bốc đồng mà thôi, huống chi Trì Đông Chí dùng cảm hơn so với những người phụ nữ bình thường khác, thậm chí anh còn tin tưởng rằng không có gì là cô không làm được, anh đã xem nhẹ thời kỳ đó, thật ra thì Trì Đông Chí cũng chỉ là một phụ nữ có thai cần người bảo vệ.

Sau đó nghe Vương Thục Hiền nói lại, hôm đó mưa to, một mình cô đến bệnh viện, thuận tiện mua thuốc bắc về cho Vương Thục Hiền, ncô chỉ bị vấp một cái mà thôi, liền bị sảy thai, anh cảm thấy thật có lỗi với đứa bé, không dám về nhà gặp cô, vừa thấy cô liền không thể tránh khỏi nghĩ tới đứa bé, vì vậy mỗi ngày thường tránh né ở quân đội. Nhưng Lương Hạ Mạt đến nay cũng chưa từng suy nghĩ qua, tại sao mình lại không dám gặp cô? Là áy náy hay là bởi vì. Hổ thẹn?

Cuối cùng Lương Hạ Mạt cũng không biết làm sao mở miệng nói cho Trì Đông Chí biết anh tự trách cái gì, đối với anh mà nói, một câu giải thích càng phiền hơn trăm lời ngon tiếng ngọt.

Cơm tối là món cay ở quán Tứ Xuyên gần nhà, cơ hồ một nồi lẩu cá đều bị Trì Đông Chí tiêu diệt. (Thiên Yết-DĐLQĐ) Cuối cùng cô còn chưa đã thèm, liền uống hai ngụm canh tương ớt cay nhất ở phía trên. Lương Hạ Mạt nhìn đến mặt cũng nhăn lại rồi.

“Sao em lại ăn cay như vậy, sớm muộn gì dạ dày cũng có vấn đề cho xem.”

“Đã nghiện mà.”

Trì Đông Chí lại gấp một miếng cá lên ăn.

“Em muốn ăn bao nhiêu đây?”

Người nào đó trợn trắng mắt lên.

“Anh ăn mỳ thịt băm của anh đây, này đúng là phân biệt đối xử, khi nào thì em mới chịu theo anh ăn một bữa không cay đây?”

“Ở nhà không phải đều theo anh sao, à, em ăn cay còn phải lén lén lút lút.”

Anh không ăn được cay, Trì Đông Chí lại còn hăng hái so đo với anh, bỏ một đồng ớt khô làm cho anh không thể ăn được, lần này cô tuyệt đối sẽ không nuông chiều Lương Hạ Mạt nữa, hai người hận đến không thể ở chung một chỗ.

Đang điên cuồng náo loạn , một giọng nói chen vào.

“Sư phụ.” (Thiên Yết-DĐLQĐ)

Trì Đông Chí ngẩng đầu nhìn lên, là Chu Nhiễm, sau lưng còn mấy người mặc cảnh phục đi theo, khuôn mặt rất trẻ, tất nhiên không phải là trong đội bọn họ.

“A Chu Nhiễm , tới đây ăn cơm sao?”

“Bạn cùng lớp bị ốm, lại ở gần đây, thuận tiện chúng tôi tới thăm cậu ấy.”

Tay của hai người còn đang nấn chặt, mặt Trì Đông Chí ửng đỏ lên, vội vàng buông ra, vẫn không quên trừng mắt nhìn Lương Hạ Mạt một cái, giới thiệu với họ.

“Đây là chồng của chị, Lương Hạ Mạt. Hạ Mạt, đây là Chu Nhiễm cùng chung tổ với em.”

Chu Nhiễm nhẹ nhàng liếc mắt nhìn, khẽ gật đầu.

Cứ liếc mắt một cái, Lương Hạ Mạt lại nhìn cậu ta thêm vài lần. Mặt trắng nhò (chỉ công tử bột) trong đội cảnh sát hình sự nhiều sỏi thiếu thịt này, tiền đồ rất bao la.

Chào hỏi xong, một nhóm người lảng xảng kéo đi, xa xa còn có thể nghe được có người nói thầm: thiếu tá Bình lớn lên đẹp như vậy, đúng là không thừa đường sống cho người ta mà.

Trong nháy mắt Lương Hạ Mạt vui vẻ rồi.

“Aiz, bọn họ khen anh đẹp trai đấy.”

Trì Đông Chí nghe lời anh nói xong thì liếc mắt xem thường.

Ngày hôm sau vừa đi làm, Cốc Tử xông lên đầu tiên.

“Ôi sư phụ, nghe Chu Nhiễm nói ngày hôm qua gặp chị cùng sư phụ của chị đi ăn lẩu cá.” (Thiên Yết-DĐLQĐ)

“Ánh mắt cậu ta còn rất tốt, ăn cái gì cũng nhìn được.”

Cốc Tử ngày càng hăng hái, đặc biệt trên mặt còn đỏ ửng hiem thấy.

“Em anh rể nhà chúng ta cũng là thiếu tá, nghe nói là bộ đội đặc chủng, siêu cấp lợi hại.”

“Cách xa vạn dặm, nhà của chúng tôi ở ngay viện dò phá bom mìn.”

“A, người chuyên nghiệp hả, đặc biệt trâu bò đấy.”

“Cho nên nói em đừng chọc chị, cẩn thận chị điên lên liền đem toàn bộ ngòi nổ cột lên người của em, nhét thuốc nổ vào lỗ mũi em.”

Trì Đông Chí nhăn mũi, vẻ mặt nghiêm túc hù dọa cô ấy.

Cốc Tử cười đến chảy cả nước mắt.

“Sư phụ ơi sư phụ, chị nói làm sao lại tương phản lớn như vậy chứ, lần đầu tiên nhìn thấy chị thì em cho là chị rất hung dữ, đến sau này em mới biết, ừ, nói như thế nào đây, chị chính là miếng đậu hũ chiên giòn, bên ngoài bọc một lớp vàng cứng rắn, bên trong lại mềm nhũn.”

Đậu hũ chiên giòn?! Đúng là không biết so sánh, nhưng vẫn may mắn cô không phải là đậu hũ chiên giòn ở giữa chèn thêm cá thối.

“Cho nên đấy.”

“Cho nên nha.” (Thiên Yết-DĐLQĐ)

Cốc Tử gạt gạt cằm của cô.

“Nhìn qua chị là một nữ quân nhân, trên thực tế là một em gái yếu đuối, vừa thơm vừa mềm dễ áp đảo.”

Trì Đông Chí vỗ một phát vào mông Cốc Tử.

“Xéo đi sắp xếp lại hồ sơ cho chị.”

Cốc Tử lưu lại một chuỗi tiếng cười tựa như chuông bạc khiến tâm tình Trì Đông Chí cũng khá hơn nhiều. Mặc dù cô không ôm hi vọng, nhưng sự thay đổi của Lương Hạ Mạt khiến cô vừa lòng. Thì ra cuộc sống là như vậy, mình thỏa hiệp với nó một chút xíu, nó sẽ trả lại mình một chút xíu vui mừng!

19. Chương 19

Lại nhìn thấy Thẩm Linh lần nữa, mặt Trì Đông Chí không chút thay đổi thái độ, không khó nhìn ra một chút thương hại trong mắt của cô, quá khứ cô ấy nấy với Tô Nhượng, nguyên nhân vì cô là nhân tố trong cuộc hôn nhân của anh, có điều từ đầu đến cuối ở trong lòng cô không xem anh là người quan trọng trong lòng mình, cho nên khi cô biết Tô Nhượng phản bội hôn nhân, mặc kệ bởi vì sao, đột nhiên áy náy của cô đối với Tô Nhượng nhanh chóng giảm xuống.

Về mặt Thẩm Linh rất mệt mỏi, chắc hẳn phải có chuyện đặc biệt thì mới tới sở cảnh sát tìm cô. Trì Đông Chí đưa Thẩm Linh tới phòng nghỉ, rót chén nước ấm đưa cho cô ấy, trời cực nóng mà vẫn có thể thấy tay cô ấy chỉ run nhẹ nhẹ.

“Làm sao vậy?”

“Tô Nhượng có quan hệ ở bên ngoài.”

Thẩm Linh ngẩng đầu lên, đáy mắt có tơ máu, dĩ nhiên là trống rỗng.

“Không, anh ta không phải Tô Nhượng, Trì Đông Chí cô có thể tin tưởng sao? Đây chính là Tô Nhượng đấy, so với Tô Nhượng thì Bạch Tuyết còn thuần khiết hơn, anh ta vậy mà có quan hệ ở bên ngoài.”(Thiên Yết_DDLQD)

Trì Đông Chí trầm mặc một hồi lâu, nhẹ nhàng hỏi.

“Cậu biết từ lúc nào?”

“Ngày hôm qua, anh ấy mang cô ta về nhà, mọi người trong nhà đều cho rằng đó là thư ký của anh ấy, nhưng tớ vừa nhìn thấy mặt của người phụ nữ kia thì cũng biết là chuyện gì đang xảy ra.”

Thẩm Linh nhẹ nhàng đặt mu bàn tay lên trên khóe mắt, trong lòng có nỗi khổ khó tả.

“Là một người vợ không đủ tư cách tớ có thể vờ như là anh ấy rất yêu tớ, nhưng nếu như Tô Nhượng đã không còn đủ tư cách là một người chồng, Đông Tử, tớ nên làm cái gì bây giờ?”

Cô muốn nói, tớ không biết. Hôn nhân của mình cũng trăm ngàn lỗ hổng, từ lúc nào Trì Đông Chí cô đã trở thành cổ vấn tình yêu cho người khác? Suy cho cùng cô là người ích kỷ, toàn bộ ý định đặt ở trên người Lương Hạ Mạt, không cần thiết giữ lại cho bản thân mình, nói cho cùng thì chuyện của người ngoài cũng không liên quan gì với cô.

Nhưng cuối cùng cô cũng không đành lòng nói ra như vậy, chắc chắn lúc này Thẩm Linh khờ khạo nhưng cô ấy không phải giả vờ. Cô không hận cô ấy, chỉ là ghét cô ấy ngu ngốc, cho dù như thế nào các cô cũng có hai mươi mấy năm duyên phận giống nhau.

“Thẩm Linh, không có chuyện gì đừng mân mê những thiết kế thời trang kia, không phải tớ nói để cho cậu vứt bỏ đi sự nghiệp của mình, nhưng cậu cũng không thể không quan tâm đến gia đình chứ. Anh ấy bận rộn công việc, cậu chuẩn bị tốt cơm nóng canh nóng cho anh ấy, cái này không phải là mất thể diện, mà đó chính là bổn phận làm vợ. Trên sự nghiệp anh ấy đã tự mình có khả năng gánh vác, tại phương diện này cậu không cần cho thêm anh ấy một cước. Cậu nên quan tâm anh ấy nhiều hơn một chút, mặc kệ là tâm địa sắt đá anh ấy cũng sẽ cảm nhận được lòng tốt của cậu.”

“Thẩm Linh, Tô Nhượng cần sự quan tâm của cậu, điều anh ấy cần không phải là một đối tác chuyên nghiệp, mà cần sự ấm áp của vợ mình đem đến.”

Thẩm Linh ngây dại, bởi vì Tô Nhượng, cô vẫn cố gắng theo đuổi bước chân của anh, cùng đi ra nước ngoài học thêm, hi vọng ngày nào đó có thể sống vai cùng anh. Mỗi ngày cô cố gắng làm tất cả chuyện lãng mạn trên thế giới, nhưng mà không có lo lắng cho thân thể của Tô Nhượng. Cô chưa từng nghĩ tới anh có đói bụng hay không, có lạnh hay không, cô đã xem nhẹ chuyện này, hơn nữa từ trước đến nay cô không nghĩ tới anh cũng cần.

” Tớ đã gặp qua Tô Nhượng, anh ta và cô gái đó còn chưa có phát triển đến mức không thể vấn hồi, nếu như cậu không bỏ được anh ấy, nên biết làm như thế nào. Thẩm Linh, bản chất của Tô Nhượng không xấu, anh ấy làm sao có thể hư đây. Chẳng qua tớ nói cũng chưa chắc đúng, nếu như cậu tính thật sự buông tha, xin mời càng sớm càng tốt.”

Thẩm Linh có chút đờ đẫn nhìn cô, nước mắt từ giữa kẽ tay chảy qua, trước mắt bị bịt kín một tầng bụi bặm thật nhỏ trong không khí, mà mặt của Trì Đông Chí lại cực kỳ rõ ràng.

Cô đã thay đổi, không còn ngang ngược càn rỡ như hồi bé, cô ấy đã bị cuộc sống mài dũa trở nên sáng bóng, mặc kệ cô đã từng bị trêu chọc thế nào, khi còn trẻ Thẩm Linh vẫn hy vọng, bốn người bọn họ, vĩnh viễn ở chung một chỗ, tuy hai mà một.

Lương Hạ Mạt đã nói qua cô nhớ ăn không nhớ đánh, làm sao lại có thể chịu được Trì Đông Chí mười năm như một ngày hành hạ đây? Anh nói:

“Em cũng không phải là anh, sao phải chịu đựng cô ấy ức hiếp để làm gì, em không cần để ý đến cô ấy, em đi tìm Tô Nhượng.”

Nhưng cô không thể, cô thích Trì Đông Chí, mặc kệ hung ác thế nào, nhưng khi thấy cô bị người ngoài khi dễ thì cho tới bây giờ cô ấy đều giống như nữ quân nhân che chở cô ở phía sau, chưa từng bỏ lại cô mà chạy trốn một mình.

Thậm chí biết người trong lòng Tô Nhược là ai thì cô cũng không có giận chó đánh mèo lên trên người của Trì Đông Chí, bởi vì cô biết tất cả đều không liên quan đến Trì Đông Chí, Trì Đông Chí vững chắc không thể phá vỡ, tình yêu Trì Đông Chí cũng vững chắc không thể phá vỡ.

Nhưng mà, đã qua bao nhiêu năm? Ngay cả Trì Đông Chí cũng thay đổi, cô vẫn còn ở trong lời nói năm đó ‘bốn người ở chung một chỗ, tuy hai mà một’, có phải quá đơn thuần làm cho người ta cảm thấy đáng sợ hay không.

“Thẩm Linh.”(Thiên Yết_DDLQD)

“Tớ hiểu rõ Đông Tử, đừng nói ahhh... Cậu không giúp được tớ cái gì, nói cho cùng hôn nhân của chúng tớ cũng không liên quan với người ngoài, thắng cũng được thua cũng được, đều do tự bản thân chuốc lấy, coi như Tô Nhược tuân theo, cũng chỉ là vấn đề tồn tại giữa vợ chồng chúng tớ. Thật sự Đông Tử, cậu đừng nghi ngờ, quá khứ nhiều năm như vậy anh ấy đều không có quan hệ ở bên ngoài, năm nay mới xảy ra, nói cho cùng không phải anh ấy luôn luôn tập trung nghĩ về chuyện ấy, có lẽ là bởi vì về ngoài cô ta giống cậu, nhưng tất cả điều này và việc tớ chưa làm tròn bổn phận của người vợ có quan hệ rất lớn, nếu không phải tớ làm chưa đủ, cho dù người phụ nữ đó xuất hiện, loại chuyện lạc lối này, Tô Nhược cũng sẽ không làm.”

Thẩm Linh rời đi đã lâu, Trì Đông Chí vẫn không thể từ trong mạch suy nghĩ thoát ra ngoài. Vấn đề tồn tại giữa vợ chồng không liên quan với người ngoài, cô và Lương Hạ Mạt không phải đã từng như vậy sao, tại sao lại đẩy hết ngọn nguồn đến trên người Thẩm Linh, Thẩm Linh không thương Lương Hạ Mạt, tất cả đều là vấn đề của hai vợ chồng bọn họ, lúc này cô so ra còn kém hơn cả Thẩm Linh quá mức tự mình là đúng.

Không phải ai cũng tự mình là đúng, nhưng Lương Hạ Mạt lại có, chỉ có đối với cuộc hôn nhân cùng Trì Đông Chí. Sau này Trì Đông Chí trong lúc vô ý từng hỏi qua anh, sở dĩ hôn nhân của chúng ta gặp vấn đề, kỳ thực chẳng liên quan gì đến người ngoài? Mạt Lương Hạ Mạt ngây thơ hỏi lại cô.

“Hôn nhân của chúng ta có vấn đề gì? Đều là do em làm bậy mà thành.”

Trì Đông Chí nhất thời không thể nói được, khoảng thời gian này ở nhà chồng, đúng là bọn họ ở chung, bình thường cũng sẽ hay có một chút điên một chút làm loạn. Mà lúc này Lương Hạ Mạt lại không yêu cô, tuyệt đối sẽ không giả vờ chịu thua cầu xin tha thứ, dù thế nào cũng phải quần thúc cô bằng được, xong việc còn không quên hỏi: Phục hay khônggg phục? Tâm phục hay là khẩu phục? Không phục không thả. Vương Thực Hiền nhìn thấy hài lòng, vết thương trên chân cũng lành lại một cách nhanh chóng.

Trì Đông Chí nhéo cái mông chỉ có một chút thịt của Lương Hạ Mạt ra sức cầu một cái, anh cũng không có khách khí, hai bàn tay ‘bành bịch’ nhằm vào cái mông của cô. Không đau nhưng lại rất bức bối.

“Lương Hạ Mạt, anh không thể nhường cho em một lần à? Anh không thể không đánh trả à?”

Cặp mắt Lương Hạ Mạt chột nheo lại, cả người toả ra tín hiệu ‘anh muốn giở trò lưu manh’.

“Có đau không? Để anh xoa cho em.”

Nói xong, đôi bàn tay mảnh mai không trung thực vừa bóp vừa nắn khắp nơi.

Khi Trì Đông Chí đánh mất một chút thần trí (tinh thần và trí tuệ) cuối cùng còn muốn phản kháng yếu ớt.

“Đêm nay, không làm.”

“Hả? Không làm?”

Lương Hạ Mạt ngẩng đầu lên cười xấu xa.

“Không thoải mái sao?”

Trì Đông Chí gật đầu.

“Không thoải mái.”

”A

~” (Thiên Yết_DDLQD)

Âm thanh anh kéo dài, Trì Đông Chí nghĩ thầm là một chuyện xấu, quả nhiên.

“Không thoải mái thì làm lại từ đầu.”

“Thoải mái thoải mái.”

“Thoải mái thì tiếp tục làm.”

Hiện tại lưu manh bắt chấp đạo lý à, thậm chí nguyện ý khoác thân quân trang.

Sau đó, cô bị anh ôm lấy từ phía sau, Lương Hạ Mạt nhiều năm đã thành thói quen, sau đó mặc kệ một mình vẫn không quên vuốt ve qua lại trên người cô, quả thật làm cho người ta cảm thấy dễ chịu và thỏa mãn. Hôm nay tâm tình Trì Đông Chí không tệ, dường như trêu ghẹo hỏi anh.

“Tật xấu gì à? Học được ở đâu vậy?”

Ở trong bóng tối không thấy rõ sắc mặt của Lương Hạ Mạt, cô xoay người mở đèn đầu giường ra, dưới ánh đèn mờ nhạt trên mặt anh có sắc hồng khả nghi, đưa một ngón tay ra, khó khăn giải thích.

“Lần đầu tiên này trở về, làm xong kéo quần em liền chạy, quá súc sinh.”

Cho nên, từ lần thứ hai bắt đầu, anh liền dưỡng thành thói quen tốt như vậy, chỉ là anh chưa bao giờ nói, thậm chí không biết mình đang làm cái gì, tâm ý suôn sẻ mà thôi.

Nhớ tới lần đầu tiên máu tươi đã từng bắn tung tóe, ngực Trì Đông Chí có một đoàn sợi bông chặn lại, suy nghĩ liên tục mở miệng hỏi.

“Hạ Mạt, anh nói thật cho em, có phải anh thích Thẩm Linh hay không?”

“Em lại nói vớ vẩn cái gì thế?”

Lương Hạ Mạt nóng nảy, lập tức lật người ngăn chặn cô, trong mắt đều là uất ức cùng lo lắng.

“Em tha cho anh đi Tiểu Tổ Tông, van em có được hay không?”

Trì Đông Chí bị anh làm sợ hết hồn.

“Anh gấp cái gì nha? Nếu không thích thì tại sao từ nhỏ đến lớn lại đối xử với cô ấy tốt như vậy? Đối với em thì lạnh giọng đen mặt.”

“Em. em em em.”

Lương Hạ Mạt nhanh chóng lời không cần nói, nửa ngày không tìm được lời nói thích hợp.

“Cô ấy không phải người ngoài nha, vả lại anh đối với em không tốt như thế nào, cho tới bây giờ ở nhà em đánh anh thì anh cũng không đánh trả, em mắng anh cũng không dám mắng lại. Còn nữa, còn có cái gì đâu, dù sao anh không có đối với em không tốt.”

Cái này kêu là thói quen xem nhẹ tính cách đi bởi vì từ nhỏ chính là lấy quan hệ người thân cùng một chỗ, ngược lại sẽ bị coi thường, nếu như vợ chồng mời bạn bè ăn cơm, vĩnh viễn đều là lấy khách mời làm trọng, nếu lúc này hai người chỉ chú ý đến nhau, trái lại hờ hững, làm cho người ta cảm thấy cổ ý.

Tính cách quyết định số phận, đó là lý do mà bọn họ còn chưa đủ ăn ý, hoặc là có thể nói, Trì Đông Chí đã làm không tệ, đối lại người khác, ngay cả 1% ăn ý cô và Lương Hạ Mạt đều không có.

“Vậy. anh giải thích tại sao anh nói có trách nhiệm với Thẩm Linh?”

Anh nín thinh, hằm hừ lật người đưa lưng về phía cô, nửa ngày mắng xéo một câu.

“Còn không phải bởi vì cái tên Tô Nhượng chết tiệt.”

“Anh nói cái gì, em không nghe rõ.”

“Không nghe rõ dẹp đi, ngủ.”

Lương Hạ Mạt rất cố chấp chủ nghĩa đàn ông đáng xấu hổ này, anh sẵn lòng dụ dỗ cưỡng chiều Trì Đông Chí, phần lớn thời gian cũng không đủ kiên nhẫn, không thêm giải thích, lười đi giao tiếp, anh cho rằng không cần thiết, càng cảm thấy rất mất mặt, nhất là trước mặt người ngoài.

Sự thật lại mạnh mẽ chứng minh một lần nữa, đàn ông tuyệt đối không thể nuông chiều. Trì Đông Chí cũng hăm hừ lật người đi nằm ngủ.

Giữa lúc mơ màng cảm giác anh tức giận đẩy cô.

“Này, sao em không dỗ dành anh?”(Thiên Yết_DDLQD)

Trì Đông Chí quả thật không thể làm gì, ôm lấy hông của anh dùng sức lay.

“Dỗ dành anh dỗ dành anh, thiệt là, cũng bao tuổi rồi.”

“Anh lớn thế này rồi cũng phải dụ dỗ.”

Hai cơ thể ôm lấy nhau, mồ hôi giống như kết dính đem làn da bám ở chung một chỗ, cứng rắn xé ra chính là máu thịt be bét. Trì Đông Chí nghĩ, cô vĩnh viễn sẽ không hối hận quyết định lúc này, mặc kệ sinh đứa bé ra sao, có lẽ đứa bé chưa tính là kết tinh tình yêu của hai người bọn họ, nhưng là bằng chứng tình yêu của cô.

20. Chương 20

Quần áo ướt đầm, cuối cùng rồi sẽ khô, có thể bị lãng quên, cũng không phải là quan trọng..

Không thể quên được, tại sao chúng ta phải cố gắng từ bỏ, nghe theo trái tim mình mách bảo, nó sẽ là bất diệt.

Có lẽ một ngày nào đó chúng ta sẽ phát hiện, chúng ta vẫn tự cho là không thể nào theo đuổi, gạt bỏ đi bề ngoài thôi rửa, thì đó cũng chỉ là một sự hiểu lầm, một trò hề, khi người ngoài nhìn thấy rõ ràng sự hiện diện của tình yêu, mà thường là *trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

**trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường : khi người trong nhà còn chưa biết hết sự việc đã và đang xảy ra (thường là những chuyện cần được giữ kín hoặc là chuyện không hay) thì người ngoài đã biết tường tận.

Lương Hạ Mạt được chính thức công nhận là sinh vật đơn bào, ít nhất ở viện dò phá bom mìn là không người nào không thừa nhận, gần đây người ta thường bắt gặp trên mặt sinh vật đơn bào nào đấy một chút giọt ngào xen lẫn với khổ sở còn mang theo biểu hiện bối rối.

Sau đó khi khuôn mặt như tảng băng trôi lâu năm của anh lại có một phút chốc vô cùng nhiệt tình yêu thương, tâm hồn bắt đầu tưởng tượng, Lương Hạ Mạt đang yêu? Ít nhất Trì Đông Chí cũng lấy thân phận là vợ chiếm lấy anh mười năm rồi. Điều đó có nghĩa là. . . . anh đã có một cuộc tình? Quả thật bắt đầu chơi đùa, vốn anh và Trì Đông Chí cùng chôn nhau trong một nắm mồ hôn nhân, anh sẽ nói người đàn ông này là một đứa trẻ có thể phải đối mặt với việc lừa mình dối người, à, trừ Trì Đông Chí thì mấy ai có thể chịu nổi anh.

Vì vậy trong buổi chiều trời mây trong sáng, khi Lương Hạ Mạt chuẩn bị tiến vào nhà xưởng dỡ bỏ một số bom đặc biệt thì Khúc Trục vì để thỏa mãn lòng tò mò của mình đã ngăn anh lại buồn chuyện

“Thằng nhóc này, thật sự gần đây tôi nhìn mặt cậu thấy rất chướng mắt.”

Lương Hạ Mạt sờ sờ mặt, nở nụ cười, thật vậy sao?

“Đồng Tử nhanh như vậy đã tha thứ cho cậu?”

Khúc Trục *chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lắc đầu một cái.

**chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

”Cô gái này thật không có *tiền đồ.

*tiền đồ: triển vọng, tương lai.

“Cậu cút đi.” __Thiên Yết.DĐLQĐ__

Lương Hạ Mạt cảm thấy buồn vì lời nhắc nhở, ngay cả anh em của mình cũng không đứng về phía mình, duyên phận anh lúc này thật đúng là không tốt mà .

” Tất cả những chứng cứ mấy ngày trước tôi đã đưa để cậu phân tích tình hình thực tế sao rồi? Lại đây, nói một chút về quá trình cho anh em nghe đi, vui lên vui lên.”

“Tâm địa cậu gian trá, khó trách sao cậu không cưới được vợ.”

Lương Hạ Mạt bó chặt áo ngực trắng, đeo cái bao tay lên, chuyển viên nón ngực trắng ra sau đầu một cái, chuẩn bị vào nhà xưởng.

“Chuẩn bị để sinh em bé, tôi muốn làm cha.”

Khúc Trục lại cảm thán thật sâu cho người khác một lần nữa, cô gái Trì Đông Chí này thật đúng là không có tiền đồ.

“Aiz, Hạ Mạt, sao cậu lại không mặc đồ phòng ngừa bạo lực hả?”

“Chết tiệt, cậu nghĩ rằng đây là hiện trường của một vụ đánh bom chống khủng bố à. Cũng không phải cậu không biết, tháo dỡ các đầu đạn là công việc cần sự chính xác, cái đồ chơi này thật là không thoải mái khi mặc vào, có chuyện gì thì chúng ta bỏ chạy.”

Lương Hạ Mạt tiến vào nhà xưởng trong khi nói chuyện, tất cả đều tiến hành đầu vào đây. Theo thường lệ Khúc Trục sẽ ngồi ở bên cạnh giám sát thiết bị tháo dỡ bom, nghĩ tới mặc dù vẫn chỉ nghe lý lẽ của một phía Lương Hạ Mạt, hai người liền ớn lạnh, cơ bản hai người không hiểu rõ lắm về tình huống, nhưng mình nói như thế nào cũng coi như ra chút khí lực, làm cho Lương Hạ Mạt đưa ra quyết định tốt hơn, muốn dừng lại một chút phải lừa gạt cậu ta cái gì đây?

Đúng vào lúc chuyên tâm, các thiết bị thu hình đang tiến hành giám sát việc tháo dỡ bom đột nhiên xuất hiện làn khói trắng ở thân quả bom, toàn thân Khúc Trục dường như kéo căng, ngay lập tức tiến vào trạng thái khẩn cấp để chuẩn bị, tay nắm lấy vật truyền tin la lớn.

“Hơi nước, chạy mau.” __Thiên Yết.DĐLQĐ__

Bên trong nhà xưởng một số nhân viên xử lý quả bom, kể cả Lương Hạ Mạt lập tức nắm bắt tình huống khác thường này, trước tiên rút khỏi nhà xưởng, xe cứu hỏa đậu sẵn ở trong sân có thể sử dụng bất cứ lúc nào, chiến sĩ vận chuyển tất cả các thiết bị chữa cháy đầu vào đây.

Trước tiên Khúc Trục kiểm tra tình trạng vết thương của Lương Hạ Mạt, vết thương chỉ bị xước, không có gì đáng ngại.

“Làm sao lại thế này?”

Lương Hạ Mạt che cánh tay chảy máu của mình tùy tiện lau vào áo ngực trắng.

”Không có chuyện gì, lúc đi ra không cần thận quát đến. Tôi nói với cậu một chút về tình trạng này, bên trong thân đạn có thuốc nổ, rất có thể sẽ

nổ.”

Lòng Khúc Trục nặng trĩu gập đầu.

“Hôm nay cậu trúng thưởng, đầu đạn cao cấp và rất mạnh, quả bom chống tăng rất quan trọng, siêu mạnh, đừng lo lắng, nhìn lại tình hình một chút, vẫn chưa nổ mà.”

Nhưng mà trôi qua hơn 20 phút, nhà xưởng hoàn toàn yên tĩnh như cũ, giống như có phần thay đổi kỳ lạ, Lương Hạ Mạt không nhận được.

“Không thể đợi thêm nữa, tôi tiến đến thăm dò một chút xem nguyên nhân gây ra hơi nước, sợ nhất ngôi nổ bị đâm thủng, hơi nước không nổ vậy thì phiền toái, hơn nữa bên trong còn có hai thùng đạn phá giáp, chậm trễ sẽ không kịp.”

Khúc Trục cũng không giành đi trước, phương diện này anh không bằng Lương Hạ Mạt.

Bởi vì xử lý đạn phá giáp cần thao tác linh hoạt tự nhiên, Lương Hạ Mạt vẫn không mặc đồ phòng ngừa bạo lực thật đầy cản trở chuyên nghiệp, làm các biện pháp đề phòng đơn giản sau đó tiến vào nhà xưởng, lúc này anh tạm dừng một chút, anh nhìn điện thoại di động trong tay Khúc Trục rồi mấp máy môi, cuối cùng lại không hề nói gì.

Khúc Trục nghĩ, nếu như cõi đời này chỉ có một người có thể làm cho cậu ấy không an tâm, có lẽ chỉ có Trì Đông Chí.

“Anh ấy như vậy được không? Tại sao anh ấy lại không mặc đồ phòng ngừa bạo lực?”

Vệ Hồng Kỳ ở một bên nhỏ giọng hỏi, ánh mắt Khúc Trục vẫn chưa rời khỏi bóng lưng của Lương Hạ Mạt.

“Quả bom đặc biệt phải điều trị đặc biệt, một chuyên gia về xử lý bom, chính là ngày ngày nói chuyện yêu thương với Tử Thần, đầu trí đầu dũng.”

Thời gian trở nên rất dài, cuối cùng khi Lương Hạ Mạt từ nhà xưởng Ryan đi ra, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Vệ Hồng Kỳ rõ ràng xụi lơ ở trên vai của Khúc Trục.

Khuôn mặt của Lương Hạ Mạt vênh lên tươi cười.

“Giải trừ.” __Thiên Yết.DĐLQĐ__

Sau một lúc sợ bóng sợ gió, cũng không có xảy ra chuyện gì. Thì ra chỉ là bom và đuôi tên lửa bị rỉ sét, bởi vì vòng quay tốc độ ới dẫn tới hơi nước.

Sau đó Khúc Trục lại thấy trên mặt của Lương Hạ Mạt tựa như hối hận và may mắn, khi đó đã là gần tối, anh ta ngồi một mình ở phía sau đỉnh núi nhỏ, ánh mắt vô cùng xa xăm, nhìn về phía nhà mình.

“Đang nghĩ cái gì thế?”

“Vợ tôi.”

Khúc Trục phì cười, sinh vật đơn bào.

“Xử lý tốt chưa?”

Lương Hạ Mạt hỏi.__Thiên Yết.DĐLQĐ__

“Ừ, bình thường không thể tháo dỡ, nên vận chuyển ra cho nổ ở gò đất.”

Trên mặt Lương Hạ Mạt có chút mơ màng.

“Trước kia gặp phải tình huống như thế này, tôi cũng không căng thẳng như vậy, việc đã hoàn thành thì không sợ hãi về nhà để ôm cô ấy. Tôi chỉ mới vừa tiến vào nhà xưởng kia, đột nhiên tôi cảm thấy mình đặc biệt là nhớ cô ấy, không muốn vào nữa, aiz cậu nói xem, trước kia tại sao tôi không có loại cảm giác này?”

“Trước kia dù là cậu muốn sao trên trời thì cô ấy cũng nghĩ biện pháp để hái xuống cho cậu, hiện tại để cho cậu phát điên trở lại, mất đi là tốt nhất, cũng may bây giờ cậu đã biết thay đổi, nhưng vẫn còn chưa đủ.”

“Nếu như có lỗi, tôi không phải là không nguyện ý tỉnh lại, mà là tôi không biết mình làm không tốt chỗ nào, tỉnh lại từ chỗ nào đây? Đã qua hai mươi mấy năm như vậy, cô ấy chính là sinh trưởng trong da thịt của tôi. ”

“Cho nên, nếu để mất cô ấy giống như là cắt thịt của cậu, nói không chừng lúc ấy cậu đã chết bỏ mẹ rồi, cậu lệ thuộc vào cô ấy nhiều hơn là cô ấy lệ thuộc vào cậu, đó chính là thói quen của cậu.”

Lương Hạ Mạt suy nghĩ một chút, cũng không nhịn được cười, đúng vậy, nhưng quá nhẹ, trong thực tế, không chỉ có vậy, anh đã không thể nào tưởng tượng nổi, nhưng chắc chắn không chỉ đơn giản là nỗi đau mất đi cô như vậy.

” Cô ấy ghét nhất tôi nói chữ chết này, aiz Khúc Trực, cậu nói nếu tôi chết, cô ấy có thể sống tốt nữa sao?”

“Nhất định là có thể.”

Khúc Trực lưỡi biếng nằm ở trên cổ, ngậm cọng cỏ đuôi chó trong miệng.

“Cô ấy còn phải chăm sóc mẹ của cậu thay cậu.”

Lương Hạ Mạt sững sờ, biết đây là đáp án chính xác nhất.

“Nhưng tôi phát hiện, nếu như cô ấy chết đi rồi, tôi khẳng định là mình không sống nổi.”_Thiên Yết.DĐLQĐ_

Cuối cùng Lương Hạ Mạt và Khúc Trực trở về nhà với hai ngày nghỉ phép, trong lòng anh giống như lấp thêm một cái máy gia tốc, lòng như lửa đốt muốn về nhà, vừa mới tách ra khẳng định không phải là bởi vì nhớ nhung, anh tự hào nhất là sự nghiệp, dù anh không thể chia sẻ thành công cũng như thất bại của mình với cô, nhưng chẳng biết tại sao anh chỉ muốn gặp mặt cô một lần, cho dù chỉ là liếc mắt một cái.

Nhưng khi anh hào hứng vội vã về nhà thì Trì Đông Chí cũng không ở đây, điều này chắc chắn như đổ một chậu nước lạnh vào niềm đam mê tràn đầy cảm xúc của anh. Vương Thục Hiền nói cô ấy đi tới nhà của Tiết Bình rồi, Vệ Biên Cương nói nhớ cô ấy.

Lương Hạ Mạt ở nhà nghĩ người không có cái rắm lớn công phu, xoay người lại lập tức đi đến quân khu người thân đại viện. Hôm nay do lái xe trở anh về, đến cửa lớn đại viện nhấn còi một cái, một chiến sĩ đã chạy tới, kiểm tra giấy chứng nhận sĩ quan rồi mới chạy đi gọi điện thoại nội bộ.

Lương Hạ Mạt ngồi ở trong xe có phần vô cùng buồn chán, nhìn vào kính chiếu hậu sửa sang lại kiểu tóc, vẫn rất đẹp trai. Trong chốc lát có hai người ra ngoài, Lương Hạ Mạt định thần nhìn lại, lập tức ngồi thẳng, một là Vệ Biên Cương, một là.

Không biết ai, nhưng nhìn rất quen mắt, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ lại, đây không phải là người chỉ huy đại đội đặc chủng phó đại đội trưởng Khuông Vĩ sao, là anh họ của Vệ Hồng Kỳ trong sổ bạ họ, lần trước còn đối mặt đánh qua, nghe nói ngay cả tiến hành huấn luyện cũng đi đến nơi của bọn họ.

Lương Hạ Mạt không muốn đối mặt đánh nhau cùng anh ta, một là không quen, hai là có hiềm nghi, chờ người đi rồi mới xuống xe đi tới chỗ Vệ Biên Cương. Vệ Biên Cương nhìn thấy anh theo thường lệ trước hừ hừ hai tiếng, sau đó bắt đầu phê bình.

“Sao dừng xe ở đây?”_Thiên Yết.DĐLQĐ_

Lương Hạ Mạt cười như chó săn.

“Dừng nơi này được rồi, con tới đón vợ con rồi lập tức đi ngay.”

“Vợ của cậu không có tới đây, gặp nhau ở bên ngoài với mẹ vợ cậu.”

Lương Hạ Mạt lập tức yên lặng muốn chạy đi.

“Lát nữa họ trở về, nghe nói buổi tối ăn thịt dê nướng.”

Lương Hạ Mạt lại không biến sắc nhích lại gần bên cạnh Vệ Biên Cương.

Vào đến nhà, Vệ Biên Cương liền lấy bàn cờ ra, Lương Hạ Mạt thấy thế, trên trán anh hiện rõ sự khổ sở, ông già này thật là, ông ca thán ình nghe là mấy chục năm trời, mỗi ngày đều nên hoạt động trí óc, đúng là lẩm chuyen .

Cái người Lương Hạ Mạt này, hễ là chuyện cần động não, khảo nghiệm trí nhớ gì đó thì anh vốn không tinh thông, nhưng nhân phẩm của anh không được, nghiên cứu những thứ này mục đích không phải là vì thắng, là vì không để cho người khác thắng, giống như chơi cờ tướng, mình công kích là thứ yếu, chủ yếu là chặn đường người ta, cho nên sau khi đánh một vài ván, Vệ Biên Cương tức giận dựng râu trợn mắt. Vệ Biên Cương chơi cờ phẩm. Vẫn còn so sánh không hơn Lương Hạ Mạt, chuyện tám trăm năm trước tất cả đều vạch trần ra, cái thời gian tới đại viện ăn trộm táo gai, khi cùng người đánh nhau phải dựa vào Đông Tử trút giận cho anh. Sau lại dứt khoát uy hiếp anh nói còn dám sử dụng ám chiêu, liền giữ Đông Tử ở lại nhà mẹ đẻ, Lương Hạ Mạt lúc này mới thoáng có thu lại.

Có một loại người, không làm chuyện thất đức, người đó sẽ không ý tứ, nhàm chán. Con người của Lương Hạ Mạt loạn chuyển chung quanh cũng không tìm được thứ gì hứng thú, chợt nhớ tới mới vừa rồi anh thấy Khuông Vĩ, không nhận được chuyển đề tài. __Thiên Yết.DĐLQĐ__

“Người mới vừa rồi là ai vậy, còn làm phiền ngài tự mình đưa ra ngoài.”

“Cháu ngoại ta.”

Suy nghĩ một chút lại giải thích rõ hơn:

“Con trai của chị ta.”

Lương Hạ Mạt lại có nghi vấn.

“Chao ôi sao con chưa từng thấy qua vậy?”

Vệ Biên Cương cũng không ngẩng đầu lên, nghiêm túc chuyên chú nghiên cứu nước cờ.

“Đừng nói là cậu, Đông Tử cũng chưa gặp qua cậu ấy, số lần cha mẹ cậu ấy một năm thấy cậu ta còn không nhiều hơn đầu ngón tay. Khi ta kết hôn với mẹ của Đông Tử thì Khuông Vĩ chính là tiểu tử mới lớn, sớm đã tới trường quân đội, nhiều năm cũng không về tới một lần, vậy thì làm sao mà gặp.”

Lương Hạ Mạt thuận miệng đáp một tiếng, nghĩ lại không đúng, anh họ của Vệ Hồng Kỳ là cháu ngoại của ông già này, mà Vệ Hồng Kỳ cũng họ Vệ, đó không phải là. . .

Lương Hạ Mạt giả vờ uống trà trên tay để che giấu khuôn mặt lúng túng của mình, không thể nói anh biết Vệ Hồng Kỳ, ngàn vạn lần không thể nói, kiên quyết không thể nói, đánh chết cũng không thể nói. Nơi này có sẵn cơ sở ngầm, cha mẹ vợ có thể lợi dụng anh không? Cơ bản là anh không có can đảm phạm sai lầm lớn, anh có không ít tật xấu, vợ biết tính tình này của anh cũng không có chuyện gì, nhưng không thể mất mặt ở trước mặt cha mẹ vợ, nếu như bị kiện cáo đến đây, vậy thì mắc cỡ chết mất. Mấu chốt nhất là Vệ Hồng Kỳ không biết nói dối, hơn nữa chưa bao giờ biết giữ mồm, không đáng tin cậy.

21. Chương 21

Khi hai mẹ con trở về, mang theo không ít nguyên liệu làm thịt dê nướng, sắc mặt Tiết Bình không tốt lắm, ngược lại Trì Đông Chí rất bình tĩnh, có điều hơi quá mức bình tĩnh, nhìn thấy Lương Hạ Mạt cũng không giật mình, cười nhạt một tiếng để chào đón anh.

Trong lòng hai người đàn ông đều cực mịch, cũng không có phát hiện bất kỳ điều gì khác thường, cơm tối ăn khí thế ngất trời, Lương Hạ Mạt vẫn như cũ đem phần thịt mềm ăn ngon nhất cho Trì Đông Chí, làm cho Vệ Biên Cương liên tiếp phản đối.

Sau khi ăn tối, thu dọn xong, Lương Hạ Mạt giương mắt nhìn cô trao đổi: về nhà đi vợ.

Trì Đông Chí cười xoa nhẹ chân mày hơi nhúu của anh, đêm nay ở lại đây, cô đã gọi điện thoại ẹ chồng.

Lương Hạ Mạt không vui, lôi kéo cánh tay vợ làm nũng, không nên vậy nha, anh muốn ôm em ngủ.

Ngủ ở đâu cũng có thể ôm nha! Cuối cùng Trì Đông Chí giải quyết dứt khoát.

“Ngoan đi, sáng mai em nói mẹ nấu cháo ngô cho anh húp.”

Sau khi cô náo loạn như vậy, Lương Hạ Mạt mơ hồ cảm thấy trong lòng có chút kìm chế không giải thích được mà sốt sắng, anh thậm chí có chút nhớ Trì Đông Chí rồi. Bây giờ một ngày anh không thấy được cô đều thấy khó chịu, hận không thể đem giấu cô ở trong trái tim mình, thời gian làm cũng mang theo để cho cô tham gia trong sự nghiệp của mình, hết giờ làm cũng mang theo cô cùng anh vượt qua từng giây nhàm chán, không có chuyện gì liền lấy ra nhìn ngắm, trải qua cuộc sống ngọt ngào lại hoang đường.

Vậy mà cuộc gặp mặt vui vẻ khiến Lương Hạ Mạt quên đi lời Khúc Trục đã nói, anh đang thay đổi, nhưng mà còn chưa đủ. Chỉ đắm chìm nghĩ tới tương lai mà quên xét lại mình trong quá khứ thì chưa đủ, phải làm thật nhiều điều tốt đẹp hơn nữa.

Vết thương dù khỏi hẳn cũng sẽ lưu lại sẹo về sau, đây là một phần ỷ lại không xong, thật ra thì muốn trị tốt vết sẹo này cũng không khó, thuốc chính là một lần đào tìm móc phổi nói chuyện với nhau. Bất cứ ai thành thật với nhau đều hiểu được điều này, vậy mà lúc này Lương Hạ Mạt lại dùng lời ngon tiếng ngọt. Bởi vì không ai lại đi lấy nhược điểm của mình bày tỏ với người khác, lâu dần liền theo thói quen bỏ xuống cái mình không am hiểu kia xuống. Huống chi coi như anh có thể nghĩ đến điều này, anh cũng sẽ không làm, không thể nào đi vạch trần giai đoạn anh đã từng hư hỏng, như vậy sẽ làm tổn hại đến phong độ đàn ông của anh.

Bên này Lương Hạ Mạt cùng chơi cờ tướng với Vệ Biên Cương mà trong lòng không yên, trong phòng ngủ hai mẹ con Trì Đông Chí và Tiết Bình song song trầm mặc. Trì Đông Chí chơi đùa nhả cười trên tay với sự tập trung bất thường, quên cả nháy mắt, đôi mắt dường như cố định trên một đường thẳng với chiếc nhả cười này, bình tĩnh, thật ra thì không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Tiết Bình kéo vai của cô qua ôm vào trong ngực, thân thể hai người đều cứng đờ, Mối quan hệ mẹ con luôn luôn buồn tẻ, cũng không quen thuộc với sự thân mật như vậy. Cuối cùng Tiết Bình thở dài buông cô ra.

“Đông Tử, con là con gái của mẹ.”

“Con hiểu rõ.”

Cô lại tiếp tục chơi nhả cười giống như bình thường, trả lời thờ ơ như không.

“Con với ba con giống như nhau, không chịu để người khác yên lòng, không chiếm được tiện nghi của người khác, thì sẽ ăn không vô ngủ không ngon.”

Đầu ngón tay Trì Đông Chí khẽ run, giống như cánh bướm lung lay ở trong gió. Tiết Bình cầm tay của cô khẽ nói.

“Con và Hạ Mạt ra đời được hai năm, cha của Hạ Mạt cứu cha của con một lần, ông ấy cảm thấy không gì báo đáp, không báo đáp thì lại không an lòng, nói muốn cho con gái yêu tâm can bảo bối của mình cho làm vợ của tên nhóc Hạ Mạt nhà lão Hạ.”

Tiết Bình nhớ tới chuyện cũ, vẻ mặt dịu dàng.

“Vậy mà... Một lời nói trở thành lời tiên tri.”

“Hai con từ từ lớn lên, trừ Hạ Mạt thì ai con cũng không thích, bị tên nhóc kia mắng thì về nhà khóc, khóc xong một chút lau nước mắt rồi lại đuổi theo phía sau cái bóng người ta như cũ, chưa bao giờ phản đối yêu cầu của nó, chưa bao giờ cho phép chúng ta nói xấu nó, giống như người hầu nhỏ làm việc tận lực. Khi đó ba con còn chưa xót nói nuôi con gái lớn theo người ta, bên ngoài lời nói chua xót khó lường.”

Trì Đông Chí biết mẹ không phải chỉ nói chừng này, những thứ này, chỉ yên lặng sờ nhả cười trên tay, không mở miệng ngắt lời.

Đột nhiên Tiết Bình đổi đề tài.

”Sớm nói trước qua các con không thích hợp, nhưng cũng không muốn thật sự tách các con ra, chỉ là con quá để ý nó. Nếu như một ly nước

đầy, thì hôn nhân cũng giống như vậy, con chiếm nhiều một phần, thì nó phải chiếm ít đi một phần, như thế con sẽ cảm thấy uất ức, nếu như hai người đều vội vã chiếm, như vậy nước sẽ tràn đầy ra ngoài, rơi xuống. Nhưng mà ly nước này lại không thể đổ hết, bởi vì con người không có nước sẽ chết.”

“Đông Tử, con có thể tùy hứng thêm một chút, đối với mẹ, đối với Hạ Mạt, đối với tình yêu hôn nhân này, thậm chí con có thể tùy hứng ích kỷ thêm một chút. Chỉ đối xử tốt với mình, không bao dung người khác, không suy nghĩ đến lập trường của người khác, thiếu người nào cũng được, chiếm tiện nghi của người nào cũng tốt, đến cuối cùng thì quay đầu lại phía sau xem một chút, thật ra thì chúng ta ai cũng sẵn lòng dung túng con.”

“Đông Tử, nghe mẹ nói, con không thể tuyệt vọng, dù sao chúng ta vẫn còn có biện pháp, nhất định yên ổn.”

Trì Đông Chí nghe lời gật đầu, nụ cười rất đơn thuần.

“Con đã biết mẹ.”

Ban đêm, họ hôn nhau ở dưới ánh đèn màu vàng đầu giường, Lương Hạ Mạt vô cùng ham thích cảm giác môi và lưỡi trao đổi độ sâu, từng bước từng bước xâm chiếm xung quanh làn da mềm mại, sau đó đem miệng làm món ăn chính, tỉ mỉ hôn, ngay cả nướu răng cũng không buông tha, vừa chuyên tâm lại gợi tình. Khi anh vội vàng cởi vật cản dưới thân hai người ra thì Trì Đông Chí nhìn anh mỉm cười yếu đuối, giống như ánh sáng mặt trời xuyên qua mùa đông tiến vào góc lửng.

Cô cười như vậy khiến cho Lương Hạ Mạt mê muội, trước kia Trì Đông Chí thích làm nũng với anh, lúc đó anh liền tê dại, cô rất ít biểu lộ tình cảm dịu dàng yếu đuối như vậy. Lương Hạ Mạt nhớ mang máng lúc bé cô cũng rất thích cười với anh như thế, dịu dàng, yếu đuối, cưng chiều, khiến người ta tự hào, anh rất sẵn lòng nhìn cô.

Sau này một ngày nào đó anh đột nhiên phát hiện, nụ cười dịu dàng như vậy hẳn là chói mắt. Từ nhỏ Tô Nhược lịch sự nho nhã, mỗi lần cười lên cũng dịu dàng như vậy, hoàn toàn không giống kiểu cười thoải mái của mình và đám con trai trong viện kia, vì vậy, lập tức phát hiện tốt xấu, vật hiếm có mới là quý.

Sau đó anh nghiêm cấm (nghiêm khắc, cấm đoán) Trì Đông Chí không được cười như vậy, bất kể đối với người nào cũng không cho phép, không có lý do mà nét mặt nụ cười cũng giống nhau như nhà họ Tô. Vụng trộm phỉ báng Tô Nhược, không có việc gì thì cười giống như Đông Tử nhà anh làm gì, thật đáng ghét, thật lừa bịp, âm hồn bất tán, hại bố mày (vì Hạ Mạt đang tức giận chửi Tô Nhược trong lòng nên mình để vậy), không hưởng thụ được nhiều phúc lợi, đập chết mày.

Tình yêu của Lương Hạ Mạt cũng giống như nụ hôn của anh, một khi bắt đầu chính là cắm vào ăn sâu bén rễ, đòi hỏi bổ sung và hành động triệt để nhất, mang theo khí thể dễ như bẻ cành khô, hơi thở cuồng bạo hăng hái sôi nổi, trút xuống chính là nồng đậm không thể rời bỏ.

Sau đó không muốn nhúc nhích, hai cơ thể tràn đầy mồ hôi cũng không muốn đi tắm. Lương Hạ Mạt kéo cánh tay của cô ra rồi tự nhiên chui vào trong ngực cô mà làn nũng, ngược đầu nhìn cô, ánh mắt nóng giống như là con sói đêm trắng tròn.

“Đông Tử em ôm anh.”

Trì Đông Chí liền ôm lấy anh, bàn tay dừng ở phía sau lưng ướt mồ hôi của anh cùng dính lại ở chung một chỗ. Lương Hạ Mạt nở nụ cười thỏa mãn giống như con nít, lại kéo tay cô trở về đặt trên mặt mình.

“Bảo bối, hôm nay trong sở tháo dỡ một quả đạn phá giáp, bắn ra khang bên trong có thuốc nổ, cũng bốc khói trắng rồi, anh thiếu chút nữa là không thể trở về gặp em.”

Tay Trì Đông Chí căng thẳng, giúp trái tim nhỏ của Lương Hạ Mạt thỏa mãn, anh chính là ngày thơ không hiểu chuyện, nhất định cố ý nói như vậy, ngày ngày làm nũng chưa bao giờ ngại phiền.

“Bảo bối em yêu anh không?”

“Anh cứ nói đi?”

“Cái này không được, cái này không tốt.”

Lương Hạ Mạt đưa ra một tay chỉ hai bên nói.

“Câu trả lời này không tốt, anh càng muốn nghe câu trả lời khác khẳng định ba chữ.”

Trì Đông Chí bị chọc cười.

“Anh lúc nào cũng lấy ba chữ này miễn cưỡng hỏi ngược lại em, tại sao chỉ cho phép anh đốt lửa quanh núi mà không cho phép em thấp ngọn đèn dầu nhỏ?”

“Không có đúng hay không, anh nhất định không cho phép em, không cần nói lý do, có được hay không chứ?”

Kết quả của dung túng cứng chiều đó là thói quen của anh sẽ càng ngày càng tỏ rõ, nhưng mà làm thế nào đây? Cô chính là muốn coi anh là con nít để yêu.

“Hôm nay anh có cái gì không đúng, đây đưa nhiều người như vậy ít khi thấy lời đường mật của anh, chỉ có điều, chân thành nhiều hơn so với trước kia.”

“Anh sẽ không quá thành thật.”

Nói xong, Lương Hạ Mạt ngượng ngừng cười, mở miệng nói.

“Đột nhiên anh cảm thấy rất muốn yêu một lần nữa, chúng ta bắt đầu nói yêu thương lần nữa có được hay không? Trước kia ở hai nơi các xa nhau, cũng không hưởng thụ được như thế.”

Nói xong Lương Hạ Mạt ngượng ngừng cười, mở miệng nói.

“Đột nhiên anh cảm thấy rất muốn yêu một lần nữa, chúng ta bắt đầu nói yêu thương lần nữa có được hay không? Trước kia ở hai nơi cách xa nhau, cũng không hưởng thụ được như thế.”

Trì Đông Chí vẫn cười yếu đuối.

“Em lại muốn nhắc đến Thẩm Linh, anh sẽ không để tâm chứ?”

Lương Hạ Mạt bĩu môi, nghĩ thầm, nhắc đến ai cũng được, nhất định đừng nhắc tới tiểu tiện nhân Tô Nhượng kia.

“Anh... Thật sự không thích Thẩm Linh sao?”

Lương Hạ Mạt lại uất ức, lật người đè lên cô, trong mắt hàm chứa vô tội ra sức lắc đầu.

“Em nói em không thích cô ấy, nhưng là từ nhỏ đến lớn, quá khứ đến bây giờ, hình như rất nhiều chuyện cũng không giải thích được, chẳng hạn như em đối với chuyện của cô ấy vẫn tích cực lại nhiệt tình, cuối cùng vẫn còn để cho anh học cô ấy.”

“Người nào khi còn bé không phải đều yêu mến con gái yếu điệu sao, cái này cũng không phải là chỉ ra một mình cô ấy, đúng lúc bạn bè bên mình chỉ có cô ấy là tương tự như vậy, lấy một thí dụ thôi. Tương tự thích cái kiểu đó không có nghĩa là thích kiểu người nào, thích em chỉ vì em là em, nếu như đúng lúc là kiểu đó không phải là tốt hơn sao. Bất quá em không cần học người khác, bây giờ anh đã trưởng thành, nhận rõ bản chất của mỗi người qua vẻ ngoài, đã sớm luyện thành một đôi mắt nhìn thấu, nhiều năm ngày nào em cũng mặc cảnh phục anh cũng cảm thấy xinh đẹp.”

Trì Đông Chí liếc mắt, tên lưu manh này.

“Đông Tử, em nhớ kỹ, chuyện vợ chồng bọn họ không cho phép em trông nom, không được gặp mặt hai người đó. Còn nữa, giữa em và anh không có bất kỳ người nào, tối thiểu là ở phương diện này anh không có khả năng có người khác, liền xem phương diện kia của em ra sao.”

Trì Đông Chí theo bản năng phản đối.

“Em càng không có.”

”Anh

biết.”

“Sao hôm nay anh sẵn lòng nói với em những thứ này, hơn nữa không có nổi giận.”

“Em dữ như vậy, anh không dám.”

Lương Hạ Mạt cười hì hì chui vào trong ngực cô làm nũng lần nữa.

“Chúng ta sinh đứa bé, anh thương em thương đứa bé, nhưng mà em cũng không được có đứa bé mà không thương anh, ừm, phải đối xử tốt với anh và con như nhau, coi như em có hai đứa con, được không?”

Lương Hạ Mạt không thể đợi đến khi Trì Đông Chí trả lời liền chìm vào mộng đẹp, càng không biết cả đêm cô trần trọc khó ngủ.

Sáng ngày hôm sau quả nhiên Tiết Bình cố ý chuẩn bị cháo ngô, ăn với dưa muối, Lương Hạ Mạt liền một hơi ăn xong mấy chén.

Trì Đông Chí ngồi ở một bên nhìn anh ăn, lần lượt đưa bánh bao, múc cháo, sau khi ăn xong thu dọn cùng nhau rời đi, quay về đơn vị của mình. Mặc dù Lương Hạ Mạt còn mấy ngày nghỉ, nhưng Khúc Trục tạm thời có chuyện lại gọi anh quay về, bởi vì thời gian cấp bách, hai người tách ra mà đi, Trì Đông Chí đứng ở bên cạnh xe vẫy tay, dặn dò anh cẩn thận lái xe.

Lương Hạ Mạt ngồi ở trong xe nhìn cô cười.

“Đi lần này không biết bao nhiêu ngày mới có thể trở về đây, em đi trước, anh nhìn em.”

Trì Đông Chí bất động, vẫn còn vừa cười vừa lắc đầu. Lương Hạ Mạt hết cách rồi, nhưng mà trong lòng cũng rất ổn, hai tay để trên môi ném ra một cái hôn gió lãng lợ, bắt đầu bước rời đi.

Ánh mắt của cô cứ đuổi theo anh như vậy, nghệt đầu, khóe miệng cong thành một nụ cười, Lương Hạ Mạt chẳng biết tại sao cũng rất động lòng. Nói rằng cô thích mềm không thích cứng, bản thân anh vẫn chưa bù đắp gì.

Thật ra thì anh vẫn tưởng tượng cảnh tượng trước mắt như vậy rất nhiều năm trong quá khứ, ở thời kỳ vừa kết hôn. Nhưng khi đó Trì Đông Chí thích ngủ nướng, một ngày sát giờ làm việc mới rời giường, ngay cả cơm sáng cũng không kịp ăn, mỗi ngày cô đều hừng hực tinh lực (tinh thần và thể lực) dư thừa, luôn bận rộn hơn so với anh.

Lương Hạ Mạt đạp thắng xe dừng ở ven đường, kéo Trì Đông Chí qua nhét vào trong xe.

“Anh làm gì đây?”

“Đưa em đi làm.”

“Không phải là anh không có thời gian sao, tự em đi được.”

“Em nghe lời anh đi mà.”

Trì Đông Chí chưa bao giờ trang điểm, lúc miệng khô thì bôi vào chút son môi không màu (dưỡng môi), đúng lúc dựa theo gương trên xe bôi son thì khiến cho son môi sượt ra khỏi một đường kẻ dài.

“Anh làm hỏng rồi.”

Lương Hạ Mạt đỡ lấy một đấm Trì Đông Chí đánh tới cằm ở trong tay, mười ngón tay đan chéo, thẳng đến đồn cảnh sát mới buông ra.

“Vào đi thôi, mấy ngày nữa anh sẽ trở lại.”

Đầu Trì Đông Chí vẫn kiên trì nhìn anh rời đi mới lên lầu.

Hôm nay tới thật sớm, vẫn chưa tới giờ làm việc, vốn là đã không có mấy người, nhưng nhìn cho tới bây giờ cũng không thấy mạnh công việc, Cốc Tử ngồi ở trong phòng làm việc, bên cạnh rõ ràng còn có một cảnh sát nhỏ.

Trì Đông Chí nhận ra, anh cảnh sát nhỏ.

“Sư phụ chị tới rồi, này....Đây là....”

Cốc Tử là một cô nàng sôi nổi thích ồn ào, ngàn năm chờ một lần vậy mà sắc mặt đỏ ửng, ô ô a a nói không ra lời. Mất hết cả mặt mũi rồi, còn phải giải vây cho cô.

“Tiểu Triệu thì phải.”

Trì Đông Chí nói, từ giọng nói đến điệu bộ đều là bộ dạng uể oải vạn năm không thay đổi.

Sau khi hai người chào hỏi thì anh cảnh sát nhỏ rời đi, ánh mắt Cốc Tử đi theo đến vài dặm, đợi sau khi không thấy bóng dáng lập tức vui mừng mà tới.

“Sư phụ, sư phụ thấy thế nào? Đủ đẹp trai không?”

Trì Đông Chí bĩu môi, nhúu mày hỏi:

“Lần trước em nói anh ta yêu cầu điều đến đội hình cảnh?”

“Đã điều tới.”

Đầu Cốc Tử cúi thấp.

“Không có ở tổ chúng ta, sư phụ nếu không chị yêu cầu điều anh ta qua đây đi.”

“Vẫn về một hồi thôi đi nha, nói lời thôi cái quái gì đấy, trước kia chị không biết, cảnh sát nhỏ kia là con trai đại đội trưởng Triệu của chúng ta, em chê chị mạng lớn có phải hay không, một Chu Nhiệm bên cạnh đã đủ mệt mỏi rồi.”

Cốc Tử không tức giận, cười hì hì đứng lên, giang hai cánh tay mà quay một vòng. Ừ, thật là to gan quá rồi, đi làm lại dám không mặc cảnh phục, toàn thân đồ thể thao màu sắc xanh nhạt, nhìn dí dỏm lại thanh xuân, trên đầu cài kẹp tóc đính thủy tinh, không tệ, thật sự không tệ.

“Mặc xanh biếc như vậy, em là đang muốn nói cho chị biết em có tình yêu sao?”

“Lão nhân gia ngài có thể hiểu như vậy.”

Cốc Tử cười.

“Như thế kia còn chưa đủ hoàn toàn, em cũng nên đội thêm cái mũ cùng màu.”

Cốc Tử rơi nước mắt rồi.

Trước bữa trưa có người kín đáo đưa cho cô một cái thẻ, lúc quay đầu lại chỉ có thể thấy được bóng lưng, cũng không có phân biệt ra được là ai, vừa mở ra nhìn, Trì Linh Đồng khổ sở nhắm mắt lại, lại tới nữa rồi, cậu nhóc này đang buồn bực thật là nhàm chán!

“Cậu không cần cung cấp cho tôi, tôi muốn được đối xử công bằng như Cốc Tử.”

22. Chương 22

Buổi tối sau khi tan việc, rốt cuộc Trì Đông Chí biết tại sao hôm nay Cốc Tử lại ăn mặc trẻ trung dọa người như vậy. Để tỏ lòng nhiệt liệt hoan nghênh đối với anh cảnh sát nhỏ, chuẩn bị nhỏ lông vắt cổ chảy ra nước rồi (ví với người keo kiệt, bủn xỉn), nói ra cho oai: Làm người chủ nhà vô cùng tốt.

Cảnh giới tối cao của ăn chực là cái gì? Đó chính là vịn tường đi vào và sau đó là vịn tường đi ra. Trì Đông Chí cùng mấy người em gái tương đối thân thiết vùi đầu thảo luận với nhau một lúc lâu, cuối cùng đi tới quyết định không ăn cơm trưa, để bụng xử lý buổi ăn tối kia. Loại chuyện lừa gạt này đều là đồng nghiệp nữ trao đổi cùng nhau, thông thường thì không ở ngay trước mặt của đồng nghiệp nam, nhưng Chu Nhiệm là trường hợp ngoại lệ, bình thường các cô ấy chưa bao giờ so đo để phòng Chu Nhiệm ít hơn họ vài tuổi, hầu hết mọi người coi anh ta như một đứa trẻ.

Chu Nhiệm cười xấu hổ, nói như thế không tốt lắm đâu. Trì Đông Chí nói chúng tôi cũng không có hỏi ý kiến của cậu nhé, cậu không cần phát biểu, đi theo ăn chực là được.

Mất thấy Chu Nhiệm đỏ mặt, Trì Đông Chí cười đến thắt lưng cũng không thẳng lên được. Đồng nghiệp bên cạnh nói Đông Tử ngày hôm nay có chút khác thường quá rồi, cũng quá cười cợt rồi. Chu Nhiệm cũng cảm thấy cô có chút khác thường, còn nói ngược lại chỗ nào không tốt, chính là từ trước đến nay cô luôn có thái độ nghiêm túc đối với anh, vậy mà hôm nay cô cũng trêu chọc đến anh, nhưng mà thể này cũng không phải là không tốt, chẳng qua là nụ cười kia của cô rất chói mắt, như thế nào lại nghĩ một đằng nói một nẻo.

Trong bữa cơm tối, lợi dụng khi mọi người đang ăn vui mừng, Chu Nhiệm nhân lúc Trì Đông Chí đi toilet tự mình chờ ở ngoài cửa, nhìn thấy cô ra ngoài thân thể lập tức đứng ngay ngắn.

“Sư phụ.”

“Thế nào? Toilet nam ở phía bên kia mà.”

Trì Đông Chí vung vẩy nước trên tay, có vài giọt bắn tung tóe trên mặt Chu Nhiễm, anh rõ ràng chỉ cảm thấy lành lạnh như mưa bụi, trong nháy mắt đột nhiên kỷ niệm cuộn trào mãnh liệt, tinh thần trôi nổi rất xa.

Bay tới bao xa vậy?

Sau khi gia nhập trường cảnh sát, anh là một trong những đại diện đầu tiên được chọn vào nhóm giám sát học sinh mới. Anh còn nhớ rõ thời tiết mấy ngày đó như thế nào, nhiệt độ ban ngày rất là cao, nhưng lại mưa lớn vào ban đêm. Khi làm nhiệm vụ ban ngày thỉnh thoảng anh sẽ thấy người đàn ông kia, giống như một bức tượng đá coi giữ ở cửa chính, anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi như vậy, không chịu nổi mềm lòng, từng một lần giúp anh ta đi tìm người phụ nữ kia.

Trì Đông Chí ở tầng năm, anh nghe được người đàn ông kia nói như vậy, trao đổi tốp thời gian nghỉ ngơi anh cũng sẽ mua chút đồ ăn lặt vặt đặt ở bên cạnh người đàn ông kia, không thấy anh ta cảm ơn cũng không thấy anh ta từ chối.

Khi đó Chu Nhiễm suy nghĩ, là dạng phụ nữ gì mà lòng dạ ác độc như vậy.

Mấy ngày sau đó vào ban đêm, giữa lúc anh vội vã quay về đổi lại tốp phiên trực, phía trước xảy ra chuyện gì anh cũng không có nhìn thấy, đến lúc anh đụng phải một cô gái khóc im hơi lặng tiếng, ngã ngồi ở chân tường mà ôm hai chân, cắn đầu ngón tay. Anh cũng không biết là cô ấy đang lạnh hay là khóc, cơ thể run rẩy kịch liệt, nhẹ nhàng giống như bức họa bất cứ lúc nào cũng sẽ bị thổi bay rơi rụng.

Rất ít đàn ông có thể không mềm lòng đối với người phụ nữ như vậy, Chu Nhiễm còn là một người rất dễ mềm lòng, cho đến thời điểm đó, trong trái tim của anh, tất cả sự không an thành với cô đều biến mất, chỉ còn lại người đàn ông đồng cảm đối với người phụ nữ nhỏ bé yếu ớt.

“Cô đừng khóc.”

Từ đầu tới đuôi chỉ nói một câu như vậy, anh đã từng thấy bạn của mình sau khi thất tình muốn khóc từ yên lặng đến âm ỉ ở trong phòng ngủ. Sau đó anh hiểu được một cái đạo lý: Thế giới này dường như nguy hiểm cũng núp ở phía sau yên bình, mềm mại dường như vô dụng, phụ nữ thất tình cũng có thể cất giấu ám khí Bạo Vũ Lê Hoa, anh sợ rằng đến gần sẽ gặp phải hai quyền.

Nhất là khi cô ngẩng lên, cặp mắt giống như là con nai lạc đường nén nước mắt, chạy ở bên vách núi sâu như vậy lại không có ai giúp đỡ, giống như sự hấp dẫn làm cho anh tự nhiên sinh ra xung động muốn lấy tay gạt bỏ tối tăm.

Nếu sinh ra một đôi mắt như vậy, thì không nên tùy tiện nhìn người khác.

Anh mở ra cây dù che ở trên đầu cô, suốt cả đêm không rời đi, sau khi bầu trời trắng bạch mới nhìn cô động dậy thân thể muốn lên lầu, cuối cùng vẫn còn không nhìn được hỏi cô một câu.

“Chị thất tình sao?”

“Không, không có thất tình, tôi vĩnh viễn sẽ không thất tình, tình yêu của tôi, đau đến chết cũng không buông tay...”

Sau đó, không còn có tìm được cô, cho đến ngày thực tập đó... Sư tỷ trở thành sư phụ.

Lúc này, Trì Đông Chí nhìn người trước mặt hồn vía bay mất thật sự có hơi quá, gọi cậu ta vài tiếng cũng không có phản ứng, không chút suy nghĩ liền nhắc chân đá cậu ta một cước.

“Tương tự à?”

Sắc mặt Chu Nhiễm đỏ lên, nhìn bốn phía thấy không có người, cúi đầu len lén trừng mắt nhìn cô.

“Ồ, còn muốn trợn mắt nhìn người khác? Nhưng mà, đứa bé lớn rồi cũng nên để lại cho cậu chút mặt mũi.”

“Em không phải là đứa bé.”

Chu Nhiễm nhỏ giọng phản bác một câu.

“Em thật sự không phải là đứa bé, em so với chị chỉ mới nhỏ hơn ba tuổi.” ♪diễn♪đàn♪lê♪qúy♪đôn

23. Chương 23

Lần này dạ dày của cô thật sự là bị tổn thương, dây dưa triền miên kéo dài mãi mà không thấy khá hơn chút nào, Lý Trường Hà cho cô nghỉ bệnh một tuần, không ít người ở đơn vị cũng gọi điện thoại gửi lời hỏi thăm cô, muốn tới thăm đều bị cô từ chối.

Ngày thứ hai ngã bệnh thì Lương Hạ Mạt gọi điện thoại tới nói rằng có huấn luyện ở bộ đội, hình như muốn tham gia một cuộc so tài gì đó của lính trinh sát mang tính chất quốc tế. Trì Đông Chí nói cho anh biết mình bị ốm, nhưng mà không có gì đáng ngại, còn tựa như chuyện giỡn chơi nói:

“Nếu như anh không trở lại, Hạ Mạt chúng ta liền ly hôn thôi.”

Lương Hạ Mạt tức giận thiếu chút nữa ném điện thoại.

“Nếu em dám nói hai chữ ly hôn này, anh lập tức đào hầm mà đem em đi chôn.”

Lại nghe đến cô cười hì hì, cơn tức lập tức cũng biến mất.

“Làm sao lại ngã bệnh?”

Nghe được cô nói nói là uống rượu khiến cho dạ dày bị tổn thương, thì anh rất tức giận rống cô:

“Em liền dày vò đi, chờ đến lúc anh về nhà nhất định sẽ lột da của em ra.”

“Em thật sự sai rồi.”

Lúc này cô một lòng cả kinh chỉ sợ gây sức ép đến Lương Hạ Mạt anh.

“Em chờ anh đi xin bọn họ nghỉ vài ngày nhé.”

“Em đã nói là em không có chuyện gì, chịu không được thì em trở về nhà mẹ.”

Lương Hạ Mạt không có nhắc lại chuyện về nhà, sau khi để điện thoại xuống sờ một chút thương thế bên trái cùng bên phải bản thân yếu đuối gồng gượng đau thương, trên mặt cũng phủ không ít màu. Lần này bộ đội huấn luyện, có lẽ phải đạt tới trình độ nào mới có thể bị đưa đến trong tay quân địch, làm dẽ con hoa lệ đợi người đến làm thịt! Anh gần đây xui xẻo bị dạy bảo đến năng lượng chống đỡ cũng cực hạn, chẳng qua là cần rằng không muốn chịu thua.

Muốn về nhà nhưng lại không dám, sợ vợ nhìn thấy thì đau lòng, quan trọng là còn mất thể diện cho nên Lương Hạ Mạt cực kỳ phiền não.

Trái lại Trì Đông Chí trôi qua khá tốt, chẳng qua là dạ dày luôn có chút đau, cũng không biết nguyên nhân là do tình cảm hay chính là do cơ thể của mình. Đang lúc cô bứt rứt ở nhà thì bạn cùng phòng ở trường cảnh sát của cô là Sắc Tịnh và Nhan Bác từ quê nhà tới đây du lịch tiện thể thăm hỏi cô.

Gần đây Trì Đông Chí cực tuyệt tất cả những suy nghĩ lung tung, chỉnh đốn bản thân rồi chạy vội tới nơi hẹn, trên đường đột nhiên nhớ tới Sắc Tịnh còn mang đến một đôi long phượng thai, lần đầu tiên gặp mặt nhất định phải mang theo chút quà tặng.

Một cây súng đồ chơi trẻ em, một con gấu Teddy, đó là món đồ chơi dụ dỗ trẻ con mà cô có thể chính thức nghĩ đến, sau khi cùng nhân viên cửa hàng hỏi thăm thì như thế không có đoán sai, trả tiền rồi ôm chiến lợi phẩm đi đến nơi hẹn.

Thời điểm đứa trẻ hai, ba tuổi thì rất là đáng yêu, đặc biệt là em trai, đôi mắt nhỏ cảm nhận quả thực cùng bạn học cũ đáng dấp giống nhau như đúc, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh mẹ, không giống chị gái cầm lấy cây súng đồ chơi bắn càn quét khắp nơi, Nhan Bác sẽ không quá nhàn rỗi mà mệt mỏi thôi.

Trì Đông Chí bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa em trai, thằng bé nghẹo đầu cười xấu hổ với cô, làm cho ai thấy cũng phải mềm lòng.

“Dáng dấp đứa nhỏ này thật giống với cậu, tính tình cũng được, thế nào cùng chị gái của nó hoàn toàn không giống nhau thế?”

Vừa mới dứt lời thì cũng có chút hối hận, hai đứa nhỏ này xem như là mồ côi từ trong bụng mẹ, bố của chúng nó cô chỉ gặp có một lần, hiện tại đã qua đời, chỉ còn một mình Sắc Tịnh chăm sóc.

Trì Đông Chí có chút không tự nhiên, quay đầu lại nhìn con chị, tiểu nha đầu này mặt mũi rất đẹp, nhớ lại thì thấp thoáng giống như cha nó.

Lúc này Nhan Bác che cánh tay chạy trở lại trách móc.

“Tiểu Sắc, cậu còn cai quản con gái nhà cậu hay không, đây quả thực muốn mạng người mà.”

Sắc Tịnh nhẹ nhàng trấn an cô ấy.

“Cậu theo nó tức giận đến chết thôi, giúp tớ ôm con trai của tớ.”

Đối với việc này Trì Đông Chí giả vờ vui lòng nhưng thật ra cô rất thích tiểu nha đầu.

“Tiểu Sắc cậu có thể trông nom hai đứa bé được không?”

“Nhan Bác và ba mẹ tớ vẫn giúp tớ một tay.”

Trì Đông Chí cười cười.

“Đã lâu rồi không có gặp các cậu, bao nhiêu năm không có trở về trường học cũ nhìn một chút.”

Có lẽ là ở đám cưới lão đại cùng phòng Tả Tu Lập mấy năm trước, Sắc Tịnh và Nhan Bác cũng nhân dịp tới tham dự hôn lễ mọi người mới gặp mặt một lần. Nhớ lại khi đó thì hai người này cũng mang theo bạn trai, cô lúc ấy hẳn còn quá tức giận bởi vì Lương Hạ Mạt ở bộ đội quá bận rộn, cô thế nào cũng không khuyên nổi được chồng cùng đi với mình.

“Đông Tử, lâu lắm rồi cậu không trở về thành phố D, rất nhiều nơi cũng thay đổi rồi.”

Nhan Bác vừa ăn mì ống vừa chèn ép cô.

“Cái người này bây giờ mất gốc nhé.”

Trì Đông Chí buồn cười gõ gõ đầu của cô ấy.

“Cái gì mà quên nguồn gốc hả, tớ chỉ là đi học ở thành phố D, nơi này mới thật sự là quê quán của tớ!”

“Những người có chồng đều là như vậy!”

Nhan Bác ôm đầu cảm thán, Trì Đông Chí và Sắc Tịnh liếc mắt nhìn lẫn nhau đều không nhịn được cười.

Lúc sắp sửa xa nhau Trì Đông Chí còn có chút lưu luyến không rời với hai đứa bé, Nhan Bác kinh ngạc kêu không bình thường, cái người này là loại người vô tình vậy mà thích hai vật nhỏ yếu đuối thế này ư, Sắc Tịnh cũng nói, trước kia chưa từng thấy cậu thích trẻ con đấy.

“Cũng chính là yêu thích.”

Trì Đông Chí nói.

“Các người đến chết còn không có ly hôn ư?”

Quan hệ thật là tốt nên nói chuyện cũng không kiêng nể, Nhan Bác nói xong cũng bị Sắc Tịnh thọc một cái.

Trì Đông Chí cũng không có để bụng, mí mắt cũng không hạ xuống, tựa như chuyện giỡn chơi nói:

“Cũng nhanh chóng thôi.”

Có thể là lúc này Nhan Bác cũng cảm thấy mình nói đùa có hơi quá, lại cười ha ha.

“Được à nha, nhà dưới chúng tôi giúp cậu chuẩn bị trước.”

Trì Đông Chí không thể không thừa nhận tình thương của mẹ dâng tràn thì hậu quả rất nghiêm trọng, sau khi về nhà cảm thấy vẫn còn muốn bóp hai má mềm mại của bọn trẻ, nếu như đứa bé kia vẫn còn thì bây giờ còn lớn hơn so với bọn nó. Trì Đông Chí lật mình bật cười, nào có nhiều nếu như vậy chứ, nếu mọi thứ mà bắt đầu lại từ đầu, với cá tính này của cô thì có lẽ chạy cũng không thoát và kết quả cũng như bây giờ.

Ngày nghỉ quốc khánh đã đến rất nhanh, bởi vì trước đó đã nghỉ ngơi không ít ngày, lần nghỉ dài hạn này Trì Đông Chí rất tự giác chủ động yêu cầu trực ban, hành động này được mọi người nhất trí tán thưởng.

Nhìn thấy Cốc Tử xách túi nhảy nhót đi hẹn hò mà Trì Đông Chí cảm thấy hoảng sợ, dường như lúc này tuổi xuân đang rời bỏ cô càng ngày càng xa, có lẽ cho tới bây giờ cô cũng chưa từng hưởng thụ, mà tâm tính mỗi ngày lại già hơn giống như cái đặt máy gia tốc.

Ngày đầu tiên bắt đầu nghỉ dài hạn, Chu Nhiễm ở trong đội cần nhân một buổi sáng, Trì Đông Chí ngại có người đi theo trước mặt quấy rầy, buổi chiều trực tiếp đem người ấy đá đi, lời nói một chút cũng không khách khí, nhìn thấy lòng bận rộn, rút nhanh lên. Nói trước khi tan việc lưu lại một lát, nhà ăn đơn vị không hoạt động, một người về nhà lại chẳng muốn nấu cơm, không bằng mình đi ra ngoài kiếm chỗ ăn.

Xe mới vừa xuất phát ở đại viện đơn vị, nhìn thấy Chu Nhiễm đứng ở trên đường cái cách đó không xa. Trì Đông Chí đem xe dừng lại bấm còi, Chu Nhiễm nghe thấy ngẩng đầu, im lặng nhìn cô, khiến cho Trì Đông Chí thấy lá gan mình run lên.

“Lên xe.”

Chu Nhiễm lên xe, sau khi thắt chặt dây an toàn cũng không nhìn người khác, vẫn buồn bực như cũ không lên tiếng.

“Cậu đi đâu vậy? Tôi đưa cậu đi.”

Chu Nhiễm vẫn còn chưa lên tiếng, nhưng mà ánh mắt dù sao cũng di chuyển về phía cô. Trì Đông Chí sửng sốt nhưng không có biện pháp với cậu ta dường như cầm cái bao tay gỗ ở trên đầu cậu ta rồi khởi động xe.

“Cùng nhau ăn cơm đi, nghe nói mới mở một quán ăn món cay Tứ Xuyên, mùi vị cũng rất tuyệt.”

Chu Nhiễm vẫn còn chưa lên tiếng, nhưng mà lắc đầu lần nữa, Trì Đông Chí không có kiên nhẫn.

“Đứa nhỏ này, cậu cảm à, không đi với tôi thì xuống xe.”

Chu Nhiễm xoa xoa lỗ mũi, chỉ về cô.

Chu Nhiễm vẫn còn chưa lên tiếng, nhưng mà lắc đầu lần nữa, Trì Đông Chí không có kiên nhẫn. Thiên Yết

“Đứa nhỏ này, cậu cảm à, không đi với tôi thì xuống xe.”

Chu Nhiễm xoa xoa lỗ mũi, chỉ về cô.

“Không ăn món cay Tứ Xuyên, dạ dày chị không tốt.”

Trì Đông Chí sửng sốt, vết sẹo lành không nhớ được đau, cô thật đúng là quên chuyện như vậy, thân thể của mình mình không đau lòng còn có thể trông cậy vào người khác? Cho nên ham muốn ăn uống cũng tiêu tan, chán nản chọn phòng ăn gia đình, còn cố ý nhiều một chút canh dưỡng sinh.

“Cậu ăn nhiều nhé, hôm nay tôi mời.”

“Tôi mời.” ♪dien♪dan♪le♪quy♪don

24. Chương 24

Rất nhanh Trì Đông Chí cũng biết vì sao Lương Hạ Mạt lại đắc tội với Tô Nhượng, Thẩm Linh mang thai. Nhưng Tô Nhượng không tin, chính xác mà nói, là Tô Nhượng căn bản sẽ không tin Tô Nhượng mang thai.

Tô Nhượng trong điện thoại nghiêng rằng nghiêng lợi mắng Lương Hạ Mạt, Trì Đông Chí nhức đầu cực kỳ, cô cũng tin chân tướng sự việc Thẩm Linh và Lương Hạ Mạt không thể nào bên ngoài..., chẳng qua đối với Thẩm Linh trong bụng có đứa bé hay không cũng có nghi ngờ.

“Mang thai không phải rất tốt sao, hai vợ chồng tăng dân số cho đất nước, còn hơn không có lối thoát.”

“Lão tử ghét nhất bị người ta lừa bỡn, nhất là Lương Hạ Mạt.” Âm thanh tổn hơi thừa lời của Tô Nhượng truyền tới, “Bị em lợi dụng là anh can tâm tình nguyện, Lương Hạ Mạt nghĩ hẳn là ai, Thẩm Linh là do hẳn dạy hư.”

Trì Đông Chí gặp phải vấn đề không muốn trả lời vô thức vân vân trán, “Anh ấy lúc nào thì lừa bỡn anh? Anh gọi điện nói chuyện này rốt cuộc là có ý gì? Anh nghi ngờ Lương Hạ Mạt?”

“Chuyện này còn phải nghi ngờ sao? Rõ ràng là chủ ý của hẳn.”

“Anh cho Thẩm Linh ngu ngốc thiếu hiểu biết?”

“Coi như nói cho em cũng vậy, em nói cho Lương Hạ Mạt, lần này anh tuyệt đối sẽ không giống như kẻ ngu bị hẳn lợi dụng bị hẳn lừa bỡn.”

Trì Đông Chí có chút tinh thần không yên, cô luôn theo bản năng là bảo vệ Lương Hạ Mạt, cũng giống như bây giờ, về công cũng được, mà về tư cũng được, cho dù đường đi tương lai thế nào, cô không thể để anh công tội danh vô đạo đức trên lưng được.

Thẩm Linh mang thai thật hay là giả? Chuyện này tạm thời để xuống, gần đây Trì Đông Chí cũng không thấy đám người kia, bao gồm cả Lương Hạ Mạt, đại khái quân đội huấn luyện quá bận rộn, điện thoại luôn ở trạng thái tắt máy. Đơn vị công việc cũng không thiếu, không nghĩ ra việc nào quan trọng, ban ngày xuất hiện từng đợt, đơn giản chỉ cần tập trung sinh lực vào công việc.

Bắt cóc con tin.

Cũng không biết có phải do đầu năm không tốt, mấy năm gần đây loại vụ án kiểu này chả có gì mới, chuyện hôm nay lại càng nhiều hơn, nghe nói còn cột thêm thuốc nổ, đây là muốn chết còn kéo theo cái đệm lưng nữa sao? Có lúc Trì Đông Chí rất bội phục đám phần tử tội phạm này, cũng không biết từ con đường nào lấy được thuốc nổ, tổn sức mong muốn chết cũng không thoải mái.

Trước khi xử lý vụ án nhân viên giới thiệu qua tình huống một chút: Chính là một cô vợ bé, lừa gạt ông chủ có tiền, rốt cuộc làm người đàn ông kia cả người lẫn của đều không còn, nên nổi giận chạy vào nhà vợ bé muốn đồng quy vu tận (cùng sống cùng chết), vậy mà cô vợ bé này mạng con mẹ nó quá tốt, nhưng cũng không tốt, kết quả trong nhà cha mẹ anh chị em đều gặp nạn.

“Nghe nói giết chết một người, ‘giết người phải thấy máu, động thủ phải lấy mạng’”. Cử chỉ ra tay còn nhanh hơn so với mấy tổ chức.

“Hẳn đây là muốn cái gì vậy, nếu là muốn tìm đầu sỏ gây nên trong câu chuyện, trước tiên chúng ta ổn định tâm lý hẳn đưa người tới đây rồi hãy nói.”

“Không phải vậy, cũng không có yêu cầu gì, chỉ là một lòng muốn chết, chuyên gia đàm phán tham dự, cũng không có tiến triển, cấp trên đã ra chỉ thị...”

Chuyện như vậy thật đúng là không thể làm tốt được, sợ nhất loại không có yêu cầu gì chỉ muốn chết. Đường cảnh giới đã tạo ra, còn thấy cả những tay súng bắn tỉa mặc đồng phục tác chiến của bộ đội lục tục kéo đến. Trì Đông Chí hiểu, cấp trên ra lệnh chính là bắt rúng. Lý Trường Hà sắc mặt rất khó coi, thấy bọn họ, ngón tay ngoắc ngoắc, Trì Đông Chí ngoan ngoãn dẫn hai người nhỏ bé đi tới.

“Nơi này không có chuyện của chúng ta.” Lý Trường Hà nói, “Làm xong việc sơ tán quân chúng, Đại đội trưởng Triệu đang ở bên trong đang suy nghĩ tìm phương án giải cứu, xem ra chỉ có thể bắn chết.”

“Yêu cầu giữ người còn sống là khó làm, cũng có thể không giữ lại còn khó hơn, tay súng bắn tỉa bắn không tới sao.” Trì Đông Chí nói.

“Đâu chỉ là không tới nơi, cũng ngấm hơn hai giờ rồi, đơn giản là không tìm được điểm bắn, chỗ chúng ta trên dưới nhiều đơn vị, vẫn không tìm ra được điểm bắn tĩa nào cho có lợi, còn phải đề nghị đại đội đặc chủng giúp đỡ.”

Trì Đông Chí vừa nghe đến đại đội đặc chủng, thân thể không tự chủ liền đứng thẳng. Lý Thường Hà liếc cô một cái, vô cùng hiền lành mở miệng, “Đồng Tử à chuyện như vậy còn phiền tiểu Lương nhà em, bên trong có thuốc nổ.”

Trì Đông Chí quang minh chính đại liếc mắt, lại tới nữa rồi, không ngờ lão nhân gia ông ấy hiền lành giờ này, là vì muốn đi cửa sau.

Không đợi Trì Đông Chí gọi điện thoại hỏi đúng sai, lại có mấy người đi tới, dẫn đầu là một người vóc dáng cao bước đi nhanh chóng, mặc đồng phục tác chiến, dường như bộ dáng lớn lên nhìn rất đen, trong tay cầm súng bắn tĩa lưỡi biếng quăng qua quăng lại, như đang cầm súng làm đồ chơi không chút để ý. Người đi theo phía sau toàn thân được trang bị quần áo phòng chống bạo động che kín mít hết cả người, dĩ nhiên, che kín mít thành dạng gì thì Trì Đông Chí cũng nhận ra được, là Lương Hạ Mạt.

Lương Hạ Mạt cũng nhìn thấy cô, trước tiên gửi qua một nụ hôn gió, Trì Đông Chí lập tức nhìn qua chỗ khác cùng Cốc Tử bên cạnh trò chuyện cho qua ngày, “Buổi trưa đi ăn đầu thổ đi” “Ăn đầu bồ đầu hủ” “Mang theo anh trai nhỏ làm cảnh sát nhà cậu, bữa ăn này nên kêu hân mời...”

Cốc Tử không biết lý do, nhưng liếc mắt nhìn.

Những người này vừa vào được một lát, đằng trước phát ra tiếng súng kéo dài, mang theo tiếng đạn bay vèo vèo trong gió, truyền vào tai Trì Đông Chí, làm thân thể cứng đờ.

Đây cũng là tốc độ quá nhanh đi.

Trì Đông Chí cảm thấy chuyện này thật bất khả tư nghị, nhưng nó đúng là đã xảy ra, nhìn hai tay súng bắn tĩa vừa đi qua là có thể nhìn ra, cũng không biết bọn họ ngoài ghen tỵ ra thì có gì khác không, dù sao giọng điệu cũng chưa muốn chết.

“Đó không phải là người, chúng ta là át chủ bài của những tay súng bắn tĩa ngấm hai canh giờ cũng không dám xuống tay, hân liếc không tới năm phút đã nổ súng, đây không phải là ép người ta sao.”

“Nói ít mấy câu đi, chưa từng thấy qua ra tay ác như vậy, một phát bể đầu, tay không run rẩy, so với ăn cơm uống nước còn nhẹ nhàng hơn. Nghe nói xuất thân của hân là con mẹ nó ăn trộm bò, chuyên đi làm việc này, trong tay siết mạng người không có 500 thì cũng có 300.”

“Còn có chuyên gia phá bom kia, càn con mẹ nó không phải người, đầu ngón tay giống như đang múa, hai ba cái liền phá được khối thuốc nổ, tôi nghe nói thời điểm hưng thịnh nhất của hân là cầm khối thuốc nổ C4 nổ cây hạch đào để ăn (quả óc chó).”

Bên cạnh có người khác lên tiếng, “Tôi nghe nói là nổ cây quả phỉ mà.”

.....

Pháp y đã sớm đến nơi, băng ca mang hai ra thi thể, trong đó có một thi thể cho dù đã che vải trắng cũng có thể nhìn ra dường như đầu đã thành một mảng, đều chảy ra máu tươi. Nhìn lại Cốc Tử, đã sớm dựa tường nôn đến lợi hại, còn dùng ánh mắt lên án cô.

Ăn đầu thổ, ăn đầu bồ đầu hủ. Được rồi, Trì Đông Chí đuối lý, tốt bụng đưa bình nước qua cho cô ấy. Cốc Tử ngẩng đầu vừa định le lưỡi, xoay ánh mắt nhìn lại người phía sau Trì Đông Chí, ngay sau đó cúi đầu, “Sự phụ của thầy tới, trước tiên ngài giải quyết việc nhà đi đã.”

Trì Đông Chí quay đầu lại nhìn thấy Lương Hạ Mạt, quần áo chống bạo động đã cởi ra, “Phá xong rồi?”

“Ừ, chút chuyện nhỏ thôi.” Lương Hạ Mạt cười hì hì, quay đầu chỉ vào người cách đó không xa đang đứng bên tường mạnh mẽ gặm quả táo giới thiệu, “Đẹp trai không, đội trưởng bọn anh.”

Chính là vị vừa mới lúc nãy mang súng bắn tĩa làm đồ chơi, cho nên nói hân mới vừa giết người, mà vào lúc này thì ngồi xổm cạnh tường mà ”Gặc gặc’gậm quả táo, dù là tổ chất tâm lý đã bị tôi luyện đến trình độ cường đại như cô, lá gan vẫn còn có chút run rẩy.

Lương Hạ Mạt hướng về người kia ngoắc ngoắc ngón tay, người nọ đứng lên, tiện tay ném súng bắn tĩa cho các chiến sĩ nhỏ bên cạnh, bước từng bước lười biếng đi tới. Trì Đông Chí vừa liếc nhìn, bộ dáng kia, nói giống nhau là đều có điểm tuần tú, với Lương Hạ Mạt thì không cùng một cấp bậc.

“Đây là Giang Tiềm, thân phận là đại đội đặc chủng...” Nói chưa xong, bị người kia nện một chùy vào trên bụng, Lương Hạ Mạt cúi người xuống, Trì Đông Chí theo thói quen trừng mắt lên.

Cô trừng như vậy không sao chứ, người gọi là Giang Tiềm sờ sau gáy không rõ nguyên nhân.

“Tôi sai lầm rồi tôi sai lầm rồi, thân phận của anh ta không thể tùy tiện nói ra.” Lương Hạ Mạt ôm vai Trì Đông Chí giới thiệu, “Đây là vợ tôi Trì Đông Chí, đội cảnh sát hình sự.”

Người kia nói, “Nghe danh không bằng gặp mặt.”

Trì Đông Chí vẫn còn so đo anh ta vừa mới đánh Lương Hạ Mạt một quyền, rất không khách khí trả lời, “Nghe danh không bằng gặp mặt.”

Giang Tiềm lại sờ cái ót.

Cho dù mọi người không rõ nguyên nhân, từ nhỏ được cô che chở đến lớn Lương Hạ Mạt luôn hiểu, ngây thơ hướng Giang Tiềm múa một quyền, mặt Giang Tiềm đã đen càng đen hơn. Đang lúc lúng túng, anh trai cảnh sát của Cốc Tử không biết từ chỗ nào chui ra, có thể là muốn an ủi Cốc Tử một chút, nhưng không biết tại sao tầm mắt quét một vòng, lúc rơi vào ba người bọn họ, không nói hai lời, xoay đầu rời đi.

Sau đó không đợi Cốc Tử giả bộ yếu điệu một chút, Trung đội trưởng mặt đen Giang Tiềm mừng rỡ dường như chạy về phía anh cảnh sát, “Tiểu Lược, Tiểu Lược.” Kêu lên hai tiếng này khiến ọi người ồn ào suy nghĩ xa xôi, rồi ríu rít nhìn Cốc Tử, Cốc Tử vô lực khoát tay, “Đừng nghĩ nữa mấy đại gia hỏa, quan hệ em vợ anh rể.”

Cả nhà vừa thấy Trì Đông Chí dấu người đàn ông đích thực ở nhà làm chồng, cũng ồn ào muốn cùng nhau ăn cơm trưa, Lương Hạ Mạt cũng không từ chối, rất hòa đồng.

Cuối cùng mọi người nhất trí quyết định đi ăn tiệc đứng, cách đồn cảnh sát hai con đường mới mở một nhà hàng tiệc đứng, đẳng cấp bậc trung, giá cả không cao, quan trọng nhất là nhiều người đi ăn như vậy có thể giảm giá, Cốc Tử chủ động dâng hiến thẻ giảm giá. Mấy người lớn tuổi hơn một chút không muốn đi theo góp vui, nên một đoàn cùng lứa tuổi đi tới đó.

Chu Nhiễm rất im lặng, im lặng đến nỗi chỉ có Cốc Tử không quên sự có mặt của anh, ngồi bên cạnh anh vừa gặm con cua nhỏ vừa đá chân anh, dùng ánh mắt ý hỏi: Muốn làm nam tiểu tam (kẻ thứ ba) à.

Chu Nhiễm đá lại: Muốn làm là có thể làm à??!!

Cốc Tử tiếp tục đạp chân anh: Đừng nghĩ nhiều, không đùa đâu, sư phụ chúng ta bị chồng ăn gấu gao....

Chu Nhiễm rút chân về mặt trợn trắng: Còn không cho người ta suy nghĩ lại.

Tới giữa buổi tiệc, Lương Hạ Mạt đột nhiên ra ngoài nhận điện thoại, lúc trở lại luôn miệng nói xin lỗi mọi người trong đội có việc gấp gọi anh trở về. Tất cả mọi người tỏ vẻ thông cảm, Trì Đông Chí cũng giống thế, chẳng qua trong lòng có một chỗ không khỏi gấp rất gấp.

Cảm giác thật kỳ diệu, phụ nữ luôn có giác quan thứ sáu rất mãnh liệt, mà giác quan thứ sáu của Trì Đông Chí lặng lẽ nói cho cô biết, chồng cô đang nói dối, chuyện không phải thế.

Là nên giả bộ cứ ngu như thế hay là nên đào hỏi rõ căn nguyên? Trước kia Trì Đông Chí có lẽ lựa chọn về trước, nhưng hôm nay cô không chút do dự lựa chọn về sau, cô đã quyết định không thể để mình bị bắt kỳ một chút ủy khuất nào.

Trì Đông Chí đưa ví tiền giao cho Cốc Tử để lát cô ấy tính tiền, rồi không để ý mọi người trêu ghẹo vội vã rời đi.

25. Chương 25

Nếu như trên thế giới này chỉ có một việc có thể để cho Trì Đông Chí tại chỗ đó nhìn rõ còn có cảm giác giận không thở được, chuyện đó nhất định là, rốt cuộc cô tận mắt nhìn thấy, Thẩm Linh và Lương Hạ Mạt đứng chung một chỗ ôm nhau, ôm nhau rất chặt. Loại này đánh thẳng vào sự mê muội, không phải là “Quả nhiên như thế” mà là “Sao sự thật lại như vậy”, giống như vẫn luôn nhéo vào cánh tay chống một cái cũng không hại gì rồi làm như nắm được nhược điểm của anh làm nũng với anh, biết rất rõ ràng không tồn tại nhược điểm, bỗng nhiên có thời điểm chứng minh là có như vậy, nó thật sự có, càng làm cho người sụp đổ chính là, Trì Đông Chí rất không biết nên xử thế nào mới phải.

Cửa sổ xe đã mở rộng ra, rõ ràng không khí rất thoáng, nhưng cô vẫn cảm thấy bị đè nén, ngăn chặn toàn bộ phổi không thể thở nổi, đầu và phía sau lưng mỗi một tác giống như có lưỡi dao lằng trì quẹt qua, khắp nơi đều để lại một mảng dấu vết mờ hôi lạnh.

Từ góc độ này nhìn sang, từ tư thế bọn họ ôm nhau đến góc độ đều kết hợp rất hoàn mỹ, đôi môi Lương Hạ Mạt khi mở khi đóng, không biết vô tình hay cố ý rơi vào trên trán Thẩm Linh. Không thấy rõ vẻ mặt của Thẩm Linh, chỉ có thể nhìn thấy đôi tay ôm chặt lấy thắt lưng Lương Hạ Mạt.

Đột nhiên trong lòng Trì Đông Chí dâng lên sự hoảng loạn vô cùng, ngón tay không tự chủ run rẩy có tần suất.

Vậy không đúng, đây không phải là cô tưởng tượng cảnh chia tay, cô là muốn ly hôn, bởi vì có kết quả kiểm tra cơ thể rất khó mang thai một lần nữa, cô hi vọng anh có thể lựa chọn một bầu trời khác. Nhưng cô cũng không phải không thể rời đi, vì vậy chờ đợi lúc thời cơ chín muồi mang những rối rắm này nói ra, cô hi vọng Lương Hạ Mạt lựa chọn kết quả là hai người sẽ cùng chung nhau đối mặt với khó khăn, chỉ cần anh nguyện ý, dù sao mọi thứ này đây cũng đều vì anh mà suy nghĩ.

Đây là lúc thích hợp để chia cách, ngoài cửa kính là người đàn ông cô yêu cho đến chết và người con gái khác ôm nhau ở chung một chỗ, mà bên trong cửa kính là cô đang trăm phương ngàn kế suy nghĩ ly hôn. Đây là một cơ hội, vì vậy cô nên nhảy ra ngoài ngay trước mặt trách móc anh, tiếp theo dùng lý do này quanh mình chính đại yêu cầu ly hôn, tiếp sau đó có lẽ sẽ là, dựa vào bằng chứng đầy đủ yêu cầu anh đồng ý.

Thế nhưng... cô vậy mà không làm được.

Trì Đông Chí đột nhiên không dám nhìn tiếp nữa, trán dựa vào tay lái há mồm thở dốc. Cổ họng thỉnh thoảng phát ra tiếng hít thở hỗn hển âm thanh khàn khàn đồng thời những giọt nước mắt to lớn chảy ra. Ngực giống như bình thường, đột nhiên bị nhét vào một khối đá lớn, đè ép bịt kín, Trì Đông Chí hung hăng nện cho hai quyền, ngược lại không phóng thích được, mà còn càng đau khổ thêm.

Về lý trí nói cho Trì Đông Chí: Đi tách bọn họ ra, để cho bọn họ biết bây giờ cô vẫn còn tồn tại; về tình cảm Trì Đông Chí sụp đổ khóc thút thít: Dạy tôi đi, nên làm cái gì bây giờ?

Trì Đông Chí ngược mắt nhìn ra lần nữa, ánh mắt không phải là căm hận bình thường, không phải là tâm như tro tàn, mà là không chút nào che giấu, đau khổ và bi thương vô cùng tận, tựa như kéo dài vĩnh viễn không kết thúc. Cô thấy ngón tay thon dài của Lương Hạ Mạt vỗ vào trên lưng Thẩm Linh, cô nhớ tay ngón tay kia có bao nhiêu linh hoạt, thường chỉ dùng một lúc là có thể tháo mặt nạ ra về nghiêm trang của cô, đầu ngón tay trực tiếp buông thả khi đang cao triều. Mà bây giờ công việc của nó là vuốt ve một người phụ nữ khác, từng cái nâng lên rồi hạ xuống, đơn giản mà bao dung, sau đó chuyển người một cái, từ vuốt ve biến thành ôm, Thẩm Linh ở trong ngực Lương Hạ Mạt xoay người, đưa lưng ra ngoài, sau đó bọn họ bắt đầu bước đi.

Trì Đông Chí lơ đãng nhìn Lương Hạ Mạt mở cửa xe, cẩn thận đỡ Thẩm Linh lên xe, đi chậm chậm về phía ngôi lái, loáng thoáng thấy anh nghiêng người cúi xuống, không biết là cài dây an toàn cho người ngồi ghế phụ hay là...Hôn.

Trì Đông Chí bắt buộc mình phải tỉnh táo lại, nhưng trong lòng và cơ thể đều đang phát run, không có bất kỳ ý nghĩ hi vọng gì, cuộc sống đến đây chấm dứt là được rồi.

“Trì Đông Chí, mày có thể thay đổi bản thân mình ác thêm một chút.” Cô nhỏ giọng tự nói với mình, khởi động xe, bám đuôi theo.

Sau đó, rút cuộc lần nữa nhìn thấy chiếc xe Jeep quân dụng kia dừng lại, Trì Đông Chí cứ ngỡ ngác như vậy ngồi trong xe, ánh mắt đại ra, thậm chí cũng không xuống xe nhìn hai người kia, cô đang suy nghĩ, tại sao cô muốn theo tới đây? Tại sao không thể đối tốt với chính mình một chút?

Trì Đông Chí nhìn bọn họ qua cửa kính xe, Thẩm Linh nửa tựa vào ngực Lương Hạ Mạt, lại dịu dàng lắng nghe, có thể là đang được hỏi ý kiến, cảm cô ta rũ xuống vẽ ra một độ cong rất đẹp mắt, sau đó một nam một nữ vừa mới lái xe đang hoảng cảm thể mở cửa phòng ôm nhau đi vào thang máy.

Trì Đông Chí nghĩ, thị lực của mình sao lại tốt như vậy chứ, sao mà cái gì cũng nhìn thấy rõ ràng. Móng tay cô dùng sức bấm vào lòng bàn tay, dùng lực rất mạnh. Tình yêu của cô, tình bạn của cô, anh hứa hẹn, đúng là cho cô một phần lễ rất lớn, châm chọc rất lớn, tình tiết vở kịch dung tục buồn nôn này sao lại có tình rơi lên người cô mặc dù loại kịch này chiếu trên truyền hình tám giờ cô chưa bao giờ xem.

Xe cảnh sát rêu rao đứng đó khiến không ít người nhìn chăm chú, Trì Đông Chí mở cửa xuống xe, cảnh phục màu lam dưới ánh mặt trời hết sức chói mắt, cô đeo đôi kính rất to, xông vào cạnh cửa khách sạn mấy đứa bé giữ cửa tản ra thủ thế. Cô không phải tới quét tệt nạn, có lẽ, không phải đâu!!

Ánh mắt Trì Đông Chí khôi phục trong sáng, bàn tay vẫn như cũ ôm lấy trái tim, mẹ nó, đau quá! Từ từ bước tới, ánh mắt từ đầu đến cuối chỉ khóa vào một mục tiêu, từng bước đi qua nhiều loại xe, thầm nghĩ, chủ nhân những chiếc xe này, có bao nhiêu là tới vụng trộm tình cảm, và có bao nhiêu là người không được như ý giống cô?

Đến sau mục tiêu, cô ngồi chồm hổm xuống, hướng về biển số xe quân dụng sững sờ, giống như kẻ ngốc cười ra tiếng, sau đó đứng bên cạnh xe đốt một điếu thuốc, thân xe nóng rực nhiệt độ cao làm sau lưng cô có chút đau, không quá đau để có thể cảm giác được, cũng giống như khói thuốc lá thông qua cổ họng đi vào trong phổi, cũng không có cảm giác.

Đại khái là học được cách hút thuốc, ở thời khắc như vậy.

Một sau cũng không có ai đi xuống, dùng thời gian chờ đợi từ từ trở nên không có ý nghĩa. Dáng người Trì Đông Chí quanh năm không thay đổi lười biếng đứng thẳng dậy, đột nhiên muốn làm chút gì đó, ví dụ như để lại một chút dấu vết cho chiếc xe này.

Dùng một cục gạch đập bể kính chắn gió của chiếc xe Jeep này, sau khi làm xong Trì Đông Chí vỗ vỗ phải bụi trên tay, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua những đứa bé giữ cửa đang muốn tiến lên, trước tiên dọa bọn chúng sợ chết người.

Trì Đông Chí rời đi, cô không phải không có can đảm đi lên gõ cửa phòng, mà là không có ý nghĩa nữa, một giờ quá dài, thật ra thì suy nghĩ một chút, ban đầu khiến cho anh cam đoan là không thể gặp Thẩm Linh một lần, một lần cũng không thể, cho nên chờ một giờ hay một phút cũng không có gì khác nhau.

Chẳng qua cô không biết, sau khi cô rời đi không tới năm phút đồng hồ, Tô Nhược lái xe chạy tới, lại qua năm phút đồng hồ, Lương Hạ Mạt rút cuộc cũng thấy được sự thay đổi, chiếc xe Jeep kia đã bị cục gạch hời hợt đâm qua.

Theo tính tình của Lương Hạ Mạt, nhìn thấy xe mình bị đập đến bảy lung tám rụng, khi đó nhất định phải giậm chân, nhưng anh không có, rất kỳ diệu rất hiếm thấy người đàn ông có giác quan thứ sáu, bắt không được nỗi sợ hãi đang tràn tới.

Cơ thể Lương Hạ Mạt bắt đầu run rẩy, gọi mấy đứa trẻ giữ cửa tới, dùng giọng điệu có thể bình tĩnh nhất hỏi thăm, “Nhìn thấy là ai đập xe của chú không?”

“Là một người cảnh sát.”

“Đàn ông?”

“Phụ nữ”. Đứa bé giữ cửa thành thành thật thật trả lời, “Dáng người cao khoảng một mét sáu lăm, tóc dài cột đuôi ngựa, mặt rất trắng, chỉ là không có biểu cảm gì, mang kính râm lớn, còn có, ừm, mang găng tay...”

Lương Hạ Mạt không chờ nó nói xong khuya tay bảo đi đi, cơ thể nếu không gắng sức chống đỡ tựa hồ một giây sau là có thể ngã quỵ xuống.

“Thủ trưởng, cảnh sát chúng ta không dám chọc, chuyện riêng hay là phán án có lẽ chúng ta đều không rõ.”

Lương Hạ Mạt từng bước từng bước khó khăn đi về phía ghế ngồi lái, chỉ bước mấy bước mà thôi, mà giống như là qua một thế kỷ, sau đó nhanh chóng mở cửa xe, dùng tốc độ nhanh nhất khởi động xe, không để ý đến ánh mắt những người ngoài kia đang nhìn chiếc xe hồng này, thân xe giống như ‘tiền rời cung’(tên bản ra khỏi cung) chạy trốn ra ngoài, mục tiêu, hướng về nhà.

Trước kia anh cũng từng hỏi, “Tại sao đều mang kính râm và găng tay?”

Đường như cô cũng thích nói giỡn trả lời, “Bởi vì rất mạnh mẽ.”

Sau lại bị ép hỏi mới nóng nảy tức giận nói cho anh biết, “Bởi vì không muốn cho anh thấy được ánh mắt của em, lâu ngày thành thói quen luôn đeo.”

“Vậy tại sao mang găng tay?”

Cô không nói, sau đó anh mới biết được điều này từ Vương Thục Hiền, Trì Đông Chí bị viêm khớp.

Lúc Lương Hạ Mạt về đến dưới lầu lại không dám bước lên, ngồi ở chòi nghỉ mát im lặng suy nghĩ, trong tay đang kẹp điều thuốc đã cháy một khúc dài. Có phải hay không cũng nên xét lại mình một chút? Ví dụ như cô viêm khớp, anh chưa bao giờ biết, có thể nói là sau khi biết cũng không quan tâm nhiều. Còn có tại sao cô không muốn để cho anh nhìn thấy ánh mắt của cô, đó là bởi vì nơi đó tình yêu quá nồng nàn tha thiết? Hay là vì chưa từng cảm thấy tình cảm nóng bỏng được anh đáp lại tương xứng rồi xấu hổ và không dám để lộ ra?

Lương Hạ Mạt chưa từng có nỗi sợ hãi như vậy, ngay cả khi cô nói muốn ly hôn, khiến cho anh lần đó suy nghĩ thật kỹ nhưng cũng phát hiện không sợ như bây giờ. Thật không hiểu, anh vẫn biết lần này Trì Đông Chí sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh, hoặc có lẽ là vĩnh viễn cũng không tha thứ. Người cô có bao nhiêu cố chấp không ai hiểu rõ hơn so với anh, cô có thể yêu đến không có ranh giới cuối cùng, nhưng không thể làm mất đi tôn nghiêm, cho dù tình yêu hèn mọn cũng chưa từng đau khổ than thở cầu xin khiến cho anh quan tâm cô nhiều hơn một chút, nỗi lòng này chưa bao giờ nói với người khác. Nhưng lần này anh không thể trốn tránh, không thể ba phải (giống như làm gì cũng được, không để ý) như trước kia, chuyện lần này phát sinh rất âm ỉ.

Cửa phòng không có khóa, giữ lại chút may mắn, Lương Hạ Mạt đẩy cửa đi vào, không ngờ phòng khách sạch sẽ gọn gàng. Trong phòng ngủ Trì Đông Chí yên lặng nằm trên giường, nếu như không nhìn kỹ, ngay cả cơ thể nhỏ nhẹ phập phồng cũng dễ dàng không chú ý tới.

Lương Hạ Mạt nhìn một khối nho nhỏ núp trong chăn kia, lỗ mũi đột nhiên phun ra một cổ chua xót, cho tới giờ anh vẫn rất lo lắng, thỉnh thoảng hai người cãi nhau cũng chưa bao giờ làm bộ, nên hòa thuận lúc nào thì tốt, cho dù tức giận cũng sẽ không dùng những lý do khác để đả kích anh, anh không muốn nói cũng không ép hỏi, từ trước đến nay một là một, hai là hai, khiến cho anh cảm thấy trong một thời gian dài cô là nhất, không có gì là không thể làm được.

Lương Hạ Mạt cảm thấy mình có chút ngu, thật ra thì cô gầy như vậy, rõ ràng không thích nhất là xen vào chuyện người khác, nhưng khi còn bé lại thích cạy mạnh giúp anh đánh nhau, bên ngoài trường có tên côn đồ cắc kè tới gây sự với anh, cô dám đi theo liều mạng, sau khi lớn lên cũng vậy, đối mặt với người vừa mới giết người Giang Tiềm cũng không sợ hãi chút nào, chỉ cần liên quan đến Lương Hạ Mạt anh, cô có thể lập tức hóa thân làm nữ chiến sĩ.

Lương Hạ Mạt từ sau lưng ôm chần với cô vào trong ngực, vùi mặt vào gáy cô, thật lâu sau mới tìm được giọng nói của mình, “Đông Tử, em đánh anh đi.”

Trì Đông Chí không ngủ, cho dù hô hấp vẫn đều đều, Lương Hạ Mạt biết cô không ngủ, khi ngủ môi cô mím rất chặt, nếu không thì ôm cô vào ngực chân mày cũng sẽ nhíu nhẹ.

“Đông Tử, anh với Thẩm Linh không có gì, em muốn nghe, anh sẽ nói toàn bộ cho em biết.”

Lương Hạ Mạt nắm tay rất chặt, không còn sức lực để làm nũng ăn vạ, tránh nặng tìm nhẹ giải thích.

“Thẩm Linh muốn hòa thuận với Tô Nhược, nhưng Tô Nhược quyết tâm rời đi, sau đó anh giúp Thẩm Linh nghĩ ra biện pháp, đó là để cho cô mang thai giả, hơn nữa còn để cho người trong nhà cũng biết, nhưng

Tô Nhượng không tin cô ấy mang thai, buổi trưa hôm nay hai người lại cãi vã, Thẩm Linh rất khó chịu, nên gọi điện thoại cho anh giúp đỡ cô ấy.”

“Đồng Tử, nhưng chẳng ai nghĩ tới, Thẩm Linh thật sự mang thai, cô ấy cũng không nói cho ai, tương kế tựu kế muốn thử một lần thái độ của Tô Nhượng, rốt cuộc mới vừa rồi cô ấy thẳng thắn, Tô Nhượng nể mặt đứa trẻ cũng không ly hôn với Thẩm Linh, Đồng Tử, bọn họ lập tức sẽ đi, sau này không còn Tô Nhượng, không còn có Tô Nhượng, chỉ có anh và em, em tin anh được không?”

Tri Đông Chí để ý đến, anh nói sau này không có Tô Nhượng, không còn có Tô Nhượng, nhưng anh không nói sau này không có Thẩm Linh, lời này có hai ý nghĩa sâu xa, cô biết, trước mắt lại không muốn nghĩ quá sâu.

“Đồng Tử, mới vừa rồi anh suy nghĩ rất nhiều, lúc trước Tần Thanh cũng đã nói đúng sai với anh, từ nhỏ đến lớn, em tốt với anh, theo thói quen, anh liền không làm gì, chưa từng đặc biệt nghĩ tới tại sao em lại tốt với anh, chỉ cảm thấy em yêu anh nên tốt với anh là đúng, nói thật bây giờ cũng cảm thấy không có gì là không đúng, em không tốt với anh thì tốt với ai, nhưng mới vừa ...”

“Đừng nói nữa Hạ Mạt.” Phát hiện cô quay đầu nhìn anh, trong đôi mắt là một mảng trong trẻo lạnh lùng, “Anh không thích hợp nói những lời này, anh không nên nghĩ tại sao em lại tốt với anh, mà anh nên nghĩ chính anh như thế nào kia.”

“Anh? Anh làm sao?”

“Quên đi Hạ Mạt, cuộc hôn nhân này của chúng ta coi như là đã đi tới đoạn cuối.”

Lương Hạ Mạt trước tiên liền muốn ăn vạ, miệng cũng đã dọn dẹp chuẩn bị nói, lại từ từ hạ xuống, chỉ mở mắt nhìn cô, bên trong tất cả đều là cầu xin. Vậy mà Tri Đông Chí cũng không nhìn anh, một ánh mắt cũng không cho, cúi đầu vào trong chăn phát ra giọng buồn buồn, “Em bây giờ cũng không còn gì để cho anh nữa, nên cho cũng đã cho, hiện tại đã hết sạch, cuối cùng cho anh tự do, chúng ta ly hôn đi.”

Lương Hạ Mạt không thấy được môi cô, lại nghe rõ ràng, muốn nổi giận muốn la lối om sòm, muốn bắt lấy cô rồi giải quyết trên giường, mà đúng là anh đang làm thế, nhưng kéo chăn ra thấy một mặt toàn nước mắt làm thế nào cũng không nhúc nhích được.

“Hạ Mạt, em cho là cái gì em cũng có thể chấp nhận được, rốt cuộc là đánh giá mình quá cao, đã nhiều năm như vậy, em xong rồi, vô ích, yêu không nổi nữa, vốn cho là hôm nay chứng kiến tất cả mọi chuyện là một đả kích cuối cùng ép em phải ly hôn, đối với anh vừa mới một mình suy nghĩ thật lâu, nhưng không phải, chuyện này không phải, một đả kích cuối cùng này không phải khiến cho em hết hi vọng với anh, mà là em hết hi vọng với chính mình, em đã không còn gì, anh bỏ em mà xem, bên trong cái gì cũng không có.”

Lương Hạ Mạt hoàn toàn bối rối, chỉ thấy được miệng cô hé ra rồi khép lại, trong lỗ tai cứ ơ ơ. Thật ra thì ai cũng biết, Tri Đông Chí lạnh tình, cũng không phải là cô gái mềm yếu hiểu ý người khác, cô ngay cả bản thân mình cũng không yêu, chỉ thích Lương Hạ Mạt.

Lương Hạ Mạt tự hỏi lòng: Mà biết mà được một người như vậy yêu sao? Cô kiên định yêu mà, yêu đến đáng thương, không chỉ có tình cảm nồng nàn mà còn cố gắng như vậy, từ nhỏ đến lớn, từ ngây ngô đến trưởng thành có sức quyến rũ cũng vì mà, từ trước đến nay thích ôm mà, thích hôn mà, không thích nói em yêu anh, nhưng tình yêu chưa từng rời khỏi. Nhưng mà Lương Hạ Mạt mà có yêu cô ấy như vậy không? Đáp án là yêu cô, điều này không cần nghi ngờ, nhưng tuyệt đối không thể so sánh với tình yêu của cô, đó không phải là thứ hạng ngang nhau trong những cuộc so tài, ở cuộc chiến tình yêu này mà từ đầu đến cuối là người thua cuộc.

Tình yêu chính là một trường học, trong đó đàn ông học được trưởng thành, còn phụ nữ hiểu được thế nào là tan nát cõi lòng, mà quả tim rỉ máu đầy vết thương chính là tấm bằng tốt nghiệp.

Lương Hạ Mạt mở miệng, muốn nói em dạy anh đi! Nhưng chuyện này biết nói thế nào, quá trình dạy anh như thế có phải lại để cho cô đau khổ lần nữa? Trừ phi trở lại nhiều năm về trước, nhưng thời gian làm sao quay lại? Vẫn là không thể.

Lương Hạ Mạt đau lòng cô, có thể là lần đầu tiên chân thành đau lòng nhất so với những lần trước vì cô, ôm lấy cô, vẫn như cũ kiên định nói ra câu kia, “Anh không ly hôn.”

26. Chương 26

Trì Đông Chí sinh ra có một đôi mắt rất đẹp, tròn mắt rất lớn đen nhánh mà tỏa sáng, phần lớn thời gian nét mặt ít biểu lộ chuyện gì, mang theo im lặng đơn thuần dễ nhìn thấu, lại kỳ diệu ở chỗ là không hề khô khan, hơn nữa cô có thói quen nhìn chòng chọc vào người khác, người nào bị cô nhìn như vậy một lúc, cho dù là người đứng đầu cũng sẽ có chút xú mắt tự nhiên, chột dạ.

Người già nói, phụ nữ có đôi mắt rất đặc biệt ánh mắt tinh khiết, có thể sẽ nhìn thấy một số thứ mà người bình thường không nhìn thấy, đây là số mệnh đã định trước sẽ có tính tình cổ chấp quật cường, không thích thỏa hiệp, vì vậy lại càng phải cố hết sức chịu mùi vị đau khổ hơn người bình thường.

Lương Hạ Mạt vui mặt vào cổ Trì Đông Chí, trong khoảng thời gian ngắn trừ câu “Anh không ly hôn” thì không nói ra bất kỳ câu nào khác.

“Anh không ly hôn, Đông Tử, anh không ly hôn.”

Trì Đông Chí nhìn chằm chằm ánh mắt anh không chút có nào lùi bước, Lương Hạ Mạt phát hiện, anh rất khó trốn khỏi phạm vi ánh mắt cô càn quét. Nếu như ánh mắt này có nhìn kỹ và nghi ngờ, vậy rất tốt, anh còn có thể nói chuyện và có cơ hội giải thích, nhưng là không có, trong ánh mắt của cô chỉ cần lấy được câu trả lời làm cô hài lòng. Ánh mắt Trì Đông Chí nói cho anh biết rất rõ, không cần giải thích, không cần giữ lại, quá trình này cô không muốn, thậm chí bí mật chôn dưới cái rương cách tám trăm năm (ý nói rất lâu rồi) trước cô cũng không muốn biết, muốn, chỉ là anh đồng ý ly hôn.

Quân cưới được bảo hộ, Lương Hạ Mạt không đồng ý, ly hôn không được.

“Anh không ly hôn, rời khỏi em anh không sống được.” Lương Hạ Mạt không có nói nhảm, những câu to lớn này là nói thật, đó cũng là vừa mới nghĩ thông suốt, anh không thể không có Trì Đông Chí, nếu như mất đi, vậy đúng là không thể tưởng tượng nổi cuộc sống sẽ thế nào, khi còn cô, đó là điều đương nhiên đến nỗi thậm chí bỏ quên tình yêu của mình và sự tồn tại của cô, nhưng đột nhiên có một ngày mất đi, đó không chỉ đơn giản là đau như cắt miếng thịt lớn, mà hoàn toàn có thể nói là không thể phát sinh thêm tình yêu nào nữa.

“Chia tay đi Hạ Mạt.”

Một câu cô cũng không đề cập tới Thẩm Linh, không đề cập tới chuyện tháo thuốc nổ hôm nay, vì vậy Lương Hạ Mạt không thể nào giải thích, chỉ có thể vô phương chống cự, “Không thể chia tay, không thể, chúng ta chia tay sao? Em đừng ngây thơ, chúng ta sinh ra một nơi, người nào tách người nào cũng đều phải chết.”

Cuối cùng ánh mắt Trì Đông Chí cũng di chuyển, từ bên kia giường vạch chăn ra, Lương Hạ Mạt thấy thế ôm giữ lấy cánh tay cô, cơ thể Trì Đông Chí có chút run rẩy, vẻ mặt không thay đổi chút nào, nhưng Lương Hạ Mạt vẫn thấy đáy mắt cô có một tia đau đớn.

“Làm sao vậy?”

Trì Đông Chí không trả lời mà đẩy tay anh ra, vừa mới ngồi dậy lại bị ép ngã xuống cùng với âm thanh. “Em không thể như vậy đối với” Lương Hạ Mạt cầm tay cô, đột nhiên cảm giác bàn tay cô lúc này rất lạnh, anh vội vàng vạch chăn kiểm tra, đợi đến lúc thấy vết máu chảy thành một mảng lớn liền ngây ngơ ngẩn.

“Sao em lại bị thương?”

Trì Đông Chí có suy yếu đi nữa thì bây giờ cũng không muốn tỏ ra cho anh nhìn, chân mày không nhíu mặt cũng không nhăn lấy một cái, “Anh có thể buông ra không? Tôi cảm thấy tôi cần đi bệnh viện.”

“Con mẹ nó em điên rồi Trì Đông Chí, có phải là em muốn bức chết anh.”

Sinh mệnh được chú ý vào giờ khắc này, hình ảnh dừng lại chỗ, máu trên người cô và máu trong lòng anh cùng chảy chìm hai người chung một chỗ. Lương Hạ Mạt nghe thấy âm thanh tim mình nứt ra, sao cô lại bị thương, sao cô có thể bị thương khi anh không nhìn thấy. Đây là vì Lương Hạ Mạt anh, coi thường tình cảm và vết thương trong lòng cô, mặt ngoài đau lòng vì thân thể cô là cách trực tiếp nhất, mà cái Trì Đông Chí cần, hoàn toàn ngược lại.

Trì Đông Chí bị tai nạn xe trước khi về nhà, cánh tay khâu bốn mũi, nằm viện quan sát, buổi tối thì bắt đầu lên cơn sốt, cuối cùng thần trí cũng không rõ ràng, chỉ có một đôi mắt ngày càng trong trẻo.

Lương Hạ Mạt lấy tay che, chỉ cần nhắc lên một chút cô liền mở ra, liếc chết nhìn chăm chăm anh. Lương Hạ Mạt biết cô nghĩ muốn gì, cắn răng không đáp ứng, một mực nắm chặt tay cô kìm nén không bóp nát xương tay.

“Anh không ly hôn, em đừng hòng mơ tưởng. Anh vẫn là câu nói kia, chúng ta không tách ra, tách ra sẽ chết.”

“Chết tôi cũng muốn tách ra.” Cô vùng vằng muốn ngồi dậy, cổ họng khàn khàn rống lên những lời này sau đó giống như tiêu hao tất cả khí lực, một tay lại không buông anh ra, “Tôi muốn ly hôn.”

Lương Hạ Mạt uất ức thoáng cái vành mắt liền đỏ ửng, bị cô cứng chiều lớn lên, trong lúc bất chợt cô cứ như vậy không chịu trách nhiệm mang tất cả yêu thương thu hồi lại, bất kể như thế nào Lương Hạ Mạt cũng không chấp nhận được.

“Anh biết em đang bị lên cơn sốt, nói gì chính em cũng không rõ ràng lắm, Đông Tử anh sẽ không để trong lòng, anh biết em giận anh, đây là em nói hươu nói vượn. Còn nữa, trước kia anh quan tâm em không đủ, sau này anh sẽ thay đổi, anh sẽ yêu thương em cứng chiều em, cho dù đánh cho dù mắng cũng sẽ không đánh trả lại.”

Trì Đông Chí tựa như rất kích động, cho nên di chuyển dây truyền dịch, Lương Hạ Mạt ngăn cô lại, gọi y tá tới, bồi rồi rời đi.

Một đêm này anh canh giữ trước cửa phòng bệnh, nửa bước không rời, hồi ức đánh úp tới liên tục dày đặc, có Trì Đông Chí cố chấp, Thẩm Linh gốc ghéech, ghét Tô Nhược, còn có chính mình sử dụng đủ loại cơ mưu (âm mưu và cơ hội), một hồi rồi lại một màn giống như những cơn mưa nhỏ rơi mãi không ngừng.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau có người tới thăm bệnh, Lương Hạ Mạt ngồi cả đêm trên ghế dài ở hành lang, cả người rất suy sụp. Cốc Tử kéo kéo ống tay áo của Chu Nhiễm, thật không có đùa đâu, người ta râu ria xồm xoàm đi nữa cũng rất đẹp trai so với cậu, thật là có một dạng con người kiên cường với phong cách khác đường như cũng rất đẹp.

Chu Nhiễm tức giận dùng sức rút cánh tay về, “Chuyện mượn xe, thất bại.”

“Đừng mà đừng mà.”

Cốc Tử chạy chậm một đường đi tới, nhìn thấy Lương Hạ Mạt lập tức dừng lại chào hỏi như trước, “Chào buổi sáng sư phụ của thầy (sư tổ).”

“Các người tới rồi.” Lương Hạ Mạt dùng sức vuốt vuốt mặt, “Đã tỉnh rồi, các người vào đi thôi.”

“Sư phụ của thầy anh không đi vào sao?” Cốc Tử hỏi.

“Tôi hả, tôi không đi vào, vậy, tôi đi mua đồ ăn sáng.”

Cốc Tử nhảy nhót vào phòng bệnh, để lại một mình Chu Nhiễm nhìn Lương Hạ Mạt biến mất sau cánh cửa giật mình hồi lâu.

Trì Đông Chí nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe Cốc Tử nói lú lú đến gần nửa giờ cũng không có phản ứng gì, thỉnh thoảng lại hơi kéo khóe miệng tỏ ý mình vẫn nghe. Cũng may Cốc Tử biết thói quen tính tình này của cô, từ trước đến nay không dài dòng.

“Sư phụ, sư tổ của nhà chúng ta thật đẹp trai, hai người bọn chị rất xứng đôi.”

Cốc Tử vỗ mông ngựa (nịnh bợ) đến vuốt trên móng con ngựa, Trì Đông Chí nhắm hai mắt chính xác cho cô một phát vào mông, “Đẹp trai hả, vậy cho em dẫn về nhà đó.”

Cốc Tử giả vờ ra vẻ thèm thuồng, hai tay chà xát vào nhau, “Vây... Vây sư tổ có thể đồng ý không?”

Lúc này Túc Kỳ ngay cả nói cũng lười, trực tiếp lật người dúm đầu vào chăn, hai người kia nói thảm một hồi lâu bốn phía mới an tĩnh lại. Trì Đông Chí mở mắt ra, chớp chớp, nước mắt trào ra, cô không dám mở ra, bị thương bên trong, đã không thể che giấu được, rất dễ dàng để cho người khác thấy mình yếu ớt.

“Rốt cuộc chị còn muốn làm mình ghen ở trong đây bao lâu nữa?” Vừa dứt lời đã có người kéo chần ra, nước mắt Trì Đông Chí không chút nào che giấu phơi bày trước mặt Chu Nhiễm. Anh cứ đứng trước mặt cô như vậy, hai tay để trong túi quần, nhìn như rất tùy ý, chỉ có đáy mắt để lộ vẻ khẩn trương kinh ngạc khi thấy những giọt nước mắt này.

Trì Đông Chí nâng cánh tay xinh đẹp áp lên mặt, “Đừng nhìn, xin em đừng nhìn, mắt mắt lắm.”

“Chị có thể để cho em nhìn, em không cảm thấy mắt mắt.”

Trì Đông Chí cười cười, “Vậy chị có thể cầu xin em một việc được không?”

“Chị nói đi.”

“Đừng hỏi tại sao chị khóc, được không?”

Chu Nhiễm không chút do dự gật đầu một cái, “Em không hỏi, chị yên tâm.”

“Cám ơn.”

“Em không muốn nghe hai chữ này.”

Trì Đông Chí cảm thấy buồn cười, “Vậy em muốn gì?”

Chu Nhiễm suy nghĩ một lát, đôi môi khẽ nhếch lên, “Hạ sốt rồi sao?” Nói xong đưa tay sờ lên trán cô, chỉ nhẹ nhàng rồi thu tay về, “Vẫn còn nóng một chút.”

“Không sao, chị rất khỏe, Cốc Tử đâu?”

“Em kêu chị ấy đi mua trái cây đóng hộp cho chị, lên cơn sốt ăn cái đó trong dạ dày có thể thoải mái hơn.”

Lương Hạ Mạt trở lại phòng bệnh, đúng lúc thấy Chu Nhiễm đang lấy hạt quả đào cho Trì Đông Chí ăn, ánh mắt và động tác rất cẩn thận. Anh nhìn hết sức chói mắt, lại không thể nói ra là lạ chỗ nào, để điểm tâm xuống sau đó buồn bực đốt thuốc.

“Trong phòng bệnh không thể hút thuốc.”

Lương Hạ Mạt sững sốt, theo giọng nói nhìn sang, Chu Nhiễm ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, cau mày, giọng nói tuyệt không khách khí, “Cô ấy bị sốt, xin không nên hút thuốc ở đây.” Trì Đông Chí rũ mắt, nhìn mũi, nhìn tâm, căn bản giống như không nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ.

Sự trầm mặc của cô, khiến cho Lương Hạ Mạt đột nhiên cảm thấy tức giận. Cô là vợ của mình, phải cần người khác tới đau lòng sao?

Lương Hạ Mạt hung hăng dập tàn thuốc, nhếch môi vẽ ra một tia cười không rõ ràng, “Người anh em, tôi nói đơn vị các người cũng rất bận rộn, cũng nên trở về đi.” Nói xong liền đi tới, chuẩn bị nhận lấy công việc trong tay Chu Nhiễm.

Chu Nhiễm cũng không thèm nhìn anh một cái, bao gồm cả Trì Đông Chí trong chần, không ai nghe lời anh, chỉ có Cốc Tử về mặt mê hoặc, “Vậy sư tổ, hai chúng tôi ở cho tới trưa, nếu ngài có chuyện thì đi trước đi, chiều lại tới.”

“Không được rồi, hơn nữa vào buổi sáng mà ăn đồ ăn lạnh thì không tốt cho dạ dày, Đông Tử ngồi dậy húp chút cháo.” Lương Hạ Mạt bưng chén cháo trắng tới, Trì Đông Chí vẫn như cũ không để ý tới anh, lại không muốn mất thể diện trước mặt người ngoài, “Hai người các em về đi.”

“Bọn em ở đây trông chừng chị.” Chu Nhiễm nôn nóng nói, còn ngẩng đầu nhìn Lương Hạ Mạt một cái.

“Không cần phải thế, các người về hết đi.” Thấy không có ai di chuyển, tâm tình Trì Đông Chí đột nhiên kích động, nện vào giường đuổi người đi, “Đi đi thôi, cầu xin các người, để cho tôi yên lặng một chút.”

Trong lúc nhất thời không khí có chút lúng túng, Cốc Tử nhìn mỗi người một chút, đi từ từ lại gần kéo cánh tay Chu Nhiễm, “Về đi thôi, chúng ta lại không thể giúp gấp cái gì chứ.”

Chu Nhiễm rũ mắt xuống suy nghĩ một chút, rồi đi theo Cốc Tử.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Trì Đông Chí giật giật, trên mu bàn tay chỗ ống truyền dịch có chút máu chảy ra, Lương Hạ Mạt vội vàng đè lại, “Đừng động, muốn làm gì nói với anh, đừng tự giày vò.”

Trì Đông Chí không nhin được hắt anh ra.

“Đã nói em đừng động, thế nào lại không nghe lời vậy, thật không chịu nổi em.” Lương Hạ Mạt dán lại gần, bắt được tay cô ôm vào tay mình. Nhưng anh cứ như vậy là ép Trì Đông Chí phát lửa giận, “Không chịu nổi thì rút, ly hôn rồi liền rút cho tôi.”

Lương Hạ Mạt bị chữi sưng sốt, ngây ngốc hồi lâu mới phục hồi tinh thần, lại cầm tay cô, “Làm gì vậy làm gì vậy, em xem lại chảy máu, có gì không thể nói được chứ.”

“Lúc tôi tốt nói cho anh anh không nghe, hiện tại tôi con mẹ nó không có gì để nói với anh, ly hôn ly hôn.”

Lương Hạ Mạt tức giận trên trán nổi đầy gân xanh, hung hăng giơ tay lên, ngập ngừng nửa ngày, rồi xáng một bạt tai lên mặt mình, “Khiến cho em giận anh làm cho em giận anh, Đông Tử em còn giận anh anh liền tự đánh mình, đau lòng chết em.”

“Anh già rồi sao lại không có tiền đồ thế này, anh ỷ vào tôi yêu anh, khinh thường hôn nhân khinh thường gia đình khinh thường tôi, lại còn cố tình gây sự.” Trì Đông Chí đứng cạnh giường bệnh khóc lớn rống to, “Chừng nào thì anh mới có thể trưởng thành, chừng nào thì anh mới có thể vì tôi mà suy nghĩ một chút.”

“Làm sao anh không nghĩ vì em, anh nói anh sẽ thay đổi, anh thay đổi còn không được sao.” Lương Hạ Mạt cũng nôn nóng rống lên với cô.

“Không được.”

Hôm nay Trì Đông Chí đặc biệt cố tình gây sự, cho nên nói chuyện không có nửa điểm tình cảm.

“Đông Tử em đừng kích động, em hãy nghe anh nói, anh và Thẩm Linh không có gì, khi còn bé anh cũng không thích cô ta, cho tới giờ anh cũng chưa từng thích cô ta, em tin anh có được không? Em hãy tin anh lần này đi, có được hay không?”

“Tôi không tôi không.” Cô che lỗ tai lấp đầu, Lương Hạ Mạt thấy cô vậy mà mất đi lý trí, cũng nhảy lên giường bệnh, ôm vào ngực ổn định, “Nhỏ giọng một chút đừng làm rộn, chúng ta nói chuyện cho tốt một chút có được không?”

Trì Đông Chí tuyệt vọng thút thít khóc, nhưng vẫn không cự tuyệt, theo sức lực của anh ngã xuống giường.

Lương Hạ Mạt mang cô đặt vào trong chăn, tự giác đứng xuống dưới mép giường, “Đông Tử, tối qua một đêm anh cũng không ngủ, trong đầu toàn là em, nhớ em. Rốt cuộc từ khi nào em cảm thấy tủi thân với anh? Anh vẫn luôn cho là tốt vô cùng, là anh thất hứa đi gặp Thẩm Linh, nhưng cũng không phải là tội không thể tha thứ được, không đến mức em lại...”

Trì Đông Chí vùi mặt vào gối, khóc thút thít, Lương Hạ Mạt thấy khổ sở cực kỳ, bàn tay đặt lên mặt cô lau lung tung, “Em đừng khóc, xin em đừng Đông Tử, thấy em khóc anh đau lòng lắm, rất đau.”

Trì Đông Chí cắn môi, trước kia chưa bao giờ tủi thân khóc như hôm nay, chỉ có ánh nắng sáng nóng chiếu vào, bốn phía đều yên tĩnh.

“Em đánh anh mấy cái cho hả giận, Đông Tử em đừng khóc, anh không thể thấy em khóc, anh đau lòng.” Trong giọng nói Lương Hạ Mạt đã mang theo vài phần cầu khẩn.

Trì Đông Chí khua đẩy hai tay của anh, sốt cao khiến cho tâm tình cô sụp đổ, nói chuyện lộn xộn, thoáng cái lại si ngốc cười lên, “Lương Hạ Mạt ơi là Lương Hạ Mạt, anh biết tôi yêu anh thế nào sao? Mẹ rời bỏ tôi, tôi không có ba, tôi không có người thân, tôi không có bạn bè, nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy cô độc, vì tôi có anh. Lương Hạ Mạt, tôi lén lút mặc quần áo của anh, lén lút ngủ trên giường của anh, dùng bàn chải đánh răng của anh, mọi thứ đều bắt chước anh, anh không tốt như vậy nhưng trong lòng tôi anh chính là thần. Tôi có cao hứng hay không cũng xem sắc mặt anh trước đã, ai tôi cũng không thương, tôi cũng không thương chính tôi, tôi chỉ yêu anh.”

“Tôi tính kể Tô Nhược khiến cho anh ta mang Thẩm Linh ra nước ngoài, vẫn đau lòng đến bây giờ, nhưng chưa từng hối hận dù chỉ một lần. Tôi ép anh kết hôn, ép anh không gặp Thẩm Linh, tôi ghen, tôi ghen tỵ,

từ nhỏ đến lớn làm nhiều chuyện thật có lỗi với Tô Nhượng để hãm hại chuyện tình của Thẩm Linh, những việc làm này là tôi không biết xấu hổ, đáng khinh thường, ngay cả tôi cũng tự xem thường mình, cũng là bởi vì tôi yêu anh.”

Ngón tay Trì Đông Chí che mắt khóc rưng rức, “Tôi xem thường chính tôi, nhưng tôi lại không hối hận, cho nên ngày càng xem thường chính mình, tôi quá khó khăn chịu quá nhiều đau khổ, tại sao tôi không chết đi....”

Lương Hạ Mạt nghe lời cô nói kinh ngạc không thôi, từng bước tiến lên ôm vai cô thật chặt kéo vào trong ngực, “Đông Tử, bảo bối à, thật xin lỗi, thật xin lỗi, anh không biết, không đúng không đúng, là anh không nghĩ tới, anh không nghĩ tới em thống khổ như vậy, làm những việc trái lương tâm khiến em thống khổ như vậy.”

Lương Hạ Mạt biết, Trì Đông Chí vốn là người rất có đạo đức, nếu nói bức hôn, nếu nói ghen, nếu nói sử dụng mưu đồ... Bao nhiêu chuyện nhỏ nhen, là lúc anh đi làm, sau đó một mình giầy giụa lẫn lộn trong vũng bùn. Trong mắt Lương Hạ Mạt vừa đau lại vừa nóng, rốt cuộc cô gái này chịu đựng được bao nhiêu, còn không biết oán hận, một mực giam mình trong đó, ngay cả khi lên án cũng không một chữ trách móc anh, chỉ có đối với chính cô vô lực, nhưng cô như vậy, càng làm đau lòng người hơn.

27. Chương 27

Khóc đủ rồi, ồn ào đủ rồi, rốt cuộc cũng không thể cạy miệng Lương Hạ Mạt, cả người Trì Đông Chí không còn một chút hơi sức, khóc rất thoải mái làm lỗ mũi nghẹt không thể thở. Lương Hạ Mạt để cô nằm xuống rồi cầm khăn giấy lau nước mũi cho cô, “Ngủ đi, tỉnh dậy thì tốt rồi.”

Được như thế, cô ngủ đến chết cũng được, nếu như không phải thế, vậy thà rằng cô vẫn tỉnh, trong mộng tốt đẹp, tỉnh mộng lại là hiện thực tàn khốc, vậy chỉ bằng không ôm hi vọng.

“Anh biết em khó chịu, cố gắng qua một hồi là tốt rồi, chờ bình tĩnh là tốt, Đông Tử, vượt qua chuyện này thì được rồi, cố gắng qua đoạn lúc em thương tâm nhất thì em liền tiêu tan suy nghĩ muốn ly hôn, cho dù em đối với anh là hết hi vọng cũng không sao, chỉ cần em đừng nói ly hôn, anh sẽ đối xử tốt với em, anh sẽ làm lòng em ấm áp lại.”

“Hạ Mạt, anh buông tha cho tôi đi, cầu xin anh buông tha cho tôi đi.” Mặt Trì Đông Chí đầy nước mắt, tim Lương Hạ Mạt giống như là bị cô một đao cắt vết thương vừa sâu lại vừa to lớn, gần như có một khắc mềm lòng, gần như không hề chú ý đến rồi khỏi cô tâm sẽ chết muốn tác thành cho cô, cuối cùng vẫn hung hăng nói cho cô biết, “Anh không thể không có em, em cũng không thể không có anh.”

Còn muốn nói thêm điều gì đó, bị anh cúi người xuống chặn miệng lại. Lúc hôn trở nên không còn là hôn, đơn giản chỉ là dùng làm vũ khí đè nén cảm xúc, vậy hôn nhân còn có thể bù đắp chỗ trống sao?

Trì Đông Chí dần dần bình tĩnh lại, cũng có thể là do cuối cùng thuốc cũng có tác dụng, lại ngủ tiếp, chỉ là rất không tốt, một đoạn rồi một đoạn, từng cảnh một, không ngừng lặp đi lặp lại, một lúc là Lương Hạ Mạt ôm vai cô nhìn bóng lưng Thẩm Linh đầy mắt ngấm ngấm chịu đựng buồn bã, một lúc là Tô Nhượng một thân một mình phiêu bạt xứ người trên đường không người nào hỏi han. Trong bóng trắng, anh nói, “Đời này anh chỉ muốn lên giường với một mình em.” Đầu đường xe cộ đông nghịt anh liền chết ôm lấy Thẩm Linh đưa cô ta đi khách sạn thuê phòng. Anh nói, “Em là cây xương sườn thứ hai của anh.” Cô ở trong giấc mơ mang vấn đề đã giấu trong lòng rất lâu hỏi ra miệng, “Vậy ai là cây xương sườn thứ nhất của anh?” Trong mơ anh trả lời, “Em biết rất rõ mà.”

Trên cánh tay vừa sưng lại nóng, đau đến truyền đến vào trong mộng, Trì Đông Chí trần trọc khóc thút thít, đau quá, rất đau!

“Sao lại khóc thành như vậy.” Bên tai là tiếng thở dài bất đắc dĩ, ngày sau đó là tiếng khóc thật trầm, Trì Đông Chí từ từ tỉnh lại, trên mặt một mảng lạnh như băng.

“Đông Tử con đã tỉnh, còn đau không, nói ẹ nghe đau chỗ nào?”

Trì Đông Chí vẫn tỉnh tỉnh mê mê như cũ, quay đầu nhìn lại, là Vương Thục Hiền, vẻ mặt bi thương còn chưa thu về, nước mắt lại chảy xuống.

“Con sao vậy? Nằm mơ rồi khóc, tỉnh lại vẫn còn khóc, con đứa nhỏ này như thế nào lại không để cho người ta bớt lo lắng đây, con muốn gấp chết chúng ta sao?” Vương Thục Hiền giọng nghẹn ngào, trên mặt toàn nước mắt.

“Mẹ, con khó chịu, con...Chỗ này của con kìm nén khó chịu.” Nói xong hung hăng nện hai quyền, không thể như trước ung dung giải thích mà miệng hờn dỗi, cứ như vậy cố tình để lộ tâm tư ra ngoài, chỉ vì người trước mặt là Vương Thục Hiền.

Wương Thục Hiền không thể khuyên, cũng không biết khuyên chỗ nào, bà kẹp giữa hai giữa hai người cũng không dễ, không hi vọng bọn họ ly hôn, nhưng lại rất đau lòng Trì Đông Chí, chỉ có thể ôm cô vào ngực cứ vuốt và vuốt tóc cô, “Điều tại mẹ không tốt, mẹ không giáo dục được con trai.”

Trì Đông Chí chôn trong ngực mẹ chồng lắc đầu phản bác sức lực cũng không có, có lẽ căn bản không chú ý tới bà nói gì, chỉ một câu chui vào trong tâm tư của cô, cô phải ly hôn, phải rời xa.

“Được rồi, bà cũng đừng theo làm loạn thêm nữa, mà tôi nói Đông Tử cũng không đúng, nó...” Tiết Bình đứng bên cạnh, nói được một nửa đoạn rồi thế nào cũng không nói ra miệng được. Con gái có lỗi gì? Nếu là lỗi, chỉ là lỗi ở chỗ quá yêu Lương Hạ Mạt, nhưng những thứ này không phải là con đường nó tự chọn ỉn sao?

“Đông Tử con nghe lời chút đi, đừng làm ẹ chồng con phải tiếp tục lo lắng nữa.” Tiết Bình tách hai người ra, cầm tay con gái, bị Trì Đông Chí không dấu vết tránh ra, cô không có thói quen gần gũi với mẹ ruột, bệnh thành như vậy cũng chưa từng, lửa giận Tiết Bình mới vừa bớt xuống được một chút thì nay toàn bộ tâm tình tan thành mây khói, chỉ vào cô và mắng một trận.

Cuối cùng, Trì Đông Chí bị ở lại bệnh viện ngây ngô chừng ba ngày, Vương Thục Hiền ở lại chăm sóc cô, Lương Hạ Mạt vẫn chưa quay lại, thỉnh thoảng cũng muốn biết tung tích của anh, nhìn mẹ chồng lại không tiện mở miệng, cũng không thể để cho bà giúp một tay mang Lương Hạ Mạt về nói chuyện ly hôn, về sau Vương Thục Hiền lại chủ động nói cho cô biết, nói Lương Hạ Mạt đi tới chỗ Vệ Biên Cương.

Buổi chiều Chu Nhiễm lại tới, cầm một bó hoa Cẩm chướng hương thơm lan tỏa mang ý nghĩa mạnh khỏe, Trì Đông Chí cảm giác có lỗi bởi vì mấy ngày trước thất lễ, lại thêm tinh thần cũng đã khôi phục, thế nên trên mặt trông có vẻ có chút nụ cười hiếm có. Chu Nhiễm thừa dịp Vương Thục Hiền đi mua đồ thể hiện bản lĩnh: giống như có phép thuật lôi ra một bình hoa thủy tinh, đổ thêm nước, rồi cắm hoa vào.

Anh cúi thấp đầu, một chút chuyện nhỏ cũng làm hết sức nghiêm túc, Trì Đông Chí liền trêu chọc anh, “Tặng hoa Cẩm chướng, đây là em đang xem chị là mẹ mà.”

Mặt Chu Nhiễm đỏ lên, nhỏ giọng phản đối, “Không phải vậy.”

Trì Đông Chí không nghe thấy anh nói gì, tự cười nhạo nói, “Không nghĩ tới cuộc đời chị lần đầu tiên nhận hoa lại là hoa Cẩm chướng.”

Sống lưng Chu Nhiễm cứng đờ, nhìn kỹ sẽ phát hiện động tác của ngón tay dừng lại một chút, “Bản thân hoa Cẩm chướng là ngụ ý khỏe mạnh, yên bình, vui vẻ, tặng người bệnh là lựa chọn tốt nhất.”

Anh em trong đội mà biết là nổi giận ghanh đua thật, Trì Đông Chí lại nhịn cười không được, “Trêu đùa em thôi mà, hơn nữa chị là sư phụ em, tuổi thì có thể làm chị của em, tặng Cẩm chướng cũng không có gì, rất tốt, chị rất thích.”

“Chị không phải chị em.” Chu Nhiễm vừa nhỏ giọng vừa bĩu môi nói một câu, quay đầu hỏi cô, “Chị là lần đầu tiên nhận được hoa thật sao?”

“Là thật.” Trì Đông Chí không hiểu hỏi, “Làm sao vậy?”

“Chị chưa từng nhận được hoa Hồng sao? Lễ tình nhân cũng chưa từng có sao? Anh ta... Lúc cầu hôn cũng không tặng chị hoa Hồng sao?”

Trì Đông Chí sững sốt, nhớ lại quãng thời gian đã qua lại cảm thấy có khổ đau có ngọt ngào, “Bọn chị từ nhỏ đã ở chung một chỗ, đúng lúc liền kết hôn, hơn nữa khi đó vừa mới mua nhà cửa, cuộc sống trôi qua khó khăn, nào có dư tiền mua hoa Hồng.” Hai năm trước quả thật rất cực khổ, cũng chính là từ năm trước bắt đầu trả hết những số tiền mua nhà con thiếu, thoát khỏi mang nợ bộ tộc tư sản.

“Em...Cũng chưa từng tặng hoa cho người khác.”

“Cái gì?” Trì Đông Chí không nghe rõ.

“Không có gì, em nói em cũng chưa từng tặng hoa Hồng cho người khác.”

“À.” Trì Đông Chí suy nghĩ một chút chỉ dạy anh nói, “Con trai lớn rồi sao nói chuyện lú lú giống như muỗi kêu thế, phóng khoáng chút, đừng nhẩn nhố như cụ già.”

Lỗ tai Chu Nhiễm cũng đỏ, nhưng vẫn nghe lời gật đầu một cái, thuận tay cầm cây kéo nhỏ bên cạnh bắt đầu tỉa hoa từ thân cho tới lá. Nhìn ra được cậu đối với việc này rất để ý, trong chốc lát đường nét cơ bản nhìn đẹp mắt hơn nhiều.

“Em thích đùa nghịch những thứ này?”

“Vâng.” Nói tới điều này ánh mắt Chu Nhiễm lập tức sáng lên, “Nhà em rất nhiều chậu cảnh, đều do em chăm sóc, hôm nào em đưa cho chị mấy chậu.”

Trì Đông Chí vội vàng khoát tay, “Chị không cần, chị từng trồng cây xương rồng rồi cũng chết, chị không thể những thứ kia của em đều là đồ tốt, chị lại làm hư nó.”

“Không việc gì, em giúp chị trồng.” Chu Nhiễm nói, “Công việc làm vườn để em làm, chị chỉ phụ trách mỗi ngày nhìn chúng là được.”

Trì Đông Chí đột nhiên cũng không biết hiện tại những năm này trong đầu xanh như dưa của những đứa nhỏ đang suy nghĩ cái gì, đúng ra bọn họ kém nhau chưa đến bốn tuổi, cùng chung sở thích, cùng chung tiếng nói cũng không ít lần, nhưng Trì Đông Chí từ nhỏ không cùng sống với cha mẹ, lại kết hôn sớm, bị Lương Hạ Mạt dày vò nên so với các bạn cùng lứa tuổi thì chừng chặc hơn, cũng chính vì vậy nên không theo kịp quá trình diễn biến của thời đại. Bất quá bản tính cô tùy ý, thản nhiên, không chú ý chuyện vật vãnh, nhưng cùng chung đề tài thì ít đến đáng thương.

Cho nên lúc này Trì Đông Chí đang suy nghĩ, chẳng lẽ bây giờ đàn ông đều yêu thích chơi đùa hoa hoa cỏ cỏ? Lương Hạ Mạt thì không, loại chuyện giống mẹ già cầu nhàu lãng phí thời gian lại không có ý nghĩa đánh chết anh cũng sẽ không làm, theo lời anh nói chính là, có khi trong lúc đó lại làm được nhiều việc bằng mấy lần việc đấy, cũng bởi thế nên vì sao Trì Đông Chí đối với những thứ này vốn là không có hứng thú.

Trước kia Cốc Tử cũng đã từng nói, nếu Trì Đông Chí là con gái thanh khiết giữa đám đàn ông, vậy Chu Nhiễm chính là đàn ông giữa ít phụ nữ, vừa nhã nhặn lịch sự vừa dịu dàng. Nghĩ đến lời Cốc Tử nói Trì Đông Chí nhin không được liền bật cười, làm Chu Nhiễm quay đầu lại. “Chị cười gì thế?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy điều em yêu thích rất tốt.”

Không đợi Chu Nhiễm nói gì, Vương Thục Hiền mang theo bình nước nóng đi vào, thấy Trì Đông Chí rót cuộc tâm tình có chút thả lỏng, cười khóe mắt lộ ra nếp nhăn, mở miệng liền khen ngợi Chu Nhiễm tới tấp, “Đứa nhỏ này thật chừng chặc, bây giờ con trai chừng chặc như vậy cũng không nhiều.”

Lỗ tai Chu Nhiễm lại đỏ, giành bình nước ấm trong tay Vương Thục Hiền, rót hai ly nước ấm đưa ỗi người một ly, làm ẹ chồng con dâu hai người hai mặt nhìn nhau.

Mãi đến sau khi Chu Nhiễm đi Vương Thục Hiền vẫn còn la hét đứa nhỏ này không tệ, vừa có lễ phép vừa khéo léo, Trì Đông Chí nghe một lúc lâu mới lên tiếng ngắt lời, “Mẹ, Hạ Mạt trở về bộ đội rồi sao?”

Wương Thục Hiền gật đầu một cái, “Về rồi.”

“Chú Vệ không làm khó anh ấy sao.”

“Làm khó nó cũng đúng.” Vương Thục Hiền tức giận vỗ bập đùi, “Đánh nó mẹ không nỡ, mẹ giúp con xả giận, tìm đồng minh của con là chú Vệ xử lý, đánh gãy nó mẹ cũng không quản, mắt không thấy thì tâm cũng không phiền.”

“Tội gì mẹ phải như vậy, chú Vệ tính tình không tốt, Hạ Mạt bị đánh mẹ không đau lòng sao, mẹ cũng không ngăn chú ấy lại.”

“Chính nó muốn đi chịu đòn nhận tội, hơn nữa nó bị đánh nói mẹ đau lòng cũng không bằng con đau lòng vì nó. Đông Tử, mấy ngày nay con dọa mẹ hỏng luôn rồi, sốt cao, trong mộng cũng khóc, mẹ đã nghĩ, lần này nhất định Hạ Mạt đã làm tổn thương lòng con.”

Trì Đông Chí xoa bóp huyết thái dương, thật sự đau đầu. Cô không cần suy nghĩ nhiều cũng đoán ra Lương Hạ Mạt bị đánh là chủ ý gì, chủ động thả lỏng, ra tay trước chiếm được lợi thế, mang ngọn nguồn mâu thuẫn nguyên nhân cãi nhau của bọn họ nói trước khi Trì Đông Chí nói rồi trước tiên nói láo lồi kéo dụ dỗ Tiết Bình cùng Vệ Biên Cương, cuối cùng là nhất định hấn làm sai chuyện, chọc vợ tức giận, bị đánh mấy cái để cho Vệ Biên Cương xả bớt tức giận rồi thôi, người nào cũng sẽ không truy cứu nữa, nhưng chuyện dính dáng đến người thứ ba thì không dễ thế, theo tính tình Vệ Biên Cương, vậy tuyệt đối có thể giơ tay đồng ý ủng hộ Trì Đông Chí ly hôn.

Trước tiên khiến cho người nhà yên tâm, đây là bước đầu tiên, tiếp sau đó quay đầu tới dụ dỗ Trì Đông Chí, chuyện hai người, thế nào cũng có thể giải quyết, Lương Hạ Mạt trong lòng tính toán ra trận thật khôn khéo, Trì Đông Chí nhìn thấu đáo anh, nhưng chẳng qua lần này anh tính toán sai hết.

“Đông Tử, rốt cuộc hai người các con mâu thuẫn cãi nhau vì cái gì, làm sao mà giày vò ra nông nổi phải ly hôn?”

Trì Đông Chí không ngừng đầu lên, gầy gầy quần, “Anh ấy không nói hết sao.”

“Lời của nó nói một câu mẹ cũng không tin.”

Trì Đông Chí cắn môi, ngập ngừng hồi lâu, “Khúc mắc quá nhiều, lần này vỡ lở ra, chủ yếu là bởi vì ...Thẩm Linh.”

Vương Thục Hiền bỗng nhiên tỉnh ngộ, tức giận, vỗ bập đùi ‘Bang bang bang’, “Mẹ cũng biết là như vậy, thằng khốn nạn này.”

“Mẹ, sợ rằng lần này phải ly hôn.”

Vương Thục Hiền lập tức luống cuống, “Đông Tử, đừng xa mẹ được không?”

Trì Đông Chí lắc đầu một cái, “Đi tiếp nữa con sẽ chết, mẹ, ly hôn rồi con cũng vẫn là con gái của mẹ.”

28. Chương 28

Buổi tối Chu Nhiễm lại tới, lần này mang theo Cốc Tử, cùng với quà của toàn bộ các đồng nghiệp trong tổ đến hỏi thăm. Cốc Tử cầm bó hoa Hồng đỏ tươi đẹp rất to, xấu hổ đứng trước cửa phòng bệnh, thấy vậy Trì Đông Chí buồn nôn một lúc.

“Em cũng không ngại mất mặt.” Thừa dịp Chu Nhiễm cách khá xa, Trì Đông Chí trợn mắt liếc Cốc Tử một cái.

“Sao em không ngại mất mặt chứ, đoạn đường này tay em không dám cầm gậy lên cao quá...”

“Vậy em còn mua hoa Hồng, bắt đầu cảm thấy thiệt thòi tôi không là đàn ông.”

“Đàn ông em cũng không cảm thấy mất mặt như vậy, thật đúng vậy đó sự phụ, vốn tính mua hoa Bách hợp (hoa Loa kèn), Chu Nhiễm lại bắt buộc em mua hoa Hồng, nói là chị thích.”

Trì Đông Chí nhếch miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, “Bắt em mua thì em liền mua?”

Cốc Tử lôi ra một chiếc chìa khóa xe, lục túi nhíu nhíu đuôi lông mày, “Xe, và với ví tiền...Chị hiểu mà.”

Vương Thục Hiền sau khi đưa cơm tối tới thì nhận được điện thoại, nói trong nhà có việc rồi đi luôn, Trì Đông Chí dứt khoát bảo bà buổi tối đừng tới đây, tốn công gây sức ép qua lại, hơn nữa nói cô cũng không có gì đáng ngại. Vương Thục Hiền mới vui vẻ nhận lời, mang tới hai bình nước nóng đầy rồi rời đi.

Mẹ chồng vừa đi, đầu tiên Cốc Tử nghiêng người té xuống giường bệnh, nói là vừa rồi giả vờ rụt rè, sau đó sống lưng vừa đau lại rất nhức. Trì Đông Chí khảy miếng xương sườn nhỏ xiu trong hộp cơm, một chút khẩu vị cũng không có, nhưng cũng cố nuốt mấy hạt cơm trắng, cảm giác đã chặn ngang cổ họng, thực sự là ăn một chút cũng không vào.

“Sư phụ, ngon chứ?” Tên trộm Cốc Tử cười hề hề chen đến bên người cô.

“Em muốn ăn?”

“Vẫn thèm nãy giờ.”

Trì Đông Chí cười, đẩy hộp cơm tới trước mặt cô ấy, “Ăn giúp chị đi, một chút khẩu vị cũng không có.” Đợi đến lúc Cốc Tử thành thật không khách khí ăn nhanh nhai nghiêng ngấu cô lại không nhận được đùa, “Giành đồ ăn với người bệnh, khiến cho người bệnh bị đói, thật là một cô gái tốt có tiền đồ.”

Cốc Tử vừa không biết thể diện là gì, vừa biết cô có mấy lời như cái rắm lúc nói chuyện, căn bản cũng không để tâm tới lời cô nói, “Xem bộ dạng chị vừa ăn cơm như thế, so với ăn thuốc nổ còn khó nuốt hơn, đây không phải là em sắp xếp thay chị giải nạn sao, hơn nữa, Chu Nhiễm cũng đi ra ngoài, chị vẫn đói bụng sao?”

Trì Đông Chí bĩu môi, “Chị không ở đó, hai người các em liên vui mừng, ngày hôm nay Chu Nhiễm đã tới đây với chị hai lần rồi, đừng nói chỗ khác thì không biết, đoán chừng ngày hôm nay cậu ấy cũng không ở trong đội, chờ chị trở về sẽ dạy bảo các em thật tốt.”

Cốc Tử khó lên tiếng, há miệng, cuối cùng cái gì cũng không nói.

Một lát sau Chu Nhiễm trở lại, trong ngực ôm hai bọc khoai lang nướng to đùng, còn nóng hổi, nướng làm tăng thêm chất ngọt, lột vỏ khoai ra nhìn ruột vàng óng ánh, vừa nhìn là muốn ăn rồi. Trì Đông Chí ăn hết hơn phân nửa no rồi mới nhớ tới nói cảm ơn, Chu Nhiễm cười cười không nói gì, lơ đãng nhìn vẫn có thể thấy lòng bàn tay bị nóng đỏ bừng một mảng.

Trì Đông Chí cũng có chút ngượng ngùng, giả vờ hỏi, “Em ăn chưa?”

“Em ăn bên ngoài rồi.” Chu Nhiễm quay đầu lại cười một tiếng, ngũ quan dịu dàng nhất thời linh hoạt, “Không muốn ăn cũng không cần phải ép mình ăn cơm, muốn ăn gì thì ăn cái đó.”

Buổi tối quả thật Vương Thục Hiền không tới đây ngủ cùng giường, hai đứa nhỏ này vẫn không chịu đi, Chu Nhiễm rất hăng hái, Cốc Tử cũng đi theo đùa giỡn, điệu bộ đều rất muốn ở lại, Trì Đông Chí thẳng thừng khoát tay, “Quay về đi quay về đi, Cốc Tử mà ở lại chị còn phải hầu hạ cô ấy.”

“Không phải còn có Chu Nhiễm sao.” Cốc Tử cười không tìm không phối.

“Cậu ấy ở lại ngủ nơi đó? Hai người chen chung một cái giường?”

“Em không ngủ, em ngồi là được rồi.” Chu Nhiễm đoạt trả lời.

“Đi thôi đi thôi, đều đi hết, thật vất vả mới có cơ hội không thấy các em, đừng ở đây làm phiền chị.”

Rốt cuộc hai người thấy cô bướng bỉnh quá, trước khi đi Chu Nhiễm đặt hai quyển sách xuống đầu giường, “Buổi tối nằm chán thì xem sách một chút, đừng suy nghĩ lung tung.”

Trì Đông Chí đang xem Tivi, có cũng được mà không có cũng không sao đáp một tiếng, một lúc sau mới phản ứng được, liếc hai mắt, bìa ngoài là tiểu thuyết trinh thám, không khỏi cười, “Cũng may là loại này, nếu là tiểu thuyết kiểu các cô gái riu rít nói chuyện yêu đương, chị rất lười xem.”

Chu Nhiễm cười không nói gì, bị Cốc Tử lôi đi.

Trong hành lang bệnh viện, Cốc Tử kéo Chu Nhiễm đến chỗ ngoặt cầu thang, khó có được nét mặt nghiêm chỉnh, “Chu Nhiễm rốt cuộc em muốn làm gì? Em biểu hiện rõ ràng như vậy, khiến cho sư phụ khó xử đó.”

Chu Nhiễm thở dài một tiếng, “Cô ấy biết mà khó xử là được rồi, em còn cảm thấy là biểu hiện chưa đủ rõ ràng, nếu không làm sao ngay cả chị cũng đã nhìn ra, mà cô ấy căn bản không có cảm giác gì.”

Cốc Tử có phần thở gấp, “Chị là người ngoài cuộc dĩ nhiên có thể thấy rõ, bất quá cũng may chị ấy không có cảm nhận được, nếu không thế nào cũng làm khó khi cư xử với em, em cũng đừng quên, chị ấy đã có chồng.”

Cốc Tử không đề cập tới thì còn được, vừa nhắc tới, Chu Nhiễm bị tức giận vây kín hừ một tiếng, “Người đó không tốt, căn bản là không xứng với chị ấy.”

“Anh ta không xứng vậy ai xứng? Người ta là thanh mai trúc mã. Còn nữa em đừng luôn cô ấy cô ấy cô ấy, gọi là sư phụ.”

“Không gọi.” Chu Nhiễm không được tự nhiên quay đầu, “Chị gái cũng tốt sư phụ cũng được, em không muốn cô ấy làm như em là đứa trẻ nhỏ, em thích cô ấy, rất thích, rất nhiều năm, cho là không tìm được thì coi như xong, người nào cũng không có chút tiếc nuối, vậy mà ngay ngày đầu tiên đi làm, chị gái biến thành sư phụ, khuôn mặt đó em vẫn nhớ, vậy mà cô ấy nửa điểm ẩn tượng cũng không có.”

“Chu Nhiễm em...” Cốc Tử giật mình mở to mắt.

“Không phải là tạm thời nảy lòng tham thích cô ấy, mà rất thích nhiều năm rồi, gặp mặt một lần khi học trường cảnh sát năm thứ nhất, sau này vẫn để trong lòng, thế mà lại gặp được.”

“Em là thâm mến?”

“Cũng không tính là thâm mến, cô ấy không nhớ rõ em.”

Cốc Tử âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên thấy một bóng dáng đi qua hành lang, vội vàng kéo Chu Nhiễm trốn qua một bên, Chu Nhiễm giãy mấy cái rồi an tĩnh lại, dường như thở ra, “Chị cho rằng em sẽ như thế nào? Em không có tư cách đó ư.”

“Chu Nhiễm, mặc dù sư phụ không nói, nhưng ai cũng có thể nhìn ra giữa bọn họ có vấn đề, lúc này em cũng đừng làm cho chị ấy đã loạn càng loạn thêm.”

Sau một lúc, Chu Nhiễm gật đầu một cái.

Hôm nay Lương Hạ Mạt uống chút rượu, trong mắt nóng lên lợi hại, đứng trong hành lang rầu rĩ một hồi, hút mấy khói thuốc sau đó mới đẩy cửa phòng bệnh ra, bên trong bốn bề yên tĩnh, chỉ có ngọn đèn nhỏ đầu giường sáng lơ mơ, Trì Đông Chí ôm chân ngồi trên giường, cũng không biết bên cạnh có gì, cho nên không phát hiện ra có người đi vào.

Lương Hạ Mạt cố ý đóng cửa hơi mạnh, khiến cô quay đầu lại, cứ nhìn anh như vậy, lại không mở miệng nói gì.

“Là anh.” Lương Hạ Mạt đi tới giường người ngồi chồm hổm, dịch dịch góc chăn giúp cô, “Có khá hơn chút nào không?”

Trì Đông Chí gật đầu, “Cuối cùng anh cũng chịu xuất hiện, tôi còn đang nghĩ rằng anh sẽ trốn tránh tới khi nào đây.”

“Là anh muốn tránh đến khi gió yên sóng lặng mới xuất hiện.” Tính tình cô bùng nổ, trước kia gây gổ thế nào cũng không nhắc tới ly hôn, cô lạnh nhạt mấy ngày sau sẽ không nói chuyện không tin tức. Lần này thì không thể, Lương Hạ Mạt muốn, không nói trước lần này cô xác định thật, cho dù cô vẫn như vậy nuông chiều anh như quá khứ, anh cũng không thể mù quáng, mơ hồ nữa, anh thật lòng muốn lật đổ hết những chuyện không nên và những thứ khiến cho cô cảm thấy không vui trong quá khứ, đổi lại cách thức khác để yêu cô thêm lần nữa.

“Nhưng là anh muốn em, không nhận được.”

“Sao trước kia có thể nhận được, hoặc là nói, trước kia không muốn tôi?”

“Lúc nào cũng muốn em, chỉ là trước kia quá chắc chắn em sẽ không xa rời anh.”

Thế nhưng anh thẳng thắn chỉ đổi lại một tiếng cười khẽ của Trì Đông Chí, “Đeo khẩu trang làm gì? Không mặt mũi nhìn người khác?”

“Đúng, không mặt mũi nhìn người khác.” Lương Hạ Mạt kéo khẩu trang xuống, Trì Đông Chí cũng hít một ngụm khí lạnh, trái tim giống như bị người ta hung hăng đập cho hai quyền, “Là... Chú Vệ đánh?”

Lương Hạ Mạt gật đầu, “Lão nhân gia ông ấy tự mình ra tay.”

Sau khi Trì Đông Chí thấy tận mắt, không đành lòng nhìn lại, “Anh cũng không biết tránh sao?”

“Không có ý định tránh, anh còn sợ đánh nhẹ quá đây. Anh nói với bọn họ hai chúng ta cãi nhau, anh đuổi em ra khỏi nhà, em mới bị tai nạn xe, em nhớ cho kỹ, đừng đến lúc đó làm lộ chuyện.”

Trì Đông Chí xếp bằng chân ngồi dậy, thật lâu sau mới nói, “Xảy ra chuyện gì, chúng ta đi tới tình trạng ngày hôm nay, quá trình này trong đó bao gồm có cả chuyện Thẩm Linh, tôi sẽ không nói với họ, nhưng kết quả ly hôn này sớm muộn gì họ cũng sẽ biết.”

“Anh không ly hôn.” Lương Hạ Mạt bắt được tay cô, dường như hạ quyết tâm lấy dũng khí mới mở miệng, “Đông Tử, em đã từng làm những chuyện gì với Tô Nhượng, thì anh cũng từng làm những chuyện như thế với Thẩm Linh, còn làm trước cả em, dùng nhiều tâm kế hơn so với em. Tô Nhượng thích em, cho nên lúc đó em có lý do quang minh chính đại không quan tâm tới hắn, nhưng Thẩm Linh cho tới giờ chưa từng thích anh, lúc đầu anh tính kế cô ấy như vậy, đó là nguyên nhân hiện tại không có lý do gì để đoạn tuyệt.”

Trì Đông Chí không phải không khiếp sợ, phải nói là tương đối khiếp sợ, anh thế mà giấu diếm tốt như vậy. Đúng là cô không nên lấy cớ ly hôn, giống như những thứ này không hề liên quan.

“THẩm Linh không thích anh, anh yên tâm thoải mái tính kế cô ấy, lúc cô ấy còn rất trẻ cô ấy đối với Tô Nhượng chỉ có ấn tượng tốt, là anh nói cho cô ấy biết được đó kêu là thích, phải theo đuổi cho tốt, sau nhiều năm như vậy, cô ấy theo đuổi Tô Nhượng như thế, ăm ỉ đòi cùng Tô Nhượng xuất ngoại, còn có rất nhiều rất nhiều, đếm không hết biện pháp, đều là từ anh mà ra.”

Cơ thể và trái tim Trì Đông Chí đều khẽ run, giọng cũng như thế, “Tại sao?”

“Bởi vì Tô Nhượng thích em.”

“Anh biết?”

“Biết sớm hơn so với em.” Lương Hạ Mạt ngừng lại một chút, “Hắn thích em, tuyệt đối không được, người khác cũng không được, hắn cũng không thể, em đối với người khác thì không mềm lòng, nhưng đối với hắn thì sẽ.”

“Anh biết rõ tôi không thể nào thích anh ấy, từ nhỏ đến lớn tôi đối với anh...”

“Vậy cũng không thể, anh và em chỉ có hai người chúng ta, chúng ta yêu nhau như vậy, bất kỳ một người đứng nào muốn một bước tiến vào, cho dù không có quan hệ gì với chúng ta, cũng đều là vết nhơ.”

Lương Hạ Mạt có chút buồn bực gãi gãi đầu, đứng lên đi vòng vòng mấy lần, “Anh cũng không biết nói thế nào, dù sao cũng là dùng cách ngang ngược, anh biết rõ em sẽ không thích ai ngoại trừ anh ra, vậy nên cũng không cho phép người khác có tình cảm nhiều với em, anh không ngại biện, dù sao thì cũng có chuyện như vậy.”

Trì Đông Chí cắn môi, ánh mắt đã dâng lên chua xót, “Nhưng rốt cuộc hành động của anh khiến cho tôi hiểu lầm anh thích Thẩm Linh, hiểu lầm đã nhiều năm như vậy, chuyện này không riêng gì một mình tôi là người có lỗi.”

“Anh thì không nghĩ tới em sẽ cho là anh thích người khác.” Lương Hạ Mạt tức giận xoa xoa mặt, “Anh, cho tới bây giờ chưa từng hiểu lầm em thích Tô Nhượng, cũng sẽ không có ý nghĩ đó, hắn đã từng rất thân với em, anh không cần đối chất với em cũng biết chuyện kia không liên quan tới em.” Cho nên chẳng sợ Tô Nhượng thích Trì Đông Chí, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng nghĩ Trì Đông Chí sẽ thay lòng, nên vẫn đối xử với cô mặt lạnh coi thường như trước, chính là đoán chừng cô thương anh, bẩm sinh, ngấm vào trong máu, kể từ ngày có suy nghĩ này trở đi, thương anh đã bị truyền vào trong đầu cô, vĩnh viễn sẽ không thay

đổi, mà anh đối với cô cũng như thế, chỉ là riêng phần mình cách thức thể hiện quá khác biệt, nhưng bản sinh yêu lại giống nhau.

“Đồng Tử, em chính là anh, anh chính là em, hai ta cùng sinh ra và lớn lên cùng một chỗ, anh nghĩ rằng cái gì cũng không cần nói, cái gì cũng không cần làm.”

Trì Đông Chí suy nghĩ thật lâu, lắc đầu một cái, “Không, tôi cần, cái gì tôi cũng cần, bởi vì tôi là phụ nữ, anh như vậy làm cho tôi có cảm giác không an toàn, từ nhỏ đến lớn, đáng về anh đối với người ngoài là vui vẻ, đối với tôi thì không vậy, anh...”

“Anh có thể nhìn mặt với người ngoài sao?” Lương Hạ Mạt tức giận thở dài, “Quên đi, em đã không thích, vậy sau này anh thay đổi.”

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, Trì Đông Chí ngồi dưới ánh đèn, tâm tư của mình đang rất đau khổ, cũng không biết qua bao lâu, bật ra tiếng cười khanh khách, nghe thế nào cũng thấy rất khó nghe, “Nghe thì vẫn là tôi không tốt xấu.”

Lương Hạ Mạt tức giận cắn răng nắm chặt tay cô.

Trì Đông Chí không trốn tránh, liền kể anh, “Anh coi tôi chính là anh, có lẽ là trở thành một phần trong cơ thể anh, không đau lòng không quan tâm cũng là chuyện của mình, người nào phải tới không yên tâm cùng mình, là ý này phải không?”

Lương Hạ Mạt ít khi xuất hiện một tia hoảng sợ.

“Ha ha, thật đúng là cảm động.” Trì Đông Chí ngẩng đầu lên, mang nước mắt nuốt trở về, “Anh coi tôi là một phần của anh, yên tâm thoải mái hưởng thụ một phần này đưa cho người yêu cùng tất cả mọi thứ, lại như chuyện đương nhiên coi thường một phần này bỏ ra, dù sao cũng là của anh, căn bản không cần suy nghĩ báo đáp những vấn đề này, đúng không?”

Quả thật nói rất đúng, nhưng Lương Hạ Mạt vẫn nghe khó chịu, cho nên không biết gạt đầu thế nào.

“Yêu tôi yêu đến nỗi coi thường, ời.” Trì Đông Chí cười tự giễu, “Là tôi thật sự không cảm nhận được, vẫn là...Tôi không biết tốt xấu, không đuổi kịp độ cao và ranh giới của anh, cho nên cũng không đáng giá để anh yêu.”

“Không phải vậy...”

“Nhưng Hạ Mạt, anh có tin hay không, không có người phụ nữ nào cần nếu như có một phần tình yêu như vậy. Tình yêu cần nói, cần làm, càng cần phải hỗ trợ lẫn nhau, hôm nay anh nói những thứ này là muốn cho tôi biết anh yêu tôi yêu đến tận xương tủy, bẩm sinh, dù là không cần phải nói không cần phải làm, tôi cũng có thể hiểu thậm chí là vui mừng khôn xiết sao?”

Anh nói, em chính là anh, anh chính là em, chúng ta ở chung một chỗ lâu rồi, Trì Đông Chí bộ phận này của em có nhiệm vụ là bỏ ra, anh Lương Hạ Mạt phần bộ phận kia chính là đòi lấy, người nào cũng không cần cảm thấy không công bằng.

Nếu như trong một thân thể hai linh hồn, một người tên là ‘bỏ ra’, một người tên là ‘đòi lấy’, bọn họ làm công việc chức vụ của mình, bỏ ra không cần cảm thấy tủi thân, đòi lấy sẽ không cảm thấy phải xin lỗi, nếu quả thật có một người như vậy, anh nhất định sẽ làm ình điên mất vào một ngày nào đó.

“Hơn nữa, chúng ta vốn là hai thân thể khác nhau, hai linh hồn, tôi không phải loại phụ thuộc, tôi có tư tưởng và yêu cầu của mình. Hạ Mạt, thì ra anh không phải không yêu, mà là yêu khác biệt như vậy, thế là...Ích kỷ. Hạ Mạt, cuối cùng tôi đã tuyệt vọng với anh, cuối cùng tôi đã không còn một chút hi vọng nào ở con người của anh nữa rồi.”

29. Chương 29

Lương Hạ Mạt muốn nói không phải như thế, không phải giống như em nói không chịu nổi như vậy, nhưng anh không biết làm sao, lại càng không thể nào phản bác, bởi vì cô nói căn bản không sai.

“Là lỗi của tôi.” Trì Đông Chí lắc đầu cười khổ, “Vấn đề yêu anh yêu đến yếu đuối như vậy, đặt mình xuống rất thấp rất thấp, khiến cho anh nghĩ rằng trong tình yêu hai bên chính là như vậy, tôi bóp méo tình yêu của anh, cho là như vậy chúng ta mới được xem là thái độ bình thường, là tôi tự làm tự chịu.”

Lực đạo bàn tay Lương Hạ Mạt càng ngày càng mạnh, ngạc nhiên há miệng, lại nửa chữ cũng không phun ra được.

“Vấn đề cho rằng hôn nhân của chúng ta hỗn loạn chỉ là bởi vì có nhân tố bên ngoài, bây giờ mới biết, đoạn hôn nhân này từ nguyên nhân bắt đầu đã là rối loạn, anh nói, còn có thể tiếp tục được nữa không?”

“Anh đã biết không đúng rồi.” Lương Hạ Mạt kinh hoàng bắt được bả vai cô, “Em cho anh thêm một cơ hội nữa đi, anh học cách yêu thương em tốt nhất, anh thông minh như vậy, nhất định có thể học được.”

“Vậy xem ra người tiếp theo của anh có thể được lợi rồi.”

“Cút con mẹ nó người tiếp theo, anh không rời đi, anh nói cho em Trì Đông Chí, anh không ly hôn.” Lương Hạ Mạt đứng lên, người chênh vênh ngã quỵ trên đất.

“Hạ Mạt anh biết cái gì gọi là hết hi vọng không? Chính là như tôi bây giờ, nếu anh thích người khác thì làm cho tôi tin tưởng sẽ có một ngày anh cũng sẽ yêu tôi, còn đằng này người nào anh cũng đều không thích, đây chính là bản chất của vấn đề, tình yêu trong lòng anh căn bản không tồn tại.”

Lương Hạ Mạt ngồi dưới đất, cuộn mình đứng lên, đầu tựa vào đầu giường run nhè nhẹ, “Anh yêu em, anh cho tới bây giờ đều yêu em, không phải ngụy biện, anh cư xử sai thì em hãy dạy cho anh, nhưng em không thể nói anh không yêu em, sao em có thể vứt bỏ anh như vậy chứ.”

“Tôi mệt mỏi.” Trì Đông Chí bật đèn, kéo anh ngồi dậy, tỉ mỉ kiểm tra vết thương trên mặt anh, “Tôi không hận anh cũng không trách móc anh, trước kia nghĩ rằng anh thích Thẩm Linh trong lòng không phải không trách anh, bây giờ thì không rồi, biết anh không có khả năng dành tất cả mọi thứ cho bất kỳ ai, vậy nên tôi bình thường rồi, đối với anh, cũng không có yêu cầu gì, anh xem, tôi chính là tầm thường như những người bình thường thôi.”

“Anh không ly hôn, nhất định không ly hôn.” Anh dúi đầu vào trong gối, thút thít khóc thành tiếng, “Em nghe cho rõ, anh không rời khỏi.”

Cơ thể Trì Đông Chí lui ra phía sau một chút, “Sao anh phải khổ vậy chứ, đổi lại người khác, biết đâu có thể tiếp nhận tình yêu như vậy của anh.”

“Trừ em ra người khác còn ai có thể hiểu? Người nào cũng không xứng.”

“Đúng, tôi hiểu, nhưng là tôi không chấp nhận được.”

Hai mươi mấy năm giúp nhau lúc hoạn nạn, một khi sụp xuống, thế mà lại dồn ép anh khóc thành tiếng như một đứa trẻ, “Anh nói anh sẽ thay đổi, Đông Tử, em cho anh thêm một cơ hội nữa đi.”

Trì Đông Chí rút cuộc cũng không còn nước mắt, liền ngơ ngác nhìn vết thương trên mặt anh, sờ nhẹ nhàng vừa sờ vừa hỏi, “Đau không?”

“Đau không bằng ở đây.” Lương Hạ Mạt kéo tay cô ấn trên ngực, “Nơi này bề nổi, anh không biết về sau làm sao mà sống.”

Trì Đông Chí tiện tay xoa xoa nơi đó, “Cuối cùng sẽ tốt, một ngày nào đó rồi sẽ khôi phục lại như cũ, anh có thể nhìn thấy cảnh hoa lệ đẹp hơn, tôi rời đi, chỉ là giúp đẩy đám mây đen che kín nơi này.”

“Không có em, muốn nơi này sáng sửa làm gì?” Lương Hạ Mạt đột nhiên tiến lên đè cô dưới thân, “Em còn yêu anh không?”

“Yêu.” Trì Đông Chí trả lời chắc như đinh đóng cột. Lương Hạ Mạt nghiêng đầu qua một bên, làm sao cũng không nhìn được lại khóc tiếp, một chữ yêu, dường như càng làm người ta đau hơn, bởi vì yêu nên càng muốn rời khỏi. Đây là người phụ nữ của anh, cho dù tại thời khắc như vậy cũng không nhỏ mọn lừa gạt người, không có oán hận cũng không có thỏa hiệp.

“Muốn không?”

“Muốn.” Cũng trả lời không chút do dự, đây là Trì Đông Chí thẳng thắn vô tư, không tâm tư chơi vui không đùa giỡn, dù cho khác với việc quân, chỉ cần cô vẫn còn yêu, chỉ cần cô muốn, cho dù không thể, cô vẫn sẽ dùng phương thức thẳng thắn nhất để nói ra.

Lương Hạ Mạt cởi bỏ quần áo bệnh nhân của cô, bàn tay tự nhiên khoác lên hai khối mềm mại trước ngực, “Có thể chứ?”

“Có thể.” Trì Đông Chí suy nghĩ một chút nói, “Bây giờ anh làm gì cũng không có thể ảnh hưởng đến năng lực phán đoán của tôi rồi.”

Vẫn còn yêu anh, và cũng vẫn còn muốn làm tình với anh, nhưng cho dù như vậy cũng không thể cắt được quyết tâm muốn ly hôn của cô. Lương Hạ Mạt tiến vào cơ thể cô, ra sức vận động, “Không ly hôn không được sao?”

Lương Hạ Mạt không biết vì sao, vì cái gì nói là sẽ thay đổi, mà cô không ly hôn là không được, Tiết Bình nói anh, ngoại trừ giả vờ xấu ngoại trừ khóc con còn biết làm gì? Tiết Bình hiểu rõ triệt để mọi chuyện giữa bọn họ, bà nói cách xa, cách xa là còn cơ hội, không rời đi thì đúng là đã không còn gì.

Trong quán bar Lương Hạ Mạt uống đến thần trí mơ hồ, để mặc kệ cho nhiều chuyện cũ đập vào đầu anh. Từ nhỏ cô liền đánh anh như thế, thân thể nhỏ bé, mềm mại không xương khê dựa vào lòng anh, dùng giọng mềm dẻo như bánh dày làm nũng: Anh Hạ Mạt, em là vợ nhỏ của anh.

Dần dần lớn lên, anh hi vọng bày ra mặt tốt của người đàn ông chính bản thân mình, thiếu niên mười mấy tuổi, bị con gái tốt đẹp như vậy theo đuổi, trong lòng anh vênh váo, mặt ngoài lại cố ý giả bộ không chút để ý, chỉ ở trong bóng tối xuất chiêu đánh bại đối thủ của anh.

Thẩm Linh ngây ngô khờ khạo như thế, một lòng xem anh là người bạn tốt nhất, anh nắm được cơ hội này, thường xuyên tuyên truyền chỉ bảo cho cô, khiến cho Thẩm Linh có hảo cảm với Tô Nhược thăng cấp lên thành thích. Khi đó Thẩm Linh bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra như vậy gọi là thích một người. Lương Hạ Mạt nói cho cô, thích một người là nghìn vạn lần không thể buông tha, theo đuổi hẩn, giống như Đông Tử thích anh.

Thẩm Linh thổ lộ với Tô Nhược, ngả bài với người trong nhà như thế nào, ảm ỉ muốn cùng Tô Nhược xuất ngoại, đây toàn bộ đều là anh ở sau lưng ra chiêu chỉ bảo. Ngày bọn họ xuất ngoại, rốt cuộc anh và Trì Đông Chí phá vỡ điều cấm kỵ cuối cùng, đó là tảng đá rơi xuống đất làm an tâm và mừng như điên, nói đến cùng anh không phải không sợ hãi Tô Nhược, vì hẩn ưu tú như thế.

Về sau cô muốn kết hôn, đây vốn là chuyện nước chảy thành sông (giống như là điều đã định), lại bắt đầu từ lúc ấy sự nghiệp và kinh tế của anh đang ở thời kỳ tối tăm nhất. Cuối cùng trong sự nghiệp anh chọn con đường nguy hiểm nhất, anh không phải là không tiếc mạng người, nhưng khi đó lựa chọn lại không do dự, ngoài trừ có chút áy náy đối với cô. Về kinh tế, trong nhà mới mua nhà cửa, rất nghèo, cả nhà cưới cũng mua không nổi, một khi kết hôn, điều đầu tiên cô hưởng thụ không phải là hôn nhân hạnh phúc, mà là điều cô không nên có đó là gánh vác nợ nần.

Về sau Thẩm Linh về nước, nói cho anh biết, trong tim Tô Nhược có người khác, chỉ là không biết người đó là ai, lúc trước có một đoạn thời gian hẩn một mình trở về nước, sau khi trở lại liền cùng cô ở chung một chỗ, nhưng chuyện kết hôn lại chậm chạp không đề cập tới, có lẽ vẫn là không bỏ xuống được.

Lương Hạ Mạt sợ, một là sợ Tô Nhược cố chấp, hai là nghi ngờ nếu mình cự tuyệt kết hôn lần nữa có thể khiến cho Trì Đông Chí tâm lạnh giá, với những thứ này có khả năng sẽ dẫn tới mất đi cô mà không có gì so sánh được, trong sự nghiệp nguy hiểm cũng được về kinh tế khó khăn cũng được, đều đã thành vấn đề để bị tổn thương.

Sau đó cầu hôn, biết rõ cô hẳn là không từ chối, nhưng trong lòng vẫn có chút bị ảnh hưởng, đêm đó cô giấu mình bắt đầu khóc một đêm, ngày hôm sau trời chưa sáng liền rời giường, sắp xếp tốt cho bản thân, yên lặng ngồi ở phòng khách chờ anh, giống như sợ anh đổi ý liền hờ hững gấp gấp đi lấy giấy kết hôn, về đến nhà mang hành lý của mình chuyển tới phòng anh, xem như chính thức hai vợ chồng cùng chung sống, chỉ là mang hai tờ giấy hôn thú giấu rất kỹ, giống như ngoại trừ cái này, những thứ khác cái gì cũng không cần.

Lương Hạ Mạt mạnh mẽ uống một chén vào trong miệng, anh đột nhiên bắt đầu hận Trì Đông Chí, vì cái gì mà dung túng cho anh như vậy, khiến cho anh yên tâm thoải mái, khiến cho anh quên hết tất cả, anh vốn không phải là người vô tâm, chỉ là bị cô một mực nâng niu, rõ ràng đã biết, có thể nghĩ đến chuyện tình cảm dần dần xấu đi, hiện tại lại đột nhiên muốn đi gấp như thế, ngay cả cơ hội hòa hoãn cũng không cho liền phán tử hình cho anh, hôn nhân đi tới hôm nay, cô Trì Đông Chí cũng không thoát được có liên quan.

Đang nghĩ ngợi lung tung, cảm giá có người sau lưng chụp bờ vai anh, nhìn lại, là Tần Thanh, lúc này mới nhớ tới, vừa nãy có hẹn anh ta, “Cậu mới tới.”

“Uh.” Tần Thanh ngồi xuống uống một chén, “Còn chưa thu phục được?”

“Muốn chết, còn sống thực không có ý nghĩa.”

Tần Thanh lắc đầu nở nụ cười, “Đã biết hai người sẽ đi đến ngày hôm nay, cũng không phải người khác có chuyện, mà là giữa hai người có vấn đề.” Tần Thanh chỉ chỉ anh, “Cậu và cô ấy, đều có sai lầm.”

“Tôi thừa nhận tôi sai.” Lương Hạ Mạt châm điếu thuốc, bộ dạng anh híp mắt hút thuốc giống như lưu manh, khiến cho người ta sống chết không thể yêu cũng không thể hận. Tần Thanh phải thừa nhận, không đụng vào tim phổi Lương Hạ Mạt, chỉ nhìn vẻ bề ngoài một cách đơn thuần, thì sức hấp dẫn đàn ông của anh chỉ có vài người có thể so sánh được.

“Như vậy, li hôn thôi.”

Lương Hạ Mạt không chút để ý dập tàn thuốc, ngay sau đó lại buồn bực châm lên, “Lời này tôi nghe nhiều lắm rồi, mẹ vợ tôi, mẹ tôi, đều nói thế, tôi không thích nghe.”

“Ly hôn mới có hi vọng.” Tần Thanh cười cười, “Trong cũi chết gặp đường sống, cậu nói đúng hay không?”

“Cút mẹ nó trong cũi chết gặp đường sống, hi vọng, cố tìm đường sống trong cũi chết, ông đây cái gì cũng không được, liền một đường đi đến đoạn cuối, đánh chết cũng phải cùng một chỗ.”

“Đây là cậu đang đi vào ngõ cụt.” Tần Thanh rất chăm chú nhìn anh, “Hạ Mạt, cậu vẫn còn không biết mình sai ở điểm nào.”

“Không phải là thể hiện yêu cô ấy sao, ông đây từ nay về sau mỗi ngày đều thể hiện, còn không ngán chết cô.”

Tần Thanh lắc đầu, “Không phải, không giống như cậu nói vậy đâu. Hạ Mạt, cậu khinh thường cô ấy, cậu từ đáy lòng khinh thường cô ấy, vậy cũng không trách cậu được, từ vừa mới bắt đầu, cô ấy thích cậu trước, thì đã định cô ấy sẽ là người thua cuộc.”

Lương Hạ Mạt tuyệt đối không gạt bừa điều Tần Thanh nói, chìm đắm cho tới hôm nay kết quả là mọi người đều khuyên anh ly hôn, muốn nói người nào thảm nhất, người nào là người thua, ngoài trừ Lương Hạ Mạt anh còn có thể là ai?

Tần Thanh nhìn nhìn anh, lắc đầu cười khổ, “Có lẽ phần coi thường này không phải cậu cố tình, nhưng chính là vì không cố tình mới càng đáng giận. Trước tiên nói về sai lầm của cậu đi, với tôi là người ngoài đứng xem, Hạ Mạt, hãy nói nhóm người trong viện chúng ta đi, người nào cũng biết các cậu có giấy chứng nhận là vợ chồng hợp pháp, ai có thể đã từng để việc này trong lòng? Giữa lúc bạn bè cùng tụ tập, nhóm người này bắt đầu vợ chồng nhỏ nhà cậu đùa giỡn một chút, trêu chọc vui vẻ, đó cũng là điều bình thường, ai có thể chưa từng làm như vậy. Vì cái gì? Liền là vì cậu, bởi vì cậu luôn đối với Đông Tử bộ dạng xa cách, khi cô ấy là người theo đuổi cậu thì còn dễ nói, nhưng đã là vợ cậu, cậu làm như vậy, thì gọi là khinh thường cô ấy. Cậu coi thường cô ấy, coi thường hôn nhân các cậu, ngay cả mặt mũi cậu cũng không cho cô ấy, người ngoài nào sẽ để ý cái người gọi là vợ có vị trí bên cạnh cậu. Đây là trong đám người chúng ta, càng không cần phải nói giữa bạn bè và đồng sự của cậu thì sẽ đối xử với cô ấy thế nào rồi.”

Lương Hạ Mạt cứ ngây ngốc, một hồi lâu sau vùi mặt vào lòng bàn tay, “Tôi không phải như thế, tôi xấu hổ khi thân thiết với cô ấy trước mặt người ngoài, về đến nhà muốn ân ái thế nào không được sao, cần gì phải làm thế trước mặt người khác?”

“Sợ mất mặt? Hừ.” Tần Thanh hừ cười một tiếng, “Sợ người ngoài nhìn thấy các cậu ân ái, liền nói mất mặt? Hạ Mạt ơi, cậu đúng là xứng với cái danh chủ nghĩa đại nam tử, chuyện gì cũng đều lấy mình làm chủ, vậy nói cậu cần bản mang cô và mình đặt ở vị trí ngang nhau. Cậu sợ mình mất mặt, vậy cậu cũng không nghĩ tới, cậu làm như vậy trước mặt ở ngoài là không cho cô ấy chút thể diện nào.”

“Tôi không biết, tôi thật không biết các cậu sẽ nghĩ như vậy.”

“Tôi không nghĩ như vậy.” Tần Thanh nói, “Tôi biết cậu mang Trì Đông Chí ăn sạch sành sanh, cũng bị cô ấy ăn sạch sành sanh, nhưng đó là do tôi và các cậu có quan hệ tốt, tôi nhìn xa trông rộng, tôi hiểu rõ ràng, đối lại người ngoài, bao gồm cả Thẩm Linh và Tô Nhược trong đó, cũng sẽ cho rằng hôn nhân các cậu khác biệt, Lương Hạ Mạt cậu không tình nguyện, Trì Đông Chí cô ấy một mình cạo đầu gánh vác hâm nóng. Đông Tử là người, là phụ nữ, tự ái muốn thể diện, cả cậu cũng không cho cô ấy, thì người khác sẽ cho sao? Cô ấy có thể không cảm thấy tủi thân được không?”

Lương Hạ Mạt hoàn toàn ngây dại, trong đầu không tự chủ nhớ tới ngày trước rất lần bạn bè tụ tập gặp mặt, Trì Đông Chí gấp rau cho anh, anh cả liếc mắt cũng không, Trì Đông Chí nói chuyện với anh, anh lạnh lùng, còn nhớ rõ có một lần uống rượu mừng anh phải trái, nói anh như vậy sớm muộn gì cũng khiến vợ bỏ chạy, khi đó anh nghe như mây bị che phủ trong sương mù, mà Tần Thanh nói tựa như một chậu nước lạnh, hắt anh nhất thời tỉnh táo.

“Một người đàn ông, ôm phụ nữ vào trong ngực, trước mặt sau lưng phải yêu thương, trách nhiệm gánh trên vai, gánh vác chịu khổ vất vả được, cậu, là điển hình của thất bại, tôi muốn được như cậu, song trên đời này chỉ có một Trì Đông Chí.”

“Đông Tử cũng là người tài giỏi, dùng cô ấy làm một bộ phận đầy đủ trong thế giới của cậu, khiến ối một tế bào trên người đều tồn cùng cô ấy, mà một khi tách ra, từng phần riêng biệt, cậu hoàn toàn xong rồi, mà bây giờ đột nhiên đứt ra, tôi không thể không nói, Đông Tử ra chiều này chính xác ngoạn mục.”

“Cô ấy vẫn còn yêu tôi.” Lương Hạ Mạt không ý thức nỉ non, nước mắt từ chóp mũi rơi vào đá cẩm thạch trên bàn, “Tôi không nở, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày bọn tôi sẽ tách ra.”

“Vậy tôi hỏi cậu Hạ Mạt, nếu như các người đổi vị trí, Đông Tử sẽ giống như cậu đối xử với cô ấy, còn thái độ của cậu đối cô ấy...”

“Điều đó không có khả năng.” Lương Hạ Mạt trả lời vừa vội vừa sợ, “Sao cô ấy có thể đối xử với tôi như thế, không có khả năng.”

Tần Thanh kinh động lắc đầu cười, “Cậu ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới chuyện đó, nhưng cậu lại làm như vậy với cô ấy, mà còn là hai mươi mấy năm vẫn như vậy.”

Lương Hạ Mạt ngơ ngác ngã gồi vào trong ghế salon, toàn thân sức lực đã bị hút hết đi rồi.

“Cậu nói cô ấy vẫn yêu cậu, điều này không sai, chỉ sợ đời này cũng chỉ yêu cậu, nhưng tình yêu đơn phương không duy trì được hôn nhân, cô ấy sẽ cảm thấy mệt mỏi, sẽ chết tâm, khi đó tình yêu liền không đáng để nhắc tới. Cậu muốn nói cậu cũng yêu cô ấy, đừng đùa, ngoại trừ chính bản thân cậu thì người khác ai nhìn ra được chứ? Ly hôn đi, thừa dịp cô ấy còn có chút nhẫn nại đối với cậu, đừng để cuối cùng khiến cho cô ấy sống cũng không dễ chịu, hơn nữa cậu đã khẳng định trái tim cô ấy sẽ không thay đổi như vậy, nếu là của cậu, sớm muộn gì cũng sẽ trở về, vào lúc thích hợp học được cách buông tay, mới có hi vọng sống sót lại.”

Nhìn Lương Hạ Mạt ôm lấy đầu khóc thút thít, đột nhiên Tần Thanh đặc biệt khẳng định câu nói vừa rồi của mình, hai người này một khi tách ra, mỗi người riêng biệt, đều sẽ xong đời, nhất là Lương Hạ Mạt. Dẫu Lương Hạ Mạt có sai, Trì Đông Chí cũng có trách nhiệm, cô sai ở chỗ yêu một người quá đơn thuần, quá gắng sức, yêu đến nỗi không quên sử dụng thủ đoạn và tâm cơ, yêu đến tủi thân hoàn toàn, nếu luôn luôn thẳng thắn tự đáy lòng, thì bọn họ có thể đi đến ngày hôm nay sao?

Có lẽ còn có thể, Lương Hạ Mạt rất chủ nghĩa đại nam tử, từ trước đến nay cho là vì hôn nhân bọn họ không rảnh việc không đam mê, chỉ có nếm qua thiệt thòi sau đó đại khái mới có thể xem lại chính mình một lần nữa.

30. Chương 30

Nếu bọn họ không bước vào đường bị hôn nhân vây quanh thì tốt rồi, Lương Hạ Mạt mơ hồ nghĩ, như vậy ít nhất anh vẫn còn có thời gian sửa chữa sai lầm, làm cho cuộc hôn nhân này được xây dựng trên nền móng kiên cố.

Nếu còn là lúc trước, Trì Đông Chí đơn giản chỉ là người theo đuổi anh, cô sẽ bởi vì anh coi trọng một chút mà phần khởi, sẽ bởi vì anh nhất thời cao hứng quan tâm mà không biết làm sao, nếu không đi vào hôn nhân, cô hẳn sẽ không yêu cầu gì nhiều, nếu anh sớm biết rằng có một ngày sẽ bị cô vứt bỏ, nhất định anh sẽ không tùy tiện phung phí nhiệt tình và bao dung của cô, từ lúc đầu sẽ phát hiện ra và sẽ sửa chữa tư tưởng và sai lầm, vậy bọn anh cũng sẽ không phải ly hôn là xong chuyện.

Nhưng nếu như cũng chỉ là nếu như, cho dù có bao nhiêu tiền tài cũng không mua được “Trở lại một lần”, vừa bước vào hôn nhân, là liền đối mặt với con dao hai lưỡi, hưởng thụ đến càng giữ gìn cẩn thận, đồng thời phải nỗ lực càng thêm bỏ tâm sức chăm sóc. Lương Hạ Mạt không thể không nghĩ, Trì Đông Chí muốn không đơn thuần là xuất phát từ việc yêu Lương Hạ Mạt anh, mà còn cần một người chồng xem trọng cô, mà anh, không tìm không phổi, cuồng vọng kiêu căng, thế nên từ đầu tới cuối đều đứng ở vị trí của người được theo đuổi, rề rà không chịu đáp lại.

Cho nên Trì Đông Chí vứt bỏ anh, là sớm hay muộn mà thôi.

Cô tàn nhẫn đóng băng tình yêu nở rộ lúc ban đầu với anh, ly hôn là vấn đề không thể tránh khỏi, Cho dù Lương Hạ Mạt không tình nguyện cũng không thể không bắt đầu tin tưởng đây là đường ra duy nhất, cố tìm đường sống trong chỗ chết, có lẽ thua trận trong hôn nhân, mà sắp thắng được một trận rung động lòng người, không uống tình yêu hoàn mỹ.

“Lập tức phải xuất ngoại huấn luyện, sau khi trở về bàn lại chuyện ly hôn này.”

Trì Đông Chí không nói gì, cúi đầu thưởng thức con rối nhỏ trên ba lô to đùng. Buổi sáng gọi điện thoại đã hẹn với cô, ngồi buồn xo nửa giờ mới nói một câu như vậy.

“Cái gì gọi là bàn lại? Rốt cuộc anh đồng ý hay không?”

Lương Hạ Mạt có giận không thể phát ra, có tâm giết địch, nhưng không có sức xoay chuyển đất trời, kẻ địch và ông trời là cô, nặng không được nhẹ không xong, thật sự là buồn chết anh, tự làm tự chịu thôi.

“Em mang thai chưa?” Lương Hạ Mạt hỏi một đằng trả lời một nẻo, Trì Đông Chí sững sốt, nhớ lại buổi tối ở bệnh viện cả một đêm, đến khoảng bốn giờ ngày hôm sau, anh một giờ sắp xếp làm bốn lần. Trì Đông Chí có chút quần , cúi đầu che dấu biểu tình không được tự nhiên trên mặt, “Không có.”

“Nếu có thai cho anh biết.” Lương Hạ Mạt dừng một lát, “Hiểu rõ em, nếu có em cũng sẽ ly hôn với anh, nhưng vẫn giữ lại đứa bé.”

Trì Đông Chí bị phê bình vô cùng buồn bực, “Cuối cùng anh có đồng ý ly hôn không? Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?”

“Đồng ý.”

Lương Hạ Mạt nói rõ ràng, ánh mắt lóe lên không có dừng khí nhìn cô.

“Vậy..., chờ anh sau khi về nước rồi tiến hành.”

Nhưng mà đồ khốn Lương Hạ Mạt này, ngược lại đáp ứng thoải mái, trong hành động quả thực là như nước chảy, cứ thế nửa tháng chút tin tức cũng không có, Trì Đông Chí nhận không được gọi điện thoại qua hỏi tới. Điện thoại liền được kết nối, sau một hồi âm thanh lộn xộn, Lương Hạ Mạt giọng điệu hơi thở rối loạn truyền tới, “Em cũng con mẹ nó thật biết chọn thời điểm để gọi điện thoại tới.”

Trì Đông Chí không cần đoán cũng biết được anh đang làm gì, trong lòng hung hăng mắng một tiếng lưu manh, vừa mắng nói nặng, “Rốt cuộc anh muốn kéo dài tới khi nào?”

“Em vẫn còn biết anh kéo dài hả.” Lương Hạ Mạt thở hổn hển, nhiệt độ cách dây điện thoại cũng có thể truyền tới, “Chọc em chơi thôi, lần này thật không muốn kéo dài, chẳng phải là do xuất ngoại sao, như thế nào cũng phải chờ một thời gian ngắn nữa.”

“Vậy rút thời gian xuất ngoại trước...” Nói còn chưa xong, chỉ nghe thấy bên kia điện thoại truyền đến một tiếng rên rỉ rất **, sau đó lại là một âm thanh ngân nga gầm nhẹ, Trì Đông Chí chỉ cảm thấy đầu óc đều bị lửa giận làm nổ tung, trên trán gân xanh nhảy múa thập phần vui vẻ. “Lương Hạ Mạt, anh là kẻ lưu manh.”

“Đây là bị bắt buộc thôi.” Lương Hạ Mạt bày ra âm thanh cực kỳ lười biếng, làm sao nghe cũng thấy mang theo mùi vị đắc ý, “Có thể xuất ra, không nghe giọng của em một chút thật đúng là không ra được.”

Trì Đông Chí cảm thấy, cuối cùng Lương Hạ Mạt vẫn có thể làm cô giận ngứa cả răng, làm cô hận không thể cắn chết anh, cuối cùng lại có thể bức cô không còn lời nào để nói. Anh không ra chiều với bạn như sách võ thuật dạy, nguyên tắc của anh là hơi thở không giết chết bạn, thì ghê tởm giết chết bạn.

“Sao không nói gì? Không lẽ nhớ anh?”

“Nhớ anh cái rắm, Lương Hạ Mạt...”

“Nhưng mà anh nhớ em rồi.” Lương Hạ Mạt ngắt lời cô, “Lão nhị của anh cũng muốn em, nó nói xúc cảm của anh không tốt độ nóng trong miệng em phù hợp hơn, nếu không thì anh lên ra ngoài, chúng ta gặp nhau?”

“Cút xa một chút Lương Hạ Mạt, muốn gặp thì gặp ở cửa cục dân chính.”

Âm thanh Lương Hạ Mạt rõ ràng uể oải tiếp lời, “Hiểu rồi, anh đang huấn luyện không có thời gian, sau khi về nước lại tìm em.”

Trì Đông Chí tức giận đến nổi điên, mà khác với tức giận đến nổi điên của Trì Đông Chí, Lương Hạ Mạt thỏa mãn cả người ngã vào trên giường đơn chẳng muốn động đậy tẹo nào, mang ảnh chụp Trì Đông Chí nâng lên trước mặt, cong môi ấn lên mặt một nụ hôn.

Không biết đã trải qua bao nhiêu thử nghiệm lớn nhỏ và kinh nghiệm chiến đấu mới trút bỏ được thái độ ngượng ngùng bề ngoài của cô, chỉ là mỗi lần bị anh dụ dỗ lừa gạt ép buộc làm chuyện này luôn luôn không tình nguyện, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng cự tuyệt, cuối cùng bằng lòng làm vừa làm vừa ngẩng đầu tội nghiệp lại dường như tức giận lên án anh, miệng ngậm đầy, hai gò má phồng lên như một chuột đồng nhỏ ăn vụng đậu phộng (củ lạc).

“Đóng dấu, bảo bối.” Dường như xuyên qua tấm ảnh mờ nhạt này có thể thấy Trì Đông Chí hai mắt phẫn nộ lại bừng bình, con mắt đen như hạt nho dấy lên hai luồng lửa giận, thiêu đốt làm cho gương mặt cô sức sống tràn đầy, thiêu đốt em trai nhỏ của anh máu nóng sôi sục. Lương Hạ Mạt hết cách vỗ về nó, xem ra bị ủy khuất một thời gian rồi. Thành thực trong chuyện trai gái, có đôi khi liền là như thế này, ham muốn so với yêu càng khó chịu đựng hơn, mà Lương Hạ Mạt anh lại không giống người bình thường, ham muốn của anh chỉ có trước mặt Trì Đông Chí mới chịu ngóc đầu đứng lên.

Trì Đông Chí để điện thoại xuống sau đó uống hai chén nước lạnh, ở phòng làm việc mà làm loạn, cũng không phải tức Lương Hạ Mạt một lời hai kéo, trước mắt cô còn không nghĩ muốn những thứ này, đơn giản chỉ nghĩ đến Lương Hạ Mạt đối với ảnh chụp của cô mà xuất ra, thì muốn lập tức bay qua đập chết anh.

Chu Nhiễm không biết lúc nào thì qua rót chén nước giúp cô, trầm giọng hỏi, “Cần giúp gì không?”

“Cái gì?” Trì Đông Chí khó hiểu hỏi.

“Chị ly hôn, cần em giúp việc gì không?” Chu Nhiễm nhìn cô, trong mắt nghiêm túc không lên lời cùng kiên định, “Em có thể giúp chị, anh ta không muốn ly hôn cũng phải ly hôn.”

Trong lòng Trì Đông Chí không hiểu ra sao trầm xuống, “Em nghe ai nói?”

“Cốc Tử.” Chu Nhiễm không giải thích nhiều về vấn đề trên, lại kiên định hỏi một lần nữa, “Em thật sự có thể giúp chị, chỉ cần chị mở miệng không tới nửa tháng...”

“Im miệng.” Trì Đông Chí trầm giọng quát lớn, “Ai khiến em vớ vẩn hỏi thăm chị chuyện này hả? Em quản được sao?”

Chu Nhiễm ngậm miệng lại, hai cánh môi mỏng gắt mím chặt thành một đường, tất cả vẻ mặt đều tả vể quật cường.

“Được rồi, chuyện của bản thân chị có thể tự mình giải quyết, không hi vọng người khác nhúng tay vào.” Trì Đông Chí có chút buồn bực, “Mấy giờ rồi.”

Chu Nhiễm nhìn đồng hồ, “Mười giờ đêm rồi, có thể tan làm rồi.”

Trì Đông Chí lại không để ý anh, dọn dẹp xong chuẩn bị rời đi, Chu Nhiễm đột nhiên giữ chặt cánh tay cô, “Ở trước mặt em chị không cần cảm thấy xấu hổ, đúng lúc chị tỉnh ngộ, muốn thoát khỏi đoạn hôn nhân thất bại kia, đây không phải chuyện mất mặt gì, em thật sự có thể giúp được chị.”

Trì Đông Chí rút cánh tay về, hung hăng chỉ chỉ Chu Nhiễm, quay đầu bước đi.

Chu Nhiễm nhiệt tình không hiểu nổi, đoạn thời gian ngắn ngủi vài phút như nhạc đệm nhỏ cũng không có khiến cho lòng Trì Đông Chí bị kích thích nổi sóng gì cả. Thật lâu sau đó cô mới nghĩ tới, cuối cùng mình là người thất bại, bỏ ra toàn bộ tâm tư ứng phó với Lương Hạ Mạt còn nhìn không thấu, huống chi nửa điểm cũng không có để ý đến Chu Nhiễm.

Không lâu sau đó, Tô Nhượng lại xuất hiện, Trì Đông Chí cũng không trốn tránh anh, hẹn tối Chủ nhật gặp mặt trong quán cà phê nào đấy. Trước đó cô tưởng tượng qua rất nhiều nguyên nhân Tô Nhượng hẹn gặp cô, về sau phát hiện, ngoại trừ Lương Hạ Mạt ngoại trừ Thẩm Linh, thực ra cô và Tô Nhượng không có lý do nào gặp mặt.

Mà dường như Tô Nhượng không hề cho là như vậy, “Anh giống như đợi đến lúc có hi vọng rồi, sau đó nhất định lại phải lựa chọn, yêu và trách nhiệm. Em chọn giúp anh được không?” Anh không nói tình yêu, anh chỉ nói yêu, bởi vì tình yêu là hai bên cùng tiến hành, mà yêu, là chỉ một mình anh diễn một vai.

Tô Nhượng dáng ngồi cực kỳ suy sụp, nút áo trên âu phục đều mở, vẻ mặt xem ra cực kỳ u ám, nhưng một chút cũng không che giấu được khí chất toàn thân mạnh mẽ, liền ngồi lẳng lẳng như thế, thông thả nói ra một đoạn rồi một đoạn rung động lòng người, cuối cùng mang vấn đề quan trọng vút cho cô, kiên nhẫn chờ đợi cô giáo Đông Tử chỉ một con đường cho anh đi ra.

Trì Đông Chí bật cười, xem ra cô và Lương Hạ Mạt ồn ào ly hôn gần như đã truyền ra ngoài, nếu sau cùng chuyện ly hôn này không thành, thật đúng là không có cách nào khác để kết thúc.

“Em lại thất thần rồi.” Tô Nhượng hai tay dè lên nhau trên bàn cơm, dù bận vẫn ung dung nhìn cô, “Lại đang suy nghĩ về anh ta.”

Trì Đông Chí lưỡng lưỡng nghiêng đầu, nở nụ cười không sao, sắc mặt như kiêu “Anh có thể nắm bắt được tôi sao”, “Thật xin lỗi, anh vừa mới nói cái gì?”

Khóe mắt Tô Nhượng hung hăng nhảy nhảy mấy cái, môi mím lại rất chặt, “Anh nói bọn em muốn ly hôn anh thật cao hứng.”

Trì Đông Chí chậm rãi nhướng lông mày, “Chỉ sợ phải qua một đoạn thời gian nữa mới cho quà mừng được, trước mắt vẫn là vợ chồng hợp pháp.”

Tô Nhượng nhìn cô rất lâu, vẫn nhìn cô, cái gì gọi là si mê không thay đổi, là móc tim bạn ra ăn tươi ngay trước mặt, bạn vẫn còn yêu người con gái này như nghiện thuốc phiện, năm tháng thay đổi tình yêu và rung động, nhưng nó thay đổi không được Tô Nhượng và Trì Đông Chí.

Tô Nhượng đột nhiên có chút nản lòng, cả người đều đã phờ phạc, so với mới vừa rồi cố ý giả bộ tỏ vẻ bình tĩnh thái độ mạnh mẽ hoàn toàn không giống, không hề nghi ngờ, giằng co trận này anh lại thua rồi.

Mà người phụ nữ đối diện kia, cũng không biết là giả vờ ngu ngốc hay là cho dù ngồi ở đây cũng không muốn bỏ ra một chút lòng thành đặt lên người anh, nhằm chán quan sát xung quanh, một ly nước chanh vào bụng mới cười tít mắt mở miệng, “Khi nào thì trở lại Mỹ?”

“Không biết.” Tô Nhượng hạ mí mắt không nhìn cô, trả lời có cũng như không, “Còn chưa quyết định trở lại hay không, cái này phải xem em đã.”

Trì Đông Chí xoa xoa cái mũi, suy nghĩ nên tiếp tục cùng anh phá vỡ cục diện? Hay vẫn là nên nói thẳng ra?

“Đông Đông, em....Chúng ta...” Tô Nhượng hơi mím môi, “Em ly hôn, chúng ta liền cùng một chỗ đi.”

Đồng ý là không được rồi, Trì Đông Chí giống như gặp phải chuyện gì cực kỳ đáng sợ, ra sức lắc đầu, nói như nói đùa, “Không không không không không, anh đã làm cha đứa trẻ, tương lai nếu tôi kết hôn lần thứ hai, cũng không thể tìm người có đứa trẻ, tôi cũng không muốn làm mẹ kế cho ai, vậy cảm ơn rồi.”

Là câu nói đùa vui, Tô Nhượng cười không nổi lại còn rất phối hợp giật nhẹ khóe miệng, “Anh đều có thể giải quyết được.”

Anh từng bước ép sát, xem ra trốn tránh cũng chạy không thoát, Trì Đông Chí mấp máy môi, “Anh làm thế nào là chuyện của anh, em chỉ nói em ở phương diện này, anh rõ ràng mà, đời này không có khả năng yêu người đàn ông khác ngoại trừ Lương Hạ Mạt, anh chấp nhận được sao?”

Tô Nhượng suy nghĩ một chút, gật đầu, “Không chiếm được tim em, chiếm được người em anh cũng thỏa mãn.”

Trì Đông Chí hình như đồng ý như vậy gật đầu, “Được, anh muốn em, vậy thì cho anh, kết hôn cũng được, hay chỉ là ngủ cũng được, chỉ cần anh nghĩ muốn, em đều sẽ phối hợp.”

Tô Nhượng không cần đoán cũng biết lời nói tiếp theo sẽ không có gì hay ho.

“Ai bảo khiến cho em nợ anh. trước kia em thiếu anh, hiện tại lại thiếu Thẩm Linh cùng đứa trẻ chưa sinh của các người, vì vậy anh vẫn là nên cho em cái thời hạn, cho em chút thời gian bù lại cho bọn họ.”

“Im miệng.” Tô Nhượng thấp giọng quát lớn, “Anh vì em làm toàn bộ đều là bản thân anh nguyện ý, em không nợ anh lại càng không thiếu bọn họ, anh nói anh sẽ xử lý tốt, Thẩm Linh cũng đã đồng ý, chỉ cần em...”

“Anh cũng im miệng đi, thêm một câu em cũng không muốn nghe anh nói, vừa rồi là anh nói em không thiếu anh cái gì, tốt lắm, cúi chào cảm ơn, ai muốn ngồi chỗ này nói lời vô nghĩa với anh.”

Trì Đông Chí đứng dậy muốn đi, Tô Nhượng làm sao có thể cho phép, một động tác mang cô trở lại, hỗn hển gầm nhẹ, “Giờ cũng nên đến lượt anh rồi, làm sao anh không che chở hâm nóng được cho em hả?”

Trì Đông Chí thoát khỏi kìm kẹp của anh, “Có lẽ trước kia anh có thể che chở hâm nóng em, nhưng lúc đó em không hiểu cuộc đời, hiện tại em đã hiểu, nhưng anh đã không còn là Tô Nhượng trước đây nữa, không có biện pháp, ông trời đùa giỡn tình yêu của anh.” Cô cực kỳ tức giận, nói chuyện miệng không chừng mực, nói xong, nhìn thấy vẻ mặt Tô Nhượng, cô liền hối hận.

31. Chương 31

Những câu nói của cô đau như khoét thịt, biểu tình đau khổ Tô Nhượng đã không thể che giấu được nữa, “Em muốn anh như thế nào em nói được không? Anh đều có thể thay đổi, bây giờ em thích anh như trước kia, vậy thì anh sẽ mặc em đánh em mắng vẫn mặt dày mày dạn đi theo em, được không?”

Trong lòng Trì Đông Chí từng cơn lại từng cơn lẫn lẫn gợn sóng, không tự chủ vuốt ve nhẹ nhàng gương mặt anh, “Đau không, Tô Nhượng.”

“Đau, tình yêu của anh, thà đau chết đi.”

Trong giọng nói của anh đã mang theo chút nức nở, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng Trì Đông Chí ngồi xuống an ủi anh, “Tô Nhượng, chúng ta không có khả năng, anh cảm thấy tôi Trì Đông Chí là loại người

như vậy sao? Tôi có thể để cho đứa bé chưa sinh ra đã mất đi ba nó sao? Cho dù tôi có yêu anh cũng không có khả năng làm loại chuyện không có đạo đức này, huống chi tôi không hề yêu...”

Cả người Tô Nhượng đột nhiên vui vào trong ghế, ôm lấy đầu, “Vì cái gì mà anh lại không được? Làm sao anh lại không được hả? Hôm nay trước khi tới đây đã biết không hi vọng gì, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, vốn đã quyết định cùng cô ấy trở về Mỹ, sống tạm bợ, nhưng vừa nghe nói em muốn ly hôn...Anh chưa từ bỏ ý định, thật sự chưa từ bỏ ý định.”

Trì Đông Chí cầm tay anh, “Tô Nhượng tôi không muốn lặp lại sai lầm trước kia, cho nên tôi không khuyên anh cùng với Thẩm Linh trở về Mỹ, nhưng cái anh nên làm là cần phải rõ ràng mọi chuyện, còn có tôi cũng không muốn sẽ lừa anh nữa, tôi và Lương Hạ Mạt muốn ly hôn, nhưng...Chuyện này không liên quan đến bọn anh, trước đây không liên quan và sau này cũng không, anh hiểu chưa?”

“Anh hiểu, dù cho anh không có chuyện gì.” Tô Nhượng ngẩng đầu, đôi mắt đàn ông đã đỏ, Trì Đông Chí không đành lòng nhìn, xoay đầu qua một bên.

“Chẳng qua bây giờ anh ta đang cố ý kéo dài không muốn ly hôn với em, yên tâm đi, chờ anh trở về Mỹ anh ta sẽ không kéo dài nữa.”

Trì Đông Chí ngạc nhiên há miệng, ngạc nhiên tỉnh táo lại, tên khốn kia thế mà lại có chủ ý này.

“Yên tâm đi anh không sao, cũng là khế run rẩy trước khi chết, biết rõ không có hi vọng gì.”

Trong lòng Trì Đông Chí cực kỳ chua xót, nắm chặt tay anh, “Mặc dù em rất muốn, nhưng em không đành lòng nói xin lỗi với anh, Tô Nhượng đời này em...”

“Đừng nói nữa, xin em.” Tô Nhượng bắt đầu đứng lên, thuận thế giữ chặt tay cô, “Từ từ, để đưa em về nhà.”

Tô Nhượng kiên trì muốn tản bộ đi về, Trì Đông Chí chỉ có thể đồng ý, dọc đường đi cũng cực kỳ chống cự anh cứ cố ý duỗi tay cầm tay cô, Lương Hạ Mạt không tạo cho cô thói quen tốt là nắm tay đi trên đường, huống chi, là cô cùng Tô Nhượng, cũng không nên để tay hai người quấn cùng một chỗ.

Rốt cuộc về đến dưới nhà, Trì Đông Chí thở dài một hơi giống như được giải thoát, kiên định lộ ra một nụ cười tươi tắn, “Được rồi, tới nơi rồi, khi nào trở về Mỹ thì nói cho em biết một tiếng.”

“Sẽ tiễn anh sao?” Tô Nhượng hỏi.

Trì Đông Chí rũ mắt xuống, cũng không muốn trả lời vấn đề này.

“Sẽ không, đúng không.” Tô Nhượng nâng hai ngón tay giơ cầm cô lên, vẫn nhìn sâu vào mắt cô, “Gặp vấn đề em không muốn trả lời, lúc không đành lòng cự tuyệt người khác, lại thêm thời điểm không nỡ lừa gạt, em sẽ im lặng, im lặng giống như kháng cự.”

Khuôn mặt Trì Đông Chí uốn éo, muốn thoát khỏi tay anh, “Đã biết sao anh còn vạch trần.” Nghĩ nghĩ lại giải thích, “Thẩm Linh đã biết anh...Vây chuyện của em là, không nên lại xuất hiện trước mặt bọn anh, huống chi em cũng không muốn gặp cô ta, tất cả mọi người cho hai bên chút mặt mũi đi.”

Tô Nhượng nhất định không tha giữ cầm cô lần nữa. Hình dáng rất đẹp mắt, nhọn hoắt, hai ngón tay có thể giữ chặt, “Ồ lại với anh thêm một lát nữa được không?”

“Không được, em muốn ngủ, ngày mai còn phải đi làm.” Trì Đông Chí nhíu mày, làm sao cũng không thoát khỏi sự kìm hãm của anh.

Tô Nhượng nhìn cô trên đầu ngón tay mình cố gắng vùng vẫy, rõ ràng chỉ cần anh muốn, thì bất kể thế nào cô cũng thoát không được, có thể thấy được vĩnh viễn nắm không được không phải là thân thể, mà là trái tim.

“Ồ với anh năm phút nữa thôi.” Tô Nhượng đột nhiên ôm cả người cô vào trong ngực, chui đầu vào trong cổ cô hít một hơi thật sâu, “Chỉ năm phút đồng hồ, về sau sẽ không còn cơ hội để ôm nữa, anh sẽ không tìm em nữa đâu.”

Trì Đông Chí vốn định cố hết sức tránh né nhưng sau khi nghe câu nói kia, vậy nên dừng động tác, liền để kệ mặc anh ôm, thân thể hết sức cứng nhắc. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người đều không

mở miệng nói chuyện, khi Tô Nhượng buông cô ra, dường như tâm và trái tim cùng có sợi dây “bằng” một tiếng tách ra, chỉ có hai tay anh vẫn cố chấp ôm chặt má cô, ngón cái không ngừng xoay tròn trên má, “Đông Đông, nói cho anh biết, em có từng động lòng với anh không, một giây thôi cũng được.”

Trì Đông Chí che dấu tình cảm rū mí mắt xuống, cơ thể cứng ngắc như tảng đá.

“Em đã từng động lòng.” Tô Nhượng khẳng định nói với bản thân, lại mang theo một tia rõ ràng và đau xót, “Anh biết mà, em đã từng bị anh làm cho cảm động, em cảm động với anh, nhưng điều này làm cho anh càng khó chấp nhận được, càng tuyệt vọng.” Tô Nhượng đè ép nâng mặt Trì Đông Chí đang nhìn nghiêng, đối diện ánh mắt anh, “Đối với anh chưa từng động lòng thì có thể thuyết phục anh không hi vọng, nhưng rõ ràng em đã động lòng với anh, nhưng vẫn không cần anh, anh đang hoài nghi chính bản thân mình.”

“Không liên quan đến anh.” Trì Đông Chí khó khăn lắc đầu, “Không dính dáng tới anh, là nguyên nhân của em, nếu yêu Lương Hạ Mạt ít đi một chút có lẽ có khả năng với anh....Đúng là em không có biện pháp hết thương anh ta, cho nên mặc kệ có động lòng với anh hay không, cũng chưa có ý nghĩ này, cái gì cũng không thay đổi được.”

“Nhưng em yêu đã đủ tổn thương, muốn vứt bỏ hẳn, sao anh lại không thể...”

“Buông tha anh ấy không phải là quên tình yêu, tình yêu của em thủy chung sẽ không thay đổi.”

Tô Nhượng đột nhiên gắt gao ôm cô vào ngực, trầm giọng hỏi, “Về sau em cô đơn chẳng lẽ sẽ không tái hôn sao? Chẳng lẽ vì một người không tim không phổi Lương Hạ Mạt mà em muốn hạnh phúc cả đời mình mắc kẹt lại sao?”

Trì Đông Chí lắc đầu, “Không phải, có lẽ gặp người thích hợp sẽ tái hôn, chẳng qua, không có cách nào lại yêu thêm lần nữa.”

Tô Nhượng nhẹ nhàng cọ vào sau cổ cô, nhỏ giọng đề nghị, “Hỏi anh một chút đi, vì sao lại yêu em?”

Bởi vì Trì Đông Chí không hiểu kỳ, cho nên đặc biệt không muốn theo yêu cầu của anh, nhưng để có thể đập tan hi vọng sau này của Tô Nhượng thì yêu cầu này dường như không quá khó, vì thế xuôi theo vãn đề của anh, “Vì sao?”

“Không biết.” Tô Nhượng lắc đầu, “Có lẽ anh rất si mê, không biết vì sao yêu em, hơn nữa từ đầu đã rõ là không có hi vọng, nhưng vẫn một bước lại một bước tiến vào, một chút đường sống cũng không chừa lại ỉnh.”

Trì Đông Chí cắn môi, nhiều năm như vậy, anh từng chút từng chút một chịu đựng, từng chút giầy vò, cuối cùng ném vào trong lòng cô một dấu vết, giá trị khác biệt tình bạn, gần kề với tình yêu, có lẽ điều này gọi là cảm động. Nhưng cô là người lạnh tình như vậy, tất cả nhiệt tình đều giành cho Lương Hạ Mạt, cho nên nhiều năm như vậy Tô Nhượng trong lòng cô cũng chỉ là có chút động tâm như thế mà thôi. Thế này là phụ nữ cực đoan, được cô yêu vĩnh viễn là người hạnh phúc đứng vị trí cao nhất, mà cô không thích lại hoàn toàn yêu cô, thì bị cô chôn trong bùn đất, không có ngày mai.

“Tô Nhượng, em đối với anh không đáng giá.” Trì Đông Chí đột nhiên nở nụ cười, trấn an vỗ vỗ sau lưng anh an ủi, “Em thừa nhận khi Lương Hạ Mạt từ chối kết hôn, mà anh lại ngàn dặm xa xôi trở về nhìn em, khi đó em bị đả kích cực kỳ yếu đuối, quả thật...Có động lòng, nhưng lúc ấy em kịp bình tĩnh lại, nói cho cùng vẫn là không thể nào bị rung động.”

“Là anh không tốt, anh nên kiên trì rồi kiên trì, có lẽ...”

“Không không, Tô Nhượng, nếu anh làm mạnh một chút nữa, bây giờ em sẽ không gặp lại anh, là nguyên nhân của em, anh không nên tự trách mình.”

“Em cái gì cũng thông hiểu, tại sao thà rằng tương lai đi theo những người không quen biết lập gia đình một lần nữa, nhưng sao vẫn không chịu chấp nhận anh hả?”

“Đối với anh, em không thể do dự, anh không nên bị đối xử như thế, nếu có thể cho, em nguyện ý mang tất cả cho anh, nhưng là em không làm được, cho nên thà rằng một chút cũng không cho anh.” Trì Đông Chí nhẹ nhàng đẩy anh ra, “Cho nên ai cũng có thể, chỉ anh...Không được.”

Trì Đông Chí đột nhiên cảm giác được toàn thân Tô Nhượng kéo căng ra, nắm lấy vai cô kéo cả người vào sát, làn môi nóng rực liền không hề báo trước cứ như vậy rơi xuống. Trong nụ hôn của Tô Nhượng có phần nộ, càng thêm nhiều hơn là tuyệt vọng, một khi rơi xuống liền đốt cháy toàn bộ khí thể, bất kể Trì Đông Chí vùng vẫy như thế nào cũng không thể bình ổn được chút nào sự tức giận của anh, trong đó mủn độc ác hòa cùng hận, cũng có cắn nuốt, đầu lưỡi bị cô cắn chảy máu, nhưng không có chút may mắn nào dừng lại, mãi đến khi cảm giác được nước mắt lạnh lẽo trên mặt anh.

Tô Nhượng 27 tuổi không phải là Tô Nhượng 17 tuổi, nụ hôn Tô Nhượng 17 trong tuyệt vọng có dịu dàng, mà Tô Nhượng 27 tuổi toàn thân tỏa ra hơi thở đàn ông mãnh liệt, cùng là nụ hôn tuyệt vọng, nhưng lại lộ ra tất cả đều là dục vọng.

“Yêu em quá nhiều không được, yêu ít cũng không xong, cuối cùng em muốn anh như thế nào đây?”

Trì Đông Chí hung hăng đẩy anh, “Tên khốn Tô Nhượng, anh buông ra.”

“Anh không buông, Trì Đông Chí.” Tô Nhượng nói, “Cuối cùng lại được hôn em, lần này anh nghĩ muốn em.”

Trì Đông Chí cũng không biết lấy đâu ra sức lực, thoát ra được, liền giơ tay tát anh một bạt tai, mà Tô Nhượng liền quay đầu thoáng nghiêng lại gần, gắt gao tới gần một chút, thở phì phò cực kỳ đáng sợ, ép cô vào giữa tường và bản thân, hận không thể ép hai cơ thể thành một khối, một tay cầm hai tay cô, một tay khác liền từ dưới chui vào, đẩy áo lót ra, không hề che chắn đặt lên ngực cô.

“Mặc kệ em có yêu anh hay không, mặc kệ em yêu người khác hay không, anh yêu em, anh yêu em. Trì Đông Chí anh nghĩ muốn em, có phải chiếm được thì sẽ không cảm thấy nhớ em như vậy nữa, anh muốn em.”

“Anh cút ngay.”

Tô Nhượng nhìn kỹ trong ánh mắt thấy cô tuyệt đối vô tình lạnh lùng ngưng bước xâm chiếm lần nữa, thời gian ngừng lại, chỉ có cứng rắn dưới thân anh hơi hơi động đậy nhắc nhở hai bên toàn bộ cũng chưa kết thúc.

“Thật không muốn sao?”

“Cút ngay.”

Người Tô Nhượng đột nhiên ngồi xổm xuống che mặt, nước mắt từ kẽ tay chảy ra, anh khóc thút thít như một đứa trẻ bất lực, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, có lẽ anh vẫn còn muốn em.”

Trì Đông Chí được thả ra thu thập quần áo hầu như lộn xộn không chịu nổi, đề phòng nhìn vào ánh mắt anh, “Tôi đi đây, chào anh tự mình bảo trọng.”

Tô Nhượng không có giữ cô lại, thuận thế ngồi trên mặt đất, đập đầu vào tường, một cái rồi một cái, sau đó chôn vào đầu gối khóc, khóc không thể kìm nén. Mãi không nghe tiếng đóng cửa, biết cô trốn trong bóng tối nhìn anh, cô quan tâm anh, lại không muốn anh, lại càng không cho anh. Lúc này anh hận Trì Đông Chí vô tình, cũng hận chính mình không có năng lực, nhưng cũng có thể cho dù anh tính toán tốt, nếu không biến thành Lương Hạ Mạt, Trì Đông Chí vĩnh viễn cũng sẽ không yêu anh.

Nhớ tới đêm cô kết hôn, anh lên lút trở về nhìn cô, đó là bí mật nhỏ của anh, thời gian dài cố tình quên mất. Trong đêm mùa hạ đó, cũng ngồi giữa hành lang này, anh nhìn Lương Hạ Mạt vội vàng rời đi, tưởng tượng Trì Đông Chí có phải đang khóc không, sau đó ỉn một lý do – cùng cô, vì thế khóc suốt đêm, trong lòng vừa khổ vừa đau không giới hạn, đau từ đầu ngón tay đến quả tim.

32. Chương 32

Ngày Tô Nhượng rời khỏi, trong phòng chờ bay ở sân bay một lần lại một lần bấm số Trì Đông Chí, vang lên hai tiếng, liền tắt, lại nhịn không được gọi tiếp, sau thì dừng lại, anh nhìn thời gian, đã qua nửa giờ, nhưng mà cô vẫn không gọi lại, cuối cùng gửi tin nhắn qua: Anh đi nhé. Vẫn không trả lời như cũ.

Thẩm Linh cầm tay anh, “Em rất thương anh.”

Đường như Tô Nhượng rất mệt, hơi nhắm mắt. Rất chăm chọc, vợ của anh lại tội nghiệp anh, nhưng Tô Nhượng không cần bất cứ kẻ nào tới thương hại, việc này do anh gây nên, bây giờ anh cần một không gian trống. “Em yên tâm đi, tôi thất bại, sau này sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa, không phải em nhận định là cô ấy sẽ không quay đầu lại với tôi nên mới nghĩ ra vụ đánh cược này sao.”

Ngón tay Thẩm Linh cứng đờ, thần kinh chạy khắp cơ thể, “Vợ chồng lâu như vậy, hình như chưa bao giờ chúng ta thổ lộ tình cảm, anh đã từng cho em cơ hội nhưng em chưa từng cố gắng, trong mắt anh em là người như thế sao?”

Đôi mắt Tô Nhượng vẫn nhắm như cũ, nghiêng người đi. Thật ra anh không có lý do gì oán trách Thẩm Linh, tuy rằng cô và Lương Hạ Mạt cùng nhau đào hố, ép anh nhảy vào mặc dù người rời đi là Trì Đông Chí, mà bản thân, cũng không một câu oán hận.

“Điều này rất khó, Thẩm Linh.” Tô Nhượng trốn tránh câu hỏi của cô, “Đối với rất nhiều chuyện, chúng ta không cùng cố hết sức, thậm chí không cùng trong một không gian, cho nên, cứ như vậy đi.”

Thẩm Linh nghĩ nghĩ một chút, lập tức liền hiểu được.

Đối với tình yêu, Tô Nhượng cũng giống Trì Đông Chí, đều là tình tế trong tình cảm, thà thiếu không cần đồ bỏ, bọn anh biết cách nỗ lực cho người yêu, mang tình yêu mỗ xẻ rồi phân tích, tình yêu qua loa xong chuyện sẽ làm cho bọn anh thống khổ. Có thể tưởng tượng được, nếu không có Trì Đông Chí, cô sẽ không có cuộc hôn nhân này với anh, nếu không có đứa trẻ, bọn cô cũng sẽ không có khả năng tiếp tục kéo dài cuộc hôn nhân này, mà trong đoạn hôn nhân này thậm chí có nhiều vấn đề như vậy, mà Thẩm Linh cô trước giờ lại chưa từng phát hiện ra. Cũng giống Lương Hạ Mạt, vẫn luôn cho rằng cuộc hôn nhân của mình hoàn mỹ không khiếm khuyết, hạnh phúc ngọt ngào, chỉ còn chờ tay cầm tay đi đến hết cuộc đời.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Quả cam nói với quả táo: Em yêu anh. Quả táo nói cho nó biết em không cùng loại với tôi, em không phải người tôi muốn, chúng ta không có biện pháp cùng nhau. Quả cam cực kỳ cố chấp cũng cực kỳ mê muội, cũng giống Thẩm Linh rất cố chấp rất mê muội.

Cô nhớ tới những gì đã qua, thật ra bọn cô không sống cùng nhau, chỉ thỉnh thoảng gặp nhau một lần. Kết hôn là cô nói ra, trực tiếp lướt qua anh làm cho trong nhà tạo áp lực cho anh, về sau đột nhiên anh đồng ý, trong lúc đó xảy ra chuyện gì cô không biết, nhưng khi kết hôn Tô Nhượng đã từng rất nghiêm túc nói với cô, sẽ đối xử tốt với cô, sẽ học cách yêu cô, anh nói chúng ta nên học cách nhân nhượng lẫn nhau, sẽ cùng cố gắng. Lúc ấy cô vui vẻ đồng ý, nhưng không nghĩ sẽ kỳ vọng vào những lời nói này. Đúng là Tô Nhượng làm như lời anh nói, cố gắng bao dung cô, là cô không tốt, chỉ cần một ngày Tô Nhượng không làm việc nhà, trong nhà liền vừa dơ vừa loạn, phòng bếp vĩnh viễn lạnh ngắt, về sau công việc Tô Nhượng dần dần bắt đầu bận rộn, cô vẫn như cũ, anh liền đề nghị kêu người giúp việc tới giúp đỡ, lúc ấy cô nói, nói không muốn có người quấy rầy thế giới hai người, vì thế Tô Nhượng đã bận rộn rất nhiều việc lại còn phải làm vệ sinh trong nhà. Cô không không làm điểm tâm cho anh, nhưng yêu cầu nộ hôn yên ổn buổi sáng, cho rằng như vậy có thể lấp đầy bao tử của anh, nếu anh tan tâm về nhà mà quên mua hoa hồng, cô tuyệt đối có thể quán anh cả đêm bắt anh giải thích, lại còn lúc nào cũng bắt anh dừng lại ngắm nghĩa quần áo mình mới mua trong khi anh bận rộn công việc, nói là mình thích nhưng anh không có hứng thú với đề tài đang nói.

Về sau dần dần Tô Nhượng không thích về nhà, cô cực kỳ tủi thân, cô thương anh như thế, vì cái gì mà anh lại không muốn về nhà chứ? Bây giờ nghĩ lại, cô hành động như vậy, cho dù Tô Nhượng có yêu cô thì cũng sớm có một ngày không muốn bị làm phiền nữa, huống chi Tô Nhượng luôn nhân nhượng với cô. Là cô đánh mất suy nghĩ đã từng muốn chung sống hòa hảo với Tô Nhượng, là cô không hiểu cuộc sống khiến cho Tô Nhượng canh cánh trong lòng với Trì Đông Chí.

Mũi Thẩm Linh lập tức chua xót, cô cảm thấy không thể cứ như vậy rời đi, bằng không thì tương lai cuộc sống mới chân chính là có vết nứt, tuyệt đối không có cơ hội xoay mình. Nhắm chặt mắt, sau đó mở ra có một tia kiên định, đoạt lấy điện thoại trong tay Tô Nhượng bấm dãy số kia, “Anh thật là, muốn gọi điện thoại cho cô ấy thì cứ gọi, vì sao mà vang lên hai tiếng liền cúp máy, anh nhát gan quá, cô ấy không phải là người cố tình không nghe điện thoại của anh, có thể cô ấy đang vội, chờ một lúc nữa nói không chừng sẽ nghe máy. Em nói em sẽ cố gắng làm người vợ đúng nghĩa, không phải là quan tâm anh ăn, mặc, ở, đi

lại thôi sao, em sẽ làm được, nếu như còn không được, sau này sẽ ly hôn, hôm nay anh chấm dứt với cô ấy, đừng tiếp tục dây dưa nữa.”

“Thẩm Linh, sao em không hiểu, mặc kệ như thế nào, tôi sẽ không tùy tiện nói ly hôn.” Tô Nhượng đang chém giết, thì nghe bên kia điện thoại truyền đến một tiếng “A lô”, nhưng ngón tay làm thế nào cũng không cử động được.

“Đông Tử, cậu làm gì mà không nghe điện thoại của Tô Nhượng?”

Cũng không biết bên kia nói gì, Thẩm Linh bị nghẹn không nói ra lời, nhét di động vào tay Tô Nhượng, “Người phụ này thật là, anh nói với cô ấy đi.”

Tô Nhượng nghe máy, nghĩ nghĩ, đi ra xa một khoảng, “A lô.”

Bên kia dừng lại một lát, “Phải đi rồi hả?”

“Ừm, nhận được tin nhắn không?”

“Nhận được rồi.”

Yên lặng một lúc, Tô Nhượng nói, “Anh nghĩ em không muốn nghe điện thoại của anh, không phải thế thì làm sao không thấy gọi lại.”

Bên kia lập tức bẻ lại, lại vừa giống đang giải thích, “Em nghĩ anh không có gì nói với em, chứ nếu không thì làm sao mà mới vang lên hai tiếng liền tắt máy.”

Tô Nhượng nhìn khoảng trời máy bay vừa hạ xuống, nở nụ cười, “Em không giận anh là tốt rồi.”

“Không có.”

“Được, bản thân chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Tô Nhượng.” Cô vội vàng kêu tên anh, có chút cẩn thận lại hết sức trịnh trọng nói, “Xin anh đó, chắc chắn thế, phải chú ý sức khỏe của mình cho tốt. Em cũng sẽ đối xử tốt với mình, kèm thêm cả phần của anh nữa.”

Tô Nhượng gắt gao nhắm chặt mắt, trong khoảnh khắc tất cả tức giận tan thành mây khói. Anh có suy nghĩ giống cô, tình cảm sâu nặng nhiều năm như vậy nhưng chẳng giữ được, nào những chịu đựng nào những giày vò, đến cuối cùng vẫn chiếm một vị trí trong trái tim cô, mà đối với Trì Đông Chí, một khi đã ở trong lòng, cả đời này vẫn sẽ mãi như thế. Tô Nhượng nghĩ, thật ra, anh không thất bại, tình yêu của Trì Đông Chí đối với anh ta (Lương Hạ Mạt), là toàn tâm toàn ý.

Tình yêu của Trì Đông Chí là răng nanh, là một cây cái củ, ai cũng không thể thay thế ai.

Ngày đó cô yên lặng quá mức, Cốc Tử ở bên cạnh lặng lẽ quan sát, âm thầm tự nhủ mình, hôm nay tuyệt đối không thể trêu chọc vị Tôn đại Phật này. Chu Nhiễm đẩy cô đi, còn mình ngồi vào ghế bên cạnh Trì Đông Chí, bưng một ly trà nóng đưa cho cô.

Trì Đông Chí nhìn theo cánh tay anh ta nhìn lên trên đôi má, có chút dờ dẫm quan sát.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Chu Nhiễm sờ sờ mặt, “Có gì khác thường sao?”

“Rất giống.”

“Cái gì?”

Trì Đông Chí không trả lời, cúi đầu áp úng bĩu môi nói, “Chị không nên đánh anh ấy.”

“Ai?” Chu Nhiễm hỏi.

“Một người rất quan trọng.” Ánh mắt Trì Đông Chí xa xăm nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Trong sinh mệnh của chị.”

Có thể là từ lúc đầu, lúc Chu Nhiễm xuất hiện, tình cờ Trì Đông Chí lại đối với anh ta có vẻ mặt cực kỳ dịu dàng, không giống với khuôn mặt lúc nhẹ lúc nặng, mà là xuất phát từ nội tâm bao dung, giữa hai hàng lông mày quật cường cũng bắt đầu lộ ra vẻ dịu dàng.

Đêm đó Chu Nhiễm tìm được Trì Đông Chí ở trong quán bar, khi tìm thấy, trong mắt cô phiếm hồng, sắc mặt tái nhợt, cũng không biết có phải do đối lập mạnh mẽ với ngày thường, khiến cho người ta nhìn mà cảm thấy giật mình.

Dường như ánh mắt của cô không thể tập trung nhìn anh ta, giống như xuyên qua anh ta để nhìn một người khác, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh ta, khiến cho luồng nhiệt trong lòng anh ta một đợt lại một đợt tuôn ra.

“Anh thật ngốc, sao lại không hiểu mà yêu em, em không xứng để anh yêu!”

Chu Nhiễm cầm tay cô, hưởng thụ giờ khắc giả dối mê loạn này.

Trên sân khấu hình ảnh chán chường của người đàn ông đánh đàn ghita trầm thấp đánh bài hát: Làm kim cương biến thành hạt bụi, anh tin, do em, làm cây vạn tuế không hề nở hoa, anh tin, cũng do em...

Trì Đông Chí nghiêng mặt dán vào mặt bàn bằng đá cẩm thạch, nước mắt chảy xuống mũi rơi vào trên mặt bàn, tiếp theo nhẹ nhàng nói nhỏ. Không phải vô tâm, làm tổn thương anh em cũng đau, trong khoảng thời gian này một ngày em xem thành một năm, cuối cùng cho tới bây giờ, ngay cả tư cách chúc phúc em cũng không có.

“Anh phải tốt đấy.” Cô kéo tay Chu Nhiễm qua, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn, “Anh phải tốt đấy, kiếp sau nếu gặp lại, em nhất định sẽ yêu anh.”

Chu Nhiễm ngẩn ngơ nhìn Trì Đông Chí dưới ánh đèn mờ, nhìn cô hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi. Đàn ông có nước mắt không dễ rơi, ở phương diện này cô khác với đàn ông, Chu Nhiễm biết, lúc này Trì Đông Chí, trong lòng nhất định đau khổ không gì sánh được.

“Chị việc gì mà phải thế.” Chu Nhiễm lau nước mắt cho cô, nhẹ giọng thở dài, “Mang hết đau khổ nói ra đi, em là người nghe cho chị.”

Cô lắc đầu, vỗ vỗ mu bàn tay anh ta, “Không thể nói nữa.” Thật ra giống Lương Hạ Mạt và Thẩm Linh không tìm không phỉ như vậy lại tốt, cô và Tô Nhượng, cuối cùng chính mình chỉ có thể khiến cho bản thân đau buồn vây quanh.

Chu Nhiễm đột nhiên nghĩ tới đêm rất nhiều năm về trước, cô bắt lực như con nai đi lại bên vách núi, đến lúc này mới hiểu được, thì ra yêu và được yêu, đều rất tổn thương người.

“Chị thật ngốc, rõ ràng bản thân bắt lực lạnh lùng trong tình cảm, thì cứ tiếp tục vô tình như vậy đi, nhưng hết lần này đến lần khác lại lương thiện như vậy, hiểu được cái gọi là lương tâm không yên, vì thế chỉ biết trốn sau người khác làm khó chính mình.”

Trì Đông Chí giữa khi giọng nói ân cần mơ màng của Chu Nhiễm qua đi, Chu Nhiễm nghe thấy cô nói, không phải như thế, rõ ràng em thương anh ấy như vậy, lại thật sự từng động tâm với anh, anh và anh ấy đều ở trong lòng em, điều này với em mà nói rất khó tin. Cuối cùng ngọn đèn sân khấu màu sắc đa dạng tỏa ra chiếu vào khuôn mặt đầm nước mắt của cô làm cô tỉnh táo.

Truyện được Edit bởi hancoi và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Thật lâu sau đó Chu Nhiễm nhớ lại, anh ta vĩnh viễn không quên được ngày này, một Trì Đông Chí vừa xinh đẹp lại yếu ớt, bởi vì có thêm ngàn tình ý nên làm cho cô càng thêm xinh đẹp khiến người ta nhìn rung động lòng người. Cô lôi kéo tay anh ta nhưng là kêu tên người khác, Trì Đông Chí vừa lương thiện vừa tuyệt đối vô tình. Chu Nhiễm nghĩ, cả đời anh ta phải đứng gần nhìn cô, nhưng nhất định phải cách xa lòng cô, đi sâu vào trong đó chỉ có thể trải qua một lần lại một lần chiến đấu tàn khốc. Ngẩn ngơ một lúc, anh ta lại thấy lông mi cô hơi hơi rũ xuống cuối cùng không chịu đựng được sức nặng của mấy giọt nước mắt, từng giọt rơi xuống, chảy qua mũi rơi vào trên ngực anh ta.

Trong nháy mắt, không tới vài giây, ngẩn ngơ như vậy, về sau, mà lại thành chấp niệm nửa đời của anh ta.

33. Chương 33

Cho dù tình cảm không ra sao cả, cuộc sống vẫn cứ tiếp tục, không còn ai nhắc tới Tô Nhượng với cô nữa, dường như tất cả đều theo trận rối rắm này biến mất, trong lòng cô anh thuộc về một góc đã bị khóa lại, nặng nề đè nén tiến vào chỗ sâu nhất, vút không được mà nhận thì không thể.

Lương Hạ Mạt hiển nhiên là thợ săn nhiều kinh nghiệm, bắn trúng con mồi rồi chó nó biết tao sẽ thả mày, sau đó sẽ lẳng lặng đứng bên cạnh cái bẫy nhìn nó vùng vẫy, sống chết tuyệt đối không thoải mái cho nó một đao.

Tri Đông Chí ghét mỗi ngày làm con mồi, hàng ngày một mình đối mặt với hai bà mẹ thật sự rất khó khăn, đơn giản là cứ nhắc đi nhắc lại ý kiến rời khỏi đội cảnh sát hình sự, hi vọng có thể đi tới cơ sở ở nông thôn để làm việc một khoảng thời gian ngắn. Lý Trường Hà khuyên cô nên suy nghĩ cẩn thận, đây không giống như đi mua vàng, đối với cô mà nói, không có bất kỳ ích lợi gì.

Tri Đông Chí cũng có chút do dự, dứt khoát mua một vé xe lửa, tự cho mình nghỉ phép, xung phong đi trước thể nghiệm đời sống nhân dân ở đó.

Lúc cô nằm trên giường của chuyến tàu đêm nhận được tin nhắn của Lương Hạ Mạt: Tuần sau anh về. Không nói một chữ tới chuyện khác, không giống phong cách của anh. Cô nhớ tới mấy ngày năm đó bức hôn anh, mới đầu rất quyết liệt, sau đó bởi vì Tô Nhượng xuất hiện khiến cho bản thân cô tâm như tro tàn, mang theo tâm tình quyết đánh tới cùng hạ thông điệp sau cuối: Lần này không kết hôn, thì vĩnh viễn sẽ không kết hôn. Sau đó lại tiến vào thời kỳ tuyệt đối im lặng, ai cũng không chủ động tìm ai, giống như người nào mở miệng trước người đó sẽ thua. Về sau mặc kệ nguyên nhân gì, rốt cuộc anh thỏa hiệp với cô.

Tri Đông Chí quay đầu nhìn ngọn đèn dầu xẹt qua nhanh ngoài cửa sổ, nhiều điểm lấm tấm tụ lại với nhau, khóe miệng anh luôn cong cong. Lần này cũng giống vậy, cuối cùng anh vẫn không chịu được im lặng dày vò, cúi đầu thỏa hiệp với cô.

Ngày từ nông thôn trở về, Lương Hạ Mạt đứng ở trạm xe đón cô, nhìn cô đi từ cửa ra nhìn xung quanh bốn phía, toàn thân mặc đồng phục cảnh sát, cả người bụi bặm. Lương Hạ Mạt nghĩ, anh ít khi nhìn thấy Tri Đông Chí mặc thường phục, hai người bọn họ về quần áo rất tiết kiệm, ngày trước thỉnh thoảng cũng kêu cô đi mua quần áo có chút nữ tính, Tri Đông Chí luôn nói những thứ này sẽ không tốt, về sau anh đoán được, có thể là vì lúc nghèo khổ, cô đã từng rất giản dị.

Mãi đến khi Tri Đông Chí tới gõ cửa kính xe, Lương Hạ Mạt mới dứt khỏi suy nghĩ phục hồi tinh thần, vội vàng mở cửa đón cô lên xe, “Sao không đặt xe?”

“Trên xe lửa không mua được.” Dường như Tri Đông Chí rất mệt mỏi, lên xe liền nghiêng người tựa vào ghế nhắm mắt lại, “Cuối cùng anh cũng rảnh rồi.”

Lương Hạ Mạt hơi mím môi, “Sợ em hận anh tới tận xương tủy, sau này ngay cả làm người thân cũng không được.”

“Lạnh lùng với anh là được rồi.” Tri Đông Chí lấy tấm chi phiếu trong túi ra đưa cho anh, “Thẻ tiền lương trả cho anh.”

Lương Hạ Mạt một chân giẫm phanh, kinh ngạc quay đầu nhìn cô, “Anh cầm nó làm gì.”

“Rất nhanh sẽ lấy giấy ly hôn, đồ của anh đương nhiên phải trả lại cho anh, trong nhà có chút ít gửi ngân hàng, đều đã đưa mẹ giữ, về phần nhà cửa, vốn là mua trước khi cưới, tôi sẽ nhanh chóng xin chuyển vào ký túc xá trong đội.”

Lương Hạ Mạt hung hăng nhấn còi ô tô, “Thẻ lương cho em, gửi ngân hàng mẹ anh cũng không thiếu, nhà cửa cũng cho em, mẹ nó thành thật ở trong đó cho anh, nếu để cho anh phát hiện em lén lút chuyển đi, đánh gãy chân em luôn.”

“Lương Hạ Mạt anh nói có lý chút được không, rõ ràng đồ của anh cho tôi đều không muốn lấy.”

Lương Hạ Mạt tát mình một bạt tai, “Mẹ nó, tự làm tự chịu. Bản thân anh vui lòng chuyển ra khỏi nhà, nếu em không đồng ý anh sẽ không li hôn.”

Tính tình ngang ngược của Trì Đông Chí cũng nổi lên, trừng mắt trong ánh mắt mang cô toát ra hai đốm lửa nhỏ, chụp hai tay đang ở trên mặt anh, “Này này, được, anh đánh nhiều cái đi, anh xem tôi cũng không đau lòng, đánh một chút không đau không ngứa cũng không đã ghiền đâu.”

Lương Hạ Mạt cắn môi, rốt cuộc bị cô đánh bại, xoay người tới gần người cô, “Đông Tử, bảo bối, thật sự là có chuyện như vậy, cho dù ly hôn cũng không đến mức này, cả ngày anh không ở nhà cần nhà để làm gì chứ, một phụ nữ như em ở chỗ khác không tiện, em nghe lời đi, đừng có bướng bỉnh nữa.”

Trì Đông Chí nhú mày, “Thế lương anh không cần, gọi ngân hàng cũng không cần, nhà cửa cũng không cần, vậy anh muốn gì?”

“Anh muốn em.” Lương Hạ Mạt bĩu môi nhỏ giọng kêu, thấy Trì Đông Chí lườm anh, vội vàng nở nụ cười xấu hổ, “Đùa em thôi, em nói mấy này anh muốn để làm gì chứ? Có ích sao? Vốn là của em mà.”

Người đàn ông này, cho tới bây giờ đối với mấy thứ đó đều không để ý, ngược lại nóng lòng giao cho cô, lo lắng vấn đề kinh tế của cô, lo lắng chỗ ổn định cuộc sống của cô, còn bản thân một chút cũng không nghĩ tới. Trì Đông Chí bỗng nhiên rất lo lắng, trong cuộc sống Lương Hạ Mạt rất đơn thuần, nếu tương lai không có cô bên cạnh thu xếp, anh sẽ sống thế nào?

Trong lúc suy nghĩ lung tung, Lương Hạ Mạt lại nổ máy, mục tiêu về nhà, ngày nghỉ nên không li hôn được.

Buổi tối Lương Hạ Mạt chủ động làm vài món ăn ngon, hai người im lặng ăn, đều không nói gì. Sau đó Lương Hạ Mạt hỏi cô trở về quân đội được chưa? Trì Đông Chí lười biếng vẫy tay kêu đi.

Lương Hạ Mạt liền khó hiểu, “Em không sợ anh trốn đi không lời mặt ra à? Vậy có thể không ly hôn được đó.”

Giọng Trì Đông Chí buồn buồn từ trong chăn truyền ra, “Tô Nhược cũng đã đi, anh sẽ không kéo dài nữa, kéo dài sợ tôi hận anh.”

Lương Hạ Mạt không được tự nhiên khụ một tiếng, “Anh mà sợ tên nhóc kia? Bắt đầu đùa gì thế?”

Rốt cuộc Lương Hạ Mạt cũng không đi, vốn cũng không tính đi thật, cô cho anh lối thoát, đương nhiên anh bước xuống. Buổi tối ngủ trên ghế sofa trong phòng khách, tưởng tượng không có cơ thể mềm mại của cô, nhéo trái tim đau rát. Ban đêm cuối cùng không nhìn được, lặng lẽ tay chân chuẩn bị đi phòng ngủ dính chặt một đêm, đi tới trước cửa lại nghe bên trong truyền đến mấy tiếng rên nhin đau khe khẽ.

Lần này Lương Hạ Mạt quang minh chính đại đẩy cửa vào, “Làm sao vậy?” Sờ trán cô, một tay sờ hời lạnh, “Dì cả tối rồi hả?”

Trì Đông Chí vô lực gật đầu.

Lương Hạ Mạt quen việc đi nhà vệ sinh lấy ra băng vệ sinh, đỡ cô vào nhà vệ sinh thay, lại nhanh chóng nấu nước đường đỏ, giày vò một trận đã qua nửa đêm.

Có thể là do lạnh, Trì Đông Chí cuộn mình trong chăn thành một đoàn, anh thấy vậy, ôm ấp cô vào trong ngực giống như ngày thường, bàn tay tự nhiên che trên bụng cô.

“Ngủ đi, anh xoa cho em.”

Trì Đông Chí nhìn anh một lát, không giãy dụa. Thể chất cô rất lạnh, lúc mười mấy tuổi mỗi khi có đau giống như chết qua một lần. Sau khi kết hôn dần dần khá hơn một chút, nhưng tới đêm là đau không nhìn được. Từ mười mấy tuổi Lương Hạ Mạt liền bắt đầu có thói quen mấy ngày này trong tháng giúp cô xoa bụng, cả đêm không ngủ, cuối cùng rất có trình độ giảm bớt đau đớn của cô.

Thân thể anh khỏe mạnh, sức chịu lạnh rất mạnh, toàn thân đều tỏa ra luồng khí nóng hầm hập, kinh nghiệm tích góp nhiều năm, biết chỗ nào nên nặng nơi chỗ nào nên nhẹ. Trì Đông Chí thoải mái để chịu tùm từ thể thích hợp nhất, chỉ có ngủ trong lòng anh mới có thể hưởng thụ cái cảm giác an toàn yên ổn.

Buổi sáng khi tỉnh lại nhìn anh chăm chú, hai người gắt gao quấn cùng một chỗ, chân và tay đặt vào nhau, thứ gì đó dưới thân của Lương Hạ Mạt chĩa vào cô, ánh mắt bỗng bệnh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trì Đông Chí do dự một chút muốn rời đi, đương nhiên cô hiểu Lương Hạ Mạt sẽ không súc sinh đến nỗi ‘đắm máu’ mà vẫn hăng hái chiến đấu, nhưng nếu như không phải là ngày đặc biệt như thế này, không biết có thể nhẫn tâm từ chối anh không? Ngẫm nghĩ thì bình thường trở lại, đây không phải là chưa ly hôn sao?

Quá trình li hôn thuận lợi đến ngạc nhiên, nhân viên làm việc xét duyệt hết tình huống căn bản, rất đậm chọc vào tính xây dựng. Mãi đến khi hai người ra khỏi cửa Cục dân chính Lương Hạ Mạt vẫn còn buồn bực, sao mà ngay cả tính chất hòa giải theo thông lệ cũng đã bỏ bớt rồi hả?

Anh và cô hốt hoảng, có phần có cảm giác ác mộng, giống như là linh hồn du ngoạn trên thi thể chính mình, sau đó Lương Hạ Mạt cảm thấy mũi mình chưa xót đến lợi hại, quay đầu nhìn lại cô, phát hiện cô còn thảm hơn mình, một trận gió lạnh thổi qua, Trì Đông Chí dừng bước dụi mắt.

“Làm sao vậy?”

“Bị cát bay vào mắt rồi.”

Lương Hạ Mạt kéo tay cô ra vừa nhìn, thật đúng là không gạt người, chỉ có một bên mắt đỏ đến lợi hại, nhưng mà một mắt kia vì sao cũng lóng lánh? Cúi đầu xuống một chút dùng đầu lưỡi liếm mắt cô, giống như đã từng làm rất nhiều lần quen thuộc như vậy. Sau khi làm xong, anh cúi đầu, Trì Đông Chí nhìn anh một lúc, hỏi, “Làm sao vậy?”

“Mắt anh cũng không thấy gì rồi.”

Trì Đông Chí kiễng chân ôm đầu anh, hạ xuống một nụ hôn lên đôi mắt kia, đầu lưỡi nếm được chính là vị mặn mặn.

“Để cho anh công em một lần đi.”

Trì Đông Chí không do dự, leo lên lưng anh, “Nặng không?”

Vốn tưởng rằng anh vẫn còn trêu ghẹo cô như trước kia, nói cô còn không nặng bằng con gà con. Ai ngờ anh im lặng một lúc lâu, “Nặng, cả thế giới đều đặt lên đó em nói có nặng không?”

Chung đụng tình cảnh ảm áp, trong lòng Trì Đông Chí chua chát, thì ra tình yêu cũng sẽ ‘hồi quang phản chiếu’ (kiểu như thở mạnh trước khi tắt thở). Quay đầu nghĩ lại, thật ra cần gì phải thế, ai cũng phải chịu trách nhiệm, cư xử trong tình yêu, anh thẳng thắn hời hợt, cô khẳng khái cố chấp, cho nên mới phải đi tới ngày hôm nay.

“Đông Tử, em còn nhớ khi kết hôn anh tặng em chiếc bình nổi không?”

“Ném trong bồn rửa mặt của em sao?”

Lương Hạ Mạt cười cười, “Đúng, lúc ấy không cho em mở ra, chỉ khi nào anh cho phép mới có thể.”

“Bên trong anh viết gì thế?”

“Bảo quản nó cho tốt, không được xem.”

“Được.”

Cuối cùng khi thả cô ra, hai người đều có chút luống cuống, cúi đầu nhìn mặt đất, Trì Đông Chí phá bở ngọt ngạt, “Cùng nhau ăn bữa cơm chia tay sao?”

“Không ăn, không cơm nước gì cả.”

Trì Đông Chí nhìn anh, Lương Hạ Mạt liền nở nụ cười, gõ gõ đầu cô, “Mẹ anh nuôi không em à, về sau em tính không quay về thăm bà hả? Tan cái gì mà tan.”

“Không phải ý đó.”

“Anh biết.”

Trì Đông Chí cũng không nói thêm gì nữa, muốn rời đi, Lương Hạ Mạt phía sau gọi cô.

“Đông Tử, mặc kệ em tin hay không, anh thật sự yêu em.”

Trong lòng Trì Đông Chí âm âm vỡ tan thành từng mảnh, “Vì sao lại nói ra?”

“Nếu yêu em mà không cho em biết, vậy thì thích hay không thích có gì khác nhau đâu chứ.”

Trì Đông Chí vội vàng quay đầu, đôi mắt mơ hồ thành một mảnh.

34. Chương 34: Chương 34

Rốt cuộc cũng ly hôn, người yêu sâu đậm từ đó về mặt pháp luật đã không còn bất kỳ quan hệ gì, tiếp đó trong hơn mười năm về sau này trở thành người lạ, ngay cả nhớ lại cũng đều thấy đau đớn.

Như người lạ? Có khả năng sao???

Cuộc sống đã trở thành khuôn mẫu cứng nhắc không thay đổi, mở mắt rời giường, đánh răng thì nhìn mình trong kiếng, mặt tiêu tụy, chợt nhớ lại dường như Lương Hạ Mạt luôn nhắm mắt khi đánh răng, nhân cơ hội nghỉ ngơi. Ăn cháo hoa không ngon miệng, dọn dẹp phòng, sau đó đi làm, Trì Đông Chí cảm thấy mình đã biến thành một cái máy.

Đã từng có mong muốn, ngoại trừ anh, không cần gì khác, quả nhiên ông trời nghe được nguyện vọng mong muốn của cô, cuộc sống, công việc, bạn bè cũng không thể thay thế anh cho mình gửi gắm, mà anh, bất giờ lại thành người không nên nhớ tới nhất. Muốn tránh khỏi vũng vùn, không phải một sớm một chiều là có thể làm được, dù sao từ khi sinh ra, bọn họ chưa từng tách ra, ngoại trừ tình yêu, còn có thói quen.

Hậu quả sau ly hôn vẫn còn từ từ đến, gần đây Trì Đông Chí thường xuyên bị cả đêm trợn tròn mắt đến khi trời sáng, thật ra ngày trước số lần về nhà của Lương Hạ Mạt cũng không thường xuyên lắm, có thể bây giờ với Trì Đông Chí mà nói, trống rỗng không phải một bên kia cái giường, mà là cả trái tim của cô.

Hai mươi mấy năm ở cùng một chỗ, hận cũng được, yêu cũng xong, trong trái tim cô vẫn đầy đủ, bây giờ đột nhiên trống rỗng, khiến người ta có dùng khí làm chuyện gì cũng đều không có cảm giác đạt được mục đích. Đi ra khỏi hôn nhân mới đột nhiên phát hiện ra, mất đi anh, cô cùng xã hội đã tách rời rồi. Từ sau khi hủy bỏ quan hệ hôn nhân, ngay cả tư cách nhớ đến một người cũng đều không còn, Trì Đông Chí bỗng nhiên mù mờ, đến lúc này cô mới hiểu rõ, buông tay không phải là cuộc hôn nhân này, mà là toàn bộ thế giới của cô, là người Lương Hạ Mạt này, từ giờ trở đi, vui mừng của anh, đau buồn đều đã không còn liên quan gì tới cô nữa, cũng nhất định phải không có quan hệ gì với cô, ‘chém xương lấy thịt’ cũng phải cố mà làm, phạm là đối với anh còn một chút lo lắng, chết đầu tiên, là cô.

Chỉ là dần dần quên đi thôi, quên, thật sự chỉ có thể nghĩ là được sao?

Lúc Trì Đông Chí nghĩ tới những thứ này, đang ngồi bên cửa sổ ở văn phòng, vô cùng buồn chán ngẫm nghĩ những người đi lại trên đường phía dưới lầu. Chu Nhiễm đi tới đi lui trước mặt cô, cuối cùng lấy cớ lúc tìm đồ hoặc là rót nước len lén nhìn cô. Trì Đông Chí cảm thấy dường như đứng ngồi không yên, lại không biết từ lúc nào không có biện mặt lạnh đối với cậu ta.

“Em có chuyện gì sao?”

Chu Nhiễm lắc đầu, vì vậy, nhợt nhạt quá. May mà từ trước đến nay Trì Đông Chí không lo lắng lạnh lẽo sẽ càng làm ngăn cách giữa bọn họ thêm sâu, cười mở to mắt.

“Sư phụ, chị có khỏe không?”

Trì Đông Chí tốt tính nhún mày ý hỏi.

Chu Nhiễm cúi đầu nhỏ giọng nói, “Em biết chị ly hôn, đối với chị đó là đả kích rất lớn.”

Vì thế Trì Đông Chí rất khó chịu hết chỗ nói, mọi người trong lòng hiểu mà không nói còn dễ, một khi mở ra, tới bên ngoài, vậy một đoạn thời gian qua mọi người đều biết, mọi người rất hâm mộ kiểu hôn nhân thanh mai trúc mã cuối cùng có kết quả thật ra là mỗi người đi một ngã, vậy thì không phải giống như là càng quẩn càng thêm có phần mất mặt hay sao.

Trì Đông Chí sững sốt một hồi, trong đầu sắp xếp lời nói, cuối cùng che dấu sự việc nói ba chữ, “Giải thoát rồi.” l,q,d0n Trong lòng khổ chỉ có tự mình biết, thật ra không phải vì một đoạn hôn nhân kết thúc mà có thể mang mình thoát ra khỏi tình yêu..

Hình như Chu Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, “Em muốn an ủi chị, nhưng không biết nên làm thế nào.”

Nếu trước kia Trì Đông Chí nghe được câu như thế, đại khái sẽ không chút khách khí kêu anh ta cút đi, hoặc là nói một tiếng không cần, nhưng từ sau khi Tô Nhượng rời đi, lúc anh ta tìm được cô ở quán Bar, Trì Đông Chí sẽ thường xuyên không tự chủ nổi lên một tia không đành lòng với anh ta, không nỡ nhìn anh ta vì sự nghiêm khắc của mình mà lộ ra vẻ mặt tội nghiệp.

“Không cần an ủi, cảm ơn, chị rất tốt.”

“Về sau chị sẽ rất hạnh phúc, tin em đi.”

“Cảm ơn.” Trì Đông Chí nói, một lần nữa ánh mắt lại rơi xuống chỗ ‘ngựa xe như nước’ ngoài cửa sổ.

Thời tiết đã bắt đầu dần dần chuyển lạnh, mùa đông ở thành phố này luôn lạnh lẽo làm cho người ta không thể xem nhẹ, càng thêm khó chịu. Buổi tối Trì Đông Chí tăng ca, sững sờ với bó hoa hồng rất to trên bàn làm việc. Trong trí nhớ hai mươi mấy năm có rất ít người đeo đuổi, chỉ có một Tô Nhượng, bởi vì anh có tình cảm nồng nàn, so với anh thì một số người khác chỉ hời hợt thổ lộ làm sao cũng không đáng để nhớ kỹ. Trì Đông Chí có chút , cô bắt tri bất giác phát hiện, sau ly hôn hai tháng, hình như cô được theo đuổi, thời gian không sớm không muộn, rất đúng lúc.

Loại chuyện này đối lại là người phụ nữ khác có lẽ là sẽ vui sướng, đối lại cô, chỉ cảm thấy khó chịu đến cực điểm, cô quen đối mặt trực tiếp với kẻ địch, cũng không biết lùi bước là như thế nào, loại không để lại tên họ như thế này, ngay cả tình huống từ chối cũng không thể nào hạ thủ, rõ ràng không biết xử lý như thế nào.

Trì Đông Chí mày chau mặt ử nhìn bó hoa hồng to đùng, nhưng Cốc Tử ở bên cạnh lại có âm thanh chắc chắn, đây không biết là đã dùng bao nhiêu tiền hả!

“Sự phụ, người này quá thông minh, bây giờ vào thời điểm hiện tại tiến hành theo đuổi chị đại khái cô đơn buồn phiền, đối lại trước kia đeo đuổi trắng trợn như vậy, chị càng có khả năng sẽ không chú ý, hơn nữa người này còn biết là sau khi biết rõ, ngoại trừ chán ghét hẳn, còn càng ghét bỏ hơn.”

Đối xử như thế nào, liên quan đến tình hình, liên quan đến tâm tình, càng liên quan đến thời gian, vừa lúc thời gian này Trì Đông Chí đang buồn phiền tất cả mọi chuyện, nhưng mà cũng chỉ chú ý một chút như vậy mà thôi, về trước kia chuyện như thế này đối với cô, dường như cũng không đáng để cô bỏ ra một phần khôn đốn nào.

Cô biết Cốc Tử nói thời điểm này là ý chỉ sau khi ly hôn, trước kia là ý chỉ trước khi ly hôn, bất quá cô ấy phân tích không sai. Giờ Trì Đông Chí và Lương Hạ Mạt vẫn còn đang cố gắng, bất kỳ cái gì xuất hiện trong hôn nhân bọn họ trong lòng cô tuyệt đối đều là đặc biệt bài xích.

Cô chợt có chút hiểu Lương Hạ Mạt chán ghét Tô Nhượng, cùng với tất cả mọi hành động.

Loại chuyện này không phải sở trường đặc biệt của cô, trong thế giới tình cảm của cô người lui tới nhàm chán tới đáng sợ, hai vị khách đều là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, không có bất kỳ cái gì cảm thấy xa lạ, hai bên đều quá hiểu nhau, dường như có thể bỏ bớt phần theo đuổi, Lương Hạ Mạt là cô yêu, chỉ cần nỗ lực đối với anh là có thể, Tô Nhượng yêu cô, cũng chỉ có yêu và thổ lộ, chưa từng theo đuổi, cho nên bây giờ trong thế giới của Trì Đông Chí hai chữ ‘Theo đuổi’, cực kỳ xa lạ. Bây giờ đột nhiên có một người xa lạ xông tới, bạn bè không rõ, điều này khiến cho cô cảm thấy hoang mang.

Cốc Tử tội nghiệp sờ sờ đầu cô, “Em thương sự phụ, có phải cảm thấy tình yêu chỉ có thể xảy ra trên người ở bên cạnh mình?”

Trì Đông Chí trừng mắt nhìn cô, như bị một người ngăn cách, đột nhiên như cô bé xông vào thành phố bị dọa phải trở về nhà, đây cũng không phải vui mừng phấn khởi, đây là mờ mịt không biết làm sao và cảm thấy hoang mang chỉ có chính cô mới hiểu rõ.

“Thật ra chị rất thích hoa hồng.”

“Thật nhìn không ra được.”

“Đương nhiên, không ai biết, trước kia cũng không hiểu được, anh ấy....Không phải là người biết tặng hoa, sau khi em tặng một lần mới thấy được, thì ra hoa hồng cũng rất đẹp.”

Cốc Tử liền im lặng một chút, nếu chỉ có một người biết Trì Đông Chí rất yêu hoa hồng, người đó là Chu Nhiễm.

Một tháng sau đó, chỉ cần Trì Đông Chí đi làm, hoa hồng gió mặc gió, mưa mặc mưa không bao giờ thiếu, nếu trước đó bởi vì chuyện tặng hoa khiến cho cô có phần xúc động và hoang mang, thì bây giờ chỉ còn lại kinh ngạc, tâm tình gì khác cũng không nổi lên được.

Cô chính là người như thế một chút tê bào lãng mạn cũng không có.

Cốc Tử vẫn cảm khái như cũ, đây là xài hết bao nhiêu tiền rồi ta! Cuối cùng cũng không đề cập tới cái khác.

Thứ tư mang theo hai vị học trò nhỏ tặng ca, tiện thể mang phương pháp ghi hình phá án thực tế mà mấy ngày trước bạn học trong trường cũ gửi tới cho bọn họ xem. Cốc Tử cứ riu rít, nghề nghiệp pháp y thật sự là cao quý bậc nhất, gặp phải trường hợp vụ án có người chết, bọn họ không làm việc, thì chúng ta liền không có cách nào làm việc. Trì Đông Chí chỉ chỉ màn hình, “Nhìn vào trọng điểm, chúng ta là nhân viên điều tra hình sự, cần phải rất cẩn thận, phải cố sức khiến cho bản thân cảm động lây, đương nhiên là chị nói khả năng tâm tình, động cơ và cách làm, cũng không có chỉ cách khác. Sau này khi chúng ta ‘thân kinh bách chiến’, kinh nghiệm phong phú, đối mặt mỗi một vụ án đặc biệt nhất định phải thử suy nghĩ trong đầu cách nghĩ của các phần tử tội phạm một lần, có trợ giúp phá án, đến lúc đó mới có tư cách đạt tiêu chuẩn làm nhân viên điều tra hình sự bậc nhất.”

Ban đêm tan tầm, ba người tùy tiện tìm tiệm Fastfood gia đình, Trì Đông Chí gọi một phần cơm chiên trứng, một miếng lại một miếng máy móc đưa vào miệng.

Chu Nhiễm nhìn cô, dưới viên mắt có màu xanh nhàn nhạt, gần đây cô quá mệt mỏi, nóng lòng mang tất cả kiến thức biết được dạy dỗ cho bọn họ, thường xuyên bàn bạc đến nửa đêm mới nghĩ đến nghỉ ngơi, ngày hôm sau lại giao cho bọn họ một phần phân tích vụ án hoàn mỹ.

Trong lĩnh vực này Trì Đông Chí là trời sinh cứng cỏi, bản thân là người có đầy đủ tố chất thành một nhân viên điều tra hình sự xuất sắc, cố chấp lại cao thượng, dũng cảm mà thận trọng, trong lòng không có việc khác, thậm chí đối xử với phạm nhân xảo quyệt như rắn, cô vĩnh viễn sẽ không bị vật chất và nơi phồn hoa bên ngoài hấp dẫn, chỉ có toàn tâm toàn ý theo đuổi sự thật.

Chu Nhiễm nhớ tới Lý Trường Hà đã từng nói, nghề nghiệp này của bọn họ cần người như vậy, nhưng lại sợ có người như vậy, cho nên người không màng về việc đời như Trì Đông Chí sẽ rất khó có một ngày bước lên tới đỉnh cao.

Giọng nói khàn khàn trầm thấp của Trì Đông Chí vẫn đang tiếp tục, nghe vào tai Chu Nhiễm, chỉ cảm thấy gọi cảm.

“Sư phụ, chị nghỉ một chút đi.” Cốc Tử mang dưa muối nhỏ đưa cho cô, “Đừng làm cho mình mệt chết đi, chúng em thấy sẽ đau lòng.”

Trì Đông Chí nâng mí mắt liếc nhìn Cốc Tử một cái, vẻ mặt giống như có chút áy náy, “Đại khái là không có thời gian, chị chuẩn bị chuyển tới vùng nông thôn công tác một thời gian ngắn. Sau khi bọn em theo chị cũng chưa gặp phải án giết người, lãng phí thời gian quá.”

“Sư phụ sao chị lại có thể nói như vậy, đời này chuyện hạnh phúc nhất của em là có một ba mẹ đáng yêu, có bạn trai quyền rũ, lại liền có chị vị sư phụ mặt lạnh tim nóng.” Cốc Tử trở về chỗ cũ một lúc, đột nhiên mở to mắt, “Cái gì? Chị muốn chuyển đi?”

Trì Đông Chí gật đầu, nhìn hai người nam nữ trước mắt đang vào độ tuổi xanh mơn mớn. Cho tới bây giờ, cô chỉ có Lương Hạ Mạt, không có bạn bè gì, Chu Nhiễm và Cốc Tử mang đến cho cô rất nhiều niềm vui.

“Chị nghĩ muốn chuyển xuống dưới đó, trong thành phố quá ồn ào.”

“Sư phụ chị làm sao có thể đi chứ? Em và Chu Nhiễm phải làm sao bây giờ?” Cốc Tử gấp gấp lên tiếng làm ồn, nói xong hình như nhớ tới cái gì đó, vỗ vai Chu Nhiễm một cái, “Đều tại cậu.”

Trì Đông Chí nở nụ cười, “Đừng bắt nạt Chu Nhiễm như trước kia, chuyện này thì có liên quan gì đến cậu ấy? Trước khi đi, chị sẽ bàn bạc với Đại Lý, anh ta có thể tiếp nhận bọn em là tốt nhất, bất kể ở phương diện nào anh ta đều mạnh hơn chị.”

“Sư phụ, chị nói với cấp trên rồi sao?”

“Nói rồi, nhưng mà còn chưa chính thức hạ lệnh điều động, đội trưởng Lý để cho chị suy nghĩ cẩn thận đã.”

“Cho nên kết quả suy nghĩ cẩn thận của chị chính là muốn đi?”

Trì Đông Chí gật đầu, lại vỗ vỗ gáy Cốc Tử, “Cũng không phải không gặp mặt, chỉ là không làm việc chung một chỗ mà thôi.”

Cốc Tử thở dài một hơi, “Đã nói chị dịu dàng đúng là sẽ không có chuyện gì tốt, còn không bằng quắc mắt trừng mi với bọn em giống như trước ấy.”

Im lặng hồi lâu Chu Nhiễm chợt mở miệng hỏi, “Có phải vì em tặng hoa cho chị, trở thành phiền nhiễu với chị?”

Trì Đông Chí sững sốt, cúi đầu cắn ống hút, “Có chút đúng, loại chuyện này chị sẽ không giải quyết, hơn nữa cũng không biết là ai.”

Sau khi Chu Nhiễm nhìn cô thật lâu, há to nuốt miếng sườn heo vào miệng, đột nhiên đáy mắt đau xót, kèm theo đau xót còn có trái tim. Trì Đông Chí là một người đáng thương chưa từng được theo đuổi, là người phụ nữ chưa từng hưởng thụ quá trình yêu nhau, rốt cuộc hai người đàn ông kia cho cô yêu và yêu cô, nhưng lại bỏ bớt quá trình, mà Chu Nhiễm cậu, làm quá chỉ vì cái trước mắt, dọa đến người phụ nữ ngu ngốc này.

Mà cái người phụ nữ không hiểu phong tình này, có thẳng thắn nhất, thuần túy cố sức yêu một người, vì thế lại dễ gắt gao nắm chặt trái tim Chu Nhiễm, anh ta may mắn nhưng cũng khổ sở, bao nhiêu lần khó ngủ trong màn đêm yên tĩnh cả đêm. Vì sao mà người kia chứ không phải mình? Nếu là mình, mình sẽ cho cô mỗi một té bào, mỗi một chút tinh thần đều lộ ra hạnh phúc và vui vẻ. Nếu cô nguyện ý giành tình yêu cho anh, chính là có thể yêu, vậy anh sẽ nguyện ý một mình đảm nhận nhiệm vụ tạo ra hạnh phúc.

Nhưng được cô yêu là người kia chứ không phải anh ta, bản thân Chu Nhiễm từng giãy dụa một thời gian dài, anh ta phải làm thế nào thì mới có thể khiến cho cô triệt triệt để để chuyển tình yêu dời đến bên mình, nếu không chiếm được, vậy có phải sẽ không đòi hỏi? Nhanh chóng cách xa cô ra.

Không phải Chu Nhiễm không có chút tâm tư nào, trong tình yêu Chu Nhiễm cũng không phải không vụ lợi, anh ta cũng mong được đáp lại.

35. Chương 35

Ngày mùa đông đó, Trì Đông Chí đi xuống đại viện quân khu, những năm qua sinh nhật Lương Hạ Mạt ít có thời gian có thể chạy về, có lẽ Vệ Biên Cương sợ cô một mình ở đây hàng ngày nghỉ ngơi lung tung, tự thân xuất mã chờ trước cửa lớn đội cảnh sát hình sự. Sau khi lên xe Trì Đông Chí mới bắt tri bắt giác nhớ lại, hôm nay là sinh nhật cô.

“Đi tới cửa hàng.” Vệ Biên Cương nói với lái xe, sau đó nhỏ giọng nói với Trì Đông Chí, “Đi tới đó cho con mua quà tặng mẹ, sinh nhật con cái là ngày người mẹ chịu khổ nhất.”

Không nghĩ tới điểm này, thật lòng Trì Đông Chí rất khó xử. Lê@Quý@Đôn Cô muốn mua đồ trang điểm cho Tiết Bình, nhưng thật sự không có kinh nghiệm, được nhân viên cửa hàng giới thiệu mua một bộ giá cả trung bình. Về đến nhà đưa cho mẹ, tất nhiên đồ trang điểm chất lượng trung bình không kích thích làm vui lòng Tiết Bình, bất quá nhận được tâm ý của con gái trái lại bà vô cùng vui vẻ.

Lần trước gặp bà khi đó vẫn còn hùng hùng hổ hổ, lần này đã mơ hồ thấy vài sợi tóc bạc, Trì Đông Chí chợt cảm thấy Tiết Bình đã già đi, ngày trước khi nhận được quà tặng của cô, cho dù thích cũng sẽ giả vờ cười nhạt, bây giờ trên mặt lại mang nét vui sướng rõ ràng.

Trong lòng Trì Đông Chí thật không dễ chịu, đây là mẹ cô, là người thân duy nhất của cô, thời gian dài từ trước tới nay cô bận rộn về chuyện.... Yêu đương luôn không quan tâm tới mẹ mình. Trì Đông Chí đột nhiên cảnh tỉnh mình rất không hiểu chuyện, vì sao trước giờ không gần gũi với mẹ? Cô muốn làm cái gì thì làm cái đó, luôn làm ngược lại ý mẹ? Kết hôn, ly hôn đều khăng khăng làm theo ý mình, khi Tiết Bình không đồng ý kết hôn thì lại kết hôn, khi bà không đồng ý ly hôn thì lại ly hôn, thậm chí không nghĩ tới sẽ hỏi qua ý kiến của bà.

Mặc dù đối với chuyện ly hôn này các trưởng bối trong nhà đều đã chuẩn bị tâm lý, nhưng trước mắt còn chưa nói ra, Trì Đông Chí cũng luôn lo lắng, vẫn là nói ra tin tức này sau bữa cơm chiều.

Không khí đang tốt đẹp nháy mắt bị đóng băng, Trì Đông Chí do dự hồi lâu, không tự nhiên cầm tay Tiết Bình, thật lòng nói một tiếng áy náy, “Thật xin lỗi, mẹ.”

“Con đó

~” Tiết Bình chỉ tiếc rên sã không thành thép há miệng nói to, “Dày vò một vòng, đã nói với con không cần ly hôn không cần ly hôn, kết hôn thì cũng đã kết hôn, nhịn không được cũng đã nhịn nhiều năm như vậy rồi, mắt thấy mỗi ngày càng lớn tuổi, làm sao lại không thực tế như vậy chứ, tình yêu có thể làm cơm mà ăn sao hả?”

Trì Đông Chí rụt lại không hé răng, cũng không bác lại, biết mọi người đều nói rất đúng, nhưng trong lòng cô đã từng có hố sâu như thế.

“Có lẽ bọn con không hợp nhau, hai bên gặp được người khác, có thể sẽ càng hạnh phúc.”

“Đừng cho là mẹ không biết con suy nghĩ cái gì.” Tiết Bình chợt bắt đầu nghiêm khắc, “Con ly hôn thoải mái như vậy, không phải bởi vì sẽ khó mang thai sao, nhưng vậy cũng không phải khẳng định không thể sinh, bác sĩ đã nói, điều trị cho tốt vẫn có hi vọng, giống như con dăng cúng bài vị cho Lương Hạ Mạt nhiều năm như vậy, cuối cùng còn muốn chủ động đốt thành tro cho nó tiêu xài sao?”

“Làm sao mẹ có thể nói như vậy, con không phải vì chuyện kia.”

“Nói không lọt tai, ý tứ lại đúng.”

Trì Đông Chí buồn bực, quay mặt không để ý tới Tiết Bình, cuối cùng vẫn là Vệ Biên Cương làm trung gian hòa giải, mới khiến cho hai người tốt xấu không tiếp tục âm ỉ nữa.

“Ly hôn thì cũng đã ly hôn rồi, Trì Đông Chí còn trẻ, tùy tiện tìm một người cũng mạnh mẽ hơn so với tiểu tử thối kia.”

“Cho dù cũng không phải là Lương Hạ Mạt.” Tiết Bình cố gắng nói lý với Vệ Biên Cương, “Không phải Lương Hạ Mạt, thì Đông Tử liền sẽ không hạnh phúc, đừng xem Hạ Mạt không có ưu điểm gì lớn, nhưng chính là người khiến cho nó có thể chết, đáng như hoàng liên (1 loại thuốc đông ý) cũng cảm thấy ngọt.”

“Được rồi được rồi đừng nói nữa.” Vệ Biên Cương cắt ngang Tiết Bình nói, “Anh liền tính như vậy nhé, mặc dù đã ly hôn, nhưng không thể để lỡ hạnh phúc của Đông Chí, hôm nào anh thu xếp tìm ra một vài người có điều kiện phù hợp, dưới mắt anh, xem ai dám khi dễ Đông Chí.”

Trì Đông Chí giật mình nhảy dựng lên, “Không cần đâu chú Vệ, còn không có suy nghĩ này.”

“Vậy thì bây giờ bắt đầu cân nhắc, cũng không phải ngày một ngày hai là có thể tìm được, dù sao mặc kệ như thế nào, nhất định phải tái hôn, không khiến cho thằng khốn kia khóc cũng không tìm được nơi chốn thì không thể.”

Tiết Bình cũng bị dọa tới nơi, sau đó phản bác, “Anh đừng xen vào làm rộn thêm, hai người bọn nó xa cách rồi cũng phải hợp lại, ai rời khỏi ai được chứ?”

“Em cái người này, còn không hiểu Đông Chí bằng anh, trì khi Lương Hạ Mạt lột da khoét xương thay đổi cơ thể, thay đổi tính nết biến thành một người khác, nếu không thì Đông Tử sẽ không quay lại, hoặc nó sẽ không rời đi.”

Trì Đông Chí co người trên ghế sofa nháy nháy mắt, chỉ có thể bình đến tướng chặn thôi.

Sợ Vệ Biên Cương nín chuyện này không tha, buổi tối nói thế nào Trì Đông Chí cũng không đồng ý ngủ lại, dọc đường đi đều suy nghĩ lời Tiết Bình nói, chuyện này nếu như là ngày trước, chưa chắc cô đã có kiên nhẫn nghe tiếp, bây giờ quá nhiều thời gian, suy nghĩ cẩn thận, ngược lại cảm thấy có chút đạo lý Lê ~ Quý Đôn. Tình yêu không thể làm cơm ăn, hơn nữa bọn họ có yêu, nhưng mà tình yêu của anh lúc nào cũng làm cho cô xoắn xuýt như vậy, còn nếu không yêu?

Yêu, bỏ tâm tư vào, chút đắng cay đều có thể xem như ngọt, nhưng anh nói yêu cô, mà lại tuyệt đối không sẵn lòng để tâm vào đó, cho dù là sẽ kiên trì thêm nữa cũng sẽ không có kết quả, cho nên bọn cô đúng là không có duyên phận.

Trì Đông Chí nghĩ vậy trong lòng lại có chút chua xót, cảm xúc cũng bắt đầu có chút không tốt, dọc đường đi ôm suy nghĩ nhớ tới người Lương Hạ Mạt này thì cũng không tự giác có chút oán giận.

Cô nghĩ đến anh, cũng không dám nhớ anh, muốn khống chế nước trà bờ đê. Bất quá có một câu nói rất đúng, ban ngày không thể nói người, ban đêm không thể nói ma quỷ, ban ngày buổi tối cô đều xoắn xuýt ba chữ “Lương Hạ Mạt”, cho nên lúc về đến nhà mở cửa liền nhìn thấy một bộ quần phục treo trên mắc áo, nhìn không được hung hăng khinh bỉ bản thân. Nghĩ cái gì mà nghĩ chứ? Không có anh ta mà thật không thể sống nổi sao?

Trên thực tế Lương Hạ Mạt có khả năng thật sự là đúng như suy nghĩ, đeo tạp dề bưng bát thức ăn từ phòng bếp đi ra, thấy cô liền giơ lên khuôn mặt tươi cười, như ánh bình minh tới. “Vừa trở về.”

Về mặt Trì Đông Chí lạnh lùng, “Từ nước ngoài về hả?”

Lương Hạ Mạt gật đầu, “Vừa về lúc chiều, vội vã chạy về nhà đây.”

Trì Đông Chí gật đầu, rất tốt, vẫn còn không nhớ kỹ, cô cảm thấy rất cần thiết phải nhắc nhở anh một chút quan hệ của hai người bây giờ. Trì Đông Chí cời đồng phục cảnh sát ra treo lên, ngoắc ngón tay với Lương Hạ Mạt, “Qua đây.”

Lương Hạ Mạt vui mừng như trẻ con chạy từ từ tới.

“Bây giờ hai chúng ta có quan hệ gì?”

Về phương diện lái sang chuyện khác Lương Hạ Mạt là người rất sành sỏi, “Anh nấu mì trường thọ cho em.”

“Lương Hạ Mạt...”

“Ăn xong mì rồi nói tiếp.” Lương Hạ Mạt ấn cô tới cạnh bàn ăn bên cạnh, Trì Đông Chí vừa thấy đôi mắt cũng có chút nóng, một chén mì, một cây lạc xưởng, hai quả trứng. Năm cô mười tuổi ba qua đời sau đó cũng không còn ai chuẩn bị sinh nhật cho cô như vậy, chẳng biết Lương Hạ Mạt từ đâu mà biết được, làm tiếp công việc của ba, sau đó hàng năm đều ghi nhớ giúp cô chuẩn bị, từ đó giữ vững tới đại học.

Một cây lạc xưởng, hai quả trứng, đúng 100@, sống 100 tuổi.

“Ném thử đi, nhiều năm rồi chưa dùng cách nấu này, xem có ăn được không.”

Đầu ngón tay Trì Đông Chí run rẩy, khều vài sợi lên ăn. Thật ra tay nghề Lương Hạ Mạt không tệ, tốt hơn trước kia rất nhiều, chỉ là bây giờ dù hương vị tốt đẹp đến đâu cũng không sánh bằng một chén chè nấu trong ngày sinh nhật thời bé.

Lương Hạ Mạt khẩn trương nhìn chăm chăm cô, “Ăn ngon không?”

Trì Đông Chí không ngần ngại đáp lại, một miếng lại một miếng máy móc đưa vào trong miệng.

“Rốt cuộc có ăn được hay không em cũng phải nói chứ.”

“Ăn ngon mà.”

Lương Hạ Mạt lập tức liền vui vẻ, “Anh đã nói rồi, nhất định ăn ngon, chính anh kéo sợi mì mà.”

“Sao anh còn nhớ?”

“Còn nhớ cái gì?” Lương Hạ Mạt nghĩ lại, “À....À...., em nói là sinh nhật em ấy à, tất nhiên là nhớ chứ.” Lương Hạ Mạt không dám nói, thật ra năm nay mới chú ý nhớ kỷ, những năm qua đều bận rộn rồi quên, không rảnh quan tâm đến.

“Này, này, dứt anh ăn hai miếng với, chia cho anh một quả trứng gà, hai chúng ta cùng chấp tay cầu sống đến 100 tuổi.”

Trì Đông Chí cầm chén đưa cho anh, “Anh tự mình ăn đi, tôi ăn no rồi.”

Lương Hạ Mạt giữ cô đang muốn đứng dậy, “Làm gì lại nổi giận rồi, anh dứt cho em ăn, trước kia đều là em dứt cho anh ăn.”

Quả thật, trước kia đều là cô ép buộc dứt anh ăn anh.” Trước kia chúng ta là vợ chồng, bây giờ thì không phải rồi.”

“Anh nói là ngày trước, khi còn nhỏ, lúc đó cũng không phải là vợ chồng mà.”

Trì Đông Chí vùng vẫy thoát ra khỏi anh, “Lương Hạ Mạt anh người lớn một chút đi, chúng ta đã ly hôn rồi.”

“Được được được, lòng dạ hẹp hòi, tự mình ăn thì tự mình ăn.”

Trì Đông Chí một mình trong chăn xoay người, vừa rồi cũng từng nghĩ, thật ra có thể Lương Hạ Mạt cũng như cô, cũng không thể nhanh chóng thích ứng hai người sẽ không còn là cuộc sống một người nữa, cô cũng có thể hiểu, nhưng mà thấy anh bày ra vẻ mặt tất cả sai lầm đã tan thành mây khói liền có chút giận, rất giống sau khi cãi nhau hồi trước vậy, trình diễn vài ngày ân cần, sau đó hai người có thể tay cầm tay oanh oanh liệt liệt lăn đến trên giường.

Anh dựa vào đâu mà đúng lý hợp tình như thế, dĩ nhiên, còn không phải do mình nuông chiều? Trì Đông Chí cắn răng trong lòng mắng bản thân, mắng xong mình lại mắng Lương Hạ Mạt, lúc đầu nhìn biểu hiện của anh ngày ly hôn còn tưởng rằng có chút thay đổi chứ? Kết quả, vẫn là chó không đổi được ăn phan.

Lương Hạ Mạt cũng rất buồn bực, anh liền không nghĩ tới không ở cùng Trì Đông Chí một chỗ, ly hôn cũng có thể sống chung như người thân, đơn giản chỉ là không lên giường, dù sao phương diện này bọn anh phù hợp như thế, sớm muộn gì cô cũng không nhịn được. Nhưng về mặt lạnh lùng xa cách lúc này của Trì Đông Chí thật sự làm cho tiểu tâm can của anh bị thương, đã từng cho rằng, cô thương anh, bởi vì yêu cho nên nỗ lực, vậy cô sẽ được hạnh phúc, sau đó khi biết hiểu sai ý đã không kịp cứu vãn hôn nhân, nhưng hôn nhân chết còn người vẫn sống, chỉ cần Trì Đông Chí sờ sờ đứng trước mặt anh vậy thì còn cơ hội bù đắp. Yêu, anh không thiếu, thiếu chỉ là không chú trọng và quan tâm đến cô.

Lương Hạ Mạt suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định không thể vọng tưởng với cách giả ngu giả ngốc lừa dối để vượt qua, nửa đêm xách Trì Đông Chí từ trong chăn lôi ra. Cửa phòng ngủ vừa mở, nhìn thấy Trì Đông Chí trắng như tuyết của Đông Chí lộ ra ngoài chăn, anh nhớ rõ hương vị đó, mượt mà, trắng nõn, một bàn tay là có thể cầm được, anh đã từng nhiều lần mang nệm hôn lưu luyến đặt lên trên nơi đó, tiếp theo vòng lên quấn chặt eo mình, mùi vị sướng đến....Tốt rồi, không đề cập tới cũng được.

Lương Hạ Mạt đau khổ kiểm chế tiểu đệ đệ của mình, nếu cô ngủ ngon như thế, cũng có thể nói trong phòng ngủ, chờ cô thức dậy rồi nói sau. Lương Hạ Mạt nhẹ nhàng lặng lẽ đi qua chuẩn bị cầm chân cô đặt vào trong chăn, tay nắm lên rất chặt, cái chân kia lập tức đá qua, mục tiêu thẳng đến chỗ vừa mới kiểm chế lại. May mà Lương Hạ Mạt tỉnh táo, nghiêng người tránh đi, sợ đổ mồ hôi lạnh, lúc cứng rắn nếu cô cho một cước thế này, vậy phải hư luôn rồi.

“Anh nói này, em đây cũng không cần định cho người khác một cước phá hủy nha.”

“Anh sờ mò chân tôi để làm gì, lưu manh.”

“Anh sợ em bị lạnh thôi.”

Trì Đông Chí bao mình vào trong chăn, “Hơn nửa đêm anh vào phòng ngủ của tôi làm gì?”

“Anh....” Lương Hạ Mạt đi tới ngồi xuống giường, “Anh muốn nói chuyện với em.”

Trì Đông Chí lại nhấc chân lên, trực tiếp đạp anh xuống đất.

“Anh nói này, em nói chân này của em làm chút chuyện đứng đắn như trước thì thật là tốt, ngoại trừ đá mông anh thì còn có thể làm gì chứ.”

“Không có việc gì còn có thể đá tiểu đệ đệ của anh.”

Lương Hạ Mạt sờ đầu nở nụ cười, lại đi tới ngồi xuống giường, “Anh muốn nói chuyện với em, anh cảm thấy thế này, em không cần thiết phải không cho anh vào cửa, mẹ em vài ngày nhìn không thấy anh thì nghĩ sao, mẹ anh đối với em càng khó phải nói, dù sao anh cũng không thể nào quay về, thỉnh thoảng một vài lần còn có thể tăng thêm tình cảm hai chúng ta.”

Trì Đông Chí cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, “Anh nói là, ly hôn vẫn còn tăng thêm tình cảm sao?”

“Ồ, đây là tiểu thư khuê các nhà ai, suy nghĩ xoang chuyển nhanh như vậy! Anh chắc chắn mang đoạn tình cảm thiếu hụt trước kia bù đắp trở lại.”

“Ý của anh nói là, đồng ý ly hôn, là muốn cùng tôi nói chuyện yêu đương một lần nữa.”

“Tềng tềng, em trả lời đúng rồi....”

36. Chương 36

Cuối cùng Trì Đông Chí cũng chưa nói gì, càng không đuổi anh đi, im lặng làm người ta cảm thấy hoảng sợ. Người đàn ông này, khi kết hôn thì không coi trọng hôn nhân, ly hôn thì lại không muốn ly hôn, ngay cả muốn cứu vẫn cũng không tìm cô hỏi ý kiến, tất cả giống như nước chảy thành sông, chưa bao giờ thật sự tự kiểm điểm lại vấn đề của bản thân mình.

Đêm nay Lương Hạ Mạt ngủ trên ghế sofa trong phòng khách, cả đêm trần trọc, giống như anh lại sơ suất gì đó, nhưng không nắm được đầu mối. 1,q,đón Bảy giờ Trì Đông Chí lạnh nhạt xa cách với anh, toàn thân dựng lên một tầng bảo vệ, chỉ cần anh đến gần một bước liền không chút khách khí đâm về phía anh. Lương Hạ Mạt không sợ bị đâm đầu rơi máu chảy, anh chỉ là yêu thương cô bề gây những thứ này sẽ đánh mất tất cả nhiệt tình của cô.

Ngày hôm sau lúc tới chỗ gỡ bom tinh thần Lương Hạ Mạt vẫn không tốt, Khúc Tử nhìn thấy mắt anh trái phải hai mảnh màu xanh nhạt, khi đó liền nói năng không đầu không đuôi, “Này.... Nhanh như vậy đã hòa thuận rồi hả, cô nàng Đông Tử này thật đúng là không phải giống như không có tiền đồ.”

“Cút.” Lương Hạ Mạt đẩy anh ta ra, “Ông đây cũng đã ghen đến phát hỏa rồi.”

“Thì ra ghen à! Tôi còn tưởng rằng cậu đây là quá độ chứ.”

“Ngược lại tôi cũng muốn thế.”

Sáng sớm Lương Hạ Mạt đốt thuốc một điếu rồi tiếp một điếu. Rất lâu trước kia anh liền hình thành thói quen một thời gian dài không thể gặp, một khi gặp mặt liền mang tất cả nhiệt tình đồng thời sử dụng hết, hung hăng gần gũi làm một trận. Về đến nhà ôm cô, đây là bài thuốc tốt để rửa sạch toàn bộ mùi khói thuốc súng trên người anh. Mà từ bây giờ kéo dài khoảng cách như vậy, thay đổi càng ngày càng không thể chịu được.

Khúc Tử đang huấn luyện cho Vệ Hồng, mà Vệ Hồng lại còn cứ đùa giỡn ngang ngược cùng anh ta, hỏi cô vì sao không xin phép nghỉ, cô nói rất nghiêm túc trong tình yêu ai còn quản những quy định này. Anh nói một câu, cô trả lời hai câu, Khúc Tử tức giận đá cô một cước, phạt đứng một giờ liền.

Lương Hạ Mạt đứng bên cạnh nhìn hai người này lần qua lần lại như diễn trò, có cái gì sao không nói cho rõ, một người được theo đuổi không những không cảm kích mà còn phải quản đông quản tây, một người theo đuổi cũng không nói cho rõ mà cần phải diễn trò thăm dò.

“Người ta dù sao cũng là cô gái lớn, liền như vậy bị anh đá một cước vào mông, về sau không gả được thì làm sao bây giờ hả?”

“Yên tâm đi, bản thân tôi đã thì tôi chịu trách nhiệm.”

Lương Hạ Mạt hiếm khi cảm thán một câu, “Anh nói anh là người cưới lần hai, lớn tuổi hơn người ta, đã như vậy lại còn hung dữ, Vệ Hồng mất mùa mới coi trọng anh, xui tám đời rồi.”

“Vậy cũng còn hơn cậu.” Khúc Tử khinh thường lời anh nói, “Tôi tự tay dạy cô ấy kiến thức chuyên ngành, lo lắng sự nghiệp của cô ấy, quan tâm cô ấy lớn lên, trong cuộc sống lo nghĩ cho cô ấy như con gái. Tôi hung dữ cũng không thiếu đối tốt với cô ấy, muốn bày tỏ tất cả đều bày tỏ rồi. Ngược lại cậu, Trì Đông Chí gặp được cậu mới đúng là xui tám đời đó.”

“Tôi như thế nào?” Lương Hạ Mạt khó hiểu, “Không phải cô ấy thiếu quá trình yêu đương thôi sao, tôi nhất định sẽ cho cô ấy.”

Khúc Tử không nói được gì một lúc lâu, lắc đầu nói, “Nếu như không tìm ra được vấn đề giữa các cậu là ở đâu, vậy không bằng cứ kết thúc như vậy, buông tha tất cả cho Đông Tử một con đường.”

Khúc Tử nói, “Tôi cảm thấy, cô ấy lại càng cần cậu hiểu sự nỗ lực của cô ấy hơn.”

Lương Hạ Mạt giơ ngón tay trong khói, mặt bị một tầng sương mù che khuất, dần dần có chút hiểu. Lúc đầu cứ tưởng rằng, cô bằng lòng, sẽ vui vẻ, mang cả bản thân con người anh giao cho cô, cô còn cái gì không hạnh phúc? Nhưng cũng có thể chuyện không giống như thế này, bản thân anh không sớm cố gắng lấy yêu thương làm vấn đề đầu tiên quan tâm trau chuốt tình yêu, ngay cả phần nỗ lực của cô cũng không thêm để ý tới.

Lương Hạ Mạt quay người lại có chút khó hiểu, thẳng thắn một chút mà nói, anh cho rằng thật sự yêu thì không cần báo đáp, hình như trước kia Trì Đông Chí cũng như vậy, mà lúc này rõ ràng không giống, cô vừa muốn vừa đòi hỏi, vì thế tình hình hiện nay là chưa đủ. Nhưng nếu anh yêu Trì Đông Chí, mà Trì Đông Chí một chút cũng không đáp lại anh, vậy anh còn có thể như trước sao?

“Suy bụng ta ra bụng người đi Lương Hạ Mạt, đừng đặt mình cao như vậy, Trì Đông Chí yêu cậu, cậu lại giống như bố thí, ‘Tình yêu’ chỉ là một đề bài, ‘Nỗ lực’ mới là toàn bộ nội dung, đây căn bản chính là hai việc khác nhau, cậu không thể chỉ dựa vào bản thân cho là yêu cô ấy, cậu phải làm cho cô ấy cảm giác được. Tất nhiên nếu cậu sẽ không nỗ lực, sẽ không làm, như thế sao để cho cô ấy tin tưởng được.”

“Thật sao?” Làn môi Lương Hạ Mạt có chút run rẩy, nếu Trì Đông Chí chỉ thương anh một chút, vậy với biểu hiện của anh hẳn là thỏa mãn, nhưng Trì Đông Chí thương anh còn hơn yêu bản thân mình, cho nên khát vọng nhận được càng nhiều hơn, ngoại trừ quan tâm trong cuộc sống nhất định phải cho cô đầy đủ về mặt tinh thần.

Nếu tất cả mọi người sẵn lòng chấp nhận tình yêu, vậy trên con đường hôn nhân này có lẽ sẽ bình yên an ổn lê quý Đôn, nhưng nhiều năm sau Trì Đông Chí lại không muốn chấp nhận nữa. Lương Hạ Mạt nghĩ lại, trước kia anh cảm thấy tình yêu của bọn anh hoàn mỹ không sót mẻ, mà lúc này mới biết có được như vậy đòi hỏi rất nhiều vấn đề, anh cảm thấy tình yêu của bọn anh không nên chịu uất ức, nên vò nát vụn tìm ra vấn đề tồn tại, sau đó giải quyết từng người một, trở về trong sáng, vậy đại khái chính là sẽ chưa từng có một đoạn phong cảnh tuyệt vời.

Anh vô cùng quả quyết phải mang tình yêu thay đổi sang trang mới, tình yêu của anh, tình cảm, hôn nhân, cùng với người Trì Đông Chí này, anh đều phải có, hơn nữa là rõ ràng, rõ ràng muốn.

“Bây giờ tôi nên làm thế nào?”

“Không phải nên làm như thế nào cả, đây không phải là vấn đề, Trì Đông Chí cần cậu như nhiều người cần bánh mì, cậu là đại diện tình yêu của cô ấy. Cậu hiểu được cô ấy, cho cô ấy niềm tin, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng có thể yêu đến trình độ này, cũng không phải ai cũng có may mắn thế, thương tiếc hạnh phúc đi. Ôi... Tôi tình nguyện sống thiếu hai mươi năm, chỉ cần Vệ Hồng biến thành Trì Đông Chí tứ hai.”

“Anh có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

“Vệ Hồng yêu anh còn chưa đủ sao?”

“Tình yêu có nghìn vạn diện mạo, Trì Đông Chí cho cậu thứ đẹp nhất. Thật ra đều là do bản thân cậu đánh mất, nếu cậu cho cô ấy niềm tin, vậy sợ là cái gì cũng không cần làm, cô ấy cũng tuyệt sẽ không để cho cậu chút áp lực nào, vấn đề là cậu chẳng những cái gì cũng không làm, mà còn không cho cô ấy lòng tin.”

Khúc Tử liếc anh một cái, tiếp tục nói, “Cả đời có thể được yêu một hồi như vậy cũng không tính là sống uống phí, hơn nữa Trì Đông Chí không chỉ yêu cậu, mà trên hành động cũng làm cho người ta không tìm ra tật xấu gì, cô ngoại trừ quá yêu cậu dung túng cậu, phương diện khác đúng là hoàn toàn tốt đẹp. Nói trắng ra là, công việc của chúng ta như thế này, suy nghĩ đừng đặt trên đầu viên đạn, phá vỡ được quả bom đều cảm thấy thiếu cô rất nhiều thứ, lại nói trong nhà các cậu, hết thấy nếu có chuyện gì đều là một mình cô gánh vác, mười ngày nửa tháng cậu đều không thể trở về một lần, người ta từng có câu oán hận sao? Tình yêu của cậu có thể giảm bớt trách nhiệm cuộc sống sao?”

Lương Hạ Mạt đè ngực, nơi đó đột nhiên đau đến lợi hại. Anh còn không hiểu rõ bằng Khúc Tử, mỗ xê đến sau cùng, là Trì Đông Chí cho anh lòng tự tin quá lớn, nhưng anh lại chưa đối xử ngang bằng với cô, cho nên ngày qua ngày năm này sang năm khác, ngày nào cũng luôn tủi thân. Anh sai rồi, sai ở chỗ luôn coi mình như Thượng Đế như xưa, trở thành một bức tranh phong cảnh đặt trước mặt Trì Đông Chí, làm cho cô tới tin tưởng và ngưỡng mộ, tới thương thức. Kiêu ngạo đáng sợ.

Đồng thời cùng lúc đó, Trì Đông Chí cũng không có thời gian để ý nhiều như vậy, cô cũng hết sức tránh cho mình suy nghĩ miên man. Buổi sáng cùng Lý Trường Hà đi xin ở nhà tập thể, điều kiện hoàn cảnh không sao cả, quan trọng nhất là phải nhanh. Lý Trường Hà xin ý kiến một chút, buổi chiều liền có thông báo phân cho cô một gian có hai phòng.

“Trước cứ ở một mình, chờ khi nào có nữ nhân viên cảnh sát xin ở, cô phải ở cùng.”

Trì Đông Chí gật đầu, nhưng mà không nói ra là hi vọng sẽ không có ai tới ở cùng.

Nếu Lương Hạ Mạt giữ nguyên ý kiến như vậy, anh bằng lòng về ở căn nhà kia, vậy cô chỉ có thể chuyển ra ngoài, tất nhiên đó không phải là nhà của cô. Trải qua lặn qua lặn lại anh như vậy, Trì Đông Chí đột nhiên nổi lên kiên định lê quýy Đôn, giống như tìm được mục tiêu, đó chính là tuyệt đối không để cho anh có thêm cơ hội khinh thường mình, cô muốn sống cho tốt, triệt để thoát khỏi người Lương Hạ Mạt này, chỉ có rời khỏi đời sống người này mới có thể không tiếp tục suy sụp tinh thần nữa.

Cốc Tử thử, muốn chuyển tổ mình vào, Trì Đông Chí từ chối rất nhanh, còn uy hiếp cô ấy nói mình nửa đêm mộng du, làm cho ngày nào đó không tốt mơ thấy giết người, mạng nhỏ của Cốc Tử liền không bảo vệ được rồi.

Cốc Tử mừng rỡ, “Sư phụ, nói như vậy chị không chuyển xuống vùng nông thôn nữa hả?”

“Còn chưa ổn định, đội trưởng Lý nói tạm thời không thể đi.” Quan trọng nhất là, Trì Đông Chí cảm thấy cô không có đạo lý trốn tránh, thực sự đối mặt với sự thật mất đi Lương Hạ Mạt không phải trốn tránh là có thể giải quyết, quan trọng trước mắt là, sẽ không bị anh tiếp tục dẫn dắt cảm xúc.

“Vậy thì tốt quá rồi.” Cốc Tử nhỏ giọng nói, “Còn tưởng rằng chị thực sự bỏ mặc để cho chúng em theo vị thần mặt lạnh Đại Lý kia chứ.”

“Anh ta mặt lạnh chỗ nào, rõ ràng cũng rất dễ bắt nạt.”

“Không tin chị hỏi Chu Nhiễm.” Cốc Tử vỗ vỗ Chu Nhiễm, “Cậu nói phải không?”

Chu Nhiễm ngẩng đầu, khóe mắt đuôi mày liền như thế tuôn ra nụ cười, “Mới vừa nãy anh cảnh sát nhỏ nhà chị tới tìm chị đó.”

Cốc Tử mừng rỡ chạy ra ngoài, Trì Đông Chí lắc đầu cười, “Em lừa cô ấy như vậy, cẩn thận quay lại tìm em tính sổ.”

Chu Nhiễm nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt sáng rực có hứng thú nồng nhiệt.

“Em nhìn cái gì, nhanh chóng làm việc đi, chị làm biếng một chút.”

Chu Nhiễm nháy mắt mấy cái, vẻ mặt lơ đãng không biến sắc, rất có ý trêu ghẹo, “Sư phụ, hình như em thích chị rồi.”

“Không muốn làm việc cứ nói thẳng, đứa nhỏ nhà cậu sao lại vòng vèo như thế hả.”

Chu Nhiễm “Phốc” một chút liền vui vẻ ra tiếng, “Không trêu chị nữa, ngày mai giúp chị chuyển nhà, hàng xóm sư phụ, về sau chúng ta phải chiếu cố hỗ trợ lẫn nhau rồi...”

Trì Đông Chí giật nhẹ khóe miệng, trái lại trề môi, “Sao chết tử tế không được dời đổi diện nhà cậu vậy.”

“Sau này em đi qua chỗ chị xin cơm, em đóng phí cơm nước.”

“Không cần, bản thân chị cũng không có ý định mỗi ngày đều tổ chức bữa ăn tập thể.”

“Dù sao thỉnh thoảng có thể chứ.” Dường như hôm nay Chu Nhiễm đặc biệt vui vẻ, lê Quý Đôn “Đúng rồi, em chuẩn bị một ít hoa có thể dễ dàng chăm sóc tặng cho chị, còn có thể đặt mấy chậu hoa ở ban công, một ít loại hành lá rau thơm v.v.... Còn có bể cá, bạn em bán cá cảnh nhiệt đới, đến lúc đó em mang cho chị mấy con đẹp đẹp.”

Trì Đông Chí bật cười, “Sao cậu không tự mình làm đi?”

“Một người đầu có tâm tình chú ý đến những chi tiết nhỏ, cho nên nói chúng ta phải nhập bọn.”

“Muốn làm thì làm cùng người khác đi, đừng không có việc gì cũng chạy sang chỗ chị, chị thích yên tĩnh.”

Mặc dù cô lại bắt đầu nói lời độc ác, nhưng dường như vì vậy mà Chu Nhiễm càng thêm vui vẻ, “Đảm bảo không ảnh hưởng chị nghỉ ngơi.”

Lại còn, bây giờ càng đặt tâm tư nguyện vọng làm thế nào để cho Trì Đông Chí hạnh phúc, có lẽ, chỉ cần cô hạnh phúc.

Lương Hạ Mạt không chủ định đi theo cô vài bước rồi dừng lại, chợt gọi cô, “Trì Đông Chí.”

Trì Đông Chí quay đầu lại nhìn anh, nhưng không hỏi gì, đi vài bước tới bên cạnh anh.

“Anh muốn nói là, anh yêu em, không phải chỉ nghĩ muốn cùng em làm tình, anh yêu em, là muốn cùng em đi ngủ, bây giờ lại thêm một điều nữa, về sau anh muốn làm cho em vĩnh viễn không chút uất ức nào.”

“Trì Đông Chí, chúng ta sẽ không xa nhau mãi, trên thế giới này đâu có người nào yêu em hơn so với anh, thật sự, anh không lừa em.”

Lương Hạ Mạt không chủ định đi theo cô vài bước rồi dừng lại, chợt gọi cô, “Trì Đông Chí.”

Trì Đông Chí quay đầu lại nhìn anh, nhưng không hỏi gì, đi vài bước tới bên cạnh anh.

“Anh muốn nói là, anh yêu em, không phải chỉ nghĩ muốn cùng em làm tình, anh yêu em, là muốn cùng em đi ngủ, bây giờ lại thêm một điều nữa, về sau anh muốn làm cho em vĩnh viễn không chút uất ức nào.”

“Trì Đông Chí, chúng ta sẽ không xa nhau mãi, trên thế giới này đâu có người nào yêu em hơn so với anh, thật sự, anh không lừa em.”

37. Chương 37

Trước tiên muốn chút xú dấu vết của mình cũng không thể để lại, nên kiểm tra một chút, phát hiện trong nhà từng món đồ vật, bao gồm có một số đồ của Lương Hạ Mạt trong đó, toàn bộ đều là cô chuyên tâm chọn lựa mua về, muốn dọn dẹp sạch sẽ, nói dễ hơn làm. Dứt khoát chỉ mang đi mấy thứ đồ thuộc về cô, Trì Đông Chí vui mừng, cũng may là không có hình đám cưới.

Chu Nhiễm tìm được chiếc xe chở hàng nhỏ, nhưng vẫn trống rỗng không chứa đầy, bên trong có quần áo bình thường và giày dép, bất quá chỉ vài túi xách, búp bê mà con gái hay thích cũng không thấy, chỉ có một cái gối ôm rất to nằm chồng lên phía góc xe, phía dưới hai khuôn mặt cười ha ha thêu hai cái tên nguệch ngoạc.

Trì Đông Chí suy nghĩ một chút, ôm vào trong ngực, chút ít ỏi ngào ngày xưa lại trôi lơ lửng trước mắt, đây là một trong số ít quà tặng Lương Hạ Mạt tặng cho cô, còn là do cô mạnh mẽ đòi hỏi, thời gian lúc mới cưới anh không có ở nhà đều là cái gối ôm này theo cô đi vào giấc ngủ, bởi vì trong lòng có chờ đợi, cho nên đây là gửi gắm, về sau liền dần dần ném nó qua một bên.

“Sư phụ, chữ này là chị thêu lên à? Rất xấu.” Chẳng biết Cốc Tử đã chạy tới sau lưng cô từ lúc nào, Trì Đông Chí cười cười, lại nghĩ nghĩ, dùng đôi má cọ xát lên bề mặt mềm mại kia một lần cuối, sau đó xoay người ném vào trong thùng rác bên cạnh, kiên quyết như đao phủ, nhìn không ra một chút lưu luyến nào.

Phòng ở mới trước đó Chu Nhiễm đã lợi dụng thời gian rảnh đã quét sạch sẽ, chỉ mang đồ đạc trong nhà sắp xếp một chút là có thể ở. Trì Đông Chí gặp chuyện gì không mong muốn cần giúp đỡ, kêu hai người đến tiện thể ăn vài thứ qua quýt mà bọn họ mang tới.

Nơi này khắp nơi đều có thể nhìn thấy đồng nghiệp trong đơn vị, phần đông chỉ là quen mặt, trên đường chỉ gật đầu chào hỏi cùng người ta, né tránh ánh mắt có chút thắc mắc của bọn họ, mua xong một ít đồ dùng cần thiết hàng ngày, trở về nhà đã gần tới sáu giờ tối.

Trì Đông Chí cầm đồ chuyển đến sắp xếp thành từng loại, lúc này mới phát hiện đồ đạc của bản thân mình thật sự là ít đến đáng thương, chỉ là có rất nhiều thư, nhiều hơn nữa là sách bài tập khi còn bé, tùy tiện tìm một quyển mở ra xem, trên mặt đều có chữ viết của Lương Hạ Mạt. Thật ra hiểu rõ mình sạch sẽ chẳng để ý không dễ dàng, hiểu rõ không để ý đến Lương Hạ Mạt lại càng khó khăn hơn.

Trì Đông Chí dứt khoát mang mấy thứ này làm giấy lộn sắp chồng trước cửa, trong lúc đang làm nghe tiếng đình đình đang đang, lục thấy bình thủy tinh ở lớp dưới cùng của thùng giấy.

Trì Đông Chí cầm trong tay chỉ cảm thấy muốn bỏ tay, đây là bình nôi lúc kết hôn Lương Hạ Mạt tặng cho cô, lại sợ cô không tìm được liền ném ở trên bồn rửa mặt của cô. Mặt rong bình là một tờ giấy, nhìn kiểu dáng là giấy viết thư thông thường. Ngày đó ly hôn anh yêu cầu bảo quản nó cho tốt, đây như là tài sản cuối cùng anh để lại cho cô. Trì Đông Chí do dự không biết, hoặc là mở ra, hoặc là ném xuống. Nhưng đối với vấn đề này, cô định né tránh, hai điều đều không làm, tiếp tục mang nó đẩy kín giấu ở góc tủ quần áo, cứ như vậy quên dần sự tồn tại của nó.

Cuộc sống cứ như vậy bình thường trở lại, giống như tàu điện thay một quỹ đạo hoàn toàn mới, ngoại trừ ban đầu hơi giãy vò, dần dần bắt đầu đi vào vùng thích hợp. Trì Đông Chí dứt khoát mang Lương Hạ Mạt trong cơ thể loại bỏ ra ngoài, cuộc sống trở nên nhạt như nước trắng, sau khi tan tằm dường như ngăn cách với thế giới bên ngoài, trước đó Chu Nhiễm vẫn còn ồn ào muốn tới nhập bọn với cô, bây giờ một chút tin tức cũng không có nốt. Chu Nhiễm đã xin phép với đơn vị, cũng không xác định thời gian, dù sao chính là biến mất, thiếu chút nữa Trì Đông Chí đã quên người này tồn tại.

Lúc đang làm việc có người nói với cô có chồng cô chờ dưới lầu, Trì Đông Chí rất bình thản, sau khi cô chuyển xong nhà nửa tháng, cuối cùng Lương Hạ Mạt cũng biết được tin rồi.

Rất lâu sau đó Trì Đông Chí vẫn như cũ nhớ rõ bộ dạng ngày hôm nay của Lương Hạ Mạt, rất hiếm khi mặc quần áo bình thường, dưới nách hơi phồng lên, không biết dưới lớp áo lông màu đen là thứ đó. Anh khom người tựa vào cửa sổ hút thuốc, có chút lo lắng giữa lông mày đuôi mắt. Trì Đông Chí đi qua, đẩy đẩy anh.

Lương Hạ Mạt quay đầu nhìn thấy cô, dụi tắt điếu thuốc, “Tối rồi à?”

“Ừm.” Trì Đông Chí gật đầu, ánh mắt rơi vào chiếc khăn quàng cổ được đan quần trên cổ Lương Hạ Mạt.

“Vẫn còn quàng được, sáng sớm hôm nay về nhà thấy trong tủ quần áo, nếu em không làm nó rơi ra anh cũng đã quên.”

“Đừng quàng nữa, đan không đẹp.”

“Tay ai cũng có lúc như học sinh.”

Tiếp theo lại không có tiếng động, Trì Đông Chí nghĩ nghĩ, mang anh tới phòng nghỉ, rót chén nước ấm cho anh.

Lại im lặng hồi lâu, Lương Hạ Mạt thoáng do dự một chút mới chủ động mở miệng. “Chuyển ra ngoài ở?”

Trì Đông Chí sững sốt một chút, không được tự nhiên gật đầu, cô cảm thấy đặc biệt không thích ứng với thái độ của anh, mà lại tìm không ra được điểm xấu, Lương Hạ Mạt khó có khi đụng tới chuyện này mà không khóc lóc om sòm giở trò xấu, nhưng Trì Đông Chí tìm không ra cách để trả lời.

“Là vì anh?”

Trì Đông Chí không phủ nhận quyết định cuộc sống sau này bất kể xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không để cho mình chịu uất ức nữa, vì anh bớt buồn phiền.

“Nếu sau khi anh từng khiếm nhã với em đồng ý không trở về nhà ư? Em có thể chuyển đi được sao? Một người ở bên ngoài, người trong nhà đều rất lo lắng.”

“Tôi ở ký túc xá đơn vị, không có gì nguy hiểm, dù sao ở đâu chẳng đều là một người.”

“À...” Lương Hạ Mạt gật gật đầu, như là suy nghĩ rất lâu, “Chuyển đi cũng được.”

“Anh nói cái gì?”

“Không có gì.”

Tiếp theo, tế nhị, Trì Đông Chí không biết nói gì, lần này cô hành động im hơi lặng tiếng thật sự là đã cho Lương Hạ Mạt một cái hung hăng vào mặt, trong lúc đó vẽ ra giới hạn cắt đứt quan hệ, đổi lại nghĩ về khía cạnh khác, lẽ quý Đôn rất có thể Lương Hạ Mạt sẽ đến gặp hai bà mẹ oán trách, cho nên hôm nay anh có cử chỉ khác thường, thật ra cũng không khó hiểu. Con người đều là như thế này, có thể lúc cứu được sẽ làm ra một chút hành động vùng vẫy giãy chết mãnh liệt, một khi xác định thật sự mất đi, ngược lại sẽ rất bình tĩnh.

Trong quá khứ ám áp nếu Trì Đông Chí không làm việc, Lương Hạ Mạt sẽ phô trương chơi xấu, làm động tác chọc cười dỗ cô cười mới thôi, cho nên hôm nay anh trầm lặng trước nay chưa hề có khiên trong lòng Trì Đông Chí rất không nắm chắc.

“Hạ Mạt, anh còn có việc gì không?”

“Làm sao vậy?”

“Nếu không có chuyện gì anh về nhà thăm mẹ anh một chút, rất không dễ dàng trở về nhà một chuyến.”

“À...” Lương Hạ Mạt lấy lại tinh thần, lúc này mới nghiêm túc chăm chỉ liếc mắt một cái đánh giá cô, từ sau khi biết cô chuyển đi vẫn đắm chìm trong một mớ hỗn độn, lúc nào mới bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, nhìn Trì Đông Chí đặc biệt gầy yếu hốc hác, quả thật Lương Hạ Mạt không thể tin vào hai mắt của mình, “Làm sao mà gầy thành như vậy?”

Trì Đông Chí sờ sờ mặt, phản ứng của đàn ông và phụ nữ sau khi thất tình và ly hôn liền không giống nhau, đàn ông khổ sở kệt khổ sở, nhưng không để lỡ việc ăn uống, phụ nữ thì không giống, nhìn cái gì miệng cũng không có khẩu vị, còn thêm mất ngủ, không gầy gò không tiêu tụy mới lạ kỳ quái.

“Cũng khá tốt, gần tới cuối năm, gần đây bận rộn công việc.”

Trong lòng Lương Hạ Mạt hung hăng đau một nhát, muốn hỏi cô một chút không anh em như thế mà kêu là tốt sao? Khẽ cắn môi mang lời áp vào bụng, lập tức liền quyết định, “Tìm chỗ nào ăn cơm đi, anh đói bụng rồi.”

Rõ ràng quan tâm người mà lời nói ra lại chuyển thành mình, khiến cho người ta nghe trong lòng thật không thoải mái.

“Tôi ăn ở căn tin.”

“Anh theo em xuống căn tin ăn tạm một chút.”

“Anh...”

“Không đến mức thế chứ Trì Đông Chí, một bữa cơm thôi mà.”

Để đảm bảo, Trì Đông Chí mang Lương Hạ Mạt đến một quán cơm nhỏ cách khá xa, việc ly hôn trong đơn vị là bí mật công khai rồi, nếu bị đồng nghiệp nhìn thấy, rốt cuộc cô cũng không biết giới thiệu về Lương Hạ Mạt như thế nào.

Sau khi ngồi xuống một lát Cốc Tử liền gọi điện tới, “Sư phụ, em mang cơm về cho chị này.”

“Em ăn đi, chị có việc ở bên ngoài.”

“Chuyện gì cũng phải ăn cơm trước đã, đã quên tuần trước chị bị té xỉu rồi hả.”

“Đó cũng không phải do đói, là chịu đựng thức đêm.” Trì Đông Chí đã quên bên cạnh còn có người, nổi hứng nói dóc với Cốc Tử trong điện thoại.

“Đó chính là hạ đường huyết (giống tụt huyết áp), không ăn cơm sẽ càng ngày càng hạ.”

“Chị biết rõ, ăn bên ngoài rồi, tự em ăn no đi.”

Cốc Tử lo lắng cũng không phải không có lý, mấy ngày trước Trì Đông Chí té xỉu bên cạnh máy lọc nước, nước nóng vẩy vào tay cô làm nổi lên một tầng mụn nước nho nhỏ căng tròn, bây giờ còn chưa xẹp hết. Khi đó Trì Đông Chí nói là đói quá nên ngất, sau này vài ngày một khi tăng ca Lý Trường Hà tự bỏ tiền túi mời mọi người ăn khuya. Nhưng mà cô tự mình biết, đâu phải do đói, rõ ràng là do mất ngủ quá nhiều tạo thành.

Cúp điện thoại, Lương Hạ Mạt đã trộn xong đồ ăn, lúc đưa đĩa sang nhẹ nhàng sờ sờ mu bàn tay cô, “Bỗng rồi hả?”

“Không có chuyện gì.” Trì Đông Chí nắm tay thu về, “Ăn nhanh đi, lát nữa đồ ăn nguội mất.”

Lương Hạ Mạt ăn một lúc, nói với người phục vụ cần hai chai bia, tự rót uống một mình.

Trì Đông Chí muốn nói giữa trưa uống rượu lát nữa sao lái xe? Nghĩ một chút, cô mang lời nuốt vào bụng, hai mươi mấy năm lần đầu tiên hai người ở chung như vậy, còn rất mới mẻ, dung hòa vô cùng, thật ra là rất xa cách, tối thiểu là cô cảm thấy không được tự nhiên.

Lương Hạ Mạt uống xong một ly, nhìn cô cười như không cười, “Chính là đột nhiên muốn uống, thỉnh thoảng mà thôi, em cũng biết tửu lượng của anh không tốt.”

Trì Đông Chí cũng không nói gì, cúi đầu cố gắng cắn một con tôm lớn. Cô thích ăn tôm, nhưng mà không thích lột vỏ tôm, thường là cắn một khúc, dùng răng cắn hết thịt rồi phun vỏ ra. Lương Hạ Mạt thấy cô như vậy, liền đưa tay kéo con tôm trong miệng cô ra, kể tiếp bỏ vào trong bát một lát. Ngay sau đó một con tôm toàn thịt béo nức ních từ đầu ngón tay anh nhảy vào trong chén nhỏ trước mặt cô.

“Được rồi Hạ Mạt, ăn đủ rồi.”

Lương Hạ Mạt lau tay, lại bắt đầu uống bia, “Anh nghĩ đến em sẽ quắc mắt trừng mi, cả đánh với mắng chứ.”

Trì Đông Chí im lặng, cô không tin lời nói dối là sau khi ly hôn còn có thể làm bạn, thật sự có yêu người, sau khi mất đi nhìn nhiều một chút đều là tự mình hại mình, nhưng cô và Lương Hạ Mạt không giống vậy, bọn cô có quá nhiều điều liên quan, cô có thể ly hôn, nhưng không có khả năng mang Vương Thục Hiền trở thành người xa lạ, còn có Tiết Bình cũng già rồi, cần Lương Hạ Mạt thỉnh thoảng tới bên người chăm sóc, mặt khác còn có chính cô, đột nhiên mất đi hứng thú giằng co với Lương Hạ Mạt.

“Nói cái gì vậy, ly hôn mà thôi, không đến mức như vậy, cùng ôn hòa bình đẳng thật tốt.”

Lương Hạ Mạt uống vài ngụm hết sạch hai chai bia, sờ mặt, “Đối với em càng hi vọng em đánh anh mắng anh, kể cả khóc lóc gào thét hành hạ anh, như vậy còn thể hiện rõ ràng anh có thể ảnh hưởng đến em, như thế, thì anh không sợ hãi.”

Bữa cơm này Trì Đông Chí đặc biệt ăn nhiều, chắc là không muốn nói chuyện, cho nên chỉ có thể nhét đồ ăn đầy miệng. Lương Hạ Mạt sợ cô ăn nhiều làm hại dạ dày, chủ động đề nghị kết thúc, hai người đứng bên ngoài quán cơm nhỏ một hồi, Trì Đông Chí kiên trì không cần anh đưa trở về cục cảnh sát.

Lương Hạ Mạt khoát tay, ý bảo để cô đi trước, một mình đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn bóng lưng cô. Trì Đông Chí gầy yếu ốm yếu tiều tụy, nhìn trong mắt anh ngoại trừ đau lòng liền là áy náy. Từ khi bắt đầu sinh ra liền có cô, yêu nhau, kết hôn, ly hôn trong mắt cô liền là cô một bên lạnh nhạt một bên nóng, nhưng trong lòng anh, đây chính là nước chảy thành sông, hợp lý lẽ (điều tất nhiên). Cô chủ động, anh liền phối hợp, hướng đi tình cảm của anh vẫn tuân theo bước chân cô, lựa ý hòa theo yêu thích của cô, sau đó cô lại nói anh không hiểu được tình yêu, lúc ấy Lương Hạ Mạt nghe câu như thế thật sự là oan ức thấu triệt.

Về sau cảm thấy, về mặt tình cảm anh thật sự là quá ỷ lại Trì Đông Chí, ỷ lại tới mức gần như trở thành loại phụ thuộc vào cô, căn bản không có chủ kiến của mình, chẳng phải thế thì cô cũng sẽ không cảm thấy không được coi trọng, anh thiếu cô, không chỉ là một đoạn yêu đương. Lương Hạ Mạt cẩn thận suy nghĩ tất cả, lại phát hiện cô chuyển ra ngoài, khi nhìn thấy phòng trống không lúc đó anh mới chính thức hiểu rõ quyết tâm của cô, cũng hiểu ra anh buông tay không phải buông một đoạn hôn nhân, mà rõ ràng là Trì Đông Chí, từ nay về sau rốt cuộc không có ai va chạm với anh, không có ai khi vui vẻ thì ôm ấp cười cùng một chỗ, khi tức giận thì ôm ấp cãi nhau, mất đi Trì Đông Chí với anh như là mất đi chủ đề cuộc sống, anh nhất định phải ép chính mình nhanh chóng trưởng thành trong khoảng thời gian ngắn.

Khi con người có một ngày luôn luôn hết sức sợ hãi, ngược lại đầu óc sẽ tỉnh táo, dường như Lương Hạ Mạt trưởng thành hơn trước, cũng hiểu rõ, khóc lóc om sòm lẫn lộn cũng không thể giải quyết triệt để tính chất vấn đề, cũng không làm cho Trì Đông Chí cảm động, anh không muốn lại sử dụng, bây giờ càng thêm tâm tư bằng lòng đặt trên vấn đề làm thế nào cho Trì Đông Chí hạnh phúc, chỉ cần cô hạnh phúc.

Lương Hạ Mạt không chủ định đi theo cô vài bước rồi dừng lại, chợt gọi cô, “Trì Đông Chí.”

Trì Đông Chí quay đầu lại nhìn anh, nhưng không hỏi gì, đi vài bước tới bên cạnh anh.

“Anh muốn nói là, anh yêu em, không phải chỉ nghĩ muốn cùng em làm tình, anh yêu em, lẽ quý Đôn là muốn cùng em đi ngủ, bây giờ lại thêm một điều nữa, về sau anh muốn làm cho em vĩnh viễn không chút uất ức nào.”

“Trì Đông Chí, chúng ta sẽ không xa nhau mãi, trên thế giới này đâu có người nào yêu em hơn so với anh, thật sự, anh không lừa em.”

38. Chương 38

Nửa tháng sau ánh mặt trời đặc biệt tươi đẹp, một ngày sau buổi trưa, có người ngoài cửa ầm chuông vang lên, Trì Đông Chí mở cửa ra nhìn, là cái người thiếu niên vô duyên vô cớ biến mất một tháng kia, mặt mũi trẻ con, lau mồ hôi, tuôn ra những nụ cười.

Trì Đông Chí không mời anh ta vào, liền đứng bên cạnh cửa như thế cười như không cười nhìn anh ta. Đứa nhỏ này thật sự là có tiền đồ, vô thanh vô thức vừa đi là liền một tháng, ngay cả một chút tin tức cũng không có, đột nhiên tạm biệt, lại phát hiện ra không có cậu ta và Cốc Tử bên cạnh trên ghẹo tranh cãi mỗi ngày, thật có chút vắng vẻ.

“Sư phụ, chị xem em mang cái gì cho chị nè?” Chu Nhiễm thần bí hề hề di chuyển một bể cá từ phía sau sang, nhỏ bé mà đẹp đẽ, đủ loại cá cảnh nhiệt đới vẫy cái đuôi to lớn chào hỏi, đếm một chút, lại có tám hơn mười con.

Trì Đông Chí nhìn vui vẻ, hơi hơi dịch người nhường anh ta tiến vào, nhìn anh ta ngồi chồm hổm bên cạnh cửa sổ, bộ dạng chăm chỉ trước mắt, làm anh ta tăng thêm mấy phần nhan sắc.

Thời gian quen biết không ngắn, hôm nay mới đúng là lần đầu tiên quan sát tỉ mỉ đứa nhỏ này. Chu Nhiễm lớn lên rất ưa nhìn, nhưng lúc mới nhìn thật sự không khơi lên sự chú ý, lần thứ hai nhìn kỹ mới cảm thấy đẹp trai, nhưng chính anh ta cũng không phát hiện ra điều đó.

Sau ngày hôm đó, Chu Nhiễm bắt đầu mỗi ngày tới cục cảnh sát, sáng sớm lúc đi làm cũng không kêu cô cùng đi, thỉnh thoảng sẽ đưa cho cô phần ăn sáng, không gõ cửa, liền treo trên tay cầm phía bên ngoài cửa.

Sau đó Trì Đông Chí phát hiện, hể hôm nào đưa bữa ăn sáng, Chu Nhiễm đều tới cực cảnh sát sớm hơn cô, ngày nào không mang bữa ăn sáng, nhất định anh ta là người tới văn phòng sau cùng, hơn nữa tóc loạn cào cào, nút thắt cà vạt nghiêng bầy lặt tẩm, làm việc thì không kiên trì bền bỉ, luôn là ‘ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới’, đại khái là mỗi ngày đều muốn đưa bữa sáng cho cô, nhưng lại không chống cự được hấp dẫn của việc giữa mùa đông lạnh giá nằm trong chăn ấm áp.

Trì Đông chí thích Chu Nhiễm thỉnh thoảng biểu hiện ngây ngô như trẻ con, thỉnh thoảng sẽ mang khuôn mặt anh ta và Tô Nhược khi còn trẻ chồng vào nhau, lại vừa lắc đầu bật cười khi anh ta cẩn thận chăm sóc nuôi dưỡng những chậu cây cảnh xinh xắn đó. Không giống nhau, Tô Nhược khi còn trẻ yếu đuối, không có lúc nào là không dính bên người cô, mà Chu Nhiễm không phải, cho dù chỉ là hai người trong cùng một không gian, anh ta cũng nói ít đến lợi hại, chỉ chuyên tâm làm việc của mình, làm cho người ta cảm thấy không có chút nào, liền như thế yên lặng tự nhiên chấp nhận sự tồn tại của anh ta.

Hôm nay là chủ nhật, sáng sớm Chu Nhiễm đã gõ cửa phòng Trì Đông Chí, gần đây hầu như ngày nào anh ta cũng đều đến nhà, nhìn ra được là thật lòng lo lắng những cây xanh và cá này, thỉnh thoảng Trì Đông Chí sẽ làm cơm gọi anh ta ăn, thế anh ta lại càng siêng tới hơn. Trì Đông Chí làm việc của mình, hoặc đọc sách hoặc làm việc nhà, anh ta cũng không để ý, đùa nghịch máy tính của cô, chăm sóc cây cảnh và cá, hai người mỗi người làm việc của mình, thật cũng không thấy lúng túng.

Khi ăn cơm tối, Chu Nhiễm hỏi cô ngày mai có sắp xếp việc gì chưa, Trì Đông Chí lật đi lật lại trang ghi chép công việc, ngày mai phải đi đại viện quân khu một chuyến. Chu Nhiễm không nói thêm gì nữa, cúi đầu há miệng ăn cơm, hết sức cổ vũ.

Hỏi anh ta hợp khẩu vị không? Anh ta mảnh liệt gật đầu, nói so với căn tin và quán cơm nhỏ thì tay nghề tốt hơn nhiều, “Nhiều năm qua em chưa từng một lần an ổn ăn bữa cơm bình thường ở nhà rồi.”

“Vì sao?”

“Sợ có người hạ độc em.”

Thấy cô trợn mắt há mồm, Chu Nhiễm liền cười hì hì, “Sư phụ chị nấu cơm ăn ngon thật, sư phụ em thích chị.”

Trì Đông Chí bưng tỉnh lại trừng mắt nhìn anh ta, “Muốn ăn chực cứ việc nói thẳng, không cần phải bán thân.”

Chu Nhiễm hiếm khi nói khoác không biết ngượng, “Sau này mỗi ngày em đều tới ăn chực.”

Trì Đông Chí đại khái hiểu rõ ý nghĩ của anh ta, bỗng trái tim có chút ấm áp, “Em không cần mỗi ngày tới trông coi chị, chị không sao, ly hôn là chị quyết định, không có việc gì mà tự mình làm khó mình, cuộc sống sau này sẽ càng ngày càng tốt. Em không cần phải xem chị như những cây cảnh này của em, chị không yếu đuối như vậy.”

Dường như Chu Nhiễm sững sốt một chút, dần dần cúi đầu, “Sư phụ, chị rất khổ sở, thật ra là trong lòng chảy máu, vì sao không khóc chứ?”

“Chỉ là khổ sở mà thôi, cũng sẽ không chết người, sao có thể để toàn bộ thế giới khổ sở theo chị.” Cho nên, muốn sống sót, nhất định phải coi như mình bị người hung bạo đập vỡ cái bình, mang tất cả khổ sở, đau đớn, khó chịu... Làm pít – tông nuốt vào trong bụng tiêu hóa hết, cuối cùng nếu muốn khi mất đi Lương Hạ Mạt còn có thể sống sót, dù cho bị ghen hất thở không thông cũng tuyệt đối không thể thả lỏng mộ giây phút nào.

Cho tới bây giờ Trì Đông Chí đứng ở hai đầu cực đoan, lúc yêu không để lại tình lực, lúc thật sự buông tha, cũng không để lại tinh thần và sức lực như thế.

Chu Nhiễm im lặng hồi lâu, mãi đến khi Trì Đông Chí dọn dẹp bát đĩa mới nghe anh ta nói, “Bản thân em muốn tới.”

Anh ta là chàng trai dịu dàng cẩn thận như vậy, Trì Đông Chí cảm thấy hốc mắt có chút sóng ngầm bắt đầu tuôn ra.

Đại khái Trì Đông Chí có thể tưởng tượng được Vệ Biên Cương vì sao kêu cô trở về, kết quả, quả nhiên đúng như cô nghĩ, xem mắt.

Lần này cô thật sự không có từ chối, cầm một xấp ảnh chăm chú xem, cẩn thận sàng lọc. Tiết Bình hết sức kinh ngạc, vốn không tin trong khoảng thời gian ngắn nó liền quên Lương Hạ Mạt. Nhưng mà Trì Đông Chí chỉ im lặng, cái gì cũng không nói, so với lần trước trạng thái tinh thần không chỉ tốt hơn một chút.

Cho dù không thể nào quên thì giải quyết được gì? Chấm dứt đoạn tình cảm này, mang nó chôn đi là được rồi. Thương tổn, buông tay, nghĩ thông suốt ... Thì thật sự giải thoát rồi.

Cuối cùng lựa chọn một người, ngoại trừ nghề nghiệp không phải là quân nhân, phương diện khác cũng coi như là vừa ý. Không muốn lựa chọn quân nhân vì có vết xe đổ, nhưng trên thực tế Vệ Biên Cương cũng không cho cô lựa chọn đường sống, toàn bộ những người ông lựa chọn tất cả đều là theo yêu cầu của ông, vốn không có ngoại trừ quân nhân hay là nghề nghiệp không phải quân nhân.

Vệ Biên Cương thấy vậy, vui mừng vô đôi, nói thẳng về sau thật sự thành người một nhà, mang Trì Đông Chí giao vào tay người đàn ông này, là yên tâm nhất.

Tiết Bình cực kỳ mất hứng, buổi tối kéo Trì Đông Chí vào trong phòng ngủ, đi thẳng vào vấn đề chính là dạy bảo một trận, nói người nọ không được, người kia đã mất vợ, lại còn có đứa bé.

Trì Đông Chí nói lời thật lòng anh ta không có đứa bé còn muốn chọn cũng không tới lượt anh ta.

“Cái người Khuông Vĩ này, là cháu ngoại bên nhà chú Vệ, bọn con chưa từng gặp mặt, mẹ nói cho con biết, người nọ rất khó nắm bắt, vẻ mặt âm u, ngay cả ở binh chủng nào mẹ cũng không biết, hồ sơ cấp bậc phải bí mật, chú Vệ của con miệng kín như bưng, đào cũng không đào ra, người như thế về sau trăm phần trăm chẳng quan tâm gia đình.”

Trì Đông Chí trái lại không nghĩ tới còn có một tầng quan hệ như vậy, trong lòng thật có chút muốn rút lui có trật tự, nhưng mà nhớ lại tình hình cơ bản những người trong xấp ảnh kia, có chưa lập gia đình, có từng ly hôn, chỉ có một người có đứa bé.

“Đông Tử à, con điều trị tinh dương tốt, chưa hẳn thật không thể sinh con.”

“Nhưng cũng không hẳn có thể sinh, mẹ, con không nên hại người.”

Tiết Bình nhìn cô mấy lần, mới do dự mở miệng hỏi, “Con thực sự quên được Lương Hạ Mạt? Mẹ không tin.”

“Bởi vì có mẹ, có mẹ chồng, con không thể cả đời không qua lại với anh ấy, nghĩ lại thật ra cũng không cần thiết, không cố ý gần gũi, càng không cố ý xa lánh. Quên.... Không quên, có gì khác nhau? Con đã chấm dứt tất cả với anh ấy, con muốn sống, không phải muốn dùng một đoạn tình cảm tới chữa trị một đoạn tình cảm khác, con muốn chính xác là bắt đầu một cuộc sống mới.”

Đây thật sự là tâm đã chết, ngay cả Tiết Bình nghe xong cũng khó chịu, có thể tưởng tượng Lương Hạ Mạt làm gì xúc phạm tới nó hạ quyết tâm này, miệng vết thương không khép lại được, mà muốn chôn sâu vết sẹo ở ngực nhất định phải cùng chôn người liên quan là Lương Hạ Mạt.

Buổi tối ngủ lại đại viện quân khu, ngày hôm sau Vệ Biên Cương liền gọi người tới đây. Hai bên tuổi tác cũng không còn nhỏ, lại đều đã từng lỡ một cuộc hôn nhân, gặp mặt thế này mục đích cuối cùng là kết hôn, ngược lại cũng không có nhiều lúng túng. Người đàn ông gọi là Khuông Vĩ, ít nói, ít cười, ngược lại đáng vẻ con người không tồi, về sau nhẹ nhàng nói cho cô, cụ thể anh nhậm chức nơi nào tạm thời vẫn không thể nói, sau này thích hợp tự nhiên sẽ nói cho biết. Đầu là lẩn lộn trong vòng hỗn độn này, Trì Đông Chí thật không có lý do mất hứng, ai cũng không thể vô duyên vô cớ liên tin tưởng ai cả.

“Tôi sẽ hết sức cố gắng bớt ra chút thời gian.” Khuông Vĩ đã nói như vậy.

“Được.” Trì Đông Chí biết, nếu muốn hiểu rõ cần bồi dưỡng. Suy nghĩ một chút, “Nếu có thể, có cơ hội để con trai anh đi theo gặp tôi, nếu...” Không nói tiếp thêm gì nữa, nhưng sẽ hiểu rõ, nếu đứa bé của anh ta không chấp nhận được cô, vậy không bằng đến đây nên dừng lại, không cần thiết phải lãng phí thời gian.

Người nọ đột nhiên nở nụ cười, cười sự dè dặt cẩn thận của cô, cò kè mặc cả.

“Được.”

Chuyện liền quyết định như vậy, nghe qua như là hai người không quen biết kết hợp làm phường buôn bán, nhưng đều rất có thành ý, giai đoạn trước mắt như vậy, có thành ý cũng đã đủ vừa lòng, cũng chưa thể nói chuyện tình cảm bằng khuâng.

Thỉnh thoảng Khuông Vĩ sẽ gọi điện thoại tới, bắt đầu vài câu, vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần, Trì Đông Chí coi như có thể chấp nhận, ngược lại nếu anh không hề để ý quan tâm an ủi cô, khẳng định cả người cô không được tự nhiên.

Khi Chu Nhiễm lại đến nhà, thỉnh thoảng Trì Đông Chí sẽ không dấu vết từ chối, nói lời nhẹ nhàng, tất nhiên bây giờ trên danh nghĩa cô có đối tượng kết giao, cho nên mặc dù với Chu Nhiễm chỉ là quan hệ thầy trò thuần khiết, nhưng như thế nào cũng coi như là một nam một nữ. Đạo trước bọn họ thường xuyên tiếp xúc, khi đó độc thân còn dễ nói, có đối tượng kết giao, nhất định phải kéo dài khoảng cách với người bạn bên cạnh mình là đàn ông, đây là sự tôn trọng tối thiểu.

Cô làm không dấu vết như vậy, nhưng Chu Nhiễm vẫn cảm giác được, gần đây ở đơn vị đối với cô luôn cẩn thận từng tí. Anh ta khẳng định gần đây Trì Đông Chí có chuyện xảy ra, nghĩ tới đây, lại vô cùng may mắn là chưa bối ra tâm tư của bản thân với cô, nếu thổ lộ, có lẽ lúc này cô sẽ đường đường chính chính đuổi anh ta đi, mà chẳng phải giống như bây giờ nhẹ không được mà nặng cũng chẳng xong.

39. Chương 39

Khi gặp lại Khuông Vĩ là nửa tháng sau đó, gần tới cuối năm, Trì Đông Chí thật không ngờ anh liền công khai đi tới đơn vị cô như vậy, không cần hỏi vì sao anh có thể tìm được, đó là một người đàn ông có hiệu suất làm việc khá cao, trí nhớ lại tốt, đại khái là mấy hôm trước gọi điện thoại trong lúc vô tình nhắc tới, cuối cùng anh lại nhớ kỹ thế.

Đối mặt với các đồng nghiệp đi ngang qua hành lang vô tình hữu ý quan sát, Trì Đông Chí có chút chột dạ, một người phụ nữ sau khi ly hôn, mấy tháng ngắn ngủi liền có mùa xuân thứ hai, rốt cuộc không thể khiến cho người khác tưởng tượng có gì tốt, nhưng nếu như suy nghĩ cẩn thận, đó là đương nhiên, ai cũng đều có quyền quyết định làm cho mình hạnh phúc.

Bọn họ đứng nơi đó một lúc, thỉnh thoảng nói mấy câu, phần lớn thời gian sẽ im lặng, dường như Khuông Vĩ cũng không để tâm, ngược lại không dấu vết an ủi cô, tiếp xúc nhiều, tự nhiên sẽ hiểu rõ, cho dù nhạt nhẽo cũng sẽ không cảm thấy không được tự nhiên.

Chu Nhiễm kiên quyết lôi kéo Cốc Tử đứng lúc đi qua chào hỏi, sư phụ không giới thiệu một chút sao?

Trì Đông Chí sững sờ với sức phá hoại của Chu Nhiễm, như là ép cô thừa nhận chút gì đó, sau này Trì Đông Chí biết rõ, quả thật Chu Nhiễm làm như vậy là có mục đích, bởi vì sau đó anh ta có thể thoải mái nói rõ tâm tư: Bây giờ chị có bạn trai, em không thể lại từ từ làm những việc nhỏ nhặt nữa, em muốn nói rõ ràng, em thích chị.

Nếu trước đó Trì Đông Chí thật lòng cho rằng Chu Nhiễm đối với cô chỉ là quan tâm và tôn trọng ở mức bạn bè kiêm sư phụ, sau buổi chiều hôm nay, cô tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy nữa, cô lại không ngờ, Chu Nhiễm bướng bỉnh khiêu khích muốn cùng đấu với Khuông Vĩ một trận, ánh mắt như vậy thuộc loại dã thú bị xâm chiếm lãnh thổ. Mà Khuông Vĩ lại như mây bay gió thoảng, lấy ra ‘bốn lượng nghìn vàng’ giải vây giúp Trì Đông Chí.

“Tôi là Khuông Vĩ.” Tránh nặng tìm nhẹ. Thành thực, mạnh mẽ, trầm ổn, có tấm lòng bao dung, đó là một người đàn ông tốt sẵn lòng đứng trên lập trường của người khác để suy nghĩ.

Buổi tối Chu Nhiễm tới nhà tìm cô, Trì Đông Chí ngăn anh ta ở ngoài cửa phòng không cho đi vào, cũng không biết là Chu Nhiễm chột dạ hay vẫn còn tức giận tới đây, đặt mông trên bậc thang liền trừng mắt

nhìn cô. Trì Đông Chí nói thầm em thích ngồi trên đất, vì sao muốn chị phải đau lòng em, bị bệnh trĩ cũng không có quan hệ gì với chị, cũng không phải chị kêu em ngồi trên đất.

Cô đóng cửa phòng, khuyên cũng không khuyên, yên tâm quay lại phòng khách xem trò chơi thất bím tóc lớn. Kim phút đồng hồ nhảy tới lần thứ 30, cửa phòng bị gõ mạnh. “Chị mở cửa đi, em có lời muốn nói với chị.”

Trì Đông Chí mạnh mẽ gào thét trong cổ họng, “Ai là ‘Chị’? Không biết.”

“Trì Đông Chí mở cửa, nhanh lên.”

“Trì Đông Chí cũng không biết.”

Ngoài cửa phòng ngừng lại hồi lâu, cả mùi thuốc súng cũng đã thổi tan, mới truyền đến giọng nói bị giày vò chịu phục của anh ta, “Sư phụ, mở cửa.”

Trì Đông Chí biết đây là anh ta rất chột dạ vì chuyện lúc chiều, sợ cô tức giận, đánh đòn phủ đầu, mới gây ra một trận như vậy, nhìn anh ta khụt khịt vì lạnh, Trì Đông Chí thở dài, để khoảng trống, Chu Nhiễm chui vào rất nhanh.

“Trước tiên phải nói là, hôm nay chị không nấu cơm.”

“Còn cơm thừa cho chó nhỏ không?”

“Chị không nuôi chó.”

Chu Nhiễm chợt hát một câu hài hước: Tôi là con chó nhỏ của chị, chị là khúc xương nhỏ của tôi, chị có rơi xuống mương, tôi cũng mò vớt lên để gặm.....

Ngũ quan Trì Đông Chí run rẩy, kìm nén nụ cười vui mừng, nhưng vẫn còn đủ khả năng không cho anh ta tiếp tục kéo dài. “Có mì, ăn không?”

“Em mới không ăn.” Chu Nhiễm lắc đầu, “Đói cũng không ăn.”

“Thích ăn hay không.” Trì Đông Chí làm bộ ngáp một cái, “Em nhanh chóng khăn trương chuyển những thứ cá hoa cây cảnh ...vv này đi nhé, qua năm mới chị phải quay về chỗ mẹ chị, không có thời gian chăm sóc.”

Chu Nhiễm cúi đầu một lúc, ngẩng lên cười, “Em nhớ rõ lúc gặp chị, trên đầu là một là một tổ cây cỏ dài ngoằng, xanh mơn mớn.”

“Đầu em mới tổ cây ấy.”

“Nếu chị bằng lòng làm cây của em, em rất cao hứng, đánh không chết được chị.”

Trì Đông Chí suy nghĩ không phải lần đầu tiên anh ta chẳng sợ chết như vậy? Có thể mấy ngày trước im lặng, rồi cuộc bây giờ bộc phát ra, vì thế thay đổi thái độ?

“Em uống rượu rồi hả?”

“Uống rồi, nửa lít rượu trắng.”

Ý tứ là đã uống nhiều, Trì Đông Chí xoa xoa huyệt thái dương, “Chu Nhiễm, em... Em đánh không lại chị, thật đó. Nhanh về nhà đi, đừng làm như trẻ con! Ngoan.”

Chu Nhiễm ‘phốc’ cười xòa, “Đừng có vội đánh người, chị hãy nghe em nói. Năm ấy mưa rơi rất to, nửa đêm, ái chà chị khóc gọi là xấu xí khó coi, nước mắt nước mũi đều khóc tuôn chảy ra, em mang ô cho chị dùng một đêm, xong việc người ta vừa lau mặt đi lên lầu, cũng không thèm liếc mắt nhìn em một cái. Ôi em nói chị còn nhớ không?”

Trì Đông Chí nghĩ lại, lắc đầu.

“Là không nhớ sự kiện kia, hay là không nhớ rõ em?”

“Đều không nhớ rõ.” Trì Đông Chí trả lời vừa nhớ lại, có ấn tượng với sự kiện đó, bởi vì Tô Nhượng. Nhưng đối với người che dù cho cô cả đêm... Có người mở dù cho cô sao? Có người như thế sao?

“Liền biết là chị không nhớ rõ mà.”

Chu Nhiễm vậy tay, “Qua đây nói chuyện đi, chị đứng chỗ đây em cảm thấy hoa mắt.”

Trì Đông Chí không nhúc nhích, ngồi xuống tại chỗ.

“Đi làm, không có gì mới mẻ, em nói với chị, mẹ đẻ em là cảnh sát, sinh em không mấy năm thì hi sinh khi trao đổi con tin, ba em liền cưới vợ bé, lại sinh cho ông con trai, ông ta tự hào.” Chu Nhiễm cười cười nhưng không tiếng động, “Ông ta giành tất cả tình yêu cho thằng con trai nhỏ, nhưng muốn mang hết tài sản để lại cho em, chị nói ông ta làm như vậy người khác có thể để cho em sống yên ổn sao?”

“Rốt cuộc là em muốn nói cái gì?”

“Em muốn nói những thứ đó em không ham hố, nhưng mà em xác định, một phần một ly nhất định phải là của em.”

Trì Đông Chí nhúc nhích, vẫn là không theo kịp lối suy nghĩ lòng vòng của anh ta.

“Ngày đầu tiên đi làm, chị gái biến thành sư phụ, em đã nghĩ, làm sao có thể mang sư phụ lừa gạt đến trên giường, làm sao lừa cấp trên lên giường hả? Tốt nhất đào hố cùng chôn chung trong một mộ.”

“Chu Nhiễm em...”

“Ngậm miệng, hãy nghe em nói.” Chu Nhiễm gằm lên trong cổ họng, “Lúc phóng ảnh phân tích hình ảnh vụ án, người khác xem ảnh, em ngẩng chị. Chị không ly hôn cũng được, những chuyện này lúc không có việc gì em suy nghĩ lại, nhưng chị ly hôn, ly hôn cũng không phải là em uly hiếp. Trì Đông Chí đừng chán ghét đồng ý lên giường với em, em nói cho chị biết, bây giờ chị mơ tưởng muốn cùng em lên giường, em cũng không cần, trong lòng chị không riêng gì em có lúc em cũng không thích đòi hỏi.”

Lần đầu tiên Trì Đông Chí chứng kiến Chu Nhiễm như vậy, có dã tâm cũng đủ lớn, cho dù là với tài sản của ba anh ta hay là đối với cô, giống như mọi chuyện nhất định phải thế, không thỏa hiệp, không nhượng nhịn. Dứt khoát như vậy không giống Chu Nhiễm khiến cho người ta nhìn cảm thấy rất xa cách, tiểu bạch thỏ biến thành sói xám lớn, có lẽ về sau mới là con người thật.

“Chu Nhiễm, nhưng cho tới bây giờ chị chưa từng nghĩ tới.”

“Bây giờ nghĩ đi.”

“Không cần nghĩ, chị đối với em không có ý nghĩa, em đừng lãng phí thời gian nữa.”

“Đừng nói lời vô ích.”

“Chu Nhiễm, chị từng ly hôn, trong lòng chị đối với em, hai chúng ta không xứng.”

“Chính xác, chị quả thật không xứng với em.”

Trì Đông Chí sững sốt, vốn tưởng rằng anh ta có thể sẽ nói không cần gì đó ... v v, rốt cuộc là tự mình đa tình, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Thôi, có thể đứa nhỏ này chỉ là không phục mà thôi, hôm nay làm những việc đó là để chấm dứt, không có liên quan gì tới việc thổ lộ.

“Nói xong em có thể đi, uống rượu đi đường cẩn thận một chút, đừng để té.”

Chu Nhiễm đứng lên đi tới ba bước ngã xuống giữa hai ghế con, “Em không uống rượu, em nói cho chị, em nói cho chị hôm nay em rất tức giận, sau này không bao giờ bước qua nhà chị nữa.”

Đi tới cửa lớn quật ngã giá móc áo mới thuận lợi ra cửa.

Hôm trước đã hẹn với Khuông Vĩ hôm sau gặp mặt, Trì Đông Chí đi tới nhà hàng hẹn gặp sớm hơn. Trong đại sảnh, vị trí gần cửa sổ, ngồi không tới năm phút, Khuông Vĩ đã tới rồi. Hai người đối mặt nhau, cả hai đều sững sốt.

Khuông Vĩ mở miệng nói chuyện trước, “Anh tới trước một lúc rồi.”

Trì Đông Chí cầm thực đơn đưa cho anh, “Em cũng vừa tới, anh gọi món ăn đi.”

Khuông Vĩ kêu nhân viên phục vụ pha một ấm trà, sau khi trà nóng, cái chén nóng nóng, rót một ly cho cô. “Chờ một chút, còn có hai người nữa.” Nghĩ một chút lại nói ra câu, “Con trai và em họ của anh.”

Tay Trì Đông Chí đang giơ ly trà ngừng lại một chút.

“Mấy hôm nay đứa nhỏ vẫn ở trong nhà em họ, nó giúp dẫn qua đây, cho nên...”

“Được, không sao.” Trì Đông Chí rất hiểu, nghĩ lại, em họ Khuông Vĩ, hình như có lẽ là cháu gái Vệ Biên Cương, nhiều năm như vậy theo chân bọn họ tiếp xúc cũng không thường xuyên, bên thân thích nhà họ Vệ hầu như cũng chưa gặp qua, không có ấn tượng.

Đợi một lúc, tầm nửa giờ, hai người một lớn một nhỏ từ ngoài cửa tiến vào đi về phía bọn họ, dọc theo đường đi cô một chút cháu một chút rất náo nhiệt. Khi người lớn đi tới bên cạnh bàn nhìn thấy Trì Đông Chí liền ngây người, bị người nhỏ thừa cơ đánh vài cái.

Trì Đông Chí gật gật đầu với cô ta, lực chú ý chủ yếu đặt trên người đứa bé kia. Không nhỏ, rõ ràng có đề phòng với cô. Trì Đông Chí biết mình không thích cười, đối với đứa nhỏ cũng không có sức hấp dẫn gì, thật sự cô cũng không biết dỗ em bé, dứt khoát chờ giới thiệu chứ không mở miệng.

Khuông Vĩ kéo đứa bé qua, “Đây là con anh Khuông Tiểu Mỗ. Tiểu Mỗ, chào dì Trì.”

“Dì Trì.” Đứa nhỏ rất nghe lời. Khuông Vĩ cười cười, chỉ vào em họ giới thiệu, “Em họ anh, Vệ...”

“Đợi một chút...” dường như Vệ tiểu thư nổi điên bắt được tay Khuông Vĩ, “Chờ lát nữa giới thiệu, em đi toilet.” Nói xong, trốn đi toilet.

Khuông Vĩ lắc đầu bật cười, “Nó cứ như vậy, đừng để ý.”

Trì Đông Chí tỏ vẻ không sao cả, thật ra cô cũng như vậy.

Vệ tiểu thư đi nhà vệ sinh một chuyến nửa giờ sau mới quay lại, Khuông Vĩ chờ cô ta ngồi xuống, dường như buồn cười hỏi, “Rửa tay chưa?” Vệ tiểu thư mãnh liệt gật đầu, trải qua lần lộn như vậy, ai cũng đều quên giới thiệu lẫn nhau.

Một bữa cơm Vệ tiểu thư ăn cũng không yên tĩnh, không phải cẩn thận hết nhìn đông tới nhìn tây, thì lại bắt đầu rụt vào khiến cho người ta không để ý sự tồn tại của cô ta.

Khuông Vĩ lấy tay gõ đầu cô ta, kêu cô ta lột thịt cua cho Tiểu Mỗ ăn, còn mình lột giúp Trì Đông Chí, người đàn ông cẩn thận. Lẽ quý đônnp Trước khi đến Tiết Bình gọi điện thoại trong lúc vô tình nhắc tới, nói Khuông Vĩ hỏi dò sở thích của cô.

“Đông Chí, Đông Chí...”

Trì Đông Chí lấy lại tinh thần, “Làm sao vậy?” Cô nhìn Khuông Vĩ.

“Trên mặt dính gì đó.”

“Chỗ nào?”

“Chỗ...” Khuông Vĩ rất tự nhiên muốn vươn tay giúp lấy xuống, vốn không thể tạo thành chuyện lúng túng, hai bên đều không chú ý, ai ngờ đúng lúc này Vệ tiểu thư mạnh mẽ lao tới chặn tay Khuông Vĩ, lời nói từ kẽ răng tuôn ra ngoài, “Đây cũng không thể tùy tiện sờ mó nha

~ anh

~”

Bọn họ đều nhìn cô ta, Vệ tiểu thư mặt đỏ bừng, giữ chặt tay Khuông Vĩ lại còn nói thể nào cũng không buông ra.

“Hôm nay em làm sao vậy?”

“Anh...”

“Nói chuyện chính.”

Miệng cô ta càng khép chặt, đúng lúc này, phía góc bàn bay qua một lá cây. Vốn lực chú ý của Trì Đông Chí đều đặt vào hai người kia, theo phản xạ có điều kiện nhìn lá cây rơi xuống bằng nửa con mắt, lúc nhìn thấy tựa như nhìn thấy quỷ, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Anh... Đã tới!”

Lời này, là Vệ Hồng Kỳ nói.

40. Chương 40

“Hạ Mạt?”

Trì Đông Chí giật mình phát hiện, người nói lời này thật ra là Khuông Vĩ, hai người này... Biết nhau.

“Thật khéo, vậy mà chạm mặt, hẹn người à?”

Đáy mắt Lương Hạ Mạt nổi trợn ‘rồng phun gió cuốn’, không chút để ý lại còn vênh váo đầy trời quăng cho Khuông Vĩ một cái liếc mắt, “Đúng vậy, thật là khéo, dù sao cũng một mình tôi, không bằng cùng nhau ngồi.”

Ngoại trừ Khuông Vĩ hơi sững sốt, cộng thêm một đứa bé không hiểu tình huống, còn lại hai người kia... Một chút cũng không bất ngờ.

“À..., được.”

Khuông Vĩ đứng lên chuyển cái ghế, mời Lương Hạ Mạt ngồi xuống, luôn tiện gọi người phục vụ tới. “Lại thêm vài món ăn nữa.”

Bữa cơm này khiến cho hai người ăn như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, một người là Trì Đông Chí, một người là Vệ Hồng Kỳ. Lê quý đonn Trì Đông Chí nghĩ lại thật sự là chẳng biết làm sao, thế mà từ đầu đến chân đều chột dạ muốn chết, cẩn thận suy nghĩ lại, ngọn nguồn chột dạ không phải là Lương Hạ Mạt, mà là Khuông Vĩ, lúc này Trì Đông Chí chột dạ với Lương Hạ Mạt, giống như là bị anh bắt gắp.

Cô theo bản năng ngồi cách xa Khuông Vĩ một chút, Trì Đông Chí có thể chia tay với Lương Hạ Mạt, ly hôn, có thể đặt anh ở sâu trong lòng không để cập tới, nhưng cô vĩnh viễn sẽ không thân mật với người đàn ông khác trước mặt anh làm tổn thương anh, điểm này cô không làm được, hơn nữa người đàn ông này còn là bạn của Lương Hạ Mạt.

Lương Hạ Mạt vui vẻ ném một hạt đậu phộng (lạc) vào trong miệng, vốn là đã chẳng có hình tượng gì, lúc này lại càng nhanh chóng bị rơi xuống thảm hại. Trì Đông Chí thật là có chút ngồi không yên, còn muốn trồn, lo lắng nghĩ làm sao để nói với Khuông Vĩ mối quan hệ của cô và Lương Hạ Mạt cho tốt. Trì Đông Chí biết, đoạn thời gian này cũng khá tốt, bắt đầu yêu đương mấy ngày vốn cũng không có gì khác biệt với chấm dứt, bọn họ là quân nhân, tính cách cao thượng của quân nhân là không cho phép xảy ra chuyện đào góc tường nhà đồng đội.

Trong lòng Trì Đông Chí âm thầm từ biệt với đoạn yêu đương này, có lẽ chính cô cũng không biết rõ, bởi vì Lương Hạ Mạt là bạn của Khuông Vĩ, sợ Khuông Vĩ khó xử? Hay là, bởi Khuông Vĩ là bạn Lương Hạ Mạt, sợ Lương Hạ Mạt lúng túng? Nhìn lý do như nhau nhưng hàm chứa hai loại ý nghĩa trái ngược nhau, cái trước là suy nghĩ cho Khuông Vĩ, cái sau là đau lòng vì Lương Hạ Mạt. Trì Đông Chí không muốn nghĩ sâu xa, nhưng cô không biết, nguyên nhân không muốn nghĩ sâu xa, thật ra chính là gián tiếp thừa nhận cô không muốn chấp nhận lý do kia.

Trong bữa ăn hai người đàn ông uống rượu, sau cùng Khuông Vĩ gọi giúp một chén mì thịt băm cho Trì Đông Chí, nhỏ giọng nói, “Mợ nói dạ dày em không tốt, ăn mì đi.”

Lúc này Lương Hạ Mạt cầm đũa gõ lên bàn, “Ồi một bát lớn như vậy cũng không ăn hết, chia cho tôi một nửa đi.” Nói xong, tự mình ra tay.

Khuông Vĩ vừa định nói gì đó, chỉ thấy Vệ Hồng Kỳ ôm bụng rồi bắt đầu lẩm bẩm, “Ôi anh, em đau bụng.”
“Nhịn đi.” Khuông Vĩ tức giận nói.

“Không nhịn được, mau đưa em về nhà.”

Trì Đông Chí vỗ vỗ tay Khuông Vĩ, “Anh đưa cô ấy về đi, em ở lại một lát tự mình về.”

Khuông Vĩ nhìn cô một cái, lại liếc mắt nhìn Lương Hạ Mạt, không nói thêm gì nữa, đỡ em họ, dẫn con trai im lặng rời đi. Hai mắt kia, vừa cảm thấy lẩn lộn vừa ý vị sâu xa.

Chỉ còn lại hai người, Trì Đông Chí rất có hứng thú nhìn khoe miệng đang ăn đầy nước canh của Lương Hạ Mạt. “Giờ tôi mới nhớ được, Vệ Hồng Kỳ? À, tôi làm sao liền quên nhỉ.”

Lương Hạ Mạt một mực ăn, sợi mì có hương vị gì anh cũng không biết, chỉ biết đầy miệng đều là chua xót, tiếp đó là trán và xoang mũi cũng bắt đầu chua xót. Cô quá độc ác, quá quyết tuyệt, cô dựa vào cái gì, dựa vào đâu mà một đường xoay chuyển cũng không để lại. Lương Hạ Mạt ăn xong bát mì kia của mình, đoạt lấy nửa bát còn lại của cô, không tiếng động, từng ngụm từng ngụm nhét vào miệng, nghẹn đến suýt chút nữa muốn nôn ra, nghẹn đến nước mắt cứ chảy ra, nhưng vẫn không biết làm thế nào để dừng lại.

Trì Đông Chí giành lấy đôi đũa của anh, vỗ lưng anh giúp anh dễ thở. Cả người Lương Hạ Mạt gục trên bàn lớn tiếng khụ khụ, đột nhiên khóc to lên, “Làm sao em dám? Làm sao em dám?”

Trì Đông Chí đẩy tay anh ra, cười khanh khách nhìn anh, im lặng hồi lâu, cầm ly rượu cụng vào chén của anh, hai người cùng ngửa đầu uống cạn, sau đó lại rót đầy.

“Em theo anh uống mấy chén.”

“Say thì làm thế nào bây giờ?”

“Say có cách xử lý say.”

“Mất cái mạng nhỏ thì làm sao bây giờ?”

“Mạng nhỏ thì không cần!”

Lương Hạ Mạt bắt đầu uống theo cô, lúc tâm tình ai đó không tốt thì đều say rất nhanh, không đầy một lát, hai người bắt đầu mơ mơ màng màng. Lương Hạ Mạt hiếm khi ít nói thế.

“Này, sao anh lại thâm trầm thế hả?”

“Thật ra, tính của anh vốn rất thâm trầm mà.”

Trì Đông Chí nhếch khoe miệng.

Lương Hạ Mạt cố gắng làm tỉnh một hồi, biểu hiện tức giận, “Không thể thay đổi sao? Em không cần anh, về sau sẽ không còn ai cưng chiều anh nữa rồi.”

Trì Đông Chí uống quá nhiều, khơi dậy tính khí, liền nói nhiều, bắt đầu cong ngón khoa tay múa chân chỗ cách trán anh ba centimeter, “Em còn không quen anh sao? Đây là lòng lang dạ sao, hôm nay anh tối phá rồi em cũng không lạ gì anh.” Cô lại uống một ngụm, nhắc chân lên, nghiêng đầu, “Trách em không chiều chuộng anh nữa? Sờ lương tâm đi Lương Hạ Mạt, anh từng nuông chiều em sao? Từng rất tốt với em sao? Khi còn nhỏ đối với em xa cách, sau khi lớn lên đối với em không tình nguyện, trong lòng em muốn cái gì anh biết không? Cho dù em nói ra anh sẽ cho sao? Anh nói anh yêu em, ngại quá, em vẫn không thấy có cảm giác.” Cô cứ thế gật gật đầu, “Một chút cũng không cảm nhận được.”

Lương Hạ Mạt tức giận cắn răng, “Khi còn nhỏ không muốn chơi đùa với em là vì sở thích hứng thú chúng ta không giống nhau, nhưng sở thích hứng thú không giống nhau cũng không làm lỡ anh yêu em đâu nhé! Sau khi lớn lên đối với em không tình nguyện? Khi nào thì anh không tình nguyện, em không phải là vợ của anh sao! Hai ta có cần khách sáo thế không?”

Trì Đông Chí giống như không nghe thấy tiếp tục nói, “Anh từng quan tâm gia đình sao? Lê quý Đôn Anh đã từng làm một bữa cơm sao? Anh từng quan tâm cuộc sống của em sao? Anh chưa từng hỏi một tiếng, lại còn nghiêm mặt không biết xấu hổ nói yêu em? Nói chung anh chẳng tốt với em chút nào cả.”

“Được, anh thừa nhận, anh vô tâm, lo nghĩ cho anh anh đồng ý, mọi chuyện trong nhà đều ném cho anh anh cũng không để ý, điều kiện tiên quyết là anh cũng cần em cho anh lòng tin, em phải để cho anh biết trong lòng em có anh, em phải để ý những nỗ lực của anh, đồng thời làm cho anh cảm giác được sự quan tâm của em. Em có hiểu anh muốn những thứ này không, em không hiểu, em chẳng biết gì cả.”

Lương Hạ Mạt nghiêng răng nghiêng lợi oán hận, bình tĩnh của lần gặp mặt trước bị quét sạch, liền như vậy muốn bóp chết cô mà thôi, tỉnh táo bị kiêu không biết phân biệt của cô bóp chết.

“Mẹ nó không có lương tâm, anh đối với em không tốt? Là ai bị đánh bị mắng mà không đánh không mắng lại? Mỗi ngày mặt nóng dần mông lạnh, ăn ngon trước tiên chỉ để cho em, đi ngủ giúp em ủ ấm chăn, đau bụng một đêm lại một đêm giúp em dụi mắt cũng không dám nhắm, chỉ sợ lực tay nhẹ nặng. Anh không nói chẳng khác nào không quan tâm sao? Mẹ nó cẩn thận suy nghĩ, từ nhỏ đến lớn, không phải đồ gì anh cũng chỉ cho em trước sao, trộm được mấy trái sơn tra cũng phải chạy về nhà cho em trước...”

Trì Đông Chí không khơi được đúng lý hợp tình, “Là ném, là ném cho em, giống như đối với ăn xin ấy.”

“Anh chửi con mẹ nó tám đời tổ tông nhà em Trì Đông Chí, em không biết phân biệt, anh đây cũng không cần khách khí với em rồi.”

Có lẽ rất nhiều người đã bắt đầu chú ý tới, bên cửa sổ của nhà hàng, một đôi nam nữ đang tính toán vướng mắc hai mươi mấy năm ân oán của họ. Người đàn ông dường như dễ dàng bị kích thích tới nơi, hai tay đột nhiên khim chặt hai bên đầu người phụ nữ, dùng sức kéo cô bắt đầu đi ra ngoài.

Trì Đông Chí cố sức giãy dụa, đá anh một cước, quay đầu bỏ chạy. Lương Hạ Mạt không bắt được cô, cơ thể lắc lư cắm xuống dưới, trán đụng xuống đất.

Trì Đông Chí sợ hãi, vội càng chạy trở lại nâng anh dậy, Lương Hạ Mạt thuận thế nắm cánh tay và cần cổ của cô, “Làm sao em dám nói anh đối với em không tốt, anh đối với em tốt như với mẹ anh. Lòng anh thô lỗ, miệng anh bĩ ổi, anh khó tính, anh không chú ý chuyện vật vãnh, anh nói dối yêu cái rắm ấy, anh mẹ nó một đồng khuyết điểm, em đi theo anh làm em chịu uất ức anh biết, nhưng từ nhỏ đến lớn mỗi một ngày anh đối với em đều rất chân thành thiệt tình thật lòng. Anh là người như vậy, không học được những giả dối đẹp đẽ kia, tất cả của anh đều cho em, không tin em moi ra mà nhìn, em không thể nói anh đối với em không tốt.”

Trì Đông Chí bị tóm gáy, cắn môi giãy dụa. Nhân viên phục vụ đi qua khuyên nhủ, Lương Hạ Mạt móc bóp tiền và thẻ chứng nhận sĩ quan ném lên bàn, “Mở một phòng trên lầu đi.”

Nhân viên phục vụ nghĩ thầm rằng, hôm nay tính ra có thể mở mang thêm kiến thức, đồng bào sĩ quan ban ngày ban mặt mướn phòng, ngay cả chút kiêng kỵ cũng không có.

“Nhìn cái gì vậy, hai vợ chồng, nhanh lên.”

Nhân viên phục vụ nhìn về phía Trì Đông Chí. Trì Đông Chí đang bận cùng Lương Hạ Mạt lôi kéo, vừa vội vàng trốn mắt trắng lờm người, vừa mắng, “Cút sang một bên đi.”

So sánh mà nói, lẽ quý đôn vẫn là mặc đồng phục cảnh sát quản lý càng trực tiếp, nói chuyện rất được, nhân viên phục vụ liền đứng im không động đậy. Lương Hạ Mạt xoay người mang Trì Đông Chí đi qua bàn nhấn một cái, trong nháy mắt canh rau rệu dính lên toàn thân Trì Đông Chí.

Trì Đông Chí tức giận, “Sao anh không vẩy lên người mình ấy.”

Lương Hạ Mạt vung tay lên, “Nhanh chóng thuê phòng.” Nói xong cũng không kể cô đập đá lung tung như thế nào, liền khiêng đi lên lầu, cũng may Trì Đông Chí chỉ giãy dụa, còn chưa có không sợ mất mặt mà kêu hô cứu mạng.

Đi vào phòng, Lương Hạ Mạt trực tiếp ném cô lên trên giường, tự mình đè lên, động tác không ngừng cởi quần áo của cô, từ cổ nắm lấy ngực, dùng sức vừa nhào nặn vừa ấn, như là muốn xuyên qua chỗ này móc ra chút gì đó.

“Móc ra nhìn xem, rốt cuộc tim có lớn hay không?”

Lương Hạ Mạt vừa hôn môi vừa bi bô kêu gào, “Mười ba tuổi anh yêu em, sau khi hôn môi hưng phấn đến chân cũng mềm nhũn, có cảm giác cả đêm không ngủ; mười tám tuổi anh yêu em, lần đầu tiên, người mới học, không biết làm, làm cho cả giường đều là máu, mấy ngày đi ngủ đều là cười tới tỉnh dậy. Em cầu hôn, anh từ chối, em ở nhà khóc lóc, anh khóc trong đơn vị, nửa đêm trốn trong chăn khóc, hiểu được phải cho em cuộc sống hạnh phúc, nhưng khi đó còn làm chưa được làm sao bây giờ. Hiện tại em không cần anh nữa, anh còn không biết làm sao để bù đắp, đối với em khẳng định là yêu em, giống như không biết làm thế nào bù đắp cho em, biết rõ là sai lầm, còn là thay đổi không trở lại được, không thể sửa đổi quay về.”

Trì Đông Chí chỉ lắc đầu khóc, một câu cũng không nói nên lời, cố gắng ngẩng đầu muốn ngồi dậy, lại bị anh dùng sức đè trở về, hôn xuống miệng, vừa mút vừa cắn, ngoan độc như là đang trừng phạt.

Lương Hạ Mạt lột hết hai người, trần truồng dán vào trần truồng, thịt kề cận thịt, ngón tay chui vào phía dưới, Lương Hạ Mạt ngậy ngấn cả người. Nơi đó vừa ướt vừa nóng, như trong quá khứ mỗi một lần tới đều nhanh chóng kịch liệt, vẻ mặt có thể lừa người, trái tim có thể lừa người, dục vọng thì không thể, thân thể lựa chọn hòa theo anh, thân thể khát vọng Lương Hạ Mạt, đều khát vọng như mỗi một lần trong quá khứ.

Có thể cô cảm thấy xấu hổ lúng túng, gấp rút một mực khóc lóc vụn vụn, bao nhiêu tâm tư và nỗi nhớ bị lộ ra dưới ánh mặt trời chói lọi, bản thân tự lừa gạt bao lâu nay, mà một ngón tay Lương Hạ Mạt liên tháo dỡ mặt nạ nguy trang của cô.

Trái tim Lương Hạ Mạt lập tức mềm nhũn, cái gì cũng không tính toán được, nghiêng người tiến lên tỉ mỉ hôn lên đầu mày cuối mắt trên gương mặt cô, “Bảo bối bảo bối, là anh, em không muốn anh sao? Anh nhớ em muốn điên lên rồi. Là vì em, chính là vì em là em, mỗi lần nhìn thấy đều muốn làm, nếu như thân thể em không tốt, cả đời anh không làm cũng được. Em nói anh chỉ sử dụng nửa người dưới để suy nghĩ, nhưng điều khiến nó chính là đầu óc và trái tim, trong đầu không nghĩ muốn em, trong lòng không thích em, nửa người dưới cũng không có năng lực suy nghĩ! Bảo bối em cố tình đúng không? Em cố ý chọc giận anh đúng không? Anh không thể hiểu nổi yêu em nhiều năm như vậy....”

Anh dụ dỗ cơ thể cô mềm nhũn, dụ dỗ hai tay cô ôm eo mình, anh buông tay cô ra, nhưng cô không buông eo anh, trong lòng Lương Hạ Mạt mừng như điên, chống tách hai chân cô ra, chen người tiến vào....

41. Chương 41

Say rượu, loạn tính, lên giường với chồng trước, Trì Đông Chí không già mồm cãi láo sau này hối hận không kịp, nhưng loại chuyện này nếu lúc tỉnh táo thì có đánh chết cũng không làm được. Nhất là sau khi tỉnh ngủ, cơ thể hai người nhanh chóng xa cách, cứng nhắc không cùng ôm ấp. Lương Hạ Mạt xoay người đưa lưng về phía cô, chầm một điều thuốc, quay đầu lặng lẽ nhìn thoáng qua Trì Đông Chí đang giả vờ ngủ. Lương Hạ Mạt cảm thấy không chỉ trước mắt, ngay cả tâm lý cũng bị che phủ bởi một tầng sương khói.

Cuối cùng xoa sau lưng trần truồng của cô, lạnh lẽo, không có chút độ ấm nào, dưới bàn tay anh hơi run rẩy. Lương Hạ Mạt không ban nổi dũng khí cho con người cô. Diễn đàn Lê Quý Đôn Anh hối hận, trước tiên hối hận quấy phá dụ dỗ cô, dường như phương diện kia lúc nào cũng đuối lý hơn nữa hối hận quyền lợi. Sau cùng Lương Hạ Mạt hối hận chính là, vốn tính theo đuổi cô cho tốt, cố gắng không để lại một chút tiếc nuối nhỏ nào, kết quả lại chạy đến trên giường.

Có lẽ cô vẫn yêu anh như trước, nhưng yêu không có nghĩa là muốn xui xẻo tám đường lẫn tới ga giường, mà tâm lý mâu thuẫn ảnh hưởng tới việc lên giường, sau khi vật vĩ đại kia được thỏa mãn chỉ có thể đổi lấy khoảng trống rất lớn.

Lương Hạ Mạt biết, lúc này đây mà lên giường thì chẳng giải quyết được bất kỳ vấn đề gì, chỉ có thể làm cho vấn đề trở nên càng ngày càng hồng hồng, nếu không nhờ sức mạnh của rượu, anh không thể ngốc nghếch tới mức này.

Trong lòng anh không tình nguyện, miệng chua xót không chịu nổi, nhưng vẫn tính toán an ủi cô, “Đều đã uống rượu, lại nói nam nữ đều đã trưởng thành, quen thuộc như vậy, cơ thể tự nhiên liền tiếp cận cùng một chỗ, đừng nghĩ ngợi lung tung nhé.” Cẩn thận nói tiếp, “Muốn trách thì trách anh, em đừng tự áy náy.”

Thấy cô không nói tiếng nào, Lương Hạ Mạt gấp gáp, cởi trường ngồi xổm góc giường nhìn mặt cô, “Em nói một câu đi, đừng vì chuyện này mà hận anh được không?”

“Hận anh để làm gì, không liên quan gì tới anh.” Trì Đông Chí lật người, vừa đưa lưng về phía anh. Chính là giận bản thân cô, Lương Hạ Mạt quyến rũ cô, nhưng cũng không thể tính là dụ dỗ cô được, cô cũng muốn yêu anh, thân thể không lừa được người, Lương Hạ Mạt chỉ làm tăng thêm khát vọng của cô đối với anh mà thôi.

Lương Hạ Mạt lại vội vàng lật lên giường, còn không dám nhìn vào ánh mắt cô, chỉ có thể cúi đầu nhỏ giọng nhận sai, “Em thật đừng tự trách bản thân, như vậy đi, em trách anh là được rồi. Nhưng anh cũng không phải cố ý, vốn không muốn, anh uống rượu say, lúc ấy tức giận...” Giọng nói của anh càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng chột dạ. Vốn không muốn? Vậy thì ra quỷ, không muốn mà làm xong lần đầu còn không rút ra, liền sau đó là làm lần thứ hai, nếu không phải Trì Đông Chí ngắt đi, có thể đến bây giờ anh vẫn còn làm. Anh giải thích, anh đau lòng Trì Đông Chí vì chuyện này mà oán giận chính bản thân cô, nhưng tuyệt đối không có khả năng để cho cô hận anh vì nguyên nhân này, Lương Hạ Mạt buồn lo tới hỏng rồi.

Truyện được Edit bởi Ngọc Hân và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

“Đông Tử, không phải chính em chủ động xem mắt chứ? Anh biết rõ nhất định là không phải.”

Cuối cùng khi rời khỏi nhà hàng, hai người đạt được thỏa thuận, chuyện này bỏ qua đi, không oán anh cũng không trách cô, trách do rượu.

Trì Đông Chí bị một trận bệnh nặng, bản thân nằm trên giường run lẩy bẩy. Cả người ủ trong chăn, thầm nghĩ rằng, chuyện xấu thực không thể làm loạn, quần áo cũng không phải có thể tùy tiện cởi, làm hai lần, đổi lấy cô bị bệnh hai tuần lễ.

Ngày hôm qua Chu Nhiễm đến đây thăm cô, bị cô nhốt ngoài cửa không cho vào, lãng phí thời gian và lương thực đều là hành động đáng xấu hổ, cô không thể dung túng cho anh ta tiếp tục đáng xấu hổ thêm nữa.

Xin nghỉ ba ngày liên tiếp, Lý Trường Hà mặc kệ, đầu năm vốn thiếu nhân viên, bị bệnh cũng phải đi làm. Trì Đông Chí không còn cách nào chỉ có thể tới đơn vị, các đồng nghiệp chăm sóc cô, mang ít công việc để cho cô ngồi làm trong phòng làm việc, tất cả mọi người siêng năng chạy bên ngoài, ngay cả Cốc Tử và Chu Nhiễm cũng bị lôi kéo. Khi Trì Đông Chí tới đơn vị làm, lại không thấy được người có tinh thần đối đáp.

Sau khi tan tầm, Lý Trường Hà khen ngợi đối với việc cô mang bệnh mà vẫn đi làm, khen thưởng bằng một chân giò sau của con heo. Sau đó Trì Đông Chí mang theo chân giò sau của heo về nhà, ngã xuống giường đi ngủ. Đến tối lại bắt đầu nóng, lúc ngồi dậy uống thuốc, nghe ngoài ban công có người đi đi lại lại. Trì Đông Chí nắm mấy viên thuốc cùng nuốt vào trong bụng, cạo cổ họng thấy đau, thuận tay quơ lấy chày cán bột nằm ở góc phòng bếp, không tiếng động đi qua.

Phòng bếp và ban công hai bên cách nhau một cánh cửa, bên ngoài kia lạnh lẽo, đứng ở trên sân thượng là không mở được, chỉ có thể cầm đồ đào băng tan mới có thể mở ra từ bên trong. Trì Đông Chí dùng chày cán bột gõ gõ cửa, chờ đợi động tĩnh. Chỉ thấy một người trên cửa sổ bị đông lạnh thành hoa bằng nước đá bắt đầu cào cào, lộ ra là khuôn mặt Chu Nhiễm, vừa khoa tay múa chân của mình, vừa chỉ vào cánh cửa.

Trì Đông Chí nhanh chóng ném chày cán bột, quơ lấy dao phay, đào băng tuyết mấy cái, nắm tay cầm cửa ban công kéo Chu Nhiễm vào, “Em muốn chết à, em chạy lên ban công để làm gì, làm sao mà em không chết công chứ!”

Chu Nhiễm ăn mặc mỏng manh, diễn đàn Lê Quý Đôn lạnh cóng xoa xoa tay, môi đã biến thành xanh đen, “Em gõ cửa chị không ra, sợ chị gặp chuyện không may, muốn bò lên ban công đi vào, ban công lại còn phải mở cửa, khi muốn trở xuống, lại không thể đi xuống, lạnh chết em rồi.”

Trì Đông Chí quả thật dở khóc dở cười, “Chị có thể xảy ra chuyện gì chứ? Còn nữa sao em không gọi điện thoại cho chị hả?”

Chu Nhiễm lục túi quần, “Quên mang theo.” Anh ta lại biến thành người như con gà nhỏ bị bóp cổ, cúi đầu đùa nghịch ngón tay, khô héo lui vào đứng ở góc tường giả bộ đáng thương, làm cho Trì Đông Chí chột nghi ngờ, là Chu Nhiễm uống rượu say đắc tội ngược đay lên trời với cô hay chỉ là xuất hiện trong giấc mơ của cô. Trì Đông Chí nghiêng đầu, “Người nào hả? Là ai nói về sau sẽ không bước qua nhà chị nữa hả?”

Chu Nhiễm học theo cô cũng nghiêng đầu, “Em chưa từng nói nha!”

“Ngày đó uống nhiều rồi nói, đã quên hả?”

Chu Nhiễm lắc đầu, “Đều quên hết rồi, lời nói hay nói dở đều quên hết rồi.” Nói xong rũ mắt nhìn xuống đất. Trì Đông Chí thấy bộ dạng chột dạ của anh ta nghĩ thầm: Tất cả đều đã quên? Chị chứ con mẹ nó, tin em chị chính là chị gái ngu ngốc.

Chu Nhiễm lén lút nâng mắt nhìn cô, ánh mắt sáng láng rực rỡ, bị Trì Đông Chí bắt được ánh mắt đó, lộ vẻ ngại ngùng cười vênh răng khểnh một bên, tất cả đều vô hại.

Trì Đông Chí cũng không rống lên được, muốn nói ra mà không có chút sức lực nào, chỉ có thể giả vờ hù dọa anh ta, “Tốt lắm, chị cũng quên toàn bộ rồi, về sau gặp mặt kêu sư phụ, không thể không biết lớn nhỏ được.” Nói xong liền muốn trở về phòng ngủ, quả nhiên Chu Nhiễm chạy tới kéo cô, “Đừng mà, em nhớ rõ nhớ rõ, chị cho em một cơ hội để theo đuổi chị đi.”

Ánh mắt đen ngòm của anh ta sáng lên, từ bên trong lộ ra khát khao và vui vẻ, giống như tất cả đều có tính toán trước, anh ta làm thế nào theo đuổi cô, làm cô cảm động, trải qua ít nhiều cố gắng làm tan do dự trong lòng cô và một bức tường khác nữa, sau cùng khẳng định là sẽ hạnh phúc và yêu nhau. Anh ta tưởng tượng sau khi yêu nhau mỗi một tác đều là hạnh phúc, tựa như chỉ cần cô gật đầu một cái, bọn họ có thể tay cầm tay bỏ qua tất cả chướng ngại vật đi đến già.

Nhưng những điều này đối với cô mà nói, tuyệt đối không nhất thiết phải đối mặt với một đoạn tai hại này. Trì Đông Chí nói thầm: Này, đứa nhỏ! Rất cuộc là em có biết mình đang gì hay không hả? Chị muốn tương mạo không có tương mạo muốn phẩm chất không có phẩm chất, muốn tiền đồ lại càng mơ mộng hảo huyền, chúng ta xét theo vai vế là cấp trên của em về tuổi tác là chị của em, nhà chúng ta tám đời bần nông chị lại còn từng ly hôn. Chúng ta cũng không hiểu rõ gốc gác cũng không thanh mai trúc mã, cho nên rất cuộc em nhìn trúng chị ở điểm nào, đối với em lại có tiền đồ gì cho em? Gia đình em có thể chấp nhận gia đình chị sao? Gia đình em có thể đồng ý chị sao? Những thứ này em đã từng suy nghĩ qua chưa?

Trì Đông Chí xác định tất cả những thứ này Chu Nhiễm đều chưa từng nghĩ tới, anh ta chỉ là đứa bé, đầu óc nóng lên muốn làm gì liền làm cái đó, thất bại phải mong là có thể rời đi bắt đầu làm lại từ đầu, nhưng hậu quả thất bại ai tới gánh chịu? Vẫn không thể là cô tới gánh vác, Chu Nhiễm anh ta còn chưa trưởng thành đến mức có thể gánh vác tất cả những thứ này.

Trì Đông Chí không chịu nổi trách nhiệm tất cả những thứ này, hơn nữa cô cũng không muốn, cô không thích Chu Nhiễm, cho nên không đáng để cô mạo hiểm. Đối với tình yêu cô tính toán chi li mọi thứ, Lương Hạ Mạt là trường hợp ngoại lệ.

“Đừng u mê nữa Chu Nhiễm, thu những tâm tư nhỏ này của em lại, chờ sau này tìm được người thích hợp thì hãy mang ra, chị không thể.”

“Vì cái gì mà chị không thể?”

“Chị không thích em.”

Cô không nói lời vô ích, trực tiếp cắt đứt trọng điểm, làm Chu Nhiễm một bụng muốn nói tất cả phải ép trở về, nói cái khác anh ta có thể phản bác, chỉ có điểm ấy, anh ta không phản bác được.

Bản thân Chu Nhiễm đấu tranh và quảng cáo cho bản thân, “Chị có thể thử xem, em rất tốt.”

“Mà chị không muốn thử, chị không muốn bồi dưỡng em thành một người đàn ông trưởng thành chút nào, không phải chị không có thời gian, lại càng chẳng phải là không có kiên nhẫn, là chị không có lý do gì để làm như vậy.”

Thấy trong mắt anh ta đốm lửa nhỏ dần tắt, Trì Đông Chí ngoại trừ xin lỗi vẫn là xin lỗi, nhưng dài dòng dây dưa thật sự không phải phong cách của cô.

Uống thuốc xong, ra mồ hôi, một đêm này Trì Đông Chí ngủ cực kỳ an ổn, ban đêm cảm giác có người lấy khăn lạnh đắp trên trán cô, cô biết là Chu Nhiễm, không cố ý tỉnh lại, lười rời giường, đối với anh ta cũng yên lòng. Sáng hôm sau trên bàn cơm bày ra một chén cháo hoa bốc hơi nóng, Trì Đông Chí vừa ra khỏi phòng ngủ liền nhìn thấy Chu Nhiễm nghiêng người dựa vào góc tường cạnh cửa, trước mặt còn che một tờ báo.

“Chu Nhiễm em che mặt để làm gì?”

“Chị không thấy em, em không có tới, không gây phiền phức cho người khác, chị đừng tức giận với em.” Nói xong chui ra cửa bước đi.

Trì Đông Chí đứng tại chỗ một lúc dở khóc dở cười.

Cháo nấu này, thật đúng là không phải khó ăn bình thường, ăn vào miệng giống như ăn bông vải, vốn là không có khẩu vị gì, ăn vào lại càng buồn nôn khó chịu. Nhìn thời gian gần tới giờ làm, rốt cuộc Trì Đông Chí có thể tìm được lý do quang minh chính đại hoang phí tâm ý của Chu Nhiễm, cầm túi xách đi làm, mới vừa đến dưới lầu liền nhận được điện thoại của Lương Hạ Mạt.

Cô không muốn nghe, nhưng không thể không nghe, sau đêm xảy ra chuyện miễn cưỡng có thể gọi là tình một đêm hôm đó, quan hệ giữa hai người như là có một tầng băng mỏng nhạt, dùng sức một chút liền phát nát, sau khi nát sẽ gần hay lại càng xa hơn, điều này khó mà nói được.

Mà bọn họ có thể cãi nhau, có thể tan vỡ, có thể sau khi gặp mặt trừng mắt lẫn nhau, nhưng khiến cho Vương Thục Hiền căng thẳng và tiếp theo là Tiết Bình khó xử liên tục cực kỳ không thể nào. Diễn đàn Lê Quý Đôn Đây là sau khi bọn họ ly hôn ở trước mặt hai vị lão nhân đã từng đảm bảo, không làm vợ chồng thì làm người thân, mặc dù bọn họ là người gánh vác thi hành luật pháp của đất nước, nhưng vì thể diện vẫn phải làm.

Truyện được Edit bởi Ngọc Hân và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Trì Đông Chí thở dài nghe điện thoại, “A lô?”

“Anh cái kia... Em bị bệnh à?”

“Không có bệnh, có chuyện gì thế?”

“Thế nào không có bệnh, vừa nghe giọng nói là nghe ra rồi, rốt cuộc làm làm sao vậy?”

Trì Đông Chí tức giận nói, “Không đắp mền (chăn).”

Lương Hạ Mạt suy nghĩ hồi lâu mới à một tiếng, “Đi bệnh viện chưa?”

Trì Đông Chí nhìn đồng hồ, “Anh có việc gì sao? Em bị muộn rồi.”

“Em quay đầu, anh ở ngay phía sau em.”

Trì Đông Chí quay lại, nhìn thấy bên đường một chiếc xe Jeep chuyên dụng, Lương Hạ Mạt kéo cửa kính xe xuống vẫy tay với cô, Trì Đông Chí chỉ có thể kiên trì đi qua.

“Sao anh lại tới đây?”

“Đến thăm em.” Lương Hạ Mạt nói, “Không phải không phải, là mẹ anh kêu anh thay mặt mẹ đến thăm em.”

Trì Đông Chí không lên tiếng, cô bất hiểu, đã lâu không thăm Vương Thục Hiền rồi.

“Lên xe, anh đưa em đi làm.”

“Buổi tối rảnh không? Anh đón em tan làm, mẹ anh kêu anh đón em về đón Tết ông Táo.”

Thì ra đã đến Tết ông Táo, Trì Đông Chí nhìn những cành cây trĩu nặng đầy tuyết ngoài cửa sổ, cúi đầu ngẫm đồng ý.

42. Chương 42

Đi được nửa đường, Lương Hạ Mạt dừng xe ven đường, cũng không để lại lời nào, nhảy xuống xe đi về phía phố đối diện. Trì Đông Chí muốn gọi anh, lại nghĩ tới người này làm chuyện gì cũng chưa bao giờ để ý tới cảm nhận của người khác, muốn đi muốn ở chưa bao giờ giải thích nguyên nhân rõ ràng. Đường như Lương Hạ Mạt nghe thấy giống như cô nói xấu mình, đi được vài bước lại bước ba bước hai nhảy quay trở về, gõ cửa kính xe ý bảo cô hạ cửa kính xuống, vội vàng giải thích, “Thì em thích ăn bánh quai chèo có nhân, ngay ở phố đối diện, trước kia vẫn luôn kêu anh mua cho em, có đôi khi mua còn không được, bây giờ mới sáng sớm nhất định là có, em chờ anh đi tới xếp hàng mua mấy chiếc cho em ăn sáng.”

Trì Đông Chí nhìn thoáng qua, nhú mày, “Làm sao mà biết được chỗ trong xá xinh vậy hả?”

“Vẫn luôn ở đây, em có lợi ngồi chờ ăn, lại chưa từng tới đây.”

Chỉ mười phút sau Lương Hạ Mạt mới trở về, trong túi giấy bốn năm chiếc bánh quai chèo nóng hổi, trời mùa đông anh vừa chà xát tay vừa lấy ra một chiếc đưa lên bên miệng Trì Đông Chí, “Nhanh ăn đi, lát nữa sẽ nguội mất.”

Trì Đông Chí cắn hai miếng, nhớ tới Lương Hạ Mạt thật tốt, trước kia chỉ cảm thấy anh sẽ không quan tâm tới người khác, diễn đàn Lê Quý Đôn lại càng không biết an ủi người, mua chút đồ ăn ngon về nhà liền ném cho cô, một câu để nghe cũng không thèm nói. Bây giờ nghĩ lại, đây có lẽ là phương thức của anh, còn nhớ những ngày đau khổ trước đây, ăn cá được xem như cải thiện cuộc sống, Lương Hạ Mạt luôn mang hai phần giáp bụng ăn ngon nhất gấp cho cô trước, còn mình gặm đầu cá, mua quần áo mới cũng vậy, anh không mua phần cho anh, mà anh nhường cho Vương Thục Hiện nhường cho Trì Đông Chí mua hai phần, nói bộ dạng cô lớn lên cách ăn mặc rất xấu, bộ dạng anh đẹp rồi thì không cần phải ăn diện nữa. Thật là có lòng, sau khi biểu hiện ra ngoài cũng chỉ còn lại một nửa, giống như bây giờ, mua bánh quai chèo cho cô ăn bữa sáng, nhưng ngay cả lời nói cũng không có.

Có lẽ đúng như anh nói, anh có thể nghĩ đến điều đã làm, chỉ là cũng chỉ có thể nghĩ như vậy mà thôi, không hơn được. Trì Đông Chí cảm thấy Lương Hạ Mạt không hiểu chuyện, thật ra cô chỉ cần anh có thể hiểu được những nỗ lực của cô, nhưng ngay từ đầu anh đã không biết cô nỗ lực ở chỗ nào, giống như, anh cũng không tự cảm nhận được anh cần phải hiểu sự nỗ lực của cô. Trì Đông Chí cảm thấy bản thân mình cũng không hiểu chuyện, so với Lương Hạ Mạt càng tồi tệ hơn, lúc đó chẳng phải cô cũng không hiểu được sự nỗ lực của Lương Hạ Mạt với mình đó sao! Lại còn thấy mình có bao nhiêu uất ức. Bọn họ kẻ tám lạng người nửa cân, người nào cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Nói có chút không lưu loát, có thể để ý như vậy đúng là có lý, nhưng cũng không phải là thứ gì tốt.

Cả ngày Trì Đông Chí có chút không yên lòng, buổi chiều Khuông Vĩ gọi điện thoại tới mới bình tĩnh lấy lại tinh thần. Đúng vậy, còn có chuyện chưa có kết quả này nữa chứ!

Thừa dịp thời gian ăn cơm trưa, cô hẹn Khuông Vĩ tới một nhà ăn nhỏ có vẻ yên tĩnh gần cục cảnh sát. Cô đúng là hơi có lỗi với Khuông Vĩ, ngược lại thì chính cô không có việc gì, nhưng người ta là gấp gáp tìm vợ, nhưng ‘chết tử tế không xong’ xem mắt lại xem tới chỗ vợ cũ của đồng đội, lãng phí thời gian không nói, về sau gặp lại Lương Hạ Mạt, thật sự là nghĩ không xấu hổ cũng không được.

Bất quá nếu Khuông Vĩ nghiêm túc yêu cầu gặp mặt nói rõ ràng, tất nhiên là không oán trách cô, không phải vậy thì trực tiếp trong điện thoại nói rõ được nhiều điều hơn.

Trì Đông Chí đợi một lát, diễn đàn Lê Quý Đôn còn chưa uống xong một ly trà, đã nhìn thấy ngoài cửa sổ lớn Khuông Vĩ đang đi vào, quần trang phẳng phiu, trái lại trên mặt mang theo nụ cười hiếm thấy.

“Gọi cơm chưa?”

“Gọi một phần ăn rồi, anh ăn gì?”

“Anh ăn gì à?” Khuông Vĩ tùy tiện lật thực đơn, lật vài cái liền xếp lại bỏ qua một bên, “Gọi một phần giống em đi.”

Sau khi Trì Đông Chí giúp anh gọi món xong, quay đầu lại nhìn anh nghiêm túc nói, “Thật xin lỗi.”

Khuông Vĩ sững sốt một hồi mới có chút hiểu ra, không khỏi cười khỏ, “Anh cho rằng người nên nói những lời này là anh, thật xin lỗi, anh không biết em có quan hệ với Lương Hạ Mạt, ngày đó về nhà Vệ Hồng Kỳ mới nói cho anh biết, cho nên... Anh không thể. Hồng Kỳ nó cũng là vì tốt cho anh và Hạ Mạt, không hi vọng bọn anh vì chuyện này mà có ngăn cách.”

“Không liên quan tới chuyện người khác, chuyện này trách em, em nên sớm nói mới phải.”

“Cái này làm sao có thể trách em, em cũng không biết anh quen Hạ Mạt.” Khuông Vĩ ngừng một lúc, nói, “Anh ở đại đội đặc chủng, một thời gian trước khi Lương Hạ Mạt xuất ngoại tranh tài chính là cùng đứng chung hàng ngũ với bọn anh, là anh tự mình chọn cậu ấy qua bên này, mấy tháng ở chung, anh thật lòng xem cậu ấy là bạn bè.”

Trì Đông Chí cắn ống hút không biết nói cái gì cho phải, cô cảm thấy thật có lỗi, Khuông Vĩ người ta là vô tội.

“Này, ban đầu cho rằng là tốt rồi, cuối cùng lại vẫn chàm mặt.” Khuông Vĩ hơi hơi dựa vào trên ghế than nhẹ, “Gặp được một người thích hợp thật sự không dễ dàng gì.”

Trì Đông Chí cười cười, “Em? Sao em không thấy mình là người thích hợp nhất nhỉ.”

“Đoán vậy, em rất được.” Khuông Vĩ bỗng nhiên dừng lại, chỉ ánh mắt nói, “Ánh mắt, ánh mắt rất sạch sẽ cực kỳ chuyên tâm, ánh mắt sạch sẽ lòng người cũng sẽ sạch khéo léo, người như vậy làm sao có thể là người xấu được chứ!?”

Trì Đông Chí không nhịn được sờ sờ mắt, “Cực kỳ chuyên tâm ư? Trái lại có không ít người nói em ngốc nghếch, mắt lớn vô thần.”

“Sẽ không nhìn lung tung xung quanh, điều đó thể hiện một người cố chấp, đối với mọi thứ hấp dẫn ở thế giới bên ngoài cũng không hiếu kỳ, chuyên tâm để ý tới cảm giác của người và sự vật, làm sao có thể gọi là ngốc nghếch chứ hả?! Thật ra trong lòng cái gì cũng hiểu rõ.”

Truyện được Edit bởi Ngọc Hân và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Trì Đông Chí nở nụ cười, “Anh khen em, thật ngại quá.”

“Anh không khen, vật chất không làm cho em cảm động được.” Khuông Vĩ suy nghĩ một chút, nói như nói đùa, “Nhất định sẽ là tấm gương tốt cho con cái.”

Về sau mãi cho đến khi ăn xong rồi đi, Khuông Vĩ không còn nói tới Lương Hạ Mạt một câu, Trì Đông Chí biết, đối với Khuông Vĩ mà nói, nguyên nhân dẫn đến bọn họ chỉ có thể chia tay không phải vì thái độ của Lương Hạ Mạt, lẽ quý đôn mà là vì cô với thân phận vợ trước của Lương Hạ Mạt, chỉ cần cô đã từng có quan hệ vợ chồng với Lương Hạ Mạt, mặc kệ bây giờ như thế nào, cho dù là hận một sống một chết, đây đối với Khuông Vĩ mà nói cũng không có gì khác nhau, anh chỉ là không thể tìm tới người vợ trước của đồng đội, còn như ân oán hai bên bọn họ, thì không nằm trong phạm vi lo lắng của Khuông Vĩ.

Trì Đông Chí vẫn cười tiễn Khuông Vĩ rời đi, mặc kệ sau này có cơ hội gặp mặt hay không, chỉ cần có Vệ Biên Cương ở đây, bọn họ vĩnh viễn đều là quan hệ người thân. Sau khi trở lại cục cảnh sát Trì Đông Chí cảm thấy mọi thứ đều rất thoải mái, không chấp nhận Khuông Vĩ, làm sao cô có thể xem như bình thường chấp nhận một người quen biết Lương Hạ Mạt để yêu đương chứ!? Cũng như, cô cũng không chấp nhận được, cho nên bây giờ thật sự rất thoải mái.

Buổi tối tan làm Lương Hạ Mạt đứng giờ đến đón cô, nửa đường kêu anh lái xe quay lại ký túc xá, ngày hôm qua Lý Trường Hà thưởng cho chân sau của con heo vẫn còn ném ở nhà không ai ăn, vừa lúc đưa cho Vương Thực Hiền, đủ để cho bà ăn một bữa.

Sau khi Lương Hạ Mạt đi vào đánh giá một vòng, phòng ở rất đơn sơ, ngay cả ống khói cũng không có, máy sưởi nửa sống nửa chết tản ra một chút khí nóng. Lương Hạ Mạt lấy tay thử độ ẩm, cau mày không nói lời nào.

“Ở đây quá lạnh lẽo.”

“Có tấm lót điện.” Trì Đông Chí mở hòm, lấy một ít tiền dự định mang qua cho Vương Thục Hiền mua áo lông. Đề lên nên xuất hiện những nếp gấp, phun chút nước lạnh là có thể thẳng ra được.

“Anh uống nước nhé?”

“Được.” Lương Hạ Mạt gật đầu, anh chỉ mong sao nán lại một lúc, ít khi có được ở chung yên bình như thế này.

Sau khi Trì Đông Chí rót nước cho anh cố gắng tìm chút việc nhà để làm, ngồi nhìn nhau chẳng nói gì thì không làm được, sẽ khiến cho quan hệ lúng túng hiện giờ của bọn họ càng có thêm nguy cơ. Cô đứng là một con đường đi tới người độc ác, yêu anh và rời khỏi anh đều kiên quyết không chừa lối thoát, hối hận cô cũng không có ý định ăn. Nhưng đoạn tuyệt cô càng không làm được, cùng lúc đó coi như lần lượt thay đổi quan hệ gia đình phức tạp, về phương diện khác, Lương Hạ Mạt trong lòng cô không phạm mười tội nặng nhất không thể tha thứ để dẫn tới tình trạng này.

Lương Hạ Mạt không biết vì sao đang ngồi liền lập tức xuống lầu, nguyên nhân là cô không cẩn thận làm vỡ chiếc ly đựng nước mang cho anh, còn muốn rót thêm ly nữa, thì tìm mãi không thấy chiếc ly nào cả. Lương Hạ Mạt vào phòng bếp tìm dụng cụ dọn dẹp, nhìn thấy trên ban công chính là cơm và đồ ăn thừa ngày hôm trước, bao phủ một lớp ni-lon bọc thức ăn, đông lại thành một khối băng, chắc là lúc chuẩn bị ăn thì làm nóng lên. Trong ánh mắt Lương Hạ Mạt đột nhiên nóng muốn chết, cũng không chào hỏi gì bỏ chạy xuống lầu, một mình ngồi trong xe nghĩ lại những chuyện đã qua một lúc lâu.

Anh không biết vì sao lại khiến cuộc sống thành ra như vậy, anh mang tất cả của mình đều giao cho Trì Đông Chí, sau khi Trì Đông Chí bỏ đi anh liền trống rỗng, anh trải qua không tốt, nhưng bởi vì muốn để cho Trì Đông Chí mãn nguyện, muốn một lần nữa được cô quay đầu, cho nên mới đồng ý ly hôn, nhưng mắt thấy sau khi ly hôn Trì Đông Chí lại càng không được tốt, anh liền không nhịn được, cảm thấy tất cả đều rất không đáng giá.

Tất cả làm ra vẻ bình tĩnh đều là biểu hiện giả dối, anh đã ngồi khóc, đứng khóc, cởi quần áo lăn lộn khóc, ôm đùi Trì Đông Chí quỳ xuống khóc, khóc cô hồi tâm chuyển ý, thái độ của anh đối với hôn nhân và tình yêu là có vấn đề, nhưng anh không phải là người không chịu thay đổi, toàn bộ đều có thể giải quyết. Nhưng nghĩ lại, anh không muốn thế, không nỡ để Trì Đông Chí bởi vì thương xót anh mà làm khó chính mình.

Lương Hạ Mạt nghĩ thầm, thật đúng là tự làm tự chịu, vì hai vợ chồng kia, ngược lại cặp vợ chồng bọn họ tan vỡ trước, chuyện xấu thật sự không thể làm, trái lại nếu làm kết quả là vì nhỏ mà mất lớn.

Mấy ngày hôm trước lúc ngủ không yên anh cũng từng nghĩ qua, có phải Trì Đông Chí vẫn còn đang canh cánh trong lòng chuyện anh và Thẩm Linh gần gũi với nhau hay không? Mặc dù nguyên nhân này không phải vì người Thẩm Linh kia, nhưng tất nhiên ngoại trừ ngoài mình ra, người ở bên ngoài bao gồm Trì Đông Chí nhìn thấy, anh đối với Thẩm Linh là quan tâm quá mức.

Lương Hạ Mạt nghĩ, vì nhỏ mất lớn, thật sự là vì nhỏ mất lớn, có phải trước kia anh thiếu căn cứ hay không, làm sao liền vui lòng bỏ đi nhiều tế bào não như vậy để giúp Thẩm Linh trói buộc Tô Nhượng chứ! Mang những tâm tư này đặt lên tình yêu trên người Trì Đông Chí, vậy bọn họ cho đến hôm nay bất kể như thế nào cũng không đi đến mức này. Nghĩ đối phó với kẻ địch bên ngoài rất tốt, lại không đối xử tốt với vợ bên trong, bỏ gần tìm xa, vì nhỏ mất lớn, nghĩ muốn quét sạch tất cả kẻ địch, nhưng kết quả lại quên, ngọn nguồn làm tất cả những thứ này đều là vì cô.

Lương Hạ Mạt hiểu được, bất kể bởi vì nguyên nhân gì, cư xử với phụ nữ bên ngoài ngoại trừ vợ, liền không thể nhìn thẳng, nói như vậy, dù cho anh cả đời sơ ý lơ là, cuối cùng Trì Đông Chí cũng sẽ không không cần anh nữa.

43. Chương 43

Khi Trì Đông Chí trở lại xe, Lương Hạ Mạt liền trực tiếp hỏi cô, có phải em vẫn còn đang để ý anh đã từng quá quan tâm tới Thẩm Linh không?

Trì Đông Chí uể oải vịn năm không thay đổi trên mặt xuất hiện một vết rạn, chút tâm tư của phụ nữ, không giấu diếm được, cô làm sao có thể không để ý chồng mình chưa từng làm cho mình mà lại làm cho người khác? Nhưng Trì Đông Chí đã mệt mỏi để đi uốn nắn cách làm của Lương Hạ Mạt, tất cả đều đã muộn.

“Không phải mọi thứ đều đã qua sao? Về sau cũng không cần nhắc lại nữa.”

“Không đề cập tới không được, đối với em, anh chưa bao giờ buông tay.”

“Thật lười nói với anh những thứ này, vậy anh cho rằng, em không cần phải để ý sao?” Đến tận bây giờ, cô vẫn để ý như cũ, chỉ là thật sự mệt mỏi rồi.

Lương Hạ Mạt muốn trong miệng cô phun ra càng nhiều oán trách, nghĩ mọi cách hi vọng nói chuyện lâu một chút, lq đồn “Anh không thanh minh, sai thì cũng đã sai rồi, Đông Tử, anh sai rồi. Đã từng cho rằng không thích cô ta, cho nên đối xử với cô ta như bạn bè, không lời kéo vấn đề có lỗi với em, nhưng mà bây giờ nghĩ lại không đúng....”

“Còn muốn nghĩ tới cái gì?”

“Đã từng rất chắc chắn chúng ta vĩnh viễn không xa nhau, cộng thêm không nghĩ phải cách xa Thẩm Linh, rất hợp tình đúng lý ở chung với cô ta, cho nên làm tổn thương em.”

“Đây là hiệu ứng dây chuyền, bởi vì anh xem thường tình yêu của em, biết em không muốn phải rời khỏi anh, cho nên mới dám đến gần Thẩm Linh như thế.”

“Không xem thường...” Lương Hạ Mạt ghen ngào, suy nghĩ một chút ra sức gật đầu, “Đúng, đây gọi là xem thường, mặc kệ trong lòng anh nghĩ như thế nào, làm như vậy quả thực nên gọi là xem thường.”

“Trong tình cảm em nỗ lực bị anh xem nhẹ, anh không muốn hiểu em, lại còn ở chung cùng người phụ nữ khác cũng không tệ, cho nên Hạ Mạt, khúc mắc của em không phải chỉ một chút.”

Lương Hạ Mạt trầm mặc.

“Thật ra Hạ Mạt, em đã từng suy nghĩ rất nhiều, anh đối với em cũng rất tốt, giống như anh nói, có gì tốt đều giành cho em trước tiên, nhưng chắc có lẽ em rất có lòng tham. Lương Hạ Mạt, những thứ anh đối tốt với em cũng giống em có gì tốt cũng đều giành cho anh, ngoại trừ lần đó ra, về những việc khác em làm cho anh nhiều hơn so với những gì anh đã làm cho em, còn thêm anh làm nhiều điều dẫn tới phần này chính là em không thể quên được ngọn nguồn mọi chuyện.”

Lương Hạ Mạt đếm trên đầu ngón tay mấy cái, Trì Đông Chí dè tay anh lại, “Được rồi đừng đếm nữa, nhiều lời vô ích, bây giờ đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa, để cho bản thân mình thoải mái chút đi.”

“Cho nên nói, em thật sự quyết định sẽ không cho anh cơ hội nào nữa hả?”

“Quả thật chưa từng nghĩ.”

Lương Hạ Mạt cảm thấy đầu óc oang một tiếng, có chút không biết làm sao, buồn bực kéo móc cài, muốn làm cho không khí dễ thở một chút, “Anh ra ngoài hít thở không khí.”

Lương Hạ Mạt xuống xe cởi áo khoác quân phục ra, vẫn còn cảm thấy cả người bị gò bó đến lợi hại, hút hai điếu thuốc lại rót mấy giọt nước mắt sau đó bình tĩnh quay lại, không nói gì thêm, khởi động xe rời đi.

Anh muốn, anh muốn tốt đẹp yêu cô. Hai chữ buông tay, chưa từng xuất hiện trong đầu.

Buổi tối Vương Thục Hiền bằm thịt chân sau con heo làm nhân gói sủi cảo, mùi vị tươi ngon, chỉ là ai cũng không có khẩu vị, trên bàn cơm ít lời đến đáng thương. Vương Thục Hiền không để ý ăn phải mùi tỏi sống dùng làm trang trí, nhai vang “Rộp” một tiếng, cay quá nước mắt tung tóe, Trì Đông Chí vội rót một chén nước đưa cho bà uống, Vương Thục Hiền không nhận được đầy ly nước vừa đưa qua, vẩy lên cánh tay Trì

Đông Chí, tự bà nâng cằm cũng không biết đang nhìn chỗ nào, nháy mắt một cái hai dòng nước mắt chảy ra.

Lương Hạ Mạt nhìn Trì Đông Chí đang lúng túng bên cạnh, lqđôn không khỏi bắt đầu trách móc mẹ anh, tái hôn với Trì Đông Chí, tất nhiên cũng không phải từ trong bụng bà bỏ ra, nhấn mặt cho Trì Đông Chí nhìn, vậy phải khiến trong lòng bà càng thêm khó chịu.

“Mẹ, cay quá thì uống nước, mẹ đã bao nhiêu tuổi rồi sao mà tính tình vẫn hung dữ như vậy hả.” Lương Hạ Mạt rút khăn giấy lau nước mắt cho Vương Thục Hiền.

“Mẹ không muốn uống, con đừng nói chuyện với mẹ.” Vương Thục Hiền hất tay Lương Hạ Mạt ra, “Tránh ra, mẹ thấy con càng thêm tức giận, bây giờ không có cách nào vượt qua con cái được, giả vờ phong độ giả vờ bình tĩnh, các con không phiền thì mẹ đi theo cũng mệt.”

Lương Hạ Mạt không còn cách nào tốt hơn thở một hơi ra mũi, nhẩn nhẩn hỏi, “Lại làm sao vậy? Sao mà đột nhiên lại mất hứng rồi.”

“Có chuyện gì đáng để mẹ vui vẻ đây? Hả? Ngược lại các con nói một chút nào.”

“Buổi tối mẹ lại mắng con, phát hỏa với Trì Đông Chí làm gì, cô ấy hiếm khi tới được một lần.”

“Ôi, bản thân mẹ nuôi lớn lại còn không được nói hả? Mẹ đây là nuôi không, các con mẹ đều nuôi không...”

Vương Thục Hiền hết chỉ Lương Hạ Mạt lại tới chỉ Trì Đông Chí, một đầu ngón tay chổng đâm trên trán cô. Lương Hạ Mạt đứng lên kéo tay Vương Thục Hiền về, bực bội tức giận, giọng điệu ngang như trâu, “Mẹ có giận thì trút lên con, đừng làm khó dễ cô ấy.”

Lửa nóng Vương Thục Hiền lập tức liền chui lên, “À? Mẹ làm khó? Được được, hôm nay thế nào mẹ cũng phải không thể không phát giận với con được, đã sớm muốn đánh con rồi...”

Vương Thục Hiền nhìn quanh nhìn quần đi vào phòng bếp, lúc trở ra trong tay cầm cái chày cán bột lớn bằng cổ tay dài tầm một mét. Chày cán bột là gỗ thật, hiện tại là đồ dùng gia đình ít người có, Vương Thục Hiền có thói quen ăn mì sợi, trong nhà còn thứ hiếm thấy này. Bà cầm cái chày cán bột mạnh mẽ như gió cuốn, Trì Đông Chí nhìn thấy liền sợ hãi, lần đầu tiên Vương Thục Hiền dùng chày cán bột đánh Lương Hạ Mạt chính là vào mười năm trước, lần đó Lương Hạ Mạt bò lên giường cô, anh lại còn chết cũng không hối cãi, về sau nên làm sao để chui vào phòng cô thì vẫn chui vào như thế, sau đó anh lại còn nói đùa cái này là gọi là động vào gia pháp rồi. Lần thứ hai là bây giờ. Trì Đông Chí sợ hãi đứng lên ngăn cản Vương Thục Hiền, “Mẹ, sao mẹ lại ra tay thật, anh ấy cũng đã lớn như vậy rồi.”

“Nói nữa ngay cả con mẹ cũng sẽ đánh đó.”

Vương Thục Hiền yếu ớt khoa chân múa tay về phía Trì Đông Chí một thoáng, người Lương Hạ Mạt cao lớn luồn đến ngăn cản Trì Đông Chí, gắt gao nắm chặt chày cán bột trong tay Vương Thục Hiền, ánh mắt trừng như kẻ trộm, “Mẹ mẹ muốn làm gì đây? Làm trên người con này?”

Còn chưa nói xong, liền cảm thấy bắp đùi phát đau, chày cán bột của Vương Thục Hiền đã rơi xuống, Lương Hạ Mạt vừa bảo vệ Trì Đông Chí vừa muốn giành lấy chày cán bột.

“Mẹ đánh lên người con, mẹ đánh lên người con, con nói đúng, hôm nay mẹ không thể không đánh con, để cho con làm xằng làm bậy, cho con không được sống tốt, vợ người ta thì tốt như vậy?” Lúc đầu Vương Thục Hiền the the quát mắng, rồi sau đó khóc mắng, trở đi trở lại mấy câu như thế, một thoáng sau đó chày cán bột rơi vào trên người Lương Hạ Mạt. Ngay từ đầu anh còn biết đỡ một chút tránh một chút, muốn giành lấy chày cán bột, nghe xong những lời này, nhìn thấy Trì Đông Chí đang chảy nước mắt trong lòng anh, liền bảo vệ cô an ổn che phủ cả người dưới thân mình, cơ thể từ từ cúi thấp xuống, để mặc cho Vương Thục Hiền đánh.

“Lúc trước khi kết hôn mẹ vợ con liền không yên tâm về con, cũng chính vì vậy, hai năm Đông Tử chưa từng gặp mặt mẹ ruột. Sau khi sảy thai, con ngay cả bóng dáng cũng không thấy, một tháng không về nhà được một lần, về nhà không biết đối xử tốt với vợ, ngược lại như ông lớn kêu người ta hầu hạ. Những thứ này đã đành, lúc trước khi kết hôn con đảm bảo với mẹ thế nào, con nào là đảm bảo đối tốt với Đông Tử, cùng nó

vượt lên trong cuộc sống, bây giờ mới vài năm, làm sao con có thể sinh ra tật ngoại tình với Đông Tử chứ hả? Con làm được một người chồng có trách nhiệm sao? Mẹ thật sự không nghĩ tới, không nghĩ tới...”

Lương Hạ Mạt không hé răng, mang người trong lòng gắt gao ôm chặt thêm vài phần. Trì Đông Chí từ trong khuỷu tay anh nhìn Vương Thục Hiền, ánh mắt bị bắt được, tới lượt cô rồi.

“Còn con nữa, nhìn cái gì, đừng cho là mẹ đánh nó là làm cho con nhìn, mẹ không cần phải thế, con cũng có cái sai.” Vương Thục Hiền coi như mang hết sức lực, cả người mềm nhũn xuống đất khóc thút thít, “Mẹ có được một đứa con trai giao cho con nuông chiều thành bộ dạng này, làm cho nó cảm thấy người khác đều không tốt, ngay cả một cơ hội bắt đầu lại lần nữa cũng không có, con cũng có trách nhiệm.”

Trì Đông Chí ngơ ngác nói không nên lời nào, dờ dẫm nhìn dưới đất, cảm giác cánh tay Lương Hạ Mạt đã căng lại càng căng, một giọt chất lỏng ấm áp rơi trên mặt cô, tiếp theo đó là một nụ hôn hung hăng in trên trán cô.

Cuối cùng Vương Thục Hiền cũng đuổi hai người họ đi, Trì Đông Chí vào nhà thuốc nhỏ bên đường mua thuốc mỡ, trở lại trong xe cưỡi áo Lương Hạ Mạt để bôi thuốc phía sau lưng cho anh.

Cô luôn cho rằng mình lòng gan dạ sắt, lqđôn cũng mang một chữ đạo đức tốt dùng trên người Lương Hạ Mạt, nhưng khi nhìn thấy từng đường ẩn ký lộ ra tơ máu màu hồng, đã từng ít nhiều năm trở thành thói quen không nhìn được lộ ra tất cả, thói quen đau lòng Lương Hạ Mạt của cô, cho dù chỉ là một chút tổn thương nhỏ.

Lương Hạ Mạt cảm giác đầu ngón tay cô dừng lại nơi nào đó một thời gian rất lâu, nghiêng qua nhìn, “Không có chuyện gì, không đau.”

Trì Đông Chí cắn môi bắt đầu tỉ mỉ giúp anh bôi thuốc, “Anh bị ngốc à, sao không tránh đi? Mẹ cũng sẽ không đánh em thật đâu.”

“Chịu vài cú đánh mà thôi, khi còn bé cũng không thường xuyên phải chịu đánh mà.” Khi còn nhỏ hề bị đánh là có Trì Đông Chí liều mạng mang anh che chở phía sau người, bây giờ trưởng thành, lần lượt cũng đến phiên anh che chở cho cô rồi. Lương Hạ Mạt còn muốn nói, thật ra anh rất thoải mái, trên người bị đánh, trong lòng rất thoải mái, nếu như có thể, anh hi vọng Trì Đông Chí cũng đánh cho anh một trận như vậy.

Lương Hạ Mạt đột nhiên ý thức được, Trì Đông Chí không phải mẹ ruột anh, mẹ tức giận độc ác đánh một trận trút giận quay đầu vẫn lo lắng mọi chuyện vì anh, vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ anh. Trì Đông Chí không phải mẹ ruột anh, mặc dù anh luôn đúng lý hợp tình thật lòng mình bao dung cô ngang bằng như hiểu thuận với mẹ, nhưng tất nhiên là không phải, Trì Đông Chí bị anh tổn thương, sẽ trở mặt quay lưng lại.

Bây giờ với đôi uyên ương nhỏ bé gặp nạn ở trong xe mỗi người nhớ lại tâm sự của mỗi người, Lương Hạ Mạt nghĩ thầm, mẹ nó hôm nay bỗng nhiên cây gậy đánh thật không đúng lúc, vô cùng cấp bách, có thể khiến cho Trì Đông Chí khó xử, anh không muốn Trì Đông Chí vì thương xót anh mà làm khó chính cô, anh muốn yêu cô cho tốt, xinh đẹp đường hoàng mang được cô quay về.

Trì Đông Chí nghĩ chính là, bữa này nếu đổi lại là cô bị đánh, trong lòng liền cũng không bị khó chịu như thế này. Cô bị coi thường, lúc cô và Lương Hạ Mạt không phân rõ phải trái, cô chẳng cảm thấy là không bình thường, sau khi rời khỏi dẫn tới suôn sẻ trôi chảy; Lương Hạ Mạt một khi bị thương, một khi uất ức, một khi phân rõ phải trái, cô liền cảm thấy anh đáng thương, liền đau lòng, không đành lòng đối mặt với anh nữa.

Lương Hạ Mạt thấy cô muốn nói lại thôi, sau khi ly hôn mấy ngày anh không có chuyện gì liền suy nghĩ, sẽ không dùng phương thức trước kia để đối phó với đoạn tình cảm này, không muốn dùng cách lên giường là xong để che giấu vấn đề quan trọng, nếu không thì lần trước cũng sẽ không hối hận thành như vậy, trình độ của Lương Hạ Mạt, nâng cao rồi.

44. Chương 44

Chuyện này cứ như thế trôi qua, lúc mừng năm mới Trì Đông Chí lại đi thăm Vương Thục Hiền một lần, không gặp Lương Hạ Mạt, Vương Thục Hiền không cởi mở, chỉ tiếc rên sất không thành thép, cũng không biết rốt cuộc là tức giận với ai, có lẽ càng giận bản thân mình hơn khi không dạy bảo được hai người kia.

Vệ Biên Cương đối với việc Trì Đông Chí và Khuông Vĩ không thể tiếp tục phát triển thêm mà cảm thấy tiếc nuối, lại lần nữa cảm thán Lương Hạ Mạt đúng là yêu tinh hại người. Ngược lại Tiết Bình như đã sớm dự đoán được ngày này, không còn lời chuyện giới thiệu đối tượng cho Trì Đông Chí xem mắt ra nữa, còn thêm không đồng ý Vệ Biên Cương nói ra. Trì Đông Chí cũng đã chết tâm tư tìm đối tượng, dù sao liền như vậy trôi qua, bản thân một mình mình có công việc, tiền lương cũng không thấp, không phụ thuộc, bất quá chỉ là cô đơn mà thôi, đổi lại suy nghĩ một chút, không phải Lương Hạ Mạt, ai cũng không thể tiến vào lòng cô được, cho dù có người theo, còn không phải vẫn cô đơn sao?

Mùa đông này, một mình Trì Đông Chí lẻ loi tiêu sái trôi qua, trong lòng ngoại trừ trống trải thì xem như yên ổn, cô nghĩ như vậy cũng được, cũng không cần vất óc suy tính lo nghĩ rốt cuộc là Lương Hạ Mạt có yêu cô không? Có yêu người khác không? Cũng không cần quan tâm giờ này người của anh đang ở đâu? Có phải thật sự ở trong đơn vị, hay là Thẩm Linh trở về, có phải anh lại đi gặp mặt Thẩm Linh rồi không?

Mà việc đời cũng thật là kỳ diệu như vậy, lqđonn trước ly hôn Lương Hạ Mạt chưa bao giờ báo cáo hành tung, sau ly hôn ba ngày hai bữa lại gọi điện thoại tới báo cáo bản thân mình gần đây đang làm gì, còn quan tâm tới ăn, mặc, đi, ở, giống như nếu không phải có công việc của mình, anh càng hi vọng dính bên người cô quan tâm như cù giã.

Trì Đông Chí cố gắng tránh gặp mặt anh, nhưng đều có chung bạn bè, hai người là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên đôi lúc rất bất đắc dĩ, ví dụ như Thẩm Linh thật sự về nước, lqđonn dường như đã quên mọi huyện không thoải mái lúc trước, vô cùng cao hứng thu xếp mọi người tụ tập. Sau khi nhận được điện thoại cô ta Trì Đông Chí cảm thấy rất đau răng, cô cho rằng bốn người bọn họ nên phải cả đời không qua lại với nhau mới đúng, nhưng Thẩm Linh lại không cho rằng như vậy.

Truyện được Edit bởi Ngọc Hân và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Ngọn nguồn là cô ta và Tô Nhượng ly hôn, Thẩm Linh yêu cầu, cô ta cảm thấy không đáng giá, trước kia trong tim Tô Nhượng chỉ có Trì Đông Chí, bây giờ trong tim Tô Nhượng chỉ có đứa bé, Thẩm Linh nói muốn tập đối xử với Tô Nhượng cho tốt, học cách làm người vợ tốt, nhưng cô ta không học được cách thay đổi bản tính của mình. Lúc trước Tô Nhượng muốn ly hôn, tất cả nhờ vào Trì Đông Chí chỉ bảo một chút cô ta mới cảm thấy chính mình cũng có chỗ không đúng, nhưng tiếp tục sinh sống, sau khi cố gắng thay đổi mới phát hiện, Trì Đông Chí nói đều rất đúng, nhưng mà không có ý nghĩa, Tô Nhượng cũng chẳng phải không gì không làm được như trong lòng cô, chăm sóc em bé từ cái tã đến núm vú cao su đều tự mình làm, ngay cả sinh nhật cô và ngày kỷ niệm kết hôn cũng đều không nhớ được, tất cả đều đặt trên người đứa bé. Cô sẵn lòng học cách sống trong xã hội, thoát khỏi tòa thành mơ mộng của mình, nhưng những thứ trên là giới hạn cuối cùng của cô ta.

Cô ta vẫn còn yêu Tô Nhượng, yêu cái người đã từng lóng lánh trong sáng, giống như không ăn khói lửa nhân gian Tô Nhượng, nhưng sau khi trải qua một trận sóng gió cô ta cũng trưởng thành, hiểu rõ, lúc trước cô ta yêu Tô Nhượng thủy chung không giống cô ta, bây giờ việc này của cô ta thuộc loại Tô Nhượng không thích hợp với cô ta, đời người ngắn ngủi, không nhất thiết phải làm khó chính mình, cô ta cố chấp mang những thứ tốt đẹp của Tô Nhượng giữ lại trong lòng, sau đó tìm kiếm một đoạn tình yêu lãng mạn cũng cố để Tô Nhượng ở trong lòng cô ta vẫn tốt đẹp.

Trong khi Trì Đông Chí nghỉ ngơi ở cục cảnh sát tiếp đón Thẩm Linh, sau khi nghe cô ta nói xong một hơi, vô lực vô chân mày, “Ồi má ơi.” Trì Đông Chí cảm thấy từ nhỏ Thẩm Linh là một cô gái tốt, nhưng cho tới bây giờ đều không đáng tin, Thẩm Linh thích hợp để yêu, nhưng tuyệt đối không thích hợp với hôn nhân.

“Không phải chỉ là một ngày sinh nhật và một ngày kỷ niệm thôi sao, qua rồi có ích gì nữa chứ?”

“Vấn đề không phải là bề ngoài của ngày sinh nhật và kỷ niệm kết hôn đơn giản như vậy, cậu lúc trước cũng không phải bởi vì Lương Hạ Mạt quên cậu đã chuẩn bị sinh nhật cho anh ấy mà nổi giận đó thôi, sao cậu

lại còn nói mình? Cậu đơn giản chỉ vì Hạ Mạt đã quên mà giận anh ấy sao? Bản chất thật ra là, trái tim bọn họ không ở trên người chúng ta cho nên mới quên.”

“Vây cũng không giống, bây giờ tâm tư Tô Nhược đều đặt trên người đứa bé, chăm sóc trẻ nhỏ cực kỳ vất vả, sao cậu lại đi ghen với đứa bé, đứa bé là cậu sinh ra, anh ấy yêu cậu hay là yêu con cậu có gì khác biệt đâu?”

“Khác biệt lớn, mình vui lòng cố gắng chiều theo anh ấy, nhưng anh ấy một chút cũng không muốn cố gắng chiều ý mình một tẹo nào.”

Trì Đông Chí vẫn muốn nói gì đó, nhưng sau khi cân nhắc hồi lâu quyết định ngậm miệng, cô coi đôi này như lũ lụt thú dữ, có thể tránh xa thì cứ tránh xa, lòng tốt gấp ý kiến hồng cũng không thể nói ra. Nhưng mà cô cảm thấy, vấn đề của bọn họ chủ yếu vẫn là Thẩm Linh, nếu mình cũng có đứa bé, Lương Hạ Mạt một lòng bỏ nhà trên người đứa bé, cô nhất định phải hiểu và cảm ơn, nhất định sẽ không vì vậy mà giận anh.

Điểm xuất phát không giống nhau, nguyện vọng cũng không giống nhau. Trì Đông Chí chỉ cần Lương Hạ Mạt hiểu rõ nỗ lực của cô, cũng toàn tâm toàn ý trong lòng chỉ có cô, cô sẽ tận tâm tận lực giành cho anh còn bản thân mình tìm kiếm hạnh phúc. Mà Thẩm Linh không giống vậy, Thẩm Linh ngoại trừ muốn vài thứ kia, còn cần Tô Nhược làm cho cô ta vui vẻ và hạnh phúc, khiến cho cô ta thỏa mãn.

Trì Đông Chí không thể đi phê bình bất cứ người nào, càng không thể đi thẳng thắn nói lúc trước Tô Nhược mang Thẩm Linh xuất ngoại là cô cầu xin, chính cô đã hối hận tuổi mười tám ngây thơ, làm sao có thể khiến cho Thẩm Linh càng thất vọng về Tô Nhược?

Thẩm Linh thấy vẻ mặt cô xoắn xuýt, nhìn lúc lâu, cười ra tiếng, “Đông Tử, cậu muốn nói gì thì cứ việc nói thẳng ra.”

Trì Đông Chí khẽ trừng mắt liền muốn phát hỏa, “Hai người các cậu ồn ào gà bay chó sủa liên quan gì đến mình, mình có thể nói cái gì đây.”

Thẩm Linh tạm dừng một lúc, nói, “Lúc trước xuất ngoại là bản thân mình quyết định muốn đi, lẽ quý Đôn anh ấy không dẫn mình mình cũng có thể đi tìm anh ấy, kết hôn cũng là mình nói ra, mặc dù kết cục không như ý, nhưng mà, tìm được một người yêu mình rất dễ, tìm người mình yêu mới khó, không cần phải thiên trường địa cửu, chỉ cần để ý mình đã từng có được mà thôi, mình đã từng có, mình phải cảm ơn Lương Hạ Mạt.”

Trì Đông Chí cười như không cười nhìn cô ta, “Mình không hiểu lý lẽ của cậu, sao cậu càng sống lại càng ngây thơ thế hả?”

“Không hiểu cũng được, ai giống như cậu sống máy móc không thú vị như vậy, nhận thức đúng một con đường đi cũng không lệch, đừng phải tưởng là lấy đầu đụng, cậu sống không có ý nghĩa.”

Trì Đông Chí cảm thấy cô ta nói đúng, nhưng vẫn cười nhạt một tiếng, thể hiện chết cũng không hối cải.

“Bây giờ trong lòng Tô Nhược chỉ có đứa bé, không có bất kỳ tâm tư nào giành cho người khác.” Thẩm Linh thành thực kệp một điều thuốc rồi châm, lqđôn “Mình không thích trẻ con, một chút cũng không thích, nhưng mà không nhìn thấy lại nhớ.”

Truyện được Edit bởi Ngọc Hân và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Trì Đông Chí nửa sống nửa chết hạ mí mắt, quyết định lời hay cũng không thèm nói.

Rốt cuộc Thẩm Linh cũng ly hôn, đổi lại là trước kia, cho dù Lương Hạ Mạt vì vậy mà cao hứng hay là mất hứng, dù sao cũng phải bắt đầu quãng tới cùng, bây giờ không cần phải thế, rốt cuộc anh cũng thoát khỏi làm bầy quay về mục tiêu đúng đắn, phút lờ điện thoại của Thẩm Linh gọi tới. Thẩm Linh từ cục cảnh sát đi ra, giẫm giày cao gót bầy phân xuống, đập mảnh vụn trên mặt đường nghe cái “Rắc,” giận dễ sợ, suy nghĩ một chút, lấy điện thoại công cộng gọi lại cho Lương Hạ Mạt.

Vì điện thoại công cộng gần sát cục cảnh sát, Lương Hạ Mạt nhận ra dây số, lần này máy được kết nối, “Đông Tử?”

“Là em.” Thẩm Linh cười hì hì trả lời, “Làm sao thế? Lợi dụng em xong liền trở mặt rồi hả? Em nói này chúng ta tốt xấu gì cũng coi như lớn lên từ nhỏ kiêm bạn học, anh đến mức như vậy sao?”

“Đừng nói chuyện vớ vẩn, em tìm Đông Tử rồi hả? Cô ấy không phải đang sau lưng em đấy chứ?”

“Không có, cô ấy là người chết sao có thể đưa em ra cửa?” Thẩm Linh giả ngốc xong, lấy lại tinh thần, “Xem dáng vẻ anh sợ kìa.”

Lương Hạ Mạt yên tâm, “Em nói em không có việc gì sao lại ly hôn?”

Thẩm Linh suy nghĩ một chút, cố ý trêu anh, “Muốn cho hai người họ một cơ hội.”

Mấy đầu ngón tay Lương Hạ Mạt hung hăng nắm điện thoại, Thẩm Linh cười ha ha, “Chọc anh vui thôi, Đông Tử không chấp nhận tình cảm của Tô Nhược, bây giờ trong lòng Tô Nhược chỉ có đứa bé, anh yên tâm đi, hai người bọn họ sống chết cũng không ở chung một chỗ, không bằng hai chúng ta chấp vá với nhau đi.”

“Ai muốn em.”

Thẩm Linh bĩu môi, “Anh muốn em em cũng không cần anh, dáng vẻ anh đầu gấu như vậy, ngoại trừ cô ngốc Trì Đông Chí thì ai xem trọng anh?”

“Cô ấy có thể thấy tốt là được, người khác anh cũng không cần.”

Thẩm Linh nói, “Ra ngoài tụ tập đi, an ủi Tiểu Linh em chịu tổn thương.”

Lương Hạ Mạt không đồng ý, “Ly hôn là em muốn, sao em lại chịu tổn thương chứ?”

Truyện được Edit bởi Ngọc Hân và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

“Vậy hai người bọn anh ly hôn cũng là Đông Tử đề nghị, nhưng khẳng định cô ấy chịu đau thương hơn cả anh, đều là một chuyện, không chiếm được cũng chỉ có thể buông tay.”

Lương Hạ Mạt im lặng một hồi, nhỏ giọng nói, “Không giống nhau, anh sẽ không buông tay Đông Tử.”

“Tô Nhược cũng nói khi nào em muốn cũng có thể trở về.”

Lương Hạ Mạt suy nghĩ một lát, cũng nghĩ không ra cái gì, chỉ có thể hung hăng mắng một tiếng, “Bọn em liền làm đi.”

“Rốt cuộc anh có đi tụ tập với bọn em không? Em hẹn Tần Thanh, Đông Tử cũng nói có thời gian, em đã nói với cô ấy có hẹn anh, đi hay không tự mình quyết định.”

Lương Hạ Mạt do dự, anh đã lâu lắm rồi không gặp Trì Đông Chí, nhớ quá. Nhưng mà, lqđôn Trì Đông Chí có thể vì trong buổi tụ hội anh và Thẩm Linh gặp mặt mà tức giận không? Cuối cùng Lương Hạ Mạt vẫn quyết định sẽ đi, không vì cái gì khác, Thẩm Linh đã nói muốn hẹn anh, nếu tụ hội mà không đi, vậy Trì Đông Chí lại nghĩ vớ vẩn anh âm thầm đơn độc gặp mặt Thẩm Linh, cho nên, nhất định phải đi.

45. Chương 45

Nhưng mà Trì Đông Chí cũng không đến như đã hẹn, ngày gặp mặt đó, trong đội nhận được tin báo án. Cầm vũ khí xông vào nhà cướp giật, người bị hại giả vờ chết tránh được một kiếp nạn, sau khi tên côn đồ rời đi thì lập tức báo án, còn chỉ ra lúc vật lộn với tên côn đồ trên người dính vết sơn.

Lý Trường Hà dẫn một đội tới hiện trường, trong video giám sát ghi hình lại của tiểu khu tra ra được tuyến đường tên côn đồ chạy trốn và biển số xe, không tới hai giờ bắt đầu bao vây chặn ở phía sau ngọn núi nhỏ vùng ngoại thành.

Trì Đông Chí thấy tay Chu Nhiễm cầm khẩu súng run rẩy, khẩu súng sau khi lắp đạn nặng không tới năm cân (cân TQ 1 cân = 0,5kg), nguyên nhân Chu Nhiễm run rẩy là do sợ hãi. Trì Đông Chí có chút không đành lòng, lấy tay ấn trên mu bàn tay anh ta, ánh mắt kiên định, giọng điệu kiên quyết, “Nếu để cho em ở lại trong xe, em bằng lòng không?”

Chu Nhiễm vô cùng kiên định lắc đầu.

Trì Đông Chí nói, “Hôm nay Cốc Tử không ở đây, nhưng mà nếu cô ấy có ở đây, cho dù cô ấy là con gái, chị cũng sẽ không cho các em luôn trốn sau lưng. Em sợ chết sao?”

Chu Nhiễm gật đầu, có chút ngượng ngùng, “Sợ.”

“Sợ là được rồi.” Trì Đông Chí đỡ cánh tay anh ra, chỉnh cho tầm mắt anh ta và khẩu súng thẳng một đường thẳng, “Bởi vì sợ chết, cho nên em không thể run rẩy, không thể căng thẳng, em buông lỏng tay có khả năng là buông sinh mệnh chính bản thân mình. Ở trong trường cánh sát chúng ta học được kiến thức không chỉ dùng để phá án, em phải chuẩn bị đường lối tốt nhất.”

Chu Nhiễm nâng súng, trong lòng nhớ lại lời Trì Đông Chí. Anh ta nghĩ, Trì Đông Chí đúng là đáng giá để anh ta yêu, bình tĩnh, cố chấp, mạnh mẽ, lý trí nhất làm cho phe cánh bản thân bọn họ thêm vững vàng. Nhưng trong tình cảm cô không lý trí, chung quy đối với chồng mình chuyên tâm che chở, lê quý đôn nấp ở phía sau, nhưng chính vì không lý trí, mới lộ vẻ tinh tế động lòng người như vậy, mặc dù điều này không thuộc về anh ta, nhưng anh ta vẫn yêu, yêu Trì Đông Chí có tình nghĩa.

Đột nhiên toàn thân Chu Nhiễm tràn đầy sức mạnh, hành động việc làm của Trì Đông Chí nói với anh, yêu một người là muốn dùng hết sức mạnh bảo vệ cô phía sau người, ý niệm là sai, tình cảm là đúng.

Quá trình như thế nào Chu Nhiễm cũng không nhớ rõ, anh ta chỉ biết mình nổ súng, sau đó lại có tiếng súng vang lên sát lỗ tai anh ta, khoảng cách đặc biệt rất gần, kết quả là, tên côn đồ một phát bị đánh gục một phát bị bắn chết, mà anh ta, tạm thời giống như mất đi khả năng nghe.

Anh ta ở trong bệnh viện gặp lại Trì Đông Chí, lúc ấy cô ngồi trên ghế dài ở hành lang chờ anh ta, trong tay cầm một điều thuốc, vẻ mặt có chút lo lắng. Chu Nhiễm đi tới bên người cô ngồi xuống, cười xấu hổ, thuận tay đoạt lấy điều thuốc trong tay cô, tự mình hít một hơi, âm thầm vui vẻ.

Trì Đông Chí giật mình nhìn anh ta một lúc, lắc đầu bật cười, giúp anh ta châm một điều thuốc nữa, “Lỗ tai em không có chuyện gì chứ?”

Chu Nhiễm ngoáy ngoáy lỗ tai, cảm thấy bên trong vang lên ong ong, cảm thấy có chút buồn phiền, “Chị nói gì em không nghe rõ?”

Trì Đông Chí tiến lên gần bên tai anh ta lớn tiếng hỏi lại một câu.

“À..., em không sao.” Chu Nhiễm trả lời giọng nói cũng vô cùng vang dội, “Phát súng kia là chị bắn à?”

“Phát súng nào?”

“Phát súng ở chỗ này nè.” Chu Nhiễm chỉ chỉ trán, ý là chỉ đánh gục được tên côn đồ. Sau đó nở nụ cười, “Lại còn rất chuẩn nữa chứ.”

Trì Đông Chí nhìn anh một cái, muốn nói lại thôi, nhìn tiếp anh ta vài lần nữa, vẫn cứ không mở miệng.

“Làm sao vậy? Không phải chị bắn à?”

Trì Đông Chí lắc đầu, cẩn thận chỉ chỉ anh ta, “Em bắn.”

Ngón tay kẹp điều thuốc của Chu Nhiễm ngưng đọng, cảm giác không thể tin được, nghĩ lại mà sợ anh ta vẫn không nghĩ tới, chỉ cảm thấy phát súng này không phải anh ta bắn, anh ta còn chưa xuất sắc đến mức này. Nhưng mà trong lòng ‘dời sông lấp bể’ khó chịu muốn chết, bản lĩnh của anh ta trong chớp mắt một mạng người biến mất ngay dưới tay anh ta.

“Chu Nhiễm.” Trì Đông Chí kéo lỗ tai anh ta, nói bên tai, “Đều sẽ có lần đầu tiên, em đừng sợ.”

Chu Nhiễm quay đầu nhìn cô, “Chị thì sao? Lần đầu tiên lúc đó chị sợ không?”

Trì Đông Chí lắc đầu, “Chị chưa từng trải qua, không cần phải trải qua chuẩn bị tâm lý đã sớm làm được rồi.”

Chu Nhiễm thở phào nhẹ nhõm một hơi, lq đôn loại cảm giác không dễ chịu này, anh ta không dám tưởng tượng Trì Đông Chí là một người con gái mà nói sẽ phải làm thế nào bản khoăn tính toán thời điểm quan trọng như vậy.

Đương nhiên Chu Nhiễm cũng trôi qua không tốt, gần đây ban đêm thường mơ thấy ác mộng, nội dung trống rỗng, sau khi giật mình tỉnh dậy thậm chí cảm thấy may mắn, tất cả quá trình không thấy hưng phấn một mảy, nếu không có nội dung thực tế có khả năng anh ta mơ thấy, nhưng mà có đầy đủ con người.

Sau khi Chu Nhiễm tỉnh lại thì không ngủ được, vừa nhìn thời gian mới mười giờ tối, nghĩ Trì Đông Chí chưa chắc sẽ ngủ sớm như vậy, cầm thuốc gõ cửa phòng cô.

Quả nhiên Trì Đông Chí chưa ngủ, hình như vừa mới tắm rửa, vừa lau tóc vừa mở cửa cho anh ta, “Sao em lại tới đây hả?”

Chu Nhiễm lắc lắc túi thuốc trong tay, cười ảm áp lương thiện không có ác ý, “Muốn nhờ chị giúp việc bôi thuốc.”

“Vào đi.” Trì Đông Chí nhường anh ta tiến vào, còn mình ngồi trên ghế sofa vỗ vỗ vị trí bên cạnh, “Qua đây nằm xuống.”

Sau đó như là nhớ tới cái gì, lại vào phòng ngủ mặc áo trong, trở ra đặt đầu anh ta lên trên đùi mình, cho dễ bôi thuốc. Mấy giọt chất lỏng chảy vào trong lỗ tai Chu Nhiễm, Trì Đông Chí nhìn thấy viên tai anh ta đỏ trong suốt, có chút không rõ nguyên nhân.

Chu Nhiễm hồi hận, cắn răng chịu đựng, toàn thân trên dưới của anh ta chỗ chỗ cảm thấy chính là lỗ tai, cảm xúc xấu hổ tức giận xúc động tất cả đều từ lỗ tai là nhìn ra được, bị Trì Đông Chí kéo kéo xoa xoa như vậy, tế bào hưng phấn trong phút chốc từ lỗ tai bắt đầu lan khắp mọi nơi trên cơ thể. Anh ta từ góc dưới mở mắt thoáng nhìn lên Trì Đông Chí, bộ dạng khuôn mặt cô rất đẹp, làn da cũng tốt, nhưng có thể là do vẻ mặt uể oải quanh năm, nhìn không có hương vị phụ nữ. Nhưng khoảng cách gần như vậy lại rất có hương vị phụ nữ, rất cẩn thận, lông mi, lông mày, khuôn mặt, độ cong khóe môi còn có vành tai đều rất xinh đẹp, người soi mới tới đâu cũng không tìm ra tật xấu nào.

Chu Nhiễm can đảm mở mắt bắt đầu nhìn cô, phải nói xinh đẹp nhất vẫn thuộc về mũi và đôi mắt, cái mũi rất thẳng, chóp mũi xinh đẹp có một nốt ruồi nhỏ màu đen, đôi mắt rất lớn, có thể là do vừa tắm xong, giống như sương mù mưa lất phất, miệng cũng rất đẹp, miệng...

“Em nhìn cái gì vậy hả?” Trì Đông Chí đẩy Chu Nhiễm một cái, mắt thấy đầu anh ta dựa vào càng gần, lập tức tắt cả muốn vùi trong ngực cô luôn rồi.

“À..., không có gì.” Chu Nhiễm cũng đỏ mặt, lui đầu ra sau, nhắm mắt lại chuyển tâm nhớ kỹ hương vị trên người cô. Không phải nhàn nhạt mùi sữa phổ biến ở trên người con gái, mà là so với hương sữa càng có hương vị mát lạnh cổ xanh hơn, không biết là mùi sữa tắm hay mùi thơm của cơ thể cô, dù sao cũng rất dễ chịu.

Buổi tối hôm đó, Chu Nhiễm nhớ kỹ hương vị Trì Đông Chí, trong đó sức hấp dẫn đan xen giữa ngây ngô và thành thực, khắp nơi đều có thể tìm ra nhưng lại độc nhất vô nhị (có một không hai). Khi cảm thấy bị mùi vị một người nhanh chóng chiếm giữ cơ thể, nó sẽ để lại kỷ tích như thế nào nhỉ?

Chu Nhiễm không biết, anh ta chỉ biết là lúc rời khỏi người cô vô cùng đáng tiếc, chưa ngây ngốc đủ, ngồi trên ghế sofa không đề cập tới chuyện khuya rồi phải về nhà. Vừa rồi anh ta ngủ quá nhiều, lại vô cùng lưu luyến Trì Đông Chí ngọt ngào như vậy, ngồi chỗ này không muốn đi.

Anh ta không đề cập tới phải về, Trì Đông Chí cũng không đuổi anh ta đi, sau khi sự kiện kia xảy ra Trì Đông Chí cẩn thận che chở anh ta, lẽ quý đôn chỉ sợ trong tâm lý anh ta có bóng ma, loại chuyện này nói thì đơn giản, nhưng làm thật sự rất khó, tất nhiên mỗi người đều có ‘Thất tình lục dục’ (thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ái, cụ, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người), có yêu mến thì có sợ

hải, Chu Nhiễm tuổi còn trẻ, không thể để cho anh ta mang theo bóng ma, dẫn tới cuối cùng sẽ chán ngành nghề này.

Hai người ngồi nhìn nhau chẳng nói gì một hồi, Trì Đông Chí nghe một cuộc điện thoại, là Lương Hạ Mạt gọi tới, bắt đầu tính toán cô lẽ hẹn cuộc gặp mặt, anh nhin không ít ngày, bây giờ gọi tới cũng không có gì đáng trách.

Bởi vì có Chu Nhiễm ở đây, Trì Đông Chí tìm được lý do quanh minh chính đại nói vài câu qua quýt với Lương Hạ Mạt rồi cúp điện thoại. Quay đầu hỏi Chu Nhiễm, “Em không mệt à?” Nói xong tự mình ngáp một cái.

Chu Nhiễm cười, “Không mệt, sư phụ, nói cho em một ít kiến thức sau những việc chị làm đi.”

“Kiến thức gì nào?”

“Thì là chuyện một số thành tích cực kỳ oai phong.”

Trì Đông Chí im lặng một hồi lâu, vẻ mặt có chút nghiêm túc, “Cũng chẳng có chuyện gì oai phong cả, trong lòng em chuyện oai phong, chẳng qua thể hiện cho sự không yên ổn. Xã hội chúng ta nhìn rất thái bình, nhưng mà phía sau rất không ổn định, quốc gia lớn khó quản lý, chênh lệch giàu nghèo rất lớn, những nhân tố không ổn định này đều không có tư cách khoe ra.

Chu Nhiễm sững sốt, thật lòng rất xấu hổ, giác ngộ của anh ta cho tới bây giờ đều không cao bằng Trì Đông Chí.

Chu Nhiễm suy nghĩ một chút nói, “Chúng ta không thể đánh giá đúng sai, cho nên tuân theo ngành nghề này, giữ gìn tốt phần công việc này, chính là đủ khả năng cao quý, đúng không?”

Trì Đông Chí không gật đầu mà cũng chẳng lắc đầu, đề tài này dính dáng quá sâu, cô nói không tốt.

“Em sợ quá.” Chu Nhiễm nhìn cô, ánh mắt đen nhánh có hồn. “Em cần ấm áp, em sẽ học chống lại sự sợ hãi.”

Trì Đông Chí thấy khi nói những lời này đầu ngón tay anh ta khe khẽ run rẩy, không biết vì sao muốn xem anh ta giống như đứa bé ôm một cái, cô cũng làm như vậy thật, sờ sờ đầu Chu Nhiễm, ôm trong ngực mình, một cái ôm cực kỳ bình thản.

Chu Nhiễm giật giật, cô nói em đừng nhúc nhích, thì anh ta thật sự không động đây, gần ngơ hửng thụ giây phút yêu thương của cô. Trì Đông Chí nghĩ, đây là một đứa bé ngoan có hiểu biết.

Chu Nhiễm dường như cực kỳ vui vẻ, không nhìn thấy mặt anh ta nhưng có thể cảm giác được khóe miệng anh ta nhếch thành độ cong, trái tim gần như có thể nhảy ra khỏi lồng ngực, “Sư phụ, cho em một cơ hội đi, em thật sự rất muốn yêu thương chị một lần. Sư phụ, chị không cần trả lời em, em không muốn dùng phương thức làm chị cảm động để giành được chị, em thấy chị nhìn em là có thể, nhìn em cố gắng, thử thách em, khẳng định sự tồn tại của em là cần thiết, đáng giá để chị ra một quyết định nào đấy.”

Trì Đông Chí ngẩn người, lại nghĩ, lqđôn chị là người hồng bét như vậy, một cái ôm, một cái nhìn chăm chú mà thôi, vậy mà cũng có thể khiến cho em thỏa mãn thành dạng này, rốt cuộc là trong tình cảm của em kinh nghiệm quá ít, hay là thật sự đối với tâm ý của chị chân thành như vậy.

Trì Đông Chí mở miệng.

46. Chương 46

Với chuyện ngày đó sau cùng là im lặng, hai tuần sau thì Trì Đông Chí hối hận. Cô cảm thấy tất cả mọi người nói cô là người chỉ đi một đường thẳng, đường bên cạnh cũng không thèm nhìn. Quả thực bây giờ Chu Nhiễm theo ý cô chính là trước mắt anh ta chỉ có một con đường, gặp được sông khi đang tắm, chạm phải bức tường chướng ngại vật khi thi đấu. Anh ta nói làm cho cô thấy anh ta cố gắng, thật sự mỗi ngày

có thể làm cho cô nhìn thấy, ở ngay dưới mắt. Anh ta nói để cho cô thử thách, thì mới tìm móc gan của mình đặt trước mặt cô, để cho cô bất cứ lúc nào cũng có thể kiểm tra được.

Gần đây Trì Đông Chí thường soi gương kiểm tra mình, rốt cuộc cũng không tìm thấy chỗ thịt nào đáng yêu hơn người, thể tấn công của Chu Nhiễm mãnh liệt lại cẩn thận, lê quý Đôn dịch lui ta tiến vào dịch tiến vào ta lui, thái độ Trì Đông Chí mềm mại một chút thì anh ta hếch mũi lên mặt tiến lên từng bước, thái độ Trì Đông Chí hơi có chút không kiên nhẫn, thì anh ta giả vờ đáng thương lui vào góc tường vẽ vòng tròn, tuyệt đối không gây phiền phức cho người khác, anh ta xem Trì Đông Chí như mục tiêu bên quân địch mà cư xử.

Thật sự là không hiểu nổi rốt cuộc là đứa nhỏ này muốn làm gì.

Truyện được Edit bởi Ngọc Hân và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

Bây giờ đối với cô ngay cả thanh mai trúc mã, hao hết tâm tư sức lực lấy làm chồng mà cũng có thể mất đi, với cô cho tới bây giờ chưa từng hưởng thụ qua bị theo đuổi thế này, người có kinh nghiệm yêu đương, bị một người khí thế ngất trời như vậy theo đuổi, thật sự là chuyện rất thần kỳ. Nhưng cô lại cảm thấy như gặp phải tường chắn, ngày hôm sau sáng sớm Chu Nhiễm đã gõ cửa phòng cô, lúc đó trang nghiêm đứng trước cửa phòng cô tuyên bố, Trì Đông Chí thật sự muốn phía trước có một bức tường.

“Từ hôm nay trở đi, em theo đuổi chị.”

Lúc ấy Trì Đông Chí muốn kéo anh ta ném vào trong sọt rác, nhưng cô biết không thể làm như vậy, lòng dạ cô nhẫn tâm, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, đối với Chu Nhiễm, thì lòng cô chẳng hạ quyết tâm độc ác được. Đôi mắt kia trắng đen rõ ràng, khi ánh mắt đầy tức giận cũng tràn đầy hi vọng nhìn cô, bất kể như thế nào cô cũng không thể trốn thoát được.

Chu Nhiễm thấy cô vẫn ngây ngốc tại chỗ, còn đặc biệt nhắc nhở cô, “Ngày hôm qua chị đồng ý với em rồi.”

Trì Đông Chí gặm thét trong lòng: Chị đồng ý với em chuyện gì rồi hả? Chị chỉ là im lặng mà thôi, chị chỉ là chưa suy nghĩ cẩn thận nên tình trạng mới lơ mơ mà thôi. Nhưng mà cô vừa định giải thích rõ ràng chuyện lúc đó, Chu Nhiễm lại tiêu sái cười hì hì, cứ thế cả ngày, chờ cô lấy lại tinh thần là lại xuất hiện. Lặp đi lặp lại như vậy.

Trì Đông Chí nghĩ rằng, đó là người thông minh, là đứa nhỏ hiểu được chiến thuật.

Nhưng mà đứa nhỏ, em thật sự cho rằng chúng ta có tương lai sao?

Trì Đông Chí vẫn nghĩ như cũ: Chị muốn tương mạo không có tương mạo muốn phẩm chất không có phẩm chất, nhà chúng ta tám đời bần nông chị lại còn từng ly hôn, so với em chị lớn hơn bốn tuổi chị còn có thể không sinh được em bé, nhà em có thể chấp nhận chị sao? Tương lai em sẽ không hối hận sao?

Hoa hồng lại bắt đầu mỗi ngày nằm trên bàn làm việc của Trì Đông Chí, lúc này đúng là chẳng kiêng nể gì, vì thế cô hiểu rõ Chu Nhiễm đã từng làm chuyện gì, thì ra anh ta đã sớm bắt đầu có âm mưu tất cả những thứ này, có lẽ trong lúc đó cũng có nhiều đấu tranh, nhưng cuối cùng lý trí không thắng được tình cảm, lại rục rịch lần nữa.

Rất nhiều lần anh ta sẽ lơ đãng đi ngang qua bên người cô, nhỏ giọng ho nhẹ, sau khi nhận được cái nhìn chăm chú của cô sẽ như tên trộm bắn một ánh mắt trên ghẹo, khi đứng lên ngồi xuống thế nào cũng vụng trộm liếc về phía cô, vừa sợ bị người khác biết, lại vừa táo bạo không kiêng nể, tựa như trong ngực hai người có bí mật nhỏ vui sướng như nhau. Trì Đông Chí cảm thấy, đối lại là người khác đối với cô như vậy, đây có lẽ nên gọi là quấy rối, sau đó thử dài thật lâu, lại mềm lòng, đây bất quá chỉ là đứa bé, khiến cho anh ta thất vọng với tình yêu quá sớm có phải rất không nhân đạo không.

Anh ta như ánh mặt trời, vui vẻ, tràn đầy tinh thần phấn chấn, đối với tình yêu vẫn có ước mơ tốt đẹp nhất, không nên chưa chạm tới hi vọng thì lại học được thất vọng trước. Nếu không sẽ khiến cho anh ta bị dẫn dắt rất nhiều, tất nhiên cô cũng cực kỳ thích nhìn thấy nụ cười tươi của anh ta.

Lòng dạ Trì Đông Chí không phải tường đồng vách sắt, thỉnh thoảng sẽ mơ màng rơi vào trong sự sùng bái của Chu Nhiễm dành cho cô, có chút sợ hãi, có chút tò mò, nhưng mỗi một suy nghĩ đều đại biểu không

dám đụng vào, rồi lại không nhịn được vừa thấy lại nhìn, nhưng nghĩ tới mình không thích Chu Nhiễm, lại gắt gao mang chút tò mò đề xuống, từ từ không muốn chấp nhận trở thành không xứng không có dũng khí đồng ý. Bởi vì không thích, cho nên không xứng lại càng không dám.

Thời gian nghỉ trưa, Trì Đông Chí uống nước nghỉ ngơi, anh ta viết thơ tình, sau khi viết xong vào tờ giấy nhỏ mang cô xem.

[Trái tim của em và tất cả của em, em đều mong muốn chị lấy đi, chỉ cầu mong chị để lại đôi mắt, để cho em có thể nhìn thấy chị....]

Một ngụm nước ấm trong miệng Trì Đông Chí văng lên đầu Cốc Tử, họ khan không ngừng, Chu Nhiễm cười ha ha. Trì Đông Chí vừa lau nước cho Cốc Tử vừa lắc đầu bật cười. Thôi, không bằng cứ như vậy đi, cô là người vô dụng như vậy mà cũng khiến anh ta có thể mang đến niềm vui như thế, cô thích anh ta có được vui vẻ, lại thêm thời gian chống đối cũng không thể phủ nhận tất cả đây đều là vì cuốn hút chính mình, dù sao cô cũng không muốn tìm người làm bạn, không bằng chờ anh ta lớn lên. Sau khi lớn lên hiểu rõ ý nghĩ sâu xa của tình yên chân thành sẽ tự động rời đi.

Lúc cô sẽ trở thành hồi ức của anh ta, giống như anh ta cũng sẽ, trở thành hồi ức tốt đẹp của cô, cô thật sự từng bị một chàng trai tốt đẹp như thế theo đuổi, sau này về già nghĩ lại, cũng thấy ngọt ngào.

Sau hôm đó, Thẩm Linh lại ba phen mấy bận hẹn Trì Đông Chí, mỗi lần đều bị cô từ chối lý do cự tuyệt, cuối cùng Thẩm Linh hỏi rõ ràng lý do không muốn gặp cô ta là gì?

Trì Đông Chí im lặng, nghĩ lại thì cảm thấy buồn cười, Thẩm Linh hỏi cô lý do không muốn gặp cô ta là gì? Cũng không hỏi có phải không muốn gặp cô ta? Có thể thấy Thẩm Linh biết rõ cô không muốn gặp cô ta, vẫn là người hung hăng như vậy.

Về phần lý do... Quan trọng không?

“Thẩm Linh, mình muốn gặp cậu cần lý do, nhưng mà mình không muốn gặp cậu, cũng cần sao?”

Miệng Thẩm Linh từ nhỏ đã không thắng nổi Trì Đông Chí, một câu mà thôi, lại chặn họng làm Thẩm Linh không nói gì được.

“Đông Tử, có phải cậu ghét mình không hả?”

Trì Đông Chí rất dứt khoát trả lời, “Không ghét.”

“Vậy cậu cũng không thích mình. Nhưng mà vì sao cậu lại không thích mình? Lý do nào?”

Trì Đông Chí nhìn nóc nhà thêm một lúc lâu.

Lý do? Thích một người cần lý do, ghét một người cần lý do, nhưng mà không thích một người, cũng cần sao? Ai có thể cho cô lý do nhất định phải đứng ở lập trường thích một người. Bốn người bọn họ, dây dưa quẩn quít đã bao nhiêu năm, nếu nhất định phải để Trì Đông Chí lựa chọn người ưa thích trong đó, ngày trước cô sẽ chọn Lương Hạ Mạt, bây giờ, nhất định cô lựa chọn chính bản thân mình.

“Đông Tử, chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cậu đối với mình và Tô Nhược còn có với Hạ Mạt, đều rất tuyệt tình.”

Thẩm Linh nói đúng, nhưng cũng thật làm cho lòng người lạnh ngắt, Thẩm Linh chỉ nhớ rõ Trì Đông Chí không tốt, một Trì Đông Chí tốt, cô ta lại không nhớ. Cô ta không nhớ Trì Đông Chí cũng từng rất tốt, cho tới bây giờ đều không để cho ai bắt nạt cô ta, ở nước ngoài không chăm sóc cha mẹ tới nơi tới chốn, ngày Tết Trì Đông Chí sẽ đến, cầu sao được vậy, hơn nửa đêm cô chạy hơn nửa thành phố tới đưa mẹ đi bệnh viện. Trì Đông Chí làm một người bạn cần phải làm tất cả, chỉ là, không muốn liên lạc với bọn họ, lại càng không muốn gặp mặt.

“Thẩm Linh, gặp nhau, có quan trọng như vậy không?”

“Mình tưởng rằng là bạn tốt, thường xuyên liên lạc phát triển tình cảm, nếu không sẽ xa lạ.”

“Mình không cho là như vậy, Thẩm Linh, đừng lấy tiêu chuẩn của cậu đi yêu cầu người khác. Còn nữa, mình biết cậu muốn gặp mình là vì cái gì, thay Hạ Mạt bên vực kẻ yếu đúng không. Nhưng mà không quan trọng, Lương Hạ Mạt anh ta cũng không bị oan, hưởng chi cậu cũng không làm thay đổi được quyết định của mình, mình là loại người sẽ nghe người ta khuyên bảo sao? Cậu và Tô Nhượng, từ sau khi kết hôn, ân ái cũng được, đùa giỡn cũng xong, mình chưa từng có chút để ý tới...”

Thẩm Linh nóng nảy, “Mình nghe nói là vì mình, cậu và Hạ Mạt mới có thể cãi nhau to như vậy, mình muốn giải thích rõ ràng với cậu.”

“Không có gì phải giải thích.” Trì Đông Chí rất bình tĩnh phân tích cho cô ta, “Cậu có chuyện gì cũng tìm người đàn ông đã kết hôn tâm sự là không đúng, nhưng cũng không ai ép Lương Hạ Mạt theo cậu đúng không? Mạt khác nguyên nhân chủ yếu nhất giữa bọn tớ không phải cậu, cho nên mình nói Lương Hạ Mạt anh ta không bị oan, mình cũng không thoát được liên quan. Những thứ này cậu đều có thể giải quyết sao? Giải quyết không được, cũng đừng tham gia vào, làm tới chỉ sợ sẽ khéo quá hóa vụng. Có điều, lòng tốt của cậu mình xin nhận.”

“Đông Tử, nếu cậu có thể khiến cho bốn người chúng ta sống bình tĩnh hòa nhã với nhau, có lẽ chúng ta cũng sẽ không đi đến tình trạng như ngày hôm nay.”

Truyện được Edit bởi Ngọc Hân và đăng duy nhất tại: Diễn Đàn Lê Quý Đôn, mọi trang khác đều là hàng copy không xin phép.

“Không làm được, mình không làm được. Thẩm Linh, cậu là một người bụng dạ bao la, nhưng mình không phải, đối với mọi thứ trước kia, mình vẫn cực kỳ tị nạnh như trước, có lẽ điều này đối với cậu cũng không công bằng, tất nhiên trong lòng cậu nghĩ tìm tới Lương Hạ Mạt chỉ là tìm tới một người bạn mà thôi, nhưng thái độ của Lương Hạ Mạt mình không thể quên được, cho nên, cứ như vậy đi.”

Thẩm Linh vẫn không nói gì, lâu đến mức lúc Trì Đông Chí muốn cúp máy, cô ta mới nhẹ nhàng mở miệng, lê quý đôn “Vậy cậu vĩnh viễn đừng bỏ qua cho anh ta, nếu bỏ qua, thì thể hiện cậu thật sự không thích anh ta. Trì Đông Chí, có khi mình thật sự nghi ngờ, trên đời này làm sao có thể có một người nhẫn tâm như cậu, người được cậu yêu được nâng lên tới trời, là tôn quý nhất, cậu không thích, thì ngay cả đất dưới chân cậu cũng chẳng bằng, như vậy tính ra Tô Nhượng không phải là người đáng thương nhất sao, tất nhiên anh ấy chưa từng có được, Lương Hạ Mạt mới có thể thương yêu, sau khi cậu dành cho lại thu về, một chút cơ hội cũng không để lại, cậu làm cho anh ấy về sau làm sao mà sống, Lương Hạ Mạt thật đáng thương.”

Ngón tay cầm điện thoại của Trì Đông Chí có chút run rẩy, cuối cùng trước khi cúp máy nói một câu, “Thẩm Linh, cậu là người tốt.”

Trì Đông Chí nghĩ, cô và Thẩm Linh đều đã từng làm tổn thương lẫn nhau, mà lại xuất phát từ góc độ trái ngược nhau. Cô đối với tình cảm và thực tế phân biệt rõ ràng, Tô Nhượng và Thẩm Linh sau khi kết hôn cô thật sự làm được chuyện không liên lạc, không gặp mặt, đối với Tô Nhượng như người xa lạ, nhưng trong tình cảm Tô Nhượng bận lòng với cô cũng thật sự xúc phạm tới Thẩm Linh, nhưng điều này không thể trách cô được, Thẩm Linh thấy rất rõ.

Mà Thẩm Linh làm tổn thương cô là đời sống thực tế, những gì liên quan đến Thẩm Linh và Lương Hạ Mạt đều xúc phạm tới cô, lê quý đôn cho dù trong đó không có tình cảm trộn lẫn, song trong tình cảm và hôn nhân đều có dục vọng chiếm hữu. Hiệu ứng bướm bướm dẫn tới một màn rồng bay gió cuốn, có thể sau khi kết hôn Thẩm Linh buồn bực là vì ban đầu cô có nói một câu, nhưng cũng không thể dùng người đàn ông của mình tới chuộc tội được.

Cô làm tổn thương Thẩm Linh, Tô Nhượng là kẻ chủ đạo, bởi vậy cô không thể thay đổi, chỉ có thể dứt khoát duy trì khoảng cách xa với Tô Nhượng; nhưng Thẩm Linh làm tổn thương cô, cho dù cô ta trong sạch, cũng không thể thay đổi chuyện sự thật là cố tình.

Cho nên, Trì Đông Chí nghĩ, một người vô ý một kẻ cố ý, cô và Thẩm Linh từ rất lâu rồi đã nhận định không có khả năng bình thần chung sống, tối thiểu đối với cô mà nói thì không cách nào thay đổi được.

47. Chương 47

Chu Nhiễm đi qua đề vai cô, mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng anh ta muốn tìm vài câu nói lời an ủi cô. Trì Đông Chí ngẩng đầu nhìn anh ta, mờ mịt một lát, rồi cười, “Làm việc đi, chị không sao.”

Chu Nhiễm gãi gãi đầu, làm sao lại quên nhỉ, niềm đau của cô luôn giấu sau lưng, có thể an ủi lớn nhất, chính là giả ngu. Trái tim Trì Đông Chí, anh ta còn chưa tiến vào được.

“Buổi tối dẫn chị tới một nơi.”

Trì Đông Chí khó hiểu, hỏi, “Chỗ nào?”

“Cách ăn mặc trang điểm của chị.” Chu Nhiễm vuốt cằm cười, “Hắn là cũng không tệ lắm.”

Trì Đông Chí trừng mắt nhìn anh ta, “Không đi, không cần thiết.”

“Tự tin như vậy sao? Đi thôi, l, qđ ăn mặc thay đổi theo mùa, nên thêm một ít quần áo nữa.”

Trì Đông Chí kéo nhẹ đồng phục cảnh sát trên người, “Không cần phải đi, đơn vị đã phát cho rồi.”

“Cứ xem như đi theo giúp em được không?” Hai tay Chu Nhiễm chấp lại, “Xin chị đó, theo giúp em với.”

Trì Đông Chí lại trợn trắng mắt, không phản đối.

Chu Nhiễm lôi kéo cô đi dạo trong cửa hàng, Trì Đông Chí giật mình phát hiện, thì ra buổi tối người dạo chơi trong cửa hàng đông hơn so với ban ngày rất nhiều, cô chen chúc bên trong nhìn xung quanh, hầu như hoàn toàn xa lạ. Chu Nhiễm ở ngay phía sau cầm tay cô, sợ đi lạc, bảo vệ như vậy. l, qđ, ôn Trì Đông Chí cảm thấy không ổn, thừa lúc chưa quá lúng túng, rút tay ra ngoài.

Chu Nhiễm thông minh, biết Trì Đông Chí tuyệt đối không dùng tiền của anh ta mua quần áo, cho nên cực kỳ quan tâm giúp cô chọn những loại giá cả vừa phải, với việc ăn mặc Trì Đông Chí chưa từng tìm tòi học hỏi, trừ vài món màu sắc tươi sáng, cái khác đều rất vừa ý.

Cô hài lòng, Chu Nhiễm lại không hài lòng, nhưng không dám trực tiếp góp ý, đành nhỏ giọng đề nghị, “Thử màu sắc tươi sáng xem sao, cho tới bây giờ chưa từng thấy chị mặc.”

“Khó nhìn lắm, chị mặc không ra sao. Còn không đẹp bằng mặc đồng phục cảnh sát, lại còn thoải mái.”

Vì thế Chu Nhiễm ngậm miệng, sợ mấy bộ thường phục ít ỏi này cũng bị cô từ chối.

Chu Nhiễm nói, “Đổi kiểu tóc đi, tóc cắt ngắn sẽ lộ vẻ rất có tinh thần, bây giờ đang thịnh hành một tóc ngắn.”

Trì Đông Chí cảm thấy đúng, l, qđ, tóc ngắn gội cũng rất thuận tiện, vì thế đi theo Chu Nhiễm, được anh ta dẫn quẹo trái rẽ phải vào một salon tóc đèn đuốc sáng rực. Dường như Chu Nhiễm với người bên trong kia rất quen thuộc, hai anh em gần như đang kê vai sát cánh, sau đó chỉ Trì Đông Chí rồi kê bên tai người kia nói thì thầm mấy câu, người nọ liền đi tới, vuốt cằm có vẻ dăm chiêu.

Trì Đông Chí bị quan sát toàn thân nổi cả da gà, nhưng tức giận với người ngoài thì không tốt, chỉ có thể liếc mắt rồi lại trừng mắt với Chu Nhiễm.

“Bốp” người kia vỗ tay một tiếng, vươn tay ra, “Tôi là A Tuệ, người đẹp, đêm nay xin mời cô cứ yên tâm giao mình cho tôi.”

Trì Đông Chí há hốc mồm, giao... Giao mẹ anh mà giao. Không đợi âm thầm mắng xong, đã bị người ta nhiệt tình vừa giữ vừa kéo chuẩn bị lên lầu.

Trì Đông Chí là người có ưu điểm thế này, cũng coi như khuyết điểm, mặc dù cô ít nói, nhưng bình thường trong miệng nói ra chả có gì dễ nghe, nhưng mà lúc cư xử với người ngoài dù sao cô vẫn cố gắng kiềm chế bản thân, luôn nhẫn nhịn từ chối cũng không tốt, dĩ nhiên, trong lòng nghĩ như thế nào cũng không tính kể ra.

Giống như bây giờ, sau lúc người A Tuệ mới vừa rồi giống như rồng bay phượng múa giúp cô cắt tóc, ngay cả gương cũng không cho coi soi, trước tiên đề nghị nói, “Trang điểm nhé, tay nghề bạn gái tôi không tệ.”

Trang điểm... Trang điểm mẹ anh mà trang điểm, sao anh lại không trang điểm đi?

Nhưng mà trên mặt ngoại trừ có chút xoăn xuyết ra cũng không có ý từ chối, vẫn ngoảnh cổ muốn nhìn thấy được kiểu tóc mới của mình một chút. Bạn gái A Tuệ là A Mạch, nâng mặt cô, quét quét mấy cái, dĩ nhiên Trì Đông Chí phải nhắm nghiền mắt.

“Chu Nhiễm thật giỏi tìm, đây cũng không cần phải trang điểm nữa, vốn đã rất tốt, làn da cũng được.”

“Vẫn là cứ trang điểm đi, chuẩn bị trang điểm một chút, nếu không Chu Nhiễm không chịu đâu.”

Hai người kia tự nhiên bàn luận, không ai hỏi ý kiến Trì Đông Chí, Trì Đông Chí rất muốn đề nghị bọn họ kêu Chu Nhiễm vào mà trang điểm, đừng ép buộc cô nữa.

A Mạch xoa xoa mười phút mới trang điểm xong, hành động tỏ ra nghiêm túc, lại lè mề nửa giờ mới thả người. Dưới lầu Chu Nhiễm vừa xem tạp chí vừa uống cà phê, thông thả chờ đợi, thấy Trì Đông Chí đi xuống, lúc đầu sững sờ một chút, sau đó vò đầu cười cười.

Trì Đông Chí vừa nãy đã nhìn rồi, Lê Quý Đôn cô là người ngũ quan rõ ràng, nói thật, trước trang điểm và sau khi trang điểm cũng không có gì thay đổi, chính là tóc ngắn, biến cô trở thành nhỏ nhắn hơn nhiều, ngày trước vì gầy gò nên lộ ra hai gò má có góc cạnh, bây giờ lại bị che khuất, nhìn dịu dàng hơn nhiều, có chút ít mùi vị phụ nữ.

Chu Nhiễm trêu chọc cô, “À, đây là em gái nhỏ nhà ai nhỉ, mới vừa học đại học thôi.”

Trì Đông Chí chĩa vào kiểu tóc mới, thế nào cũng không được tự nhiên, cảm thấy sau gáy lạnh lạnh, trả tiền xong, không quan tâm Chu Nhiễm xoay người rời đi. Chu Nhiễm chạy hai con đường mới đuổi kịp cô, mất nhiều sức mới giữ chặt tay cô, “Đây là làm sao vậy, không phải rất đẹp sao.”

“Chu Nhiễm.” Trì Đông Chí khó xử nhìn anh ta, “Chị... Có phải sẽ bị nghi ngờ giả nai?”

“Vậy cũng phải có tư cách đã, chị cho rằng cắt tóc thì ai cũng đều có thể giả nai à!”

“Nhưng...”

“Được rồi, người phụ nữ vì người yêu mà làm đẹp, em cảm thấy đẹp, em rất thích.”

Trì Đông Chí lại muốn đi, Chu Nhiễm kéo tay cô đang đưa qua lại, “chị đừng không cần em, bản thân em sẽ không về nhà.” Sau đó lại cúi người, vỗ vỗ bả vai, “Lên đi, em công chị.”

Trì Đông Chí rất muốn xem như không có anh ta, thì Chu Nhiễm người ta nửa ngồi không nhúc nhích, mấy em gái nhỏ mặc đồng phục học sinh trung học đi ngang qua dừng chân lại để nhìn, Chu Nhiễm cười mỉm chỉ lớn tiếng lẩm bẩm, “Ồ kìa, không nể mặt à, cho chút mặt mũi đi chứ?” Một đoàn học sinh nữ lớn tiếng theo góp vui, “Cho...” Trì Đông Chí cảm thấy da mặt mình lại dày thêm một chút.

Đã đổi kiểu tóc mới, tâm tình cũng không thay đổi, vẫn rất khó chịu kỳ quặc, Trì Đông Chí không có thói quen mọi người trong toàn đơn vị chú ý ánh mắt cô. Buổi sáng Lý Trường Hà và cô đi tới mặt đối mặt, hai mắt nhìn, đi ra ngoài một khúc xa lại quay đầu nhìn, má ơi, đây là Trì Đông Chí sao lại cắt kiểu tóc học sinh?

Chu Nhiễm nói thẳng Lý Trường Hà không có ánh mắt, sợ Trì Đông Chí trách móc anh ta, giữa trưa cố ý xin phép Lý Trường Hà, nói là buổi chiều hai người đi muộn một lúc, mua đồ ăn về nhà tự mình làm cơm.

Trì Đông Chí từ một người hầu già trở mình, công việc chính là vừa dựa cửa phòng bếp vừa nhìn Chu Nhiễm bận rộn, lại khó hiểu nể mặt chút tài nghệ làm đồ ăn mà anh ta đưa qua. Trì Đông Chí cảm thấy không hợp vệ sinh cũng không có thói quen, rốt cuộc vẫn tránh né, sau đó nói thẳng không ăn, không sạch sẽ. Chu Nhiễm cười, mang đồ ăn trong tay chậm rãi đặt trong miệng mình, lại duỗi đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng, quá trình đó vẫn nhìn Trì Đông Chí, trong mắt đầy gian xảo vừa có ánh sáng đắm đuối đưa tình.

Trì Đông Chí chưa từng bị một người đàn ông có quan hệ trong sạch trần trụi khiêu khích như vậy, rõ ràng đã nhìn thấy mục đích, trong lúc nhất thời gần như có chút không chống đỡ được, đuổi anh ta đi không đành lòng, chỉ muốn bản thân mình đi xa xa, cách xa phạm vi nơi mà cô thấy không hợp này.

Lúc này Chu Nhiễm như cũ thu hồi tầm mắt, nói sang chủ đề khác, bỏ nhiều dăm hay là bỏ nhiều đường, không nên mặn, phải nhạt một chút.

Trì Đông Chí yên tâm đồng thời cũng một lần nữa thắc mắc: Vì sao em lại thích chị? Chẳng lẽ đúng là vì đêm che dù duyên phận đó sao? Cũng không đến mức này chứ?

“Nếu có ước mơ, em phải bảo vệ.” Chu Nhiễm nói như vậy, “Có một số việc bây giờ mà không làm, cả đời sẽ không có cơ hội để làm. Gặp một người, thời gian thích hợp, lại có cơ hội, vì sao em lại không cố gắng chứ?”

“Nhưng điều này rất khó...”

“Mà em cố gắng được, là tốt rồi. Hồi ức bản thân đặt biệt tốt đẹp, chỉ cần chị có thể để cho quá khứ qua đi. Em chờ chị.” Lúc Chu Nhiễm nói xong những lời này, đúng là rất an ủi Trì Đông Chí, giọng điệu kiên định, thái độ với tương lai là một mảnh sáng chói.

Trì Đông Chí lại mờ mịt, anh ta luôn có thể khiến cô cảm thấy mình còn có hi vọng, thay đổi cách sống sẽ càng phần chân hơn, chỉ là đi một bước này, rất khó.

Thẩm Linh lại gọi điện thoại tới, bảo là muốn đi, lẽ. quý đôn hi vọng cô có thể tới tiền. Trì Đông Chí cảm thấy nếu lại từ chối nữa thì thật không có mùi vị tình người, đi muộn thì được, gặp mặt một chút trước khi cất cánh, nghĩ đến ở sân bay Thẩm Linh cũng không có khuyển nhử gì. Vừa lúc Chu Nhiễm cũng phải ra sân bay đón người, ngồi xe đi nhờ.

Trì Đông Chí trêu ghẹo anh ta nói, chuyện gì anh ta cũng có thể đánh hơi được. Chu Nhiễm vô tội phát tay, lần này thật sự là đúng dịp.

Sau khi hai người tới sân bay thì chia ra hai đường, một người đi đón, một người đi tiễn người. Lúc Trì Đông Chí chạy tới đã đăng ký xong, nhìn thấy rất rõ ràng một thân màu xanh bộ đội, cô không cần đoán cũng biết là Lương Hạ Mạt, mang trái tim gần như mất hứng dè vào trong bụng, bước chậm đi qua. Thẩm Linh lướt mắt quét nhìn một cái, nhưng không thấy cô, vẫn nói chuyện thoải mái như thường với Lương Hạ Mạt.

Lương Hạ Mạt cũng từ chối rất nhiều lần, cuối cùng cũng hiểu được nếu từ chối nữa thật đúng là không có tình người, Thẩm Linh như khách du lịch, một túi hành lý nhỏ bé. Lương Hạ Mạt nghiêng người hút thuốc, lười biếng hỏi, đừng cái gì thế?

“Đoán là mấy gói gia vị cay.” Thẩm Linh nói xong nhìn anh cười, “Anh xem tính tình của anh kìa, cùng giọng như Đông Tử.”

“Vợ anh mà, bọn anh có thể không giống sao?”

Đôi mắt Thẩm Linh di chuyển mấy vòng, ngoắc ngoắc ngón tay. “Qua đây.”

Lương Hạ Mạt cúi đầu thấp xuống, “Chuyện gì thế?”

“Gần thêm chút nữa.” Sau đó trước khi Lương Hạ Mạt còn chưa kịp phản ứng, nghiêng người giữ đầu anh, ấn một nụ hôn lên gò má anh, “Coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa đi anh bạn ạ, cho bọn anh một chút giáo huấn.”

Lương Hạ Mạt mở to mắt, đầu có trống rỗng, gần như muốn xem nhẹ linh cảm đáng sợ này, đột nhiên xoay người, nhìn thấy Trì Đông Chí ngẩn ngơ đứng phía sau anh cách đó không xa.

Từ góc độ của cô nhìn qua, Lương Hạ Mạt đưa lưng về phía cô, cơ thể che khuất một nửa mặt Thẩm Linh, có thể nhìn thấy là hôn môi, là mặt, là miệng, không biết nữa. lèquýđôn Trì Đông Chí rũ mắt, mấy loại tư vị trào lên trong tim, cuối cùng nhiều lần nói cho chính mình: Mặc kệ bọn hôn môi chính là hôn môi của tình bạn, mặc kệ Thẩm Linh là vô tình hay cố ý, đây đều không có quan hệ gì với cô.

Thẩm Linh cũng không nhúc nhích, không chào hỏi, cầm vé máy bay vỗ trái phải hai lần trên mặt Lương Hạ Mạt, “Trong tuyệt vọng có hi vọng, có lẽ cũng không phải là cảnh ngộ bất hạnh.” Nhếch khóe miệng với Trì Đông Chí, xoay người đi đến lối vào.

Tất cả tâm tư và ánh mắt Lương Hạ Mạt đều rơi vào trên người Trì Đông Chí, gần như chết lặng sợ hãi cất bước đi đến trước mặt cô.

“Không phải như em thấy.”

Trì Đông Chí không biết nói gì, dứt khoát im lặng.

“Ai biết mẹ nó Thẩm Linh nổi điên cái gì, trước đó thật sự anh không biết.”

Trì Đông Chí nghĩ lại vẫn là không biết nên nói gì. Lê quý, đôn Núi không liên quan, chúng ta cũng đã ly hôn, cái này làm ra vẻ quá. Nói anh hôn người nào liên quan gì đến tôi, tôi chẳng tức giận chút nào cả, đây rõ ràng là lộ vẻ chua xót. Hơn nữa, ai nói trong lòng cô rất bình tĩnh, là có để ý, điểm xuất phát không giống nhau, mặc kệ như thế nào, cô đã không có lập trường, vốn là màu đỏ đã sớm đổi thành màu xanh.

Chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi cô không có thời gian điều chỉnh tốt tâm lý, dứt khoát cái gì cũng không nói, giật giật khoe miệng, cố gắng muốn bình tĩnh một chút, chỉ là cô không biết nhìn rất khó coi, thậm chí Lương Hạ Mạt cũng đã không còn tâm tình để ý tới nụ cười tươi tắn này có bao nhiêu khó coi.

“Đông Tử em tin anh đi.”

Anh là người hung hăng, Trì Đông Chí chỉ muốn mau rời khỏi đây, cười cứng nhắc, vươn cổ gật gật đầu, “Tôi còn có việc, đi với đồng nghiệp tới đón người, sau này có cơ hội gặp lại.”

Nói xong xoay người muốn đi, Lương Hạ Mạt giữ chặt cô, lực tay tăng mạnh, gần như vặn bẻ cổ tay cô, sao cô lại không cảm giác được.

“Thật không liên quan tới anh, Đông Tử em phải tin anh.”

48. Chương 48

Lúc đầu đã hẹn đón người rồi cùng quay về thành phố, Chu Nhiễm đón được người nhưng gọi điện thoại cho Trì Đông Chí lại không được! Nửa giờ sau, thấy người ta bỏ mặc, lqđo,n người phụ nữ trung niên xinh đẹp nín chặt lỗ tai Chu Nhiễm trách móc, đây là ai thế, cái giá cao như vậy, đón dì nhỏ của bạn trai cũng có thể thất hẹn?

Chu Nhiễm mặc kệ bà vặn vẹo, một lòng gấp gấp, “Chúng ta cùng đi, chỉ sợ đi lạc, dì nhỏ dì chờ thêm lát nữa, con qua bên kia xem thử.”

Sau khi đi qua đi lại một vòng cũng chẳng thấy ai, điện thoại cũng không gọi được như cũ, chỉ có thể lái xe quay về thành phố.

Dì ruột của Chu Nhiễm, Trần Khiết, ngồi vào chiếc Bentley phong cách thượng đẳng, giơ móng tay lên nhìn, “Chu Nhiễm, rốt cuộc là dạng người gì? Không để cho dì nhìn trước một chút.”

“Không cho gì nhìn thì cho ai nhìn?”

Trần Khiết chột nhứ mày, cân nhắc nói, “Ba con đó?”

Chu Nhiễm cười nhạo một tiếng, “Đừng làm rộn. Con không cho gì trở về thì gì sẽ không trở về? Không phải làm chỗ dựa cho con sao?”

Trần Khiết ngồi thẳng, vươn ngón tay ra dấu, “Dì cho con chỗ dựa không phải là vì chuyện phụ nữ.”

“Đều giống nhau.” Chu Nhiễm nhìn ngoài cửa sổ nói, “Chuyện kia xử lý ổn thỏa, người phụ nữ này con mới có thể yên tâm có được. Muốn mời bạn bè tới làm khách, trước tiên phải quét sạch nhà mới được, không phải sao?”

Trần Khiết nở nụ cười, “Người phụ nữ này đầy sức quyến rũ hả? Đến nỗi như vậy sao?”

“Bọn dì cảm thấy không được, nhưng con thích, con có thể nhìn thấy cái tốt của cô ấy, đến mức như vậy.”

“Hai chọn một hả? Cháu ngoại, làm sao cháu chọn đây?”

“Không có hai chọn một, cháu đều muốn.” Chu Nhiễm nhìn ngoài cửa sổ xe, ánh mắt kiên định trước nay chưa từng có.

“Nhưng Chu Nhiễm dì nói con nghe, người phụ nữ này thuận tiện con muốn dì không ý kiến, nhưng nếu hai phải chọn một mà nói, nhất định con phải biết bên nào nặng bên nào nhẹ, ba con, con không chống lại được. Ông ta bắt đầu can thiệp rồi, nếu không thì con cũng sẽ không vội gọi gì trở về như vậy.”

Chu Nhiễm không nói thêm gì nữa, chỉ là ánh mắt càng lúc càng đậm.

Cuối cùng đêm đó Chu Nhiễm tìm thấy Trì Đông Chí trong xe dưới lầu ký túc xá, mười hai giờ đêm, hình như cô đã ngủ say rồi, cả người phủ trên tay lái, cơ thể nhấp nhô đều đều.

Chu Nhiễm gõ gõ cửa kính xe kêu cô tỉnh dậy, Trì Đông Chí mơ màng một lúc lâu mới khôi phục bình thường, sau khi nhìn thấy Chu Nhiễm thì hạ cửa kính xe xuống.

“Làm sao không lên lầu ngủ?”

“Muốn ngồi thêm lúc nữa.”

“Đã mười hai giờ rồi.”

Trì Đông Chí nhìn đồng hồ, “Đã trễ thế này rồi hả, không cần thận ngủ quên mất.”

Chu Nhiễm mượn ánh sáng mờ mờ của đèn đường nhìn thấy hai mắt cô có chút sưng đỏ, trong lòng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra, nhất thời có chút mất hứng cùng với rất nhiều thất bại, ra hiệu cô xuống xe, sau đó cùng đi lên lầu.

Anh ta cương quyết đi theo cô cùng về nhà, Trì Đông Chí ngăn người, không nói thêm gì, chỉ là sau khi về đến nhà ngồi trên ghế sofa pha ngủ người, giống như không còn tinh thần và sức lực để che giấu cảm xúc ở trước mặt anh ta.

Chu Nhiễm hâm nóng sữa bưng cho cô, không hỏi cô đã gặp chuyện gì hay là gặp được ai, im lặng ngồi bên cạnh cô quan sát vẻ mặt của cô. Qua lúc lâu, lèquýđôn dường như Trì Đông Chí mới phát hiện bên cạnh mình có thêm một người, hạ mí mắt uống một hớp sữa đã lạnh hỏi, “Còn chưa đi? Có chuyện gì sao?”

Chu Nhiễm tay chống cằm rất có hứng thú đánh giá cô, hỏi cực kỳ đột ngột, “Chị còn muốn để em đợi bao lâu, em cũng bằng lòng, nhưng mà em sợ có phải qua đêm nay, chị lại muốn ép em về nguyên hình không hả?”

Về mặt uế oải vạn năm không thay đổi của Trì Đông Chí rốt cuộc xuất hiện một vết nứt, có chút không chịu nổi xoay mặt đi.

Đêm nay phòng tuyến trong lòng cô rất mỏng, Chu Nhiễm nhìn ra được, bắt lấy tay cô, vuốt ve trên mu bàn tay cô giống như người già yêu thương trẻ nhỏ, “Nắm lấy hạnh phúc càng cần tinh thần can đảm hơn so với kiềm chế đau khổ, do dự của chị không phải vì người khác, đúng không?”

Chu Nhiễm đang ép cô nói ra kết quả chính xác, do dự của cô xuất phát từ những năm tháng thanh xuân không niềm tin, mà Lương Hạ Mạt, không phải là nhân tố khiến cô do dự. Quyết định dồn nén ép buộc cô lần nữa xác định lại, Lương Hạ Mạt không nên ảnh hưởng tới cuộc sống trong tương lai của cô. Nếu kiềm chế của cô dễ bị lung lay thay đổi, thế thì, anh ta tới mở mang cho cô.

Đôi má Chu Nhiễm dán vào lòng bàn tay cô dịu dàng cọ xát, “Ngay từ đầu nghĩ, trong tương lai em không có chị, nhưng một khi chị xuất hiện, chắc chắn có một vị trí, một vị trí cực kỳ quan trọng. Nếu chị đi, em sẽ không nhớ được nơi không có chị. Sự phụ, em không muốn cả đời sống trong hối ức.”

Đối xử với những người yêu mình, chúng ta luôn cực kỳ hà khắc, vì được người ta yêu người ta thương, cho nên mới tùy hứng, tính chơi đùa, không kiên nhẫn, cho đến sau này.... Luôn hối hận.

Trì Đông Chí cắn răng, trong lòng rách toạc.

Lương Hạ Mạt vừa mới nói cô đã muốn mài hết tất cả kiên nhẫn của anh, nói cô là một người thợ săn xấu xa, đối với con mồi, sống hay chết không chịu cho một đao. Lqđôn. Từ đầu tới cuối anh cảm thấy anh cư

xử, hối lỗi, dĩ nhiên chỉ chờ một câu tha thứ hoặc không tha thứ của cô, lúc trước, anh công đức viên mãn (đầy đủ), sau này, anh có thể tiếp tục sửa sai. Trì Đông Chí thật không ngờ, bản thân mình không đành lòng làm cho quan hệ hai bên bế tắc lại khiến Lương Hạ Mạt hiểu lầm to như vậy, càng không nghĩ đến Lương Hạ Mạt, gần như không có cảm giác được anh làm cái gì, nhưng anh lại dễ dàng nói ra kiên nhẫn sắp bị mài mòn.

Đối với Lương Hạ Mạt, vĩnh viễn đừng hi vọng xa vời Trì Đông Chí đối xử bình đẳng.

Trì Đông Chí nhìn Chu Nhiễm, anh ta tựa như đại diện cho một cuộc sống mới, tươi sáng, chưa bao giờ liên quan đến những thứ đã qua. Lòng Trì Đông Chí rách toạc, đối thủ là Chu Nhiễm và chính mình.

“Sư phụ, em xuất hiện trễ, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là, em yêu chị sẽ ít đi.”

“Cám ơn em, còn dám yêu chị.”

“Chị biết rõ em không muốn nghe lời cám ơn.”

Trì Đông Chí dè nén ngẩng đầu lên, yên lặng lúc lâu, không lạnh không nóng nói, “Chị, vốn là cơ thể, có khả năng không thể sinh em bé.” Nếu quyết định, thì tất nhiên là cư xử nghiêm túc, mặc dù không biết có thể đi đến bao lâu, nhưng có một số điều nhất định phải nói trước.

Chu Nhiễm sững sốt, ngược lại cười rộ lên, rất vui vẻ, “Nói như vậy, là chị đồng ý với em rồi hả?”

Trì Đông Chí không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận, chỉ xoắn xuýt thẳng thắn, “Chị lớn hơn em bốn tuổi, lại chưa hẳn sẽ sinh được em bé, chủ yếu nhất là chị đã từng có một đoạn hôn nhân, vậy người nhà bên em...”

“Em không cần đứa bé, ý kiến người nhà em mặc kệ, chỉ cần chị bằng lòng...”

“Không Chu Nhiễm, ý kiến của người nhà, nhất định phải nghe.”

Chu Nhiễm một phen kéo cô vào ngực ôm chặt, “Được, nghe lời chị, chúng ta cùng cố gắng được không?”

Niềm vui của anh ta rõ ràng như thế, giống như chỉ cần cô đồng ý, lập tức anh ta có thể mở cửa sổ hô to mấy tiếng, khoe ra với tất cả những ai có thể nghe thấy được. Trì Đông Chí nghĩ, cứ như vậy đi, tất cả mọi thứ, nếu vì nụ cười tươi sáng của anh ta như thế, vậy cũng đáng giá, cô thích đáng vẻ tươi cười của anh ta, người con trai này như ánh mặt trời chiếu rọi vào cuộc sống của cô.

Khi tất cả mọi người đang phân tích tình yêu không phải chỉ có hưởng thụ, mà đồng thời cần phải nỗ lực đáp lại, thì thỉnh thoảng Trì Đông Chí lại hối hận, Chu Nhiễm và cô, mà lúc trước là cô và Lương Hạ Mạt, bây giờ cô chỉ hưởng thụ Chu Nhiễm lo cho từng li từng tí, nhưng cô lại không thể nào vung tay cho đi được. Hơn nữa có mấy lúc cô lại lo lắng không yên, mình nên làm những gì? Vì quãng thời gian này thật giống như cô cư xử theo cảm tính.

Chu Nhiễm thực sự mang tuổi thanh xuân đến muộn cho cô, tất cả tình yêu và cảm giác được người ta theo đuổi chưa từng hưởng thụ qua nâng niu hoàn hảo trong lòng bàn tay, Chu Nhiễm đều cho cô tất cả, hơn nữa đặc biệt khéo léo hiểu lòng người. Chị không cần cố gắng, chị hưởng thụ là được rồi, chúng ta đang yêu, em chờ chị từ từ biến đoạn yêu đương này thành tình yêu cho em. Vì thế Trì Đông Chí hiểu rõ, Chu Nhiễm dành cho cô sự nuông chiều lớn nhất.

Chu Nhiễm nói, tính cách quyết định số phận, một khi chị đã quyết định bước vào thành trì của em, thì tuyệt đối sẽ không chần chừ, nhìn ngang nhìn dọc, trên đời này có mấy người phụ nữ có thể làm được những điều này? Điểm xuất phát của em rất thấp, bây giờ đã cực kỳ hài lòng rồi. Cho nên anh ta dành cho cô tất cả ngọt ngào, hạnh phúc, niềm vui, khoan dung và chờ đợi, tự mang tất cả nghi ngờ và không vừa lòng đá ra khỏi thế giới bọn họ. Thành trì của anh ta, quả nhiên vì Trì Đông Chí mà xây nên, đâu đâu cũng lấy cô làm trọng điểm mà lo nghĩ.

Có khi Trì Đông Chí lại nghi ngờ, cô yêu nhiều năm như vậy, nhưng rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là tình yêu không? Tinh thần không chú ý bên ngoài, lúc yêu Lương Hạ Nhất, cũng không hơn một nửa của Chu Nhiễm cho cô bây giờ. Lúc này, rất nhiều khi nhớ tới Lương Hạ Mạt, cô lại có cảm giác rất xin lỗi Chu Nhiễm, vì thế cô học rất nhiều cách xóa bỏ về mặt Lương Hạ Mạt xuất hiện trong đầu, ví dụ như cuối cùng Chu

Nhiệm cũng sẽ xuất hiện bên người cô, anh ta xuất hiện, cô sẽ cố gắng mang những thứ trong đầu biến thành Chu Nhiệm.

Trì Đông Chí cực kỳ cố gắng học cách yêu Chu Nhiệm, những thứ này Chu Nhiệm đều biết hết, cũng nguyện ý coi thường tình yêu không phải dựa vào bồi dưỡng có thể nảy sinh, dựa vào khinh thường có thể quên đi vấn đề quan trọng.

Cốc Tử đối với chuyện hai người yêu nhau tỏ vẻ thế sự vô thường (sự đời thay đổi), dưới yêu cầu mãnh liệt của Chu Nhiệm liền nghe lời tỏ ra ‘mây mờ trăng tỏ’ sáng mắt chúc phúc. Chu Nhiệm nhận được một câu chúc phúc, cả ngày đều rất vui vẻ, đến tối lúc về nhà, vô cùng cao hứng nắm tay Trì Đông Chí đi siêu thị mua sườn heo, nói muốn hầm xương ninh canh cho cô uống.

Buổi tối Chu Nhiệm vừa uống canh xương vừa hào hứng miêu tả nhà ở sửa sang thành kiểu như thế nào thì buổi tối cảm thấy ấm áp thoải mái nhất, còn nói chúng ta ở cùng nhau, chị cũng nên nêu ra ý kiến đi chứ! Trì Đông Chí có chút không được tự nhiên, cảm thấy bộ dạng Chu Nhiệm thật đáng yêu, cúi đầu ăn canh. Bọn họ chỉ mới yêu trên tinh thần, trước mắt chỉ vừa nắm tay, cả hôn cũng chưa có.

Chu Nhiệm nghiêng đầu nhìn cô, “Có uống được không?”

“Uống được.”

“Chị cũng học cách làm này đi.”

“Em sẽ không học sao.”

Cô nói xong, thì thấy Chu Nhiệm cả khuôn mặt Chu Nhiệm bắt đầu đầy sức sống, vui sướng gặm sườn heo, “Đúng đúng, em sẽ, chị không cần học.”

Niềm vui mà anh ta đạt được chính là dễ dàng như vậy.

Trì Đông Chí đã từng bị tình yêu vô vọng bào mòn trong nhiều năm, về sau chỉ lấy được một viên thịt thối, lê quý đôn, chỉ còn lại một viên vỡ nát, vết thương trong tim chồng chất, thịt thối bị lấy đi, bản thân cô cũng trở thành tứ cổ vô thân (một thân một mình), không nơi nương tựa, chỉ có thể dựa vào chính mình từng chút từng chút liếm láp miệng vết thương, có thể hồi phục như trước hay không, khó mà nói. Bây giờ Chu Nhiệm dâng lên một bờ vai để cô dựa vào, bờ vai này khỏe mạnh đầy sức sống, có thể có hiệu quả lớn nhất giúp cô chữa lành vết thương, mà cô cao giá có lẽ chính là sau ngày phục hồi như cũ phát hiện, thịt của cô và bờ vai khỏe mạnh đầy sức sống kia ở cùng một chỗ.

Thậm chí Chu Nhiệm có thể nhìn thấy, đợi một thời gian, cho dù Trì Đông Chí không thích anh ta, nhưng là không thể không có anh ta. Anh ta tùy cơ xuất hiện, lúc cô cần một người bạn nhất sẽ xuất hiện, lại cố gắng làm cho cô chấp nhận mình, mặc dù quá trình được cô chấp nhận rất gian khổ, nhưng hiệu quả, làm ít công nhiều.

49. Chương 49

Không thể phủ nhận, trước mắt chỉ có thể, có thể trong lòng cô từng bước chấp nhận Chu Nhiệm, nhưng về cơ thể, vẫn còn chưa trong phạm vi mà cô có thể chấp nhận.

Nhưng mà sự đời luôn không thể chỉ suy nghĩ một mặt, tháng ngày sau đó, vào một ngày Chu Nhiệm đột nhiên biến mất, không giải thích gì với đơn vị, với cá nhân cô cũng không, cô lo lắng rất nhiều chuyện đầu tiên làm là xin phép Lý Trường Hà giúp Chu Nhiệm, nội dung sự việc, thời gian đều không nói cụ thể, ngay cả chuyện xin phép giả dối này chính cô cũng chột dạ đến lợi hại. Lý Trường Hà cũng không nói thêm gì nữa, giao cho cô tiếp nhận tốt công việc trong tay Chu Nhiệm. đề chuyện này xuống.

Dường như lúc này không nên cân nhắc suy nghĩ hoặc là tức giận mấy vấn đề này, thực tế Trì Đông Chí có cảm giác mãnh liệt nhắc nhở cô một chuyện, Chu Nhiệm xảy ra chuyện, trong lòng cô chỉ còn lại lo lắng.

Nhưng mà lúc này cũng giật mình, ngoại trừ biết người Chu Nhiễm này ra, đối với người nhà của anh ta, bạn bè, đời sống..., Trì Đông Chí chẳng biết gì, muốn thăm dò một chút, sao có thể nói dễ dàng được.

Chu Nhiễm biến mất khỏi thế gian, nhưng ngày vẫn tiếp tục kéo dài, thỉnh thoảng Trì Đông Chí lại có cảm giác rất mãnh liệt, cô và Chu Nhiễm, duyên phận chưa chắc có thể bước tiếp được, thật ra nghĩ lại, người tới người đi một điều như vậy, Chu Nhiễm không phải Lương Hạ Mạt, bọn họ không có nhiều liên quan, cắt đứt chính là cắt đứt, giống như bây giờ, Chu Nhiễm mất tung tích, ngay cả chuyện tìm kiếm cô cũng không thể nào làm được. Chẳng qua, phải có trước có sau, dù sao cũng phải giải quyết một lần, nói rõ ràng, cuộc sống sau này mới tốt được.

Chu Nhiễm rời đi, Trì Đông Chí lại bắt đầu cuộc sống cô đơn một mình, nhưng cảm thấy càng ổn định, lqđôn,n tất cả mọi thứ Chu Nhiễm mang tới đều rất đẹp rất tốt, như là trộm được chân phúc trong ba tấc ánh sáng, cho dù dường như đã nắm được trong tay cũng có thể nhìn nó trôi đi mất, đây không giống thực tế, có đôi lúc Trì Đông Chí không chủ định suy nghĩ khi nào thì sẽ mất đi, một khi thật sự mất đi rồi, giống như đó là lẽ đương nhiên, ngược lại một ngày lại một ngày trôi qua càng thêm thực tế.

Tình yêu không chống lại được với thực tế, cho tới bây giờ Trì Đông Chí đều hiểu rõ điều kiện của bản thân không thể khiến người trong nhà Chu Nhiễm chấp nhận, cô nghĩ đi một đoạn với đứa nhỏ kia, có thể đi đến cuối cùng cũng được, mà không đi tới thì cũng chẳng có gì tiếc nuối. Tình cảm của Chu Nhiễm với cô không cần phải nghi ngờ, bây giờ mất tích giống như truyền tới một tin tức, đối với đoạn tình cảm này, có lẽ Chu Nhiễm không nắm chắc được rồi. Mà lúc này, hi vọng lớn nhất của Trì Đông Chí chính là Chu Nhiễm có thể bình an.

Trung tuần tháng năm, sau khi Chu Nhiễm mất tích hai tuần, trên đường về nhà Trì Đông Chí gặp một người. Một phụ nữ trung niên rất xinh đẹp chờ dưới lầu. Mới đầu Trì Đông Chí cũng không chú ý tới, chỉ cảm thấy lúc đi ngang qua bên người bà bị một làn gió thơm đánh úp, không nồng đậm, mùi hương cực kỳ dễ chịu, nước hoa là thứ tồn tại rất kỳ lạ, chỉ là thủy chung không có duyên với cô.

Đi lên lầu, Trì Đông Chí cầm túi tiện lợi đựng đồ ăn đổi càn tay để xách, tay không cầm gì lục túi quần lấy chìa khóa ra mở cửa phòng, lúc này Trần Khiết gọi cô lại.

“Là Trì Đông Chí phải không?”

Trì Đông Chí bị gọi, quay đầu nhìn bà, lúc này sắc trời mịt mờ tối om, cô nheo mắt nhìn người phụ nữ trung niên xinh đẹp đối diện, quan sát một lúc, không nhìn ra được gì, nhẹ nhàng gật đầu, “Tôi là Trì Đông Chí, bà là?”

“Tôi là dì nhỏ của Chu Nhiễm, tôi là Trần Khiết.” Trần Khiết thấy hai tay cô cũng không rảnh rồi, trực tiếp bỏ xuống kéo tay này bước đi, chỉ chỉ chòi nghỉ mắt nhỏ cách đó không xa, “Đi ngồi một chút.”

Trì Đông Chí không có lý do để từ chối, cô muốn từ trong miệng người phụ nữ này biết được tin tức Chu Nhiễm có an toàn hay không.

Sau khi đến chòi nghỉ mát, Trần Khiết lấy một gói khăn giấy từ trong ví da nhỏ ra, rút hai tờ rải ra hai chỗ, lêquý,đôn rồi chỉ chỉ kêu Trì Đông Chí ngồi xuống, “Vốn cần phải hẹn ở một nơi đằng hoàng một chút, nhưng mà xem ra cô có vẻ sốt ruột về nhà, vậy không bằng ở đây nói một chút.”

Trì Đông Chí không sao cả, không có chút căng thẳng nào, tất nhiên cô không khờ dại đến mức cho rằng Trần Khiết là thay mặt cha mẹ tới kiểm tra cô, mà biểu hiện bên ngoài khuôn mặt của Trần Khiết càng có thể nhìn ra được, bà tới, là muốn từ chối mình.

Trì Đông Chí vẫn luôn chờ đợi giây phút này, vốn cho là chính bản thân Chu Nhiễm, không nghĩ tới đối lại là người trước mắt này.

Trần Khiết nâng tay quơ quơ mấy con muỗi, rũ mắt xuống, “Biết tình hình thực tế trong nhà Chu Nhiễm ra sao không?”

Trì Đông Chí rất thành thật lắc đầu, suy nghĩ lại một chút, “Nghe người trong đơn vị đã từng nói tới một chút.”

“Sự nghiệp cha của Chu Nhiễm rất lớn, ở thành phố đó cũng xem như là nhân vật số một số hai. Chu Nhiễm là con cả, là người nối nghiệp rất hợp lý, nói thật, nó đi làm cảnh sát, chỉ vì nó vẫn còn tưởng nhớ mẹ, sớm muộn gì cũng phải trở về.”

Trì Đông Chí im lặng ngồi nghe, không hoảng sợ.

Trần Khiết cười cười, nói tiếp, “Nhưng mà nó vẫn còn có một đứa em trai đang học trung học, cùng cha khác mẹ, mặc dù còn nhỏ tuổi, sẽ trở thành đối thủ, vấn đề là thời gian, mà con có mẹ ruột bên người, cha lại yêu thương nó, dường như Chu Nhiễm không chiếm ưu thế gì.”

Trì Đông Chí nghe tới đó, có thể hiểu rõ.

“Cha Chu Nhiễm đã điều tra rõ ràng tình hình của cô, ông ta phản đối, hơn nữa còn tuyên bố nếu Chu Nhiễm chọn cô nhất định phải vứt bỏ quyền thừa kế, tôi nghĩ cô cũng có thể hiểu ông ta.”

“Tôi hiểu. Trì Đông Chí gật đầu, tỏ ý bà cứ nói tiếp.

“Tất nhiên nếu bạn cô không chia tay, thu xếp ra sao chỉ có tôi có thể làm được, Chu Nhiễm tuyệt đối không sao làm được cho vẹn cả đôi đường.” Trần Khiết dừng lại, cố ý liếc mắt nhìn Trì Đông Chí một cái, phát hiện không có bất cứ thứ gì khác thường, lại nói tiếp, “Cô, tình hình của cô, đối với cá nhân tôi mà nói không có rảnh rỗi ưa thích, nếu Chu Nhiễm không phải cháu ngoại tôi, ngược lại tôi vô cùng coi trọng chuyện bạn cô, nhưng mà Chu Nhiễm là cháu ngoại tôi, tôi cảm thấy, bạn cô, không xứng. Cho nên, tôi không thể thu xếp giúp bạn cô được.”

Nói tới đây, Trì Đông Chí đã hiểu rõ tất cả, Trần Khiết không có bất cứ sai lầm gì, việc không liên quan đến mình mới có thể leo cao nhìn, liên quan đến mình, liên quan đến người thân bên cạnh mình, tất cả mọi thứ trên thế giới, bất kể, nhìn như không tử tế rồi lại những câu hợp lý quan trọng đều sẽ xuất hiện.

Trì Đông Chí hiểu được nỗi khổ tâm của Trần Khiết, cũng không quá khó để hiểu rõ ý tứ của bà, chỉ có thể thử thăm dò hỏi, “Ý của bà là? Kêu tôi chủ động nói chia tay với Chu Nhiễm?”

Trần Khiết nở nụ cười, “Xem ra cô thật sự không thích Chu Nhiễm, nếu không thì làm sao có thể không hiểu rõ, nếu Chu Nhiễm không muốn, cô nói ra cũng không có tác dụng gì? Từ ngày cô đồng ý làm bạn gái nó trở đi, tất cả mọi thứ đều do nó quyết định. Mà nó, có lẽ sẽ lựa chọn không làm chúng tôi thất vọng.”

Trì Đông Chí cảm thấy Trần Khiết có chút tự cao, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy cũng không có gì sai, chủ yếu là quá trình cân nhắc của các cô không giống nhau. Có lẽ Trần Khiết phân tích đúng cá tính cứng rắn của Chu Nhiễm mới nói mấy câu như thế, mà kết quả những lời này mặc dù Trì Đông Chí không phản đối, nhưng cô là vì lúc bắt đầu đoạn tình cảm này không lo lắng gì, cho nên mới đồng ý kết thúc chút chuyện với Chu Nhiễm, tất nhiên tất cả đều chưa động chạm đến điểm mấu chốt trong giới hạn, một khi chạm đến, thì ngay cả Lương Hạ Mạt Trì Đông Chí cô cũng không quen, chứ đừng nói Chu Nhiễm.

“Tôi hiểu được.” Trì Đông Chí đứng lên nói, “Yên tâm đi, nếu nói chia tay với Chu Nhiễm, tôi cũng không có ý kiến gì khác.”

Lần này Trần Khiết thật sự hiểu ý nở nụ cười, là người thông minh, ai lại không thích. “Thật sự là rất xin lỗi, xin hãy tin tưởng, đối với những việc đã trải qua của cô và người cùng với cô tôi không có bất kỳ phân biệt đối xử nào.”

“Tôi hiểu mà, bà yên tâm đi. Ngoài ra, tôi muốn biết, con người Chu Nhiễm bây giờ là an toàn chứ?”

Trần Khiết nở nụ cười, gật gật đầu, “Đó là điều đương nhiên, cực kỳ an toàn, chỉ là không được tự do.”

Dường như cuộc nói chuyện đã có thể kết thúc, trước khi đi Trần Khiết vô tình nói một câu, “Hình như đối với người không thương nhưng lại rất lo lắng, cô rất thực tế, tất nhiên còn sống là quan trọng hơn so với mọi thứ.”

Trì Đông Chí nhìn theo Trần Khiết rời đi, lẽ ra đây không phải là một cuộc trò chuyện vui vẻ gì, nhưng Trì Đông Chí lại không cảm thấy không có bất kỳ cái gì là khó chịu cả, đối với trận yêu đương nhanh kết thúc này, hẳn là lấy làm tiếc, nhưng cuối cùng Trì Đông Chí chỉ có cảm giác muốn chết. Cô nghĩ, cô thật đúng là không tìm không phổi, người có trái tim máu lạnh, nếu Chu Nhiễm biết cảm giác bây giờ của cô, có thể thất vọng từ nay về sau hận cô thấu xương không. Nhưng mà cô cũng chẳng còn cách nào, hai mươi mấy

năm quen vậy rồi, lại từng trải qua bài xích một đoạn tình cảm đối với cô mà nói, đã không thể nghi ngờ chứng minh một chuyện rất thật, đó là ngoại trừ Lương Hạ Mạt, thì không ai có thể làm cho cô yêu được, đây không phải là cố gắng có thể đạt tới ranh giới. Nếu không có Lương Hạ Mạt, một mình cô đơn trôi qua, dường như là tốt nhất, không có lựa chọn thứ hai.

Biết Chu Nhiễm an toàn, trong lòng Trì Đông Chí bắt đầu thoải mái, đoán chừng mua cây kem cũng gần như tan chảy không ăn được, sợ làm hỏng, muốn nhanh chân về nhà để vào ngăn đá đông trong tủ lạnh. Lúc đi đến dưới lầu, đột nhiên bị một người ôm cổ từ phía sau.

Trì Đông Chí sửng sốt, tinh thần bỗng cứng ngắc, vòng tay ôm ấp này, quen thuộc như vậy, cho dù lâu rồi không có đụng chạm, nhưng hơi thở tỏa ra vẫn khiến cô xuất hiện ý nghĩ muốn tựa sát vào. Mùi của Lương Hạ Mạt đã sớm chui vào trong từng lỗ chân lông của cô, hận sẽ dứt khoát vứt bỏ, một khi lại đụng chạm, cái loại nhớ mong này, làm cho người ta điên cuồng.

Hiếm khi nhớ rõ nhớ được đọc qua một quyển sách, nội dung một người một phụ nữ miêu tả một người đàn ông: Cô hoặc là thương hắn, hoặc là hận hắn, nhưng mà tuyệt đối không thích hắn (Tình cạn – Cảnh Hành).

Trì Đông Chí nghĩ, nói chính xác mẹ nó đúng rồi. Tình yêu đau khổ của Tô Nhược không làm con người cô dao động, Chu Nhiễm cố gắng không dành được tình yêu của cô, bọn họ rất tốt, cô ngoại trừ cảm động biết ơn, cũng chỉ còn lại là mệt mỏi không sức lực, mà Lương Hạ Mạt, chỉ cần một cái hít thở gần trong gang tấc, cho dù cô có lừa gạt bản thân mình thế nào, giả vờ có bao nhiêu không quan tâm đi nữa, thì tim vẫn đập mạnh không dừng lại được.

“Em cái người này... Phụ nữ xấu xa.” Lương Hạ Mạt vui đùa trong cổ Trì Đông Chí, hung hăng ôm chặt, giọng điệu cũng tuyệt đối hết sức đau lòng.

Anh vừa mới nghe được tất cả mọi chuyện, nội dung đã không quan trọng, quan trọng là..., rốt cuộc cô thật sự chuẩn bị đá văng anh lần nữa trong cuộc sống mới. Anh hận muốn chết, lại không thể nào hận tiếp, hận cô vướng vào một đoạn tình cảm khác quá sớm sao? Tất nhiên là không phải, mặc kệ sớm hay rất muộn, cho dù trước khi chết già nếu cô thật lòng đón nhận một người khác, vậy cũng có thể trở thành lý do của anh hận cô.

Chu Nhiễm không giống với Khuông Vĩ, xem mắt với Khuông Vĩ có lẽ là do áp lực của cha mẹ, nói đến cùng chỉ là hai người không quen biết người không liên quan. Nhưng Chi Nhiễm, đây là thể hiện ý nghĩa một việc khác, Lương Hạ Mạt nghi ngờ, có phải Trì Đông Chí thật sự yêu Chu Nhiễm rồi không?

Anh vòng qua cổ giữ cằm cô, khiến cô nghiêng đầu nhìn sang chỗ đối diện mình, “Trì Đông Chí, có đúng là em và “mặt trắng nhỏ” kia ở cùng một chỗ rồi không?”

Trì Đông Chí giãy dụa, “Anh buông tôi ra.”

Anh tức giận giam cầm không cho cô động đậy, không nói hai lời cắn môi cô, dùng hàm răng để nghiêm phạt. Thật mẹ nó hận, hận cô càng hận chính mình hơn, tình yêu có trăm ngàn đáng vẻ, dựa vào cái gì của anh thì không có giá trị, dựa vào cái gì mà rõ ràng lúc anh muốn thay đổi, cô ngay cả chút xú cơ hội cũng không cho, cô không nên độc ác như vậy, đoạn tuyệt như vậy, rõ ràng cô không phải là người như thế.

Môi bị cắn tóa máu, túi tiền lợi trong tay Trì Đông Chí rơi xuống đất, thò tay bẻ cánh tay anh kéo ra ngoài, bàn tay nắm chặt bàn tay anh, thật lòng muốn kéo ra, cũng thật lòng muốn nắm lấy.

Rốt cuộc sau khi tránh thoát, một động tác của Trì Đông Chí là xoay người, cũng không phải chạy trốn cái ôm của anh, mà là hung hăng tát anh một bạt tai, “Đây là đầu tại anh, nguyên nhân đều là vì anh mà ra.” Trì Đông Chí nói bừa, đánh xong lại đau lòng.

Lời nói gì đó, giành giật nhau cũng không có thể đại diện cho trái tim căm tức của Lương Hạ Mạt lúc này, chỉ có thân thể và tứ chi là trừng phạt tin cậy nhất. Động tác của Lương Hạ Mạt độc ác bóp chặt cổ cô, mạnh mẽ nhưng lại dịu dàng thương tiếc, sợ cô đau, nhưng tuyệt đối không tránh thoát được.

Lương Hạ Mạt hôn Trì Đông Chí, hôn từ khi cô giãy dụa liên tục đến dần dần im hơi lặng tiếng, nín chặt góc tay áo của anh, đang run rẩy. Lương Hạ Mạt nếm được mùi vị nước mắt Trì Đông Chí.

Anh buồn cô ra, hôn lên mỗi giọt nước mắt, lqđôn môi rơi trên mí mắt cô nhẹ nhàng nỉ non: Anh vẫn luôn bắt nạt em, thế nhưng, nói như vậy chẳng phải là vì, anh không thích em; anh đồng ý ly hôn, cũng không có nghĩa là anh buông tay em, nhưng mà vì sao em không chờ anh một chút hả? Em không thể nhìn lại anh sao? Không thể yêu thương anh một lần nữa sao?

50. Chương 50

Theo lý mà nói, cô và Chu Nhiễm còn đang ở chung một chỗ, nhớ người đàn ông khác dường như rất lả lơi ong bướm, nhưng thâm nghĩ cảm thấy, ngoại trừ Lương Hạ Mạt, còn ai mới có thể có năng lực này khiến cô nhớ như vậy chứ? Không có, đến bây giờ chưa từng có một người như vậy xuất hiện.

Thật ra đêm đó Trì Đông Chí muốn nói gì, mặc dù chưa nghĩ tới muốn nói như thế nào, nhưng ít nhất lời nói không lạnh nhạt cứng nhắc, hình như khiến tâm tình Lương Hạ Mạt khó chịu vô cùng, lại không muốn cô thấy bản thân mình nhếch nhác, chạy trốn làm người ta trở tay không kịp. Trong khoảnh khắc đó Trì Đông Chí bỗng nhiên hối hận đồng ý yêu đương với Chu Nhiễm, vì Lương Hạ Mạt đau lòng rõ rệt như thế, làm tổn thương anh, đúng là nói gì cô cũng không thể làm được.

Trì Đông Chí không thể nào nhìn thấy Lương Hạ Mạt đau lòng, lúc vô cùng tức giận có thể sẽ không chú ý, nhưng một thời gian lâu, tức giận lúc trước bốc hơi biến mất, cô đau lòng Lương Hạ Mạt xâm nhập vào tận xương tủy, xông tới chiếm giữ điểm cao trước tiên. Trì Đông Chí vẫn còn mơ mơ màng màng sau đã kích ly hôn, bây giờ bắt đầu tỉnh táo, đối với Lương Hạ Mạt, cô nhất định phải nhìn thẳng vào lần nữa.

Nhưng mà Trì Đông Chí không đợi được Chu Nhiễm, sau ba ngày gặp mặt Trần Khiết, lại ngênh đón một người khác của nhà họ Chu, mẹ kế Chu Nhiễm. Cụ thể tên là gì, Trì Đông Chí thật không nhớ, chỉ nhớ rõ đó là một phụ nữ có khuôn mặt ôn hòa dịu dàng, giọng điệu nói chuyện mềm mại yếu ớt.

“Tôi là người Giang Nam.”

Đây là lời nói đầu của bà ta, một bàn trong quán cà phê, hai người mỗi người một ly cà phê, nhưng suy nghĩ vốn là khác nhau. Trì Đông Chí đang lúc làm việc, vội vàng ra ngoài, mặc qua loa áo khoác bông vải, xem ra hình ảnh không giống nhau.

Người phụ nữ lấy khăn thêu hai mặt ra, lau lau khóe mắt, cũng không biết có dụng ý gì, ở đâu, một câu giới thiệu thôi mà cũng chưa tới mức bà phải rơi nước mắt.

“Chu Nhiễm ở trong nhà nghỉ mọi cách muốn ra ngoài, ba nó giam giữ nó cũng là muốn kiểm tra tình cảm giữa các cô có bao nhiêu sâu đậm.”

Trì Đông Chí từ từ thả ly xuống hơi mạnh, “À...”

“Mặc dù tôi không phải mẹ ruột Chu Nhiễm, nhưng gả qua đây mười mấy năm, sớm coi nó như con ruột của mình, nhìn hai người các cô từng người một buồn khổ, tôi còn lo lắng hơn so với các cô.”

Lúc này trong mắt người phụ nữ tràn đầy nước mắt chân thật, ánh mắt nhìn Trì Đông Chí đúng là tha thiết, “Có lẽ chẳng qua Chu Nhiễm quá buồn bực, mới làm cho cha nó tức giận, cũng không phải thật sự muốn chia rẽ các cô!” Rồi cẩn thận hỏi, “Chuyện nhà chúng ta Chu Nhiễm đều nói với cô rồi chứ?”

Dĩ nhiên Trì Đông Chí lắc đầu, “Thời gian bọn tôi ở chung không lâu, còn chưa kịp nói những thứ này, tình hình thế nào?”

“Không có gì, Chu Nhiễm không ra ngoài được, tôi chỉ nhấn giùm nó, bất kể như thế nào, không được buông tay.”

Ngón tay Trì Đông Chí men theo miệng cốc vuốt ve từng vòng, “Ý ngài là gì?”

Người phụ nữ lúc này mới ngẩng đầu nhìn cô, tình cảm hoàn toàn thật lòng, “Nó không ăn cơm, tôi rất lo lắng, lẽquý,đôn cô đi nhìn nó đi, hai giờ chiều ngày mai, ba nó không ở nhà, tôi báo tin cho cô, có được không?”

Trì Đông Chí nở nụ cười, nếu cô ngây thơ thật sự đi tìm Chu Nhiễm, có lẽ người chờ chính là ba Chu Nhiễm, nhất định sẽ không khách khí gì với cô, Chu Nhiễm cũng sẽ bảo vệ cô, e rằng sẽ bắt đầu tranh chấp với ba, từ đó về sau không thể nào trở mình được. Lẽ ra người phụ nữ này xem như rất thật lòng, Trì Đông Chí lại không hiểu rõ bà ta, dễ dàng rơi vào bẫy của bà ta, nếu như không có Trần Khiết đối xử chân thành hơn, thì dù cho Trì Đông Chí không đi thăm Chu Nhiễm, cũng sẽ tin người phụ nữ này. Nhưng một người là dì nhỏ, một người là mẹ kế, người nào sẽ thật lòng thành tâm vì tốt cho Chu Nhiễm, lập tức thấy cao thấp.

Trì Đông Chí nói, “Tôi đã hiểu, suy nghĩ thêm một chút.”

“Cô muốn nghĩ bao lâu, hai giờ chiều ngày mai, nếu không lưu số điện thoại của cô cho tôi đi.”

Trì Đông Chí suy nghĩ một chút, “Không bằng lưu số của bà lại đi, đến lúc đó tôi sẽ báo tin cho bà.”

Trì Đông Chí nắm số điện thoại trong tay, vừa ra khỏi quán cà phê liền ném vào trong thùng rác bên góc đường.

Buổi chiều, nhận được điện thoại của Lương Hạ Mạt, mây mù trong lòng Trì Đông Chí lập tức gặp được trời trong, mấy ngày vẫn luôn lo nghĩ về anh, tất một cái cô hồi hận tới nay, cô hỏi anh ở đâu?

Lương Hạ Mạt im lặng một lúc lâu, hỏi cô, “ Bao lâu rồi em không về thăm mẹ anh và mẹ em rồi hả?”

Trì Đông Chí sững sờ một lúc, đếm ngón tay, có lẽ ba tháng trôi nhanh, từ sau khi xác định quan hệ với Chu Nhiễm vẫn không dám đi thăm Vương Thục Hiền và Tiết Bình, cô không muốn nói dối, lại sợ bị hỏi, dứt khoát không cho các bà cơ hội để hỏi.

“Làm sao thế? Có liên quan gì sao?”

Lương Hạ Mạt nói, “Không phải vậy thì em đã biết ba tháng nay anh vẫn luôn ở đâu rồi, mẹ anh nhớ em, em trở về thăm bà một chút.”

Trì Đông Chí à à... hai tiếng, nghĩ thầm, giải quyết vấn đề Chu Nhiễm sau trước tiên phải đi thăm Vương Thục Hiền đã.

“Ba tháng này anh đi đâu vậy?”

“Đi huấn luyện, anh muốn...” Anh đây là đang giải thích vì sao ba tháng này anh tự dưng biến mất.

“Muốn gì?” Trì Đông Chí có chút căng thẳng.

“Không có gì, ngày mai gặp mặt chút đi, anh có chuyện muốn nói với em.”

Trì Đông Chí nói được.

Sau khi tan tầm về nhà tinh thần luôn có chút không yên, Lương Hạ Mạt là một câu thần chú, anh có chút không bình thường đều có thể bị Trì Đông Chí nắm thóp trước tiên. Cô hơi lo lắng hôm nay Lương Hạ Mạt muốn nói lại thôi, đặc biệt sợ hãi che giấu một thông tin mà cô không muốn nghe. Điều này cũng không thể trách, cả ngày Lương Hạ Mạt tiếp xúc với các loại bom, hiểu rõ nhất chính là ném lên đầu cô đủ loại mìn.

Tình yêu không có cách nào thay đổi vị trí, anh yêu ai, chính là người đó. Có một số việc trốn không thoát, không bằng trực tiếp đối mặt, ý là bây giờ nếu ai dám đứng trước mặt cô hỏi một câu có còn yêu Lương Hạ Mạt không? Dám hỏi thì cô dám đáp, yêu, trốn không được thì đối mặt, hàng ngày giả vờ ngu ngốc thì tinh thần và thể xác đều không chịu đựng được.

Như thế này nếu bị người quen hiểu rõ, có lẽ đều mắng cô một câu rất dễ thỏa mãn, Lương Hạ Mạt cái gì cũng không làm, chính cô trước tiên không phụ thuộc, không thể không nói, một cái tát ngày đó, là đánh trên mặt Lương Hạ Mạt, nhưng lại đánh vào lòng cô, khí thế trước giảm ba phần. Một tát này mở khóa trái tim Trì Đông Chí, mặc kệ sau này như thế nào, nhất định phải thừa nhận sự thật là còn yêu Lương Hạ Mạt như trước.

Nghĩ thông suốt những điều này, buổi tối Trì Đông Chí ăn hai bát cơm, trong lòng cũng bắt đầu thoải mái, quả nhiên vui sướng đau khổ của cô đều do Lương Hạ Mạt chi phối.

Trước mắt nghĩ một vấn đề đó là Chu Nhiễm khi nào thì xuất hiện, Trần Khiết nói, Chu Nhiễm sẽ không lựa chọn điều khiến bọn họ thất vọng, cái này cô thì cô tin. Lúc mới gặp Chu Nhiễm là chàng trai thẹn thùng trầm tĩnh, về sau theo đuổi cô, anh ta trở nên nhiệt tình lại sáng chói, nhưng chẳng qua toàn bộ những điều này Chu Nhiễm chỉ biểu hiện ra ngoài mặt với duy nhất mình cô, Trì Đông Chí đều hiểu rõ, nhìn mặt mà nói chuyện là kỹ năng cơ bản nhất để sống yên phận, có lẽ một mặt Chu Nhiễm giấu sau lưng cô mới đúng là diện mạo thật sự vốn có của anh ta, sinh ra và lớn lên ở kiểu gia đình như thế kia, xung quanh đầy mối nguy, làm sao có thể là người yếu đuối chứ? Có lẽ tính cách hẳn là quyết đoán mạnh mẽ, điểm này bình thường thỉnh thoảng cô cũng nhìn thấy được, giống như lúc trước anh ta biểu hiện ra ngoài điệu bộ tình thế bất buộc với cô, Chu Nhiễm nói, mặc kệ anh ta vì cái gì, nếu như quả thật là hai chọn một mà nói, Trì Đông Chí tin anh ta sẽ bình tĩnh chọn lựa điều sáng suốt nhất.

Gặp lại Chu Nhiễm là sáng sớm ngày hôm sau, Trì Đông Chí xuống lầu mua bữa sáng, phát hiện trên nắm tay cửa phía bên ngoài treo một bịch sữa đậu nành nóng và bánh bao. Cô rất bình tĩnh, cầm theo những thứ này, gõ cửa ký túc xá của Chu Nhiễm.

Có lẽ Chu Nhiễm vừa mới tắm rửa, lúc mở cửa đang lau tóc, phía trên môi râu ria lởm chởm lộn xộn cứng ngắc, thấy cô có chút sững sốt, không nói tiếng nào, chủ động dời vị trí để cô đi vào.

“Chị đợi em chút, em đi cạo râu đã.”

Trì Đông Chí ngồi trên sofa, số lần cô tới đây đếm được trên đầu ngón tay, còn là trước lúc chưa yêu nhau, khi đó còn chưa biết tình hình gia đình anh, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này đáng thương, trời lạnh như vậy mà ngay cả máy sưởi ấm cũng không có, vì thế cuối cùng thân nhiên cảm chi phiếu đơn vị đi mua sắm đưa cho anh. Sau khi yêu đương, chưa từng tới đây.

Lúc Chu Nhiễm quay lại, mang theo mùi thơm mát của nước cạo râu, phía trên môi còn dính tơ nhỏ của khăn lông trắng, Trì Đông Chí chỉ cho anh, anh nhờ cô lấy xuống, Trì Đông Chí nghe lời, lòng bàn tay vừa chạm vào chòm râu mới cạo có chút ngứa. Chu Nhiễm cầm tay cô, dùng môi vuốt ve mu bàn tay cô, hơi thở nóng rực.

“Em rất nhớ chị.”

Trì Đông Chí rút tay lại, “Đừng nói những thứ này nữa.”

Ánh mắt Chu Nhiễm xẹt qua đau thương trong phút chốc rồi thôi, còn lại bình tĩnh, Trì Đông Chí hiểu rõ, quả nhiên anh ta không làm cho người nhà anh ta thất vọng.

“Đi nhỏ em đi tìm chị rồi hả?”

Trì Đông Chí gạt đầu, cô bỗng nhiên cảm thấy có phải không nên chủ động nói chia tay với Chu Nhiễm hay không, điều này với anh ta mà nói sẽ phải gánh vác vài thứ. Có phải nếu chia tay do cô mà nói, sẽ vì mở ra lối thoát cho anh ta không? Nói cho anh ta không trách anh ta, đây có lẽ là cô vì anh ta giữ lại chút tâm ý sau cuối.

“Có vài thứ em nhất định phải có, chỗ đó phần lớn có mẹ em.”

Trì Đông Chí tỏ ý đã hiểu, sắp xếp câu nói một chút, “Thật ra không nên bắt đầu, chị tuyệt đối không có khả năng quên anh ấy, chị không muốn lại lừa gạt bản thân mình nữa.” Đây là lời nói thật, cũng không phải lý do duy nhất cô buông tay.

“Chị sẽ... Tiếp tục với anh ta?”

Trì Đông Chí nhìn ngoài cửa sổ, dừng một chút, “Nói thật Chu Nhiễm, chị không biết.” Thừa nhận và chối bỏ đều có thể là lừa dối người, chỉ có thể không biết, mới là nói thật lòng.

Tầm mắt Chu Nhiễm nhìn chằm chằm vào bàn trà thủy tinh, ánh sáng phản chiếu nhìn thấy ánh mắt kia trắng thẫn thổng rỗng. “Hôm nay em sẽ tới đơn vị từ chức, nói chị phải đợi, có lẽ là không làm được, xin lỗi.”

Trong lòng Trì Đông Chí bỗng nhiên có chút khó chịu, cô đang nghĩ cách để Chu Nhiễm thoát khỏi đau lòng, anh lại cố chấp nói cho cô biết anh không cần những ý tốt này.

Bọn họ đều là người trưởng thành, hiểu rõ toàn bộ kích động, chúc phúc, cảm ơn, oán giận lời nói đều không thể nói ra miệng, chôn sâu toàn bộ vào trong bụng, sau cùng tiêu tan hết mới là lựa chọn duy nhất, sau này hai bên đường lớn mỗi người đi một bên, không thích, không hận, xóa bỏ toàn bộ ân oán.

Bởi vì bọn họ mỗi người đều có áy náy và thật có lỗi, với Chu Nhiễm mà nói, nếu không phải nguyên nhân do mình, cho dù Trì Đông Chí vĩnh viễn không thích anh, thì kết quả cũng sẽ không phải chia tay là xong chuyện; với Trì Đông Chí mà nói, cho dù cả đời ở chung một chỗ với Chu Nhiễm, người mà cô yêu vẫn như trước là Lương Hạ Mạt.

Hai người cùng xuống lầu, chia ra đi đơn vị, Chu Nhiễm nói, dường như cho tới bây giờ chúng ta chưa từng đi cùng ca.

Trì Đông Chí nói, “Như vậy cũng được, ít nhất danh tiếng đều sạch sẽ.”

“Vậy không bằng tiếp tục giữ nguyên.”

“Sau này còn cần gặp mặt không?”

“Không gặp nữa, một lần cũng không gặp.” Chu Nhiễm nói, “Chị đi trước đi, đừng quay đầu lại.”

Trì Đông Chí hiểu, không liếc anh thêm một lần nào nữa, là cô có thể tốt bụng với anh lần sau cuối, cô thật sự không quay đầu lại, không lưu luyến, lúc xoay người, trong lòng cảm ơn anh, cảm ơn anh, để cho cô hưởng thụ những việc tuổi thanh xuân chưa từng được hưởng thụ.

Bóng dáng Trì Đông Chí biến mất trong xe taxi, cuối cùng xe taxi biến mất trong tầm mắt Chu Nhiễm, luyến tiếc Chu Nhiễm ngồi xổm xuống ôm lấy hai chân mình, trong nháy mắt biến mất không phải là một chiếc máy móc, một người, mà chính là tình yêu của anh.

Một chữ Yêu, nói trong miệng cho oai, ngọt ngào mềm dẻo, cần che chở, mà loại tình cảm tốt đẹp như vậy chỉ có thể sống yên phận, để giải trí sau khi công thành danh toại, một khi xuất hiện cùng sự nghiệp vĩ đại và quyền lợi thì thật sự không có ý nghĩa gì. Chu Nhiễm làm người hiểu được quyền được hưởng thụ của đàn ông, anh ta yêu Trì Đông Chí, lúc đứng ở chỗ cao nhất, chỉ muốn có Trì Đông Chí đứng bên cạnh anh ta, nhưng một khi hai bên nảy sinh mâu thuẫn, bắt đầu lựa chọn, dường như cũng không quá khó khăn, cho nên anh ta đã từng cố gắng thực hiện, nhưng khi phát hiện thái độ của mình tuyệt đối cố chấp, thì trước tiên buông tay Trì Đông Chí.

Anh ta nghĩ, mặc kệ tới khi nào, anh ta cũng sẽ không nảy sinh ra cảm xúc hối hận.

51. Chương 51

Ngày đó quả nhiên không gặp lại Chu Nhiễm, điều này khiến mọi người nghĩ thầm dường như Chu Nhiễm quá tuyệt tình, dù gì mọi người đã làm việc với nhau trong một thời gian rất dài, ngay cả lời từ biệt cũng chưa từng nói. Cốc Tử lại càng cảm thấy rất bất bình, chỉ có Trì Đông Chí biết, nói không gặp mặt, thì thật sự không gặp. Cô khuyên Cốc Tử, Chu Nhiễm có việc quan trọng phải làm, có lẽ rất nhanh chúng ta sẽ thấy trên một tờ báo nào đó hoặc là trên tivi có một nhân tài mới thành công, nói cho cùng thì em cũng đã từng làm việc chung với cậu ta, trên mặt cũng coi như có chút ánh sáng.

Nhìn thấy Cốc Tử vui vẻ, Trì Đông Chí yên tâm, cô kiên quyết tin rằng, Chu Nhiễm sẽ thành công, tương lai không xa.

“Sư phụ, bọn chị thật sự chia tay rồi hả?”

“Chia tay rồi.”

“Nhưng xem ra chị chẳng có chút khổ sở, đây là quá tuyệt tình.”

Trì Đông Chí gõ đầu cô, “Vì sao muốn chị đau khổ? Cậu ta muốn vượt qua cuộc sống này, bọn chị đều là người lớn, không ngây thơ như thế.”

Cốc Tử cái hiểu cái không hỏi tới: “Chị nhất định không thích cậu ta, đổi lại là Sư công (Sư phụ của thầy – Cốc Tử gọi Trì Đông Chí = sư phụ (hoặc là thầy), mà Trì Đông Chí lại xem Lương Hạ Mạt như sư phụ), thử xem chị còn có thể nhẹ nhàng như vậy không.”

“Anh ấy? Anh ấy sao có thể giống người khác được chứ, bọn chị đập chết gỗ sống đều là chuyện của hai người, đánh gãy xương đánh cả gân cốt, nếu như nói không thích sẽ không yêu, nếu nói thoải mái như thế, cũng không tồi.”

Đêm đó Trì Đông Chí lại mất ngủ, có lẽ có một chút là vì Chu Nhiễm, ngoài ra phần lớn là vì ngày mai sẽ gặp mặt Lương Hạ Mạt. Lê Quý Đôn không nói được là cảm giác như thế nào, mong đợi? Hồi hộp? Điều không nên, chỉ là cô bằng lòng thừa nhận đối mặt với suy nghĩ thật sự của bản thân mình, chia tay với Chu Nhiễm, cũng chẳng hề thể hiện nhất định phải có một cuộc sống mới với Lương Hạ Mạt.

Cho dù nói thế nào, cả ngày hôm sau Trì Đông Chí cũng không quên cuộc hẹn gặp mặt kia, nhưng mà Lương Hạ Mạt không gọi điện tới, Trì Đông Chí gần như nghi ngờ anh có phải đã quên rồi không? Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, mà phần lớn thời gian đều như vậy.

Sau khi tan tầm vẫn không thấy gọi điện tới, Trì Đông Chí trong đơn vị cần nhàn một lúc, lúc trời lờ mờ tối mới ra khỏi đơn vị đi về nhà, Lê Quý Đôn sau khi lên lầu còn liếc nhìn xung quanh, biết Lương Hạ Mạt luôn thích kiểu bất chợt đánh úp, nhưng mà không có bóng ai cả. Trì Đông Chí không muốn thừa nhận mình thất vọng, cương quyết ngăn lại suy nghĩ không có tiền đồ này.

Hành lang tối đen, Trì Đông Chí dậm chân mấy cái phát ra tiếng động cũng không điều khiển đèn sáng lên, chỉ có thể mò mẫm đi vào trong, vừa mới chuẩn bị bước lên phía cầu thang, bất chợt một bóng dáng xông tới ngăn chặn trước người cô.

“Là đại cô nương phải không? Theo gia chơi một chút.”

Sau khi Trì Đông Chí giật nảy mình, lập tức trợn trừng mắt.

“Giao tiền hay là giao người, tự mình chọn đi.”

Trong lòng Trì Đông Chí chợt bắt đầu rõ ràng, “Giật tiền thì không có, cướp sắc thì hành động nhanh lên, trời lạnh.”

Lương Hạ Mạt “Phốc” cười ra tiếng, “Em cũng thật là không dè dặt gì cả.”

Lúc này Trì Đông Chí mới có thời gian rảnh quan sát anh, hôm nay ngược lại hiếm khi mặc thường phục, mũ áo, ngay cả mũ áo đội lên đầu, giả làm quỷ Satan, ánh mắt nhìn lên đầu đã che trong mũ, thuốc ngậm trong miệng nói chuyện, tàn thuốc rơi từng chút từng chút. Ai cũng biết, bộ dạng Lương Hạ Mạt mặc quân phục hút thuốc giống lưu manh, không mặc quân phục hút thuốc, là một người du côn vô lại.

Lương Hạ Mạt đứng nghiêng người, cà lơ phất phơ hung dữ hít một hơi, híp mắt chậm rãi phun lên mặt Trì Đông Chí, lưỡi biếng hất cầm ra, “Này, tan vỡ với ‘mặt trắng nhỏ’ kia rồi hả? Ngày đó anh nghe được, người trong nhà không đồng ý.”

Trì Đông Chí lại trợn cả mắt, đột nhiên muốn trêu chọc anh, “Hôm nay sao lại trở về nguyên hình rồi hả? Em nhớ rõ anh đã từng nói, tính anh vốn rất thâm trầm, sao hôm nay lại... À? Nóng lên như vậy.”

Lương Hạ Mạt nhả một vòng khói, cố ý phun trên mặt cô, “Thấy em thất tình anh vui mừng, hơn nữa tính em quanh năm suốt tháng lưỡi biếng, thì anh làm người quý phái, anh phải phối hợp với em chứ.”

“Trước đó làm bộ làm tịch giả vờ cũng không dễ chịu nhỉ?”

“Đúng là không dễ chịu.”

Quả nhiên, thì ra vẫn là tính tình xấu xa mới có thể chấp nhận lẫn nhau, nói tới nói lui mới có khả năng càng thoải mái.

Trì Đông Chí nhìn anh quần jean rộng lưng thùng vắt ngang hông, đũng quần chảy xuống, không nhịn được nhắc nhở anh, “Anh không có tay sao? Nâng quần lên.”

Lương Hạ Mạt nở nụ cười, “Thì kiểu quần này thế mà. Cái này, mời em ăn cơm, tiện thể uống chút rượu chúc mừng em... À.... Không đúng, an ủi tâm hồn bị tổn thương khi thất tình của em, việc ấy, mượn rượu giải sầu chứ sao.”

Trì Đông Chí nói không đi, không phải sợ cái gì, mà là nửa năm nay Tiết Bình dứt khoát bắt cô uống thuốc Đông y làm ấm tử cung, cũng không biết có tác dụng không, dù sao Trì Đông Chí cũng chưa từng ngưng đợt nào, nhất định phải kiên nhẫn.

“Đi thôi đi thôi.” Lương Hạ Mạt không nhẹ không nặng đẩy cô, “Uống rượu trực tiếp quét sạch hết gian lận của em.”

Lương Hạ Mạt cường ép lôi kéo dẫn Trì Đông Chí tới một quán lẩu, gọi một nồi lẩu cay, trên bàn bày đầy đồ ăn, còn cả rượu trắng. Thật sự không phải Trì Đông Chí xem thường anh, với tửu lượng của anh, đoán chừng đêm nay phải để cô dìu về nhà. Lương Hạ Mạt nhai gân bò kêu ra tiếng, Trì Đông Chí nghe thấy thì đau cả răng, cô cảm thấy, nếu Lương Hạ Mạt là một tướng lĩnh đứng đầu thì khẳng định, miệng lưỡi rất tốt.

“Không phải anh không thích ăn cay à, tới nơi này làm gì?”

“Không phải em thích ăn à, anh nhớ ‘vắt cổ chày ra nước’ (ý nói tiết kiệm) mời em ăn bữa cơm, thế nào cũng phải chọn món mà em thích ăn chứ.” Lương Hạ Mạt rót đầy ly rượu nhỏ cho Trì Đông Chí, nhưng mình thì không, “Tối uống rượu, không say không về, sau này cơ hội như thế có thể không nhiều lắm đâu!”

Sau đó anh nhìn Trì Đông Chí uống, bản thân mình trong đầu buồn bực gì cũng ăn nhưng không động vào rượu. Trì Đông Chí nghĩ thầm xem như là lòng tốt, biết tửu lượng của mình khó gặp người nào có. Trì Đông Chí chẳng so đo gì với anh, đây cũng không phải là chuyện gì lớn.

Trì Đông Chí bị buộc uống mấy ly rượu trắng, thật ra chưa tới hai ba chén, thì Lương Hạ Mạt đã bỏ ỉn tiến đến bên người cô, nghiêng đầu qua, vỗ vỗ mặt trứng thối của mình, “Tối đây, hôn một cái.”

“Vì sao?” Trì Đông Chí vô tội né tránh anh.

“Lần trước Thẩm Linh hôn một cái, chào ôi anh khó chịu đến bây giờ, một cái hôn của em làm dấu che đi, vậy thì trong lòng anh sẽ thoải mái.”

Trì Đông Chí cười chế nhạo nhìn anh, “Thật ra là anh muốn giải thích với em, lần trước Thẩm Linh hôn chính là mặt anh, chứ không phải miệng?”

Lương Hạ Mạt hiếm khi đỏ mặt, “Còn... Vẫn còn chưa uống nhiều đâu?”

Trì Đông Chí nghiêng đầu qua một bên, thật sự cảm thấy anh quá ngây thơ, đôi má bởi vì do uống rượu, vốn trắng lộ màu hồng phấn, ánh mắt cũng không nhìn thẳng nữa, mà là có một tầng sương mù che phủ. Lqđôn Lương Hạ Mạt nhìn thì cảm thấy tự hào, Đông Tử nhà anh nhìn rất tốt nhé, có lẽ đời này khó có được cô gái đứng đắn, nhà Chu Nhiễm bọn họ thật sự là mù mắt chó, vậy mà cho rằng Đông Tử không tốt. Chẳng qua thiên ân vạn tạ không cần nói, người ta mù mắt chó mà anh cực kỳ thích, đặc biệt rất hợp khẩu vị.

Lương Hạ Mạt dùng vai chạm vào vai Trì Đông Chí, “Này, đổi nơi thôi, dẫn em đi hát.”

“Hôm này anh thật đúng là muốn em say khướt à?”

“Trời đất chứng giám, thật lòng chỉ muốn tâm tình em tốt một chút, anh muốn vì em làm chút gì đó, anh...” Lương Hạ Mạt muốn nói lại thôi, “Trước khi kết hôn, em đi Thạch gia trang thăm anh, mỗi lần anh đều dẫn em đi hát đó thôi.”

Trì Đông Chí đỏ mặt, không sai, mỗi lần đều mang cô đi hát, tìm một chỗ mà thôi, thật ra căn bản cũng chưa từng hát gì cả.

Không gian căn phòng nhỏ hẹp sô pha thì rộng rãi, đóng cửa lại thì không gian chẳng cần thiết, trước khi đóng cửa Lương Hạ Mạt gọi hai vai bia, uống bia anh chẳng sợ ai, lơ mơ thế nào mấy chuyến WC cũng tỉnh táo lại.

Lương Hạ Mạt kề sát bên người Trì Đông Chí, đầu dựa lên vai cô, thờ ơ chơi đùa mái tóc ngắn của cô, không hài lòng lắm, “Hót tóc làm gì?”

“Để gội đầu cho dễ.” Trì Đông Chí nói, “Anh cách xa em một chút, lạnh nhạt thời gian dài như vậy, bỗng dưng dựa gần, em không thoải mái.”

“Làm ra vẻ khó chịu, đây mới vốn là anh.”

“Anh tiếp tục giả vờ đi.” Trì Đông Chí có chút thắc mắc, “Làm sao không dè dặt với em nữa hả?”

Lương Hạ Mạt lắc đầu, “Cho dù anh có như thế nào em đều thích, tính nó vậy rồi.”

“Ngây thơ.” Trì Đông Chí tức giận lườm anh, vừa mới bị một trận gió lạnh thổi qua, rượu tràn lên mãnh liệt, đầu choáng váng lợi hại. “Lương Hạ Mạt, đưa em về nhà, em chóng mặt.”

“Theo anh một lát nữa, đoạn thời gian sau anh rất bận, không có thời gian.”

Trì Đông Chí không hé môi nữa, cô cảm thấy rất kỳ lạ, trước thì cô ngăn suy nghĩ của mình về Lương Hạ Mạt, gặp mặt cũng không thoải mái yên bình, ngược lại như là cố ý đâm chọc, giữa hai người xuất hiện một rãnh ngăn cách, anh làm gì đều khiến cô cảm thấy không đúng, bản tính diễn xuất của Lương Hạ Mạt càng làm cô ác cảm hơn, cảm thấy tất cả anh chưa thay đổi, tính xấu – không đổi.

Lương Hạ Mạt vốn là như vậy, vì cô lạnh nhạt, trở nên rất cẩn thận, thay đổi không hề giống anh nữa. Mà vì sao hôm nay lại bỗng nhiên quay lại bản tính trước kia, Trì Đông Chí không đoán được.

Bây giờ nghĩ thông suốt, lqđôn không muốn chống lại tình cảm của mình, chợt thấy thoải mái, giống như trở về quá khứ, ngày xưa ngoại trừ không tỏ rõ thái độ với Thẩm Linh và không thể hiện tâm ý với cô, căn bản mọi thứ của Lương Hạ Mạt Trì Đông Chí đều thích, hiện tại vấn đề của Thẩm Linh biến mất, anh cũng đã tỏ rõ tấm lòng, bây giờ sót lại Lương Hạ Mạt như vậy, cô cũng thích hơn nữa có thể chấp nhận.

Trì Đông Chí thật sự có chút say, cúi đầu không nói gì, cũng không biết có phải nghĩ đến tâm sự của mình. Trong không gian vang lên bài hát Giang Mỹ Kỳ: Gần đây anh trôi qua như thế nào, có thể hỏi không, bây giờ anh đứng chờ dưới lầu nhà ai; gần đây em cũng thế, cần người an ủi, phần lớn là chờ đợi ... Còn có gì độc ác hơn so với làm bạn bè bình thường...

Lương Hạ Mạt cảm thấy câu hát cuối cùng quả thực thấm vào tận trong lòng anh, sau khi ly hôn Trì Đông Chí chuyển ra khỏi nhà anh bắt đầu sợ Trì Đông Chí, sợ làm chút việc nhỏ nào đó khiến cô mất hứng, cô mất hứng, anh tuyệt đối không có ngày lành tháng tốt đẹp gì.

Cô chối bỏ tình yêu của anh, anh uất ức lại muốn cố gắng thay đổi bản thân mình thành bộ dáng cô thích, về sau hiểu rõ, anh không thể thay đổi, nếu thay đổi, vậy tất cả tình yêu trước kia của anh đều bị chối bỏ, sẽ bị chỉ vào mũi nói biểu hiện bây giờ của anh chứng minh trước kia anh hoàn toàn không thích Trì Đông Chí, Lương Hạ Mạt tuyệt đối không thừa nhận ngày trước không thích Trì Đông Chí.

Anh nghĩ, từ quá khứ cho đến bây giờ đều yêu Trì Đông Chí, cho nên chỉ cần làm bản thân mình càng thêm tốt đẹp, mà không phải thay đổi chính mình.

Lương Hạ Mạt nghĩ lại vẫn còn bức tức khó chịu, trở tay nắm tay Trì Đông Chí, nhẹ giọng hỏi cô, “Em thật sự yêu cái người Chu Nhiễm kia sao?”

Trì Đông Chí say mê hai mắt mở to, rất hùng hồn lắc đầu, “Không thích.”

Lương Hạ Mạt đã muốn khóc, “Anh biết mà, làm sao em có thể yêu người khác đây? Vậy vì sao em muốn yêu đương với cậu ta?”

“Em nghĩ tới cuộc sống của anh, chuyển sang nhớ một người không phải là anh.”

Đây là điểm tốt nhất của Trì Đông Chí, uống rượu hỏi gì trả lời đó, đặc biệt chi tiết, còn có giải thích, lúc tỉnh táo cô cũng không lừa dối người, chỉ là gặp phải vấn đề không muốn trả lời thì im lặng không nói.

Lương Hạ Mạt cắn đầu ngón tay cô, “Vậy em còn yêu anh hay không?”

Trì Đông Chí nhú mày, “Trước kia nếu hỏi, có lẽ em có thể nói đây là bí mật, bây giờ hỏi, yêu.”

Lương Hạ Mạt thuận thế để cô vào ghế sofa, “Vẫn có bằng lòng theo anh bắt đầu lại lần nữa không?”

Ngón tay Trì Đông Chí di chuyển khoe mắt đầu lông mày của anh, “Trước kia hỏi có thể nói không muốn, bây giờ, bản thân em cũng không biết.”

Giống như bây giờ thật tốt, yêu chính là yêu, không biết là không biết.

Không cần tiếp tục lừa gạt mình, cũng không cần vì không muốn nói dối trước mặt trưởng bối trong nhà mà cả ngày lánh mặt. Tình yêu Trì Đông Chí rốt cuộc vẫn thuộc về chính cô.

Lương Hạ Mạt hôn khắp từng ngón tay cô, “Anh cứ ngốc như vậy, chỉ biết nói anh yêu em, lại không biết làm chút gì đó rõ ràng trao đổi với em, nhưng nếu như anh nói chỉ cần em đừng tốt với người khác, chỉ cần để cho anh giữ lại một cái mạng, còn muốn hành hạ anh như thế nào đều được, em tin không?”

“Em tin, mà em không có số hưởng, mỗi lúc hành hạ anh, đều là em chịu khổ trước.”

Lương Hạ Mạt chuyển đề tài, “Vẫn bằng lòng theo anh sao?”

52. Chương 53: Kết Thúc (2)

Trì Đông Chí nói: Thế nào gọi là oan gia? Chính là mình hận anh hận đến mức không thể khiến cho anh chết đi, nhưng anh khi thật sự chết, dám chắc mình không sống nổi, mình sẵn lòng chết thay anh....

Lương Hạ Mạt nói: Thế nào gọi là si mê? Chính là mặc kệ mình có bao nhiêu tật xấu, khuyết điểm mục nát, cho dù mình vừa lùn vừa nghèo lại vừa xấu, chỉ cần mình tồn tại, mình yêu cô ấy, vậy trong mắt cô mình là đẹp trai cao ráo giàu có nhất thiên hạ...

Anh là oan gia của cô, cô là si mê của anh.

Cả đời này đã định trước Trì Đông Chí bị Lương Hạ Mạt ăn sạch sành sanh.

Một năm sau....

Trong tiệm chụp ảnh.

Một tay Lương Hạ Mạt ôm Tiểu Thiên Kim nhà bọn họ, một tay nhẹ nhàng gỡ mũ lông vũ trên đầu vợ mình xuống, vừa dịch mõng sang bên cạnh.

Thợ chụp ảnh giữa đồng thiết bị ngẩng đầu lên, trêu ghẹo anh, “Ông anh dựa sát quá, ảnh không lộ hết được.”

“Vẫn anh tới gần một chút.” Lương Hạ Mạt nhíu nhíu mày, quá bí ối, “Vợ tôi đồng ý dán sát vào tôi.”

Trì Đông Chí ngại mất mặt, dịch ra bên ngoài lần thứ N, chợt ‘Bep’ một tiếng ngã xuống đất mõng u lên một cục. Nhân viên làm việc trong tiệm chụp hình cười ha ha, Lương Hạ Mạt vội vàng nâng vợ dậy, không quên cười mắng với bọn họ, “Cười cái rắm mà cười.”

“Ông anh ơi, cũng may là biết anh chụp hình trăm ngày cho con, chứ không biết còn tưởng rằng các anh là đôi chụp hình cưới. Tôi xem hôm nay anh cũng nên khồng chế một chút, bạn tôi làm studio áo cưới chụp ảnh cưới theo mùa đang giảm giá, bọn anh ân ái như vậy, không bằng hôm nào có thời gian chụp một bộ đi.”

Ánh mắt Lương Hạ Mạt sáng lên ngay tức khắc.

Trì Đông Chí giật nhẹ gấu áo anh, “Ông anh đặc biệt dọa người rồi.”

Lương Hạ Mạt thấy mọi người đang bận rộn, khom lưng dùng môi dán lên môi Trì Đông Chí, “Chụp đi chụp đi, bây giờ anh cũng không nghèo giống như lúc kết hôn.”

“Không chụp không chụp, nhất định anh phải mang theo con gái.”

“Mang cả con gái đi theo chụp, làm sao anh bỏ không mang nó theo được chứ.” Lương Hạ Mạt hé miệng ngậm chặt Trì Đông Chí, “Con gái đúng là mạng của anh, đây, ở đây là cây xương sườn dài.”

Trì Đông Chí sờ sờ theo dấu tay anh, “Cây xương sườn thứ nhất?”

“Ừm.”

“Thì ra đang nói đùa bé.”

“Chẳng thế thì là ai hả? Con của Lương Hạ Mạt và Trì Đông Chí, tất nhiên là người quan trọng nhất trong cuộc đời Lương Hạ Mạt, từ nay về sau em đứng sau đi.”

Trì Đông Chí cong môi nhanh chóng hôn lên miệng anh, “Được, nghe lời anh.” Lương Hạ Mạt có thể chủ động bắt được đưa tới cửa, hé miệng ngậm chặt, Trì Đông Chí cười đón nhận, hôn một lúc, lẽ quý đôn không cần thận thấy con gái nhà cô, lập tức đẩy Lương Hạ Mạt ra.

Tiểu công chúa nhà bọn họ, mút ngón tay cái, mắt đen như quả nho đang nhìn không chớp mắt, say sưa nhìn ba bé mẹ bé hôn môi, thấy bọn họ cúi đầu xuống nhìn mình, còn đặc biệt nhếch môi nở nụ cười ha ha mấy tiếng, ý bảo bé đã thấy tất cả.

“Ông anh, anh thật mất mặt.”

“Chi gái, chị xứng với em.”

Ra khỏi tiệm chụp ảnh, trước ngực Lương Hạ Mạt đeo con gái đang ngủ, tay lôi vợ về nhà. Trì Đông Chí trước cửa tiệm leo lên lưng Lương Hạ Mạt, cả người dán trên lưng anh.

“Nói đi, vì sao trong lòng anh em không quan trọng bằng con gái? Vì sao em chỉ là cây xương sườn thứ hai?”

Lương Hạ Mạt nháy mắt mấy cái, “Thế nào lại ghen với đứa bé nhỉ? Tờ giấy trong bình nổi em vẫn chưa xem sao?”

“Đã quên rồi.”

“Về nhà tự mình xem đi.”

Lương Hạ Mạt không thả cô xuống được, đành phải cẩn thận trước ngực nâng mang con gái, một tay nâng hông công vợ Trì Đông Chí, mang tất cả hai tổ tông quý báu gánh vác trên người, vui tươi hớn hỏ đi về nhà.

Về tới nhà chuyện đầu tiên Trì Đông Chí làm là lục tìm bình nổi, mở tờ giấy ra xem, chỉ vài lần, dáng vẻ tươi cười biến mất, nước mắt thoáng cái chảy đầy hai má. Lương Hạ Mạt tới gọi cô ăn cơm, nhìn thấy bộ dạng của cô thì hoảng sợ, vội đi qua ôm chăm lấy, “Làm sao vậy bảo bối? Làm sao mà khóc rồi hả?”

Trì Đông Chí vẫn cứ khóc, còn liếc người ta, đột nhiên ôm cổ anh hung hăng hôn, chưa hết giận, lại cắn hai phát, nếm thấy mùi máu tươi. “Khốn nạn, vì sao không bảo em xem sớm?”

Lương Hạ Mạt cực kỳ oan ức, “Anh nào biết em thật sự không xem, nói gì em cũng không nghe lời, trái lại chuyện này lại rất nghe lời chứ.”

“Đều tại anh.”

“Được được, đều tại anh.” Lương Hạ Mạt nhắc tay đầu hàng, lại lấy mu bàn tay xoa xoa hai má và cái mũi Trì Đông Chí, “Làm sao trở nên thích khóc như vậy hả? Mũi to nước mắt căng đều muốn khóc rơi ra ngoài rồi đây này. Hí... Đưa miệng qua, chưa hôn đủ.”

Trì Đông Chí bị hôn, lén nhìn không chớp mắt tờ giấy kia, nhìn... Một khắc này Trì Đông Chí, xem đã hiểu tình yêu của Lương Hạ Mạt.

Theo truyền thuyết, một khi bẻ gãy cây xương sườn thứ hai ở ngực trái, trái tim sẽ bị vỡ nát....

Anh nghèo rớt mùng tơi đến mức chỉ còn chính bản thân mình, lại giao hết cho em. Cho nên yêu thương của anh, bảo bối của anh, quyền quyết định sống chết vợ đại nhân của anh, em chính là — cây xương sườn thứ hai của anh....

Hoàn chính văn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cay-xuong-suon-thu-hai>